

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
PUCKING
SERİSİ

#1

YANLIŞ NUMARA

USA TODAY & AMAZON ÇOKSATAN YAZARI

C.R. JANE

**Yanlış bir numaraya, benim numarama gönderilmiş
bir mesaj her şeyi değiştirdi.**

**Bana soyadını söylemiyordu ve belki de bu, uyarı
anlarının almasını gerektiren bir durumdu fakat
yeni bir şehirde tek başıma yaşarken ve geçimimi
sağlamaya çalışırken onun mesajları, tutunmak için
Çaresizce beklediğim o dalın ta kendisi olmuştu.**

**Ama mesajı gönderenin süperstar hokey oyuncusu,
efsanevi Lincoln Daniels olduğunu bilseydim
asla cevap vermezdim.**

**şimdi ayaklarımı yerden kesmeye çalışıyor,
beni bir saplantı haline getirdiğini söylüyordu.
Üzerinde numarasının yazılı olduğu formayı
giymemi istiyordu.**

Sonsuza dek.

**Sorulması gereken asıl soru belliydi. O hâlâ yanlış
bir numara mıydı yoksa bu hokey tanrısı *Bay Doğru*
olduğunu kanıtlayabilecek miydi?**

YETİşKİN OKURLAR İİNDİRİ

YANLIŞ NUMARA

Çeviri:
Gölce Arman

Ninova

The Pucking Serisi #1 Yanlış Numara

Orijinal İsmi: *The Pucking Wrong #1 The Pucking Wrong Number*

Yazar: C.R. Jane

Çeviri: Gülce Arman

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin

Yayın Koordinatörü: Gül den Girgin Gültekin

Editör: Gül den Girgin Gültekin

Son Okuma: Büşra Can

1. Baskı: Şubat 2025

ISBN: 978-625-95487-4-6

duzenleme

Ny.ozlem

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

C.R. Jane, 2023 © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Eserin Türkçe yayım hakkı, SBR Media Ajansı tarafından alınmıştır.

Baskı ve Cilt:

EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.

Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43624

Yayımlayan:

Lapis Yayıncılık

Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.

Menekşe Ap. Sitesi No:10B

Küçükçekmece/İstanbul

Sertifika No: 76985

YANLIŞ NUMARA

Çeviri:
Gölce Arman

*S'e
Beni sevmesine ihtiyaç duyduğum tek kişi... Sendin.*

DALLAS KNIGHTS

LINCOLN DANIELS, KAPTAN
ARI LANCASTER, KAPTAN
NICK DALTON, KAPTAN
CAS PETERS,
KY JONES,
ED FREDEBIKCKS,
TYSON BENDEBSAM HARKNESS,
NICK ANGELO,
ALEKEI IVANOV,
MATTY CLIFTON,
CAM LARSSON,
KEL MARSTEN,
DEX MARSDEN,
ALEXANDER PORTIERE,
DALTON JACOBS,
COLT JOHNS,
DANIEL STURBS,
ALEX TURNER,
PORTERS MAST,
LOGAN EDWARDS,
CLARK DOBBINS,
KYLE NETHERLAND,

#13, MERKEZ
#24, SAVUNMA OYUNCUSU
#33, SAĞ KANAT
#42, SAVUNMA OYUNCUSU
#18, SOL KANAT
#22, SAVUNMA OYUNCUSU
#1, KALECİ
#2, KALECİ
#10, MERKEZ
#5, SAVUNMA OYUNCUSU
#25, SOL KANAT
#26, SAVUNMA OYUNCUSU
#8, MERKEZ
#11, SAĞ KANAT
#42, KALECİ
#18, KANAT
#60, KANAT
#53, MERKEZ
#6, SAVUNMA OYUNCUSU
#9, SAVUNMA OYUNCUSU
#16, KANAT
#20, SAVUNMA OYUNCUSU

ÇALMA LİSTESİ

MASTERMIND

Taylor Swift

HURT

Johnny Cash

CHASING CARS

Ryan Waters Band

BLOODY VALENTINE-ACOUSTIC

Machine Gun Kelly, Travis Barker

YOUNG & BEAUTIFUL

Lana Del Rey

EYES CLOSED

Ed Sheeran

PRETTY HEART

Parker McCollum

THE MOST BEAUTIFUL THINGS

Tenille Townes

ALL EYES ON ME

Bo Burnham

NEVER ON THE DAY YOU LEAVE

John Mayer

VULNERABLE

Selena Gomez

TURNING TABLES

Adele

SOMEDAY

OneRepublic

ANTI-HERD

Taylor Swift

Ninova

GİRİŞ MONROE

Annem kanepeden, “Monroe...” diye mırıldandı. “Benim güzel, küçük kızım.” Gözlerini dikmiş, tavana bakıyordu. İsmimi söylemesine rağmen benimle konuşmadığını biliyordum. Ya da en azından orada durmuş, onun yerde bıraktığı kusmuk lekesini silmekle uğraşan *benle* konuşmuyordu. Geçmişteki ya da bir uçurtma kadar yükseklerde uçtuğu zamanlar beyninin onu götürdüğü yer her neredeyse oradaki *benle* konuşuyordu.

Kapı çalındığında dehşet dolu gözlerle kapıya bakarken içime bir korku dalgasının yayıldığını hissettim. Çünkü gelenin kim olduğunu biliyordum. Annemin deyimiyle, *müşterilerinden* biriymi.

İkimiz de hiçbir şey söylememişken kapı açıldı. Annemin kapıyı duyduğundan bile emin değildim. Basamakların orada, daha önce bir veya iki kez gördüğüm, terli, solgun yüzlü bir adam belirdi. Pembe yanakları ve kot pantolonunun üzerinden taşan bir göbeği vardı. Sapkın bir Noel Baba gibiydi. Artık o adama inandığım falan yoktu tabii. Hiçbir Noel arifesinde evimize gelmemişti.

Bana bakarken adamın gözleri parladı fakat sonra annem garip bir şekilde inleyince dikkati ona yöneldi.

O tarafa doğru yürürken melodik bir sesle, “Roxanne,” dedi.

Bir şey söylemek istedim. Herhangi bir şey. Ona annemin misafir ağırlayacak durumda olmadığını söylemek istedim ama işe yaramayacağını biliyordum. Ayrıca annem, ihtiyacı olan parayı kaçırırsa daha sonra bana çok kızardı.

Odadan çıkarak kendimi bu evdeki tek yatak odasına kilitledim. Annem ve ben aynı odayı paylaşıyorduk ama çoğu zaman annem kanepeden öteye gidemiyordu.

Nefret etmeyi öğrendiğim o iğrenç sesler başlayınca, radyoyu açıp sesleri bastırmaya çalıştım. Sonra huzursuz bir uykuya daldım ve rüyalarımda, beni kendi yarattığı hayattan kaçmaktan daha çok önemseyen sağlıklı bir anne gördüm.

İrkilerek uyandığımda, hissettiğim panik duygusu odayı hafif bulanık bir şekilde görmeme neden oldu. Ta ki kendimi her şeyin yolunda olduğuna ikna edene kadar.

Fakat her şey yolundaymış gibi gelmiyordu. Etraf çok sessizdi. Gereğinden fazla sessiz.

Usulca kapıya doğru giderek, bir şey duyup duyamayacağıma bakmak için kulağımı kapıya dayadım.

Ancak hiç ses yoktu.

Odaya gizlice bir göz atmak için yavaşça kapıyı açtım. Adamdan ya da annemden bir iz yoktu. Ortalığın sakinleştiğini düşünerek odamdan çıktım ancak annemi ön kapının orada yerde, yüzünün yanında yeşil bir sıvı birikintisiyle yatarken görünce aniden durdum.

Yine beni bekleyen temizliği düşünerek iç geçirdim. Bu adamlardan nefret ediyordum. Buraya her geldiklerinde ondan bir parça alıp gidiyorlar ama ona hiçbir şey bırakmıyorlardı. Onunla işleri bittiğinde hep böyle olurdu.

Elimde bir bez ve kovayla yanma gittiğimde, annemin titrediğini ve gözlerinden yaşlar aktığını gördüm. Yüzü, daha önce hiç görmediğim korkunç bir griye çalıyordu.

“Anne,” diye fısıldayarak yüzüne dokunmak için elimi uzattım fakat teninin buz gibi olduğunu hissettiğimde irkilerek elimi çektim. Gözleri aniden açılınca yerimden sıçradım. Her zaman-

kinden daha kanlıydı. Kemikli eli bluzuma yapıştı ve beni telaşla kendine doğru çekti. Dudağında çürükler ve kan vardı. Pislik herif ona sert davranmış olmalıydı.

“Kalbinle oynamalarına izin verme,” diye anlaşılmayan bir şeyler geveledi.

Sesimdeki yoğun endişeyle soru sorarcasına, “Anne?” dedim.

“Bir... Bir adamın... Kalbini almasına izin verme,” dedi. “Ona izin verme.” Kelimeleri uçup, giderken göğsü derin bir nefesle yükseldi. Sonra tamamen hareketsiz kaldı.

“Anne!” diye inlerken onu tekrar tekrar sarstım.

Ama başka hiçbir şey söylemedi. Karanlık bir odada sönmüş bir alev gibi öylece gitti.

Sonsuza kadar kulaklarımda çınlayacak olan o son sözleriyle yapayalnız kaldım.

1. BÖLÜM MONROE

Yatağımın kenarına oturmuş, pencereden karanlık ve yıldızsız görünen gökyüzüne bakıyordum.

Özgürlük o kadar yakındı ki tadını alabiliyordum.

On sekiz.

Sanki bu anı hayatım boyunca beklemiş gibiydim. Özellikle bu yaş günümü... Sonunda buradan ayrılabilme, kendi kurallarımla kendi hayatıma başlayabilme fikri günlerimi doldurmama yardımcı olmuştu.

Buradan ayrılınca zor olacağını biliyordum. Hayatıma başlayabilmek için sadece okul çıkışları çalışmaya gittiğim marketten kazandığım azıcık bir birikimim vardı. Fakat kendim için bir şeyler yaratabilmek uğruna ne gerekiyorsa yapacaktım.

O gün annemin bana bıraktığı boş bir kabuktan daha fazlasını.

On yaşımdan beri, onu kaybettiğim o uğursuz gecenin ertesi gününden bu yana koruyucu aile sisteminin içindeydim. Herkes bir bebek evlat edinmek istiyordu ve ben bir bebek değildim. Bu zamana kadar sayısı yüzlerce gibi gelen farklı eve gitmiştim ancak şu anki evim en uzun süre kalmayı başardığım yerdi.

Ne yazık ki.

Koruyucu ebeveynlerim Bay ve Bayan Detweiler'la oğulları Ripley başlarda iyi insanlar gibi görünse de zamanla işler değişmişti. Şimdi farklıydılar.

Bayan Detweiler, yani Marie, beni evin yatılı hizmetçisi gibi

görmeye başlamıştı. Evin işlerine her zaman yardım ederdim fakat her yemekten sonra ailece sofradan kalkıp her şeyi bana bırakmaya ve evin diğer tüm işlerini benden beklemeye başlamaları artık fazla olmuştu.

Bir gün, umarım yakında, bir daha kimsenin tuvaletini temizlemeyecektim.

Fiziksel işlerle belki bir ay daha başa çıkabilirdim fakat asıl büyük sorun Bay Detweiler, yani Todd'dı. Hareketleri gittikçe daha fazla ürkütücü olmuş, arzu dolu ve gereğinden fazla uzayan bakışları midemi bulandırmaya başlamıştı. Bana söylediği her şeyin altında yatan bir anlam, bir ima vardı. Doğum günümünden daha çok bahsetmeye başlamıştı. Sanki doğum günümü hatırlatmak istemesinin sebebi, benim için ifade ettiği özgürlük vaadinden çok daha farklıydı. Sanırım hiçbirisi, o günden sonra o evden ayrılabilceğimi aklından bile geçirmemişti. Hem doğum günüm hem de lise mezuniyetim aynı haftaya denk geliyordu. Mükemmel bir zamanlamaydı. Sadece kendini kontrol edebilmesini ve o noktaya gelene kadar ellerini benden uzak tutabilmesini umuyordum. Bazı insanlar lise mezuniyetinin özel bir şey olduğunu düşünmeyebilirdi ama benim için *her şeyi* ifade ediyordu.

Ripley iyiydi sanırım. Bir insandan çok bir patatese benziyordu ve bu da diğer olasılıklardan daha iyiydi. Aynı odada olduğumuzda, gözleri sanki yokmuşum gibi beni es geçerci. Belki de ben onun için yoktum. Yatağı her gün hazır olduğu, masasında yemeğini ve kışını silmek için tuvalet kâğıdı bulduğu sürece hiçbir şey umurunda değildi. Video oyunlarına o kadar dalmıştı ki etrafındaki dünyayı umursamıyordu.

Saate baktım. 16:55'i gösteriyordu. Bay Detweiler işten eve dönmeden önce akşam yemeği hazırlıklarına başlama vaktiydi. İç geçirdim ve dalgın bir şekilde Bay Detweiler'ın nereden getirdiği belli olmayan, rengi solmuş yorganımı düzelterek aşağıdaki mutfaka gitmek üzere koridora çıktım. Ev, şehrin iyi bir yerinde, üç odalı bir çiftlik eviydi. Kaldığım diğer yerlerden daha güzel olmasına rağmen bunun o kadar da önemli olmadığını fark etmiştim.

Evin içinde atan kalpler, evin gerçekte ne kadar güzel olup olmadığından çok daha önemliydi.

Eminim ki annemle birlikte hayata başladığım o harabede de çok mutlu olabilirdim. Tabii eğer annem farklı olsaydı.

Mutfağa girip de Bay Detweiler'ı lamine tezgâha yaslanmış bir halde gördüğümde aniden durdum ve paniğin içime yayıldığını hissettim. Onun eve girdiğini nasıl duymamıştım? Garaj kapısının açıldığını duyduğumu hatırlayamıyordum.

Elinde en sevdiği bira şişesi vardı. Aslında mutfaktaki en gösterişli şey buydu ve satın aldıkları diğer yiyeceklerden çok daha pahalıydı. Todd Detweiler'ın üzerinde hâlâ muhasebe bürosunda giydiği bol takım elbise vardı. Saçları şimdiye kadar gördüğüm seyrek saçlı tiplerin hepsine rakip olabilecek derecede seyrelmişti; bu yüzden kalan tüm saçlarını öne doğru tarar ve alnında, ıslak mavi gözlerinin hemen üzerinde bir yerde bir araya getirerek dik-katlice şekillendirirdi.

Olduğum yerde donup kaldığımı görünce bir kaşını kaldırdı. Genellikle eve 18:30'dan önce gelmezdi, bu da benim akşam yemeğini masaya koyup onlar yemeklerini bitirene kadar saklanmama yetecek kadar uzun bir süreydi.

"Merhaba, Monroe," diye seslendiğinde, adım dudaklarından çirkin bir şekilde çıkmıştı.

Yüz ifademi düzelttim, kendimi hazırladım ve sanki varlığıyla beni hazırlıksız yakalamamış gibi kararlı adımlarla buzdolabına doğru ilerledim.

"Merhaba," diye nazikçe cevap verdim. Bakışlarının tenimi okşadığını hissetmekten nefret ediyordum. Sanki bir insandan ziyade arzulanacak bir objeydim.

Güzel olduğumu biliyordum. Annemin gençliğindeki haline çok benziyordum. Ama tıpkı onda olduğu gibi görünüşüm sadece başıma bela olmuş gibiydi. Sanki sonsuza dek tek amaçları beni kullanmak ve taciz etmek olan pislikleri kendime çekmek için yaratılmıştım.

Daha önce buzu çözülsün diye koyduğum bir kâse tavuğu al-

mak için buzdolabına uzandım ve birden arkamda belirdi. Öyle yakındı ki hareket edersem ona yaslanmış olacaktım.

Sesimdeki histeriyi bastırmaya çalışarak, “Bir şey mi istediniz?” diye sordum. Elini kalçama koyduğunda gözlerimi sıkıca kapatıp lanet okudum.

Biraz daha yaklaştığında ise nefesini bir fısıltı gibi benimde hissettirdi. “Sen de bunu düşünüyordun, değil mi?” Todd’ın nefesi bira kokuyordu. Her ne kadar pahalı ve güzel olduğu düşünülse de beni bira içmeyi denemekten sonsuza dek alıkoyacak bir kokuydu bu.

“Ben... Ben neden bahsettiğinizi anlayamadım, efendim.”

Dolaptaki tavuğu aldım ve geri çekilmesini umarak doğrulmaya çalıştım. Fakat yaptığı tek şey vücutlarımızın birbirine dokunacağı şekilde doğrulmak oldu. Uzaklaşmaya çalıştım fakat eliyle sert bir şekilde kalçamı sıktı.

“Tavuğu ocağa koymam gerekiyor,” dedim hoş bir tavırla, sanki dokunuşundan dolayı içten içe ölmüyormuşum gibi.

Küçük bir kahkaha atarak, “Kuyruk sallayıp kaçmak...” diye mırıldandı. “Böyle oyunlar oynamana bayılıyorum. Bitirdiğimizde çok daha iyi olacak.” Belimin alt kısmında gittikçe sertleşen bir çıkıntı vardı. Dudağımı öyle sert bir şekilde ısırdım ki kanın tuzlu tadını aldım.

Ellerim titriyor ve kâsedeki su etrafa sıçırıyordu. Neden söz ettiğini aptal biri bile anlayabilirdi.

Nihayet kalçamı bırakıp, geri çekilerek, “Bir şeyler toplamayı ne kadar sevdiğimi fark ettin mi?” diye sordu.

Hızla lavaboya doğru ilerledim, kâseyi içine koydum ve tavukgöğsünü bulamak için ihtiyacım olan ekmek kırıntılarını almaya gittim.

Yeterince hızlı cevap vermeyince bana doğru bir adım atmıştı. Sonunda, “Bunu fark ettim,” diye cevap verdim.

Bir insan bunu nasıl gözden kaçırabilirdi ki? Todd, bira şişeleri biriktirirdi. Garajın her iki duvarında da raflara düzgünce dizilmiş çeşitli teneke kutular ve şişeler vardı. O kadar çoktu ki duvar

neredeyse görünmüyordu. Sosyal hizmetlerin bu kadar çok boş şişe varken Todd'ın bir içki sorunu olabileceğinden nasıl endişe etmediğini bilemiyordum. Ama Todd bu konuda hiç endişelenmemişti. Her gün duvara en az beş tane daha ekliyordu.

“Biriktirmeyi en çok sevdiğim şey ise bakirelerdir.”

Elimdeki bir kutu yumurtayı yere düşürdüm çünkü bunu açıkça söylemesi beni şok etmişti. Yumurta kabukları ve sarısı da her yere sıçramıştı.

Tam o sırada içeri Bayan Detweiler girdi ve bakışları kocasıyla benim aramda şüpheyi gidip geldi. Gözlerini yerdeki mahvolmuş yumurtalara dikerek, “Burada neler oluyor?” diye sordu.

Marie bir zamanlar güzel bir kadındı ama kocası gibi onun da gençliğini koruma çabaları acınası bir başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Şu anda üzerinde seksenli yıllardan kalma bir kanepeyi andıran çok dar, çiçekli bir elbise vardı ve her kıvrımını belli ediyordu. Ağır makyajlı yüzünde, büyük ihtimalle koltuğundan kalkıp buraya gelmek için harcadığı çabadan kaynaklanan ince bir ter tabakası vardı. Saçları onu sert gösteren simsiyah bir renge boyanmıştı. Her ne kadar kıvrırmaya, düzgün durmasını sağlamaya çalışsa da ince telli ve sönük duruyordu. Bu durumun onun için hayal kırıklığı yarattığına emindim.

Genelde dış görünüşe dikkat etmezdim; aldatıcı olabileceğini herkesten iyi bilirdim ama Todd ve Marie Detweiler'ın dış görünüşleri görmezlikten gelinemeyecek kadar göze batıyordu.

Bay Detweiler, “Sadece bir kazaydı, tatlım,” diyerek ona doğru yürüdü ve Marie'yi dudaklarından öptü. Marie'nin, o dudakların başka nerelerde gezindiğini bilmediğini düşünmek ruhumu bulandırdı.

Yumurtaları temizlerken ve akşam yemeği yapmaya çalışırken, beni titrek, perişan bir halde bırakıp, arkalarına bile bakmadan mutfaktan çıktılar.

Eğer Todd'la aramızdaki bu etkileşim, buradan ayrılmak için doğum günümü beklemenin bir seçenek olmadığını kanıtlamaya yetmiyorsa bir sonraki gece bunu kanıtlayacaktı.

Her gece yaptığım gibi yatağımda dönüp duruyordum. Zihni benimki kadar dağınık olan herkes uyumakta zorlanırdı. Bu asla başaramayacağım, güç bir hedefti. Rahatlayabildiğim, geçmişin hatıralarının düşüncelerime sızmadığı tek bir gece bile geçirmemişim.

Saat gecenin üçüydü ve kısa süre içinde tekrar uyuyamazsam pes etmenin eşiğindeydim.

Koridordan hafif ayak sesi geldi. Herkes uzun zaman önce yattığı için kaşlarımı çattım. Artık onların alışkanlıklarını, kendi alışkanlıklarım kadar iyi biliyordum.

Evde biri mi vardı? Eve ait olmayan biri?

Ayak sesi kapımın önünde durunca tüylerim diken diken oldu.

Kapının kolu dönüp de sahip olduğum için yeterince şanslı hissettiğim kilide takılıp, durunca, “Kim var orada?” diye ciyaklar gibi fısıldadım ama sonra sesimi çıkardığım için kendimi aptal gibi hissettim.

Sessizce yataktan çıkıp, başucumdaki lambayı alırken ve gerekirse onu bir silah olarak kullanmaya hazırlanırken kendimi bir korku filmindeki olası kurbanlar gibi hissediyordum.

Kapının dışındaki kişi biraz kurcaladıktan sonra kilidin açıldığını gösteren bir tık sesi geldi.

Nefes almadan kapıya baktım. Kaçınılmaz olanı beklerken uzun bir duraklama oldu.

Kapı yavaşça açıldı ve kıllı bir el -ki bu eli tanıyordum- göründü. Bu, Bay Detweiler’ın eliydi.

Hiç düşünmedim ve onu odamdan uzaklaştırmak için tek bir şansım olduğunu bildiğimden çığlık atmaya başladım.

Karısını uyandırmam gerekiyordu. Yatak odaları koridorun ilerisinde olduğundan yeterince yüksek sesle bağırarak zorundaydım. Elbette çığlık atmaya başladığım anda kapı hızla kapandı ve ayak sesi uzaklaştı. Bir dakika sonra Detweiler’ların yatak odasının kapısının açıldığını duydum. Ondan bir dakika sonra da benim kapım hızla açılarak duvara çarptı ve eşikte telaşlı bir halde duran Marie’yi gördüm. Göğsü hızla inip kalkıyor, giydiği iki beden kü-

çük geceliğe baskı yapıyordu ve bu da gözlerimi dağlamak isteme-
me neden oluyordu. Bakışları odanın içinde çalgınca dolaştıktan
sonra nihayet odanın ortasında, göğsüme sıkıca bastırdığım lam-
bayla durduğum yere döndü.

Öfke yüz hatlarına nüfuz ederken göğsüne ve yanaklarına doğ-
ru kırmızı benekler yayıldı.

“Senin neyin var böyle?”

“Biri odama girmeye çalışıyordu. Biri kapının kilidini açtı.”

Kocası olduğunu söylemedim çünkü bu bana daha fazla sorun
çıkardı.

Bir dakika sonra Todd, elinde bir bardak suyla esneme nume-
rası yaparak kapıda belirdi. Rahat bir tavırla, “Neler oluyor?” diye
sordu. Göz göze geldik ve o anda o olduğunu bildiğimi anladı. Yüz
hatları alaycıydı. Sanki karısı, sözkonusu o olduğunda ağzımdan
çıkan hiçbir şeye inanmayacakmış gibi bir şeyler söylemem için
bana âdeta meydan okuyordu.

Marie bir an durup, kocasını incelemeden önce alaycı bir ta-
vırla, “Kız, birinin odasına zorla girdiğini söylüyor,” dedi. “Sen
neden ayaktaydın?”

Dudaklarını büzmesi, yüzünün daha da kızarması bana çok şey
anlatıyordu. Görünüşe göre Marie kocasının gerçek doğasından o
kadar da bihaber değildi.

Bu konuda bir şey yapacağı yoktu tabii.

“Monroe’nun çılgınlığını duyduğumda su almaya gitmiştim.
Ama evde başka kimseyi duymadım.” Bakışlarında sahte bir endi-
şe vardı. “Kâbus görmediğine emin misin?”

Nefes almadan önce uzun, gergin bir an boyunca ona baktım.
“Belki de hepsi bir kâbustu,” diye fısıldayarak Marie’nin yüksek
sesle oflamasına neden oldum.

“Kendini kontrol et, velet. Bizim uykuya ihtiyacımız var!” diye
tersledi ve dönüp gitti. Odasına doğru yürürken ağzından küfür-
ler dökülüyordu.

Todd, o acınası dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtışla ka-
pımda oyalanıyordu. Gözlerinde geri döneceğine ve başladığı işi

bitireceğine dair kararlı bir ifadeyle, “İyi uykular, Monroe,” diye mırıldandı.

Kapı kapanır kapanmaz dizlerimin üzerine çöktüm. Vücudum hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Her şeyi mahvetmişti. Lise diplomamı almama bir ay kalmıştı ve o diplomamı elimden almıştı.

Todd bana elini sürerse beni mahvederdi. Bedenimi değil, ruhumu...

Gözümün önünde annemin perişan, yaralı yüz hatları belirdi.

Bu benim hikâyem olamazdı. Olamazdı.

Gitmek zorundaydım. Yarın. Başka seçeneğim yoktu.

Detweiler’lar Houston’ın hemen dışında, küçük bir kasabada yaşıyordu. Yaklaşık dört saat uzaklıktaki Dallas’a gitmeye karar verdim. Oraya daha önce hiç gitmemiştim ama bilet fiyatı çok yüksek değildi ve orası büyük bir yerdi. Tam da ortadan kaybolmak için ihtiyacım olan yerdi. Elbette Detweiler’lar o kadar uzağa gitmeye kalkışmazdı, hele ki devlet desteğinin bitmesine sadece bir ay kalmışken. Eminim ki kimseye gittiğimi bile söylemez, o son ödemeyi kaçırmak istemezlerdi.

Bekâretim Todd için ne kadar değerli olabileceğini düşünmemeye çalıştım. Öncelik sıralamasında *kolay olma şartının* başlarda yer almasını ve ben ortadan kaybolur kaybolmaz beni unutmasını umuyordum.

Okula gittiğimde kalbimin acısını bütün gün hissettim. Hiçbir zaman yakın arkadaş edinen biri olmamıştım -ne zaman taşınacağını asla bilemediğinizde yakın bağlar kurmamak en iyisiydi- ama kendimi, sahip olduğum arkadaşlarla daha uzun süre birlikte olmayı dilerken bulmuştum. Tanıdık koridorda yürürken, mezun olurken veda etmek zor olur mu yoksa sadece hayallerimi kaybetmenin acısını mı hissediyorum diye merak ettim.

Annem liseden mezun olmamıştı. Ayık olduğu o dakikalarda, ben küçükken bile bazen benim için kurduğu hayallerden bahse-derdi. O sahnede yürüdüğüm zamanların hayallerinden.

Sadece bir üniversitenin podyumunda yürümek zorundayım,

dedim kararlı bir şekilde ve bunu gerçekleştirmek için bir Genel Denklik Diploması alacağıma kendi kendime söz verdim.

Okuldan sonra çalıştığım markete giderek her zamankinden daha enerjik bir şekilde çalıştım çünkü bu vardiyamdan sonra ortadan kaybolacaktım. Zamanlama uygundu çünkü bugün ödeme günüydü ve yanıma bir maaş daha almış olacaktım. Her bir kuruşun önemi olacaktı.

Vardiyamdan sonra Detweiler'ların verdiği telefonu yanıma almak istemediğim için kontrollü bir telefon aldım. Onları tanıyordum ve muhtemelen mallarını çaldığımı söyleyerek beni polise ihbar etmeye çalışacaklarını biliyordum. Bir parçam da beni o telefonla takip edebileceklerinden korkuyordu. Bir gerilim filminde yaşamadığımı biliyordum ama yine de tedbirli olmak, üzülmekten daha iyiydi.

Eve döndüğümde, içinde birkaç kıyafetin, yeni telefonumun ve biriktirdiğim paranın olduğu küçük bir çanta hazırladım. Sonra yatağıma oturdum ve endişeyle ellerimi birbirine kenetledim.

İyi bir planım yoktu. Her ne kadar uzaklara gitmenin hayalini kursam da planlarım somut olmaktan çok, belirsizdi. Hepsi de daha iyi bir iş bulabilmem için bir lise diplomasına sahip olmama ve bu sayede Detweiler'ların peşimde olduğu korkusuyla her saniye arkama bakmak zorunda kalmamama bağlıydı. Eyaletin koruyucu ailelikten çıkan çocuklar için bir destek sistemi de vardı ve ben de buna güvenebileceğimi ummuştum.

Ama bunu başarabilirdim.

Yemekten sonra ortalığı topladım. Marie pizza sipariş ettiği için her zamanki kadar çok uğraşmama gerek kalmamıştı. Sonra oturma odasının bir köşesine tüneyip *iyi geceler*, diyebileceğim zamana kadar bekledim. Bu zorlu bir görevdi. Bu gece kaçmam gerekiyordu. Onların yatmasına yetecek kadar geç bir saat olmalı ama Todd'ın beni bir kez daha ziyaret etmeye karar vereceği kadar da geç olmamalıydı.

Gidişim tam bir hayal kırıklığıydı. Zihnimde, çantamla pencereden kaçarken Detweiler'ların peşimden koştuğu, polisten kaç-

mak için çalıların arasına saklanırken, siren sesinin ortalığı kasıp kavurduğu bir görüntü canlanmıştı.

Ama gerçek hayatta, pencereden kaçmıştım ve hiç kimse uyanmamıştı. Greyhound İstasyonu'na varana kadar bir saat yürüdüm ve kimse peşimden gelmedi. Dallas'a bilet alırken bitkin görünen görevli gözünü bile kırpmadı.

Kırk yılda bir, bir şeylerin yolunda gitmiş olması güzeldi.

Otobüs yolculuğu, bir araba yolculuğunun alacağı süreden iki kat daha uzun sürdü. Birkaç saat dinlenmeye çalışsam da bir şekilde durağımı kaçıracığımdan endişelendiğim için asla derin bir uykuya dalamadım. Zihnim de geleceğimin ne getireceğini düşünmekten kendini alamıyordu. Tek başıma başarabilecek miydim?

Endişelerime rağmen Todd'la aramızdaki mesafe her geçen kilometreyle arttıkça göğsümde bir rahatlama hissi oluşuyordu.

En azından bekâretimi güvende tutmayı yapılacaklar listemden çıkarabilirdim.

Sonunda Dallas'a vardığımızda, sabah güneşi ufukta belirmeye başlamıştı. Greyhound İstasyonu'nu çevreleyen köhne binalara rağmen heyecanlanmadan edemedim. Buradaydım. Başarmıştım. Daha önce hiç Dallas'a gitmemiş ve burada kimseyi tanımıyor olabilirdim ama kendime yeni bir hayat kurmaya kararlıyım.

Bu, benim yeni başlangıcımdı.

Yolculuğumun etkisinin geçmesi ve kendimi, bir parktaki bankta uyumayı denemeyi ve böyle bir şeye kalkışmanın güvenli olup olmadığını düşünürken bulmam yaklaşık on iki saat sürmüştü.

Otobüsten inmiştim ve internetten bulduğum genç sığınma evine gitmek için bir taksi çağırma aşamasındaydım. Sonra tam adrese bakarken kapkaça uğradım. Taksi için çektiğim tüm parayı cebimden çalıp, telefonumu da elimden çekip aldılar.

Hiç şüphesiz deli bir kadın gibi peşlerinden koştum. Ama tüm eşyalarımın bulunduğu sırt çantam bana ağırlık yaptığı için bir grup çocuktan oluşan kapkaççı çetesi beni kolayca geride bıraktı.

Eski püskü bir benzin istasyonundan bir paket cips almak dışında kalan paramı harcamaya cesaret edememiştim.

Günün geri kalanında, birileri şüphelenir ve yetkililere kaçak bir genç gibi görüldüğümü bildirirse diye yol sormaya korktuğum için sığınma evini tüm gün yürüyerek bulmaya çalıştım.

Tabii ki bulamadım çünkü işte orada, parktaki bankın üzerindeydim. Üşümüş, aç ve kızgındım.

Aynı zamanda bitkin.

Görünüşe göre kırk sekiz saate yakın uyumadığınızda, herhangi bir yerde uyuyakalabilirdiniz çünkü sonunda yaptığım şey tam olarak bu olmuştu.

Sıçrayarak uyandım ve birinin beni izlediği hissi boğazımda düğümlendi.

Gece olmuş ve parkın üzerine koyu mavi bir renk çökmüştü. Ağaçlar ve çalılar kararmış gökyüzüne karşı belli belirsiz gölgeler oluşturunuyordu. Sokak lambaları titreyerek canlanmış, yola ve yakındaki banklara sıcak bir parıltı yaymıştı. Işık hafif esintiyle dans edip sallanıyor, yere uzun gölgeler düşürüyordu. Yaprakların hışırtısı ve cırcırböceklerinin cıvıltısı duyuluyordu.

Yanımdaki bankta kır saçlı, yaşlı bir adamın oturduğunu gördüğümde irkildim. Bakışlarındaki vahşilik, vücudundaki yırtık pırtık giysilerle eşleşiyordu. Üzerinden kir ve vücut kokusu yayılıyor, bana gülümsediğinde sadece birkaç dişi görünüyordu.

“Ah! Seni izliyordum. Uyuyabildiğinden emin olmak istedim, leydim,” dedi İngiliz aksanına benzeyen bir tarzla.

Son derece dostane ve nazik olmasına rağmen sözleri karşısında irkilerek biraz uzağa kaydım.

“Ah, İhtiyar Bill’dan korkma. Ben sana göz kulak olurum.”

Banktan atlayıp kaçmak için harekete geçtim ama bir an tereddüt ettim. Onda çok iyi niyetli bir hava vardı. Görünüşünü ve kokusunu bir kenara bırakırsak tabii.

“Bu park benim ama paylaşabilirim. Sen uyumaya devam et ve ben de sana göz kulak olmaya devam edeyim. Serserileri uzak tutayım,” diye devam etti. Halbuki ona henüz bir şey söylememiştim.

Teklifini reddetmek için ağzımı açtım ama sonra market po-

šetinden temiz, yepyeni, etiketli bir battaniye çıkardı. Hiç konuşmadan, battaniyeyi bana uzattığında kendimi ağlarken buldum.

Ben hıçkırı hıçkırı ağlarken, o da beni telaşla izleyip sanki histerik kadınların gözyaşlarını dindirme gücüne sahipmiş gibi battaniyeyi üzerime fırlattı. Son birkaç gündür yaşadığım olaylardan ve onun nezaketinden etkilendiğim için ağlıyordum. Ağlamamı bir türlü durduramayınca sonunda o güne kadar duyduğum en kötü yorumla *Eleanor Rigby* şarkısını söylemeye başladı. Hatta bu, duyduğum en berbat şarkı yorumuydu.

Ama işe yaradı ve ağlamayı bıraktım.

Şarkısı bittikten sonra -ki son birkaç dizesi kesinlikle uydurmaydı- yatıştırıcı bir sesle, “İşte oldu, küçük ördek,” dedi. “Uyu bakalım. İhtiyar Bill sana göz kulak olacak.”

Ben aslında daha akıllı bir kızdım, gerçekten öyleydim. Ama çok yorulmuştum. Ve içimdeki her şeyle ona gerçekten güvenmek istiyordum. Ne de olsa bana *küçük ördek* demişti. Seri katiller kurbanlarına sevimli, evcil hayvan isimleri takmazdı, değil mi?

“Sadece birkaç dakika,” diye mırıldandım ve o da başıyla onayladı. O anda, oldukça hoşuma giden o yamuk sırıtışıyla yine usulca gülümsedi.

Stresten ve yorgunluktan titreyerek, daha iyi günlerin hayalini kurarak derin bir uykuya daldım.

Uyandığımda, on dakikadan çok daha uzun bir süre geçmişti. Ashna bakarsanız gecenin geri kalanı geçmişti.

Bill hâlâ oradaydı. Beni izliyor ve sanki bütün gece uyanık kalmamış gibi kendi kendine hafifçe ıslık çalıyordu. Sırt çantam hâlâ başımın altındaydı. Para hâlâ içindeydi ve en azından kimse bana dokunmuş gibi *hissetmiyordum*.

Kahretsin! İyice çaresizleşmişim, değil mi?

Yumuşak bir sesle, “Kalacak bir yerin var mı genç kız?” diye sordu. Başımı iki yana salladım ve aklıma bu bankta bir gece daha geçirme düşüncesi gelince dudağımı ısırdım.

“İhtiyar Bill seni iyi bir yere götürecektir. Benim şatom kadar güzel değil ama iş görür,” dedi ve sanki gerçekten de hendeği olan

bir İngiliz şatosuymuş ve hükümdarı da kendisiymiş gibi gururla parkı işaret etti.

Birkaç saat geçtikten sonra en azından bana bir şey yapmayacak kadar güvenilir olduğunu kanıtlamış olmasına rağmen bir kaçakçılık çetesi ya da aynı derecede korkunç başka bir şey olmasını umarak onun peşinden gitmemin nedeni yine tamamen çaresizlikti.

Beni, şehirde bir gün önce yürüdüğüm yerden biraz daha iyi bir bölgeye götürdüğünde biraz rahatladım. Kulağımı tırmalayan o sahte İngiliz aksanıyla aslında hiç gitmediğinden emin olduğum yerlerle ilgili hikâyeler anlatarak beni eğlendirdi.

Farkına bile varmadan, oldukça yeni gibi görünen bir sığınma evinin girişine gelmiştik. Tabelada bir kadın sığınma evi olduğu yazıyordu ve gördüğüm manzara karşısında bir kez daha ağlamak istedim.

“İçeri girdiğinde seni İhtiyar Bill’ın gönderdiğini söyle,” dedi. “Sana krallar gibi davranacaklar.” Kıkırdadı ve sanki yüzüncü kez gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. Muhtemelen yine histeri krizine gireceğimden korkarak bir adım uzaklaştı.

Sonunda sığınma evinin kapısına giden basamakları çıkmadan önce bir kez daha tereddüt ettim. Yarı yolda durup Bill’a baktım, o da bana yine sevimli bir şekilde sırtıttı. Ben yürümeye devam ederken arkamdan, “Senin için harika şeyler görüyorum, küçük ördek!” diye seslendi.

Onu asla unutamayacağımı biliyordum. Evsiz ve biraz kaçık olabilirdi ama aynı zamanda tanıdığım en nazik insanlardan biriydi. Benim gibi bir yabancıya göz kulak olmuş ve en çok ihtiyacım olduğu anda bana yardım etmişti.

İçeri girdiğimde yorgunluğumun etkisi hâlâ omuzlarımdaydı ama garip bir şekilde o anda her şeyin yoluna gireceğine dair içimde bir huzur hissettim.

Danışma masasına yaklaştığımda nazik bir kadın, “Haven’a hoş geldiniz,” diye mırıldandı.

Burası gerçekten de bir cennetti.

Öyle olduğunu umuyordum.

2. BÖLÜM LINCOLN

Buzun üzerine çıktım ve takımın geri kalanının yanına giderken soğugun, açıkta kalan tenimi ısırdığını hissettim. Bu yalnızca bir antrenman olabilirdi ama ben bu oyun için yaşıyordum. Bana bir şeyler hissettiren tek şey buydu.

Pist, buzu kesen bıçakların sesiyle, ara sıra paka vuran bir sopanın çıkardığı tıngırtılarla, takım arkadaşlarımla kahkahaları ve şakalaşmalarıyla canlanıyordu. Ben de diğerlerine katıldım ve onlarla şakalaşırken dudaklarımla kenarında küçük bir gülümseme belirdi. Olacakları düşündükçe damarlarımda bir enerji dalgası dolaşıyordu.

Koçumuz önümüzde belirdi ve gri gözleri eleştirel bir bakışla üzerimizde gezindi. Pisliğin tekiydi ama aynı zamanda şimdiye kadar sahip olduğum en iyi koçtu, bu yüzden pislik olmasını çok da umursamıyordum. Sert ve emredici bir ses tonuyla, "Pekâlâ, beni dinleyin, pislikler," dedi. "Bugün pas alıştırma üzerine çalışacağız çünkü sah günkü maçta özellikle bu beceriyi unutmuş gibiydiniz."

Hepimiz güldük fakat yalan da değildi. Salı günü fena halde batırmış, son sıradaki RedHawks Takımı'nı zar zor geçmiştik. Kendimizi toparlamamız gerekiyordu çünkü Toronto bu hafta sonu bizim için yan gelip yatacak bir yer olmayacaktı.

* Pak, buz hokeyinde kullanılan açık veya kapalı bir diskittir.

Basit bir alıştırmayla başlayıp pakı dar bir daire içinde ileri geri paslaştık. Bu daha önce sayısız kez yaptığımız bir alıştırmaydı ama geçen maçta olduğu gibi yine berbattık.

Koç, “Yakın paslaşın!” diye bağırdı.

En yakın arkadaşım Ari yanımda sırtarak, “İnsana başka bir şeyi hatırlatıyor,” dedi. “Daha önce yaptığım bir şeyi.”

Gözlerimi devirdim ama yine de kıkırdadım. Çünkü biz böyle aptal tiplerdik.

Daha karmaşık alıştırmalara geçtik ve yoğunluğu artırarak kendimizi daha fazla zorladık. Yine de her zamanki saçma sapan konuşmalarımızı engelleyecek kadar zorlanmıyorduk.

Bender öne doğru eğildi. Bir eliyle kaleyi kavrarken diğer eliyle de belini tutuyordu.

Ari, kalenin etrafında bir tur atarken, “Neyin var senin, ihtiyar?” diye seslendi.

Bender ayağa fırlayıp, kalçalarını ileri doğru itmeden önce, “Zor bir geceydi,” diye iç geçirdi. “Annen kucağıma öyle sert bindi ki belimi kırdı.”

Takım kahkahalarla gürlerken Ari tiksiniş gibi başını iki yana salladı.

“Bu iyi bir espri bile değildi. Kahretsin, otuz dört yaşındasın ve şimdi annemin, senin üzerine lanet bir at gibi bindiğini hayal etmek zorundayım.”

Koç, “Siz mankafaların saçmalıkları bitti mi?” diye kükredi ve biz de sıradaki göreve, bir sonraki saat yapılacak olan hücum maçına hazırlanmak üzere dağıldık.

İleri doğru kayıp, Dalton’a ani bir pas verirken ve sonra da onun, buzun üzerindeki pakı alıp, sayı alışını izlerken adrenalinin damarlarımda dolaştığını hissettim.

Yedek kulübesindeki oyuncular sanki gerçek bir maçıymışız gibi sevinç çılgınlıkları attı. Dalton onlara beşlikler çaktı ve her biriyle yumruk tokuşturdu. Bunu arada bir lanet olası maçta da yapabilse iyi olurdu. Takımın ilk forveti bendim ama Koç, Dalton’ın içinde bulunduğu sıkıntılı durum her neyse bundan kurtulmaya çalışabilmesi için beni bu maçta kanatta oynatıyordu. Açıkçası

ben de onun kafasını toplamasını istiyordum ama aynı zamanda sayı yapan kişi olmayı da seviyordum.

Ari bana dönerek, “Bu gece dışarı çıkıyor muyuz?” dedi. Bu soruyu sorarken beni sahayı çevreleyen siperliğe doğru itti.

“Lanet olsun!” diye homurdanarak onu üzerimden ittim. “Çok zayıfsın, Lancaster. Soto bana bundan daha sert vuruyor.” Ari bana bakarak dişlerini gıcırdatıp hırladı. Soto L.A. Takımı’nda oynuyordu ve Ari ondan *nefret* ederdi. Ari ne zaman herhangi bir şey yapsa Soto’dan bahsetmek en sevdiğim şeylerden biriydi.

“Dikkat etsen iyi olur,” diye karşılık verdi. “Dalton senin yerini çalacak.” Bu sözler ağzından çıktığı anda gülmeye başladı çünkü ikimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorduk.

Takımın ve ligin en iyi sayı atan oyuncusu bendim.

Yakın zamanda kimse benim yerimi alamazdı. Sezon sonunda çaylak kontratım sona erdiğinde, anlaşma çoktan yapılmıştı. Ulusal Hokey Ligi tarihinin en büyük kontratını imzalayacaktım. Kulüp bir süredir ensemenden ayrılmıyor, diğer takımlar tekliflerini yapmadan önce anlaşmayı yapmaya çalışıyorlardı.

Bana kalsa çoktan imzalamıştım.

Peters beni neredeyse yere sererken, “Hay sıçayım!” diye homurdandım. Bunlar, lanet olası babamın yeniden aklıma girmesine izin verdiğim için başıma geliyordu.

“Daniels, lanet kafan nerede?”

Lancaster, “Muhtemelen kaliteli bir hatunun bacaklarının arasında,” diye seslendi. Koç homurdanarak ona bir pak fırlattı.

“Tekrar sıraya gir!”

Sanki bu tüm sorunlarımı çözebilecekmiş gibi başımı iki yana sallayarak dişlerimi sıktım ve yeniden odaklandım. Hızla kayarken, gözlerimi paktan ayırmadan Koç’un yönlendirmelerini dinledim.

Düdük çaldığında ileriye doğru kaydım, kalenin önünde pozisyon alarak saldırmaya hazırlandım. Pak bana doğru gelince hiç tereddüt etmedim. Pakı sopamla havada yakaladım, döndüm ve bileğimle bir şut çektim. Pak havada hızlı ve isabetli bir şekilde süzüldü.

Pak hızla Bender'ın eldivenini sıyırıp, kalenin arkasına yerleşirken, "Gözünü kırpma, orospu çocuğu!" diye bağırdım. Yumruğumu havaya kaldırırken damarlarımda bir adrenalin dalgası dolaşıyordu.

Bender küfrederek eldivenlerinden birini fırlattı.

Etrafında bir tur daha atarken sırf eğlence olsun diye, "Toronto'ya karşı bundan daha çevik olmalısın, ihtiyar!" diye bağırdım.

"Tabii tabii," diye homurdandı.

Koç'un yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve başını aşağı yukarı öyle sert bir şekilde sallıyordu ki kafası sallanan lanet olası biblolara benziyordu. Yumruğunu havaya kaldırarak, "İşte bundan bahsediyordum!" diye bağırdı. "İyi atıştı, Daniels!"

Maça otuz dakika daha devam ettik ama ben dört sayı daha atınca Koç beni yedeklerin yanına gönderdi.

Terli yüzümü havluyla kurularken bana bir su şişesi fırlatan Ari, "Bugün tam bir hayvansın," diyerek güldü.

Serinlemek için yüzüme su püskürterek sııttım. "Çok eğlenmeli, değil mi?" dedim.

Ari, "Evet, Altın Çocuk," diye mırıldandı.

Medyanın bana taktığı lakabı duyunca, gözlerimi devirip, "He, he," dedim. "Dangalak."

Ari burnundan alaycı bir ses çıkardı ve yeni bir grubun kapışmasını izledik. Bender, nefes nefese bir halde kenarlığın üzerinden atlayıp, sıranın üzerine çökerken, "Bence Dalton her oyunda daha da kötüleşiyor," diye yorum yaptı.

"Hmm, sana kaç sayı attım?" diye sordum.

Bender oflayarak başını iki yana salladı. "Saymayı bıraktım," dedi.

Ari'yle gülüp antrenmanın geri kalanını izledik.

Soyunma odasına dönüp duşlarımızı aldıktan sonra Ari havlusuyla bana vurdu ve sonra o gürr, siyah saçlarını kurulamaya devam etti.

"Bu geceyle ilgili bir cevap vermedin. Birileriyle yatmam gerek."

Kaşımı kaldırıp, “Sana bu konuda yardımcı olabileceğimi sanmıyorum, Lancaster,” dedim. “Henüz bana bir içki bile ısmarlamadın.”

Göz kırpmadan önce, “Çok komik,” diye iç geçirdi. “Var mısın? Emory Caddesi’ndeki şu yeni barı deneyebiliriz.”

Saçlarımı yüzümden çektim ve söylenerek başımı arkamdaki dolaba vurdum.

“İsterdim ama Kara’yla şu lanet gala işim var.”

“Lanet olası ekselanslarıyla randevuya mı gidiyorsun?” diyerek tiksintiyle başını iki yana salladı. “Dün antrenmanda kafanı çok mu sert çarptın? Ne halt ediyorsun sen, Daniels?”

Ari, hazırlık okulu günlerimizden beri benim en iyi arkadaşım-
dı. Kara Lindstrom’dan kesinlikle hoşlanmadığımı çok iyi bilirdi.

Ellerimi kaldırıp, “Biliyorum, biliyorum,” dedim. “Ama o beni rahat bırakmıyor. Birleşme için Kara’nın babasıyla görüşüyor ve o-”

“Babanı siktir et, Linc. Eğer bu gece onu sikmeye çalışırsan taşakların düşecek. Gel, benimle takıl.”

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama -ne söyleyeceğimden emin değildim- sonra kapadım çünkü haklıydı.

Tam o sırada telefonum çaldı. Şeytana bakın! Sevgili babamdan bir mesaj gelmişti.

B: *Bu geceyi bok etme, evlat.*

Sözcükleri midemi altüst etti. Her zamanki korku, ağır dozda suçluluk duygusuyla karışmış, pusuya yatmıştı.

Bu hissi üzerimden attım ve kendimi zorlayarak sııttım.
Sikerler!

“O sırtışı biliyorum. Güzel bir gece olacak, değil mi?” diye bağırdı Ari.

Ona bakınca yüzümdeki gülümseme daha da büyüdü.

“Harika bir gece olacak.”

Düzenleme

Ny.ozlem

3. BÖLÜM

MONROE

Steril, beyaz duvarlı muayenehaneye girdiğimde yorgunluğun üzerime ağırlık yaptığını hissedebiliyordum. Dün burada ve yemek şirketinde çifte mesai yapmışım. Ardından da gece geç saatlere kadar süren bir derse girmiştım ve hem fiziksel hem de zihinsel olarak tükenmişim.

Ama başka seçeneğim yoktu.

Haven'a geldikten sonra Genel Denklik Derecesi sınavına girmek için bir ay beklemek zorunda kalmışım çünkü kanıt bırakacak herhangi bir evrak işi yapmadan önce on sekiz yaşımı doldurduğumdan ve Detweiler'ların üzerimde yasal hak iddia edemeyeceğinden emin olmak istemişim. Sığınma evi kalabalıktı. Ama temiz ve güvenliydi. Yani iyiydim. Başka bir markette iş bulmuştum ama personelden biri, bir muayenehanede sekreterlik işi olduğunu duyana kadar sığınma evinden ayrılmama yetecek kadar para biriktirememişim.

Yeni daireme taşınalı bir yıl olmuştu. Tres Medikal ve yemek şirketindeki işlerimi iyi idare etmişim. Fakat bir de üzerine devlet üniversitesine devam etme gerekliliği eklendiğinde çok yorucu olmuştu.

Herkesin giymek zorunda olduğu önlüğümü giyip, yorgunluğuma rağmen neşeli görünmeye çalışarak iş arkadaşım Katie'yi zoraki bir gülümsemeyle selamladım. Ofisteki popüler kişilerden biriydi; her zaman sosyalleşmeye ve planlar yapmaya hevesliydi.

Benim sadece hayalini kurabileceğim ama asla gücümün yetmeyeceği gamsız bir hayat yaşıyordu.

Gün geçtikçe iş yüküm artıyor ve enerji seviyem düşüyordu. Hasta geçmişlerini almak, randevuları planlamak ve doktorların ihtiyaç duyduğu her şeyi yerine getirmek gibi işleri halletmeye çalışırken gözlerimi zar zor açık tutuyordum. Ayrıca ders başlamadan önce yazmam gereken bir ödevim vardı. Yerel devlet üniversitesindeki dersler çok da büyüleyici değildi ama her kredi beni hayallerime biraz daha yaklaştırıyordu.

Ofisin sıkış tıkış dinlenme odasında otururken yorgunluk iliklerime kadar işlemişti. Sadece birkaç saat kalmıştı. Birkaç saat için her şeyi yapabilirdim, değil mi?

Her gün kendime söylediğim şey buydu. Bu tıpkı birisinin, yardımını olduğunu düşünerek *her defasında bir adım*, demesi gibi bir şeydi. Bu sözlerin bir anlamı yoktu.

On dokuz yaşındaydım ama yine de kendimi yüz yaşında bir kemik torbası gibi hissediyordum.

Muayenehane doktorlarından biri olan Kevin içeri girdi çünkü tabii ki günün daha da zorlaşması gerekiyordu. Yüzünde, seksi ve havalı olduğunu düşündüğü ama aslında ruh hastası bir palyaçoya benzemesine sebep olan sinir bozucu bir sırıtış vardı. Bu etkiyi yaratan, yandan ayrılmış saçları ve sırtma tarzının birleşimiydi. Kendimi olacıklara hazırlarken içimde bir öfke hissettim. Gayet açık olan ilgisizliğime rağmen her zaman benimle flört etmeye çalışırdı.

Ukala bir sırıtışla tezgâha yaslanarak, “Selam, güzelim,” dedi. “Yorgun görünüyorsun. Neden seni dışarı çıkarıp rahatlamana yardımcı olmama izin vermiyorsun?”

Zihnindeki öfke dinmemiş olsa da kendimi kibar bir şekilde gülümsemeye zorladım. Geçinebilmek için iki iş arasında mekik dokuduğumu ve akşam derslerine katıldığımı anlamıyor muydu? Bana her çıkma teklifi edişinde bundan bahsediyordum. Onun saçmalıklarına ayıracak vaktim yoktu.

Ses tonumun kibar çıkması için çaba göstererek, “Teşekkürler

ama gerçekten çok yorgunum,” diye karşılık verdim. “Önümde uzun bir akşam var. Buradan çıkıp yemek şirketine ve daha sonra da akşam derslerine gideceğim.”

Kevin’ın yüzündeki gülümseme kayboldu ve yerini hayal kırıklığı aldı. Biraz daha yaklaşarak, “Hadi ama bebeğim, böyle yapma,” diye ısrar etti. “Birlikte eğlenceli vakit geçirebiliriz. Neden günün geri kalanı için izin almıyorsun?”

Elbette bunu söyleyecekti. O bir vakıf fonu çocuğuydu ve ben hâlâ onun tıp fakültesini bir şekilde bitirebilmiş olmasına şaşırıyordum. Bunu yapabilmesi için ailesinin, birilerinin cebini epeyce doldurduğundan şüpheleniyordum. Eğer işin içinde buradaki diğer doktorlar olmasaydı hatalı tedavi iddiaları yüzünden burası çoktan kapanmış olurdu.

Sabrımın tükendiğini hissettim. Ne demek istediğimi anlayıp, vazgeçmesini umarak, sert bir tavırla, “Teklifiniz için teşekkürler ama bildiğiniz üzere gerçekten ilgilenmiyorum,” dedim.

Kevin’ın yüz ifadesi bozuldu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Her zaman çok ciddisin,” diye mırıldandı. Sesinde hayal kırıklığı vardı. “Tavırların daha düzgün olsaydı belki ortalıkta sürekli gergin bir şekilde dolaşmazdın.”

Dişlerimi sıktım ve birden alevlenen öfkem, yorgunluğumu kısa bir süreliğine unutturdu. Kim olduğunu sanıyordu ki? Çalışmaktan canım çıkıyordu; dikkatimi dağıtacak şeylere ayıracak vaktim yoktu, özellikle de Kevin gibi birine.

Sinirli bir ses tonuyla, “Nasıl eğleneceğimi gayet iyi biliyorum,” diye karşılık verdim. “Ama şu anda önceliğim sorumluluklarımla ilgilenmek ve onları görmezlikten gelmem için buna değecek bir sebep olması gerek.”

Onun takılmaya değer biri olmadığını söylemeye çalıştığımı anlayınca ağzı açık kaldı.

Bu sözlerin ardından ayağa kalkıp çantamı aldım ve Doktor Kevin’ı dinlenme odasında bırakarak kapıya doğru yöneldim. O kendini beğenmiş ifadesi gitmiş, kaşları çatılmıştı.

Diğer doktorların Doktor Kevin’ın tarafını tutacağından emin olmasaydım onu uzun zaman önce rapor ederdim.

Ofisten ayrılıp temiz havaya çıktım. Derin bir nefes alıp bir an için gözlerimi kapadım ve kendimi toparlamaya çalıştım.

Onun için her şeyi yapabiliyordum.

Siktir.

Daireme doğru yürüdükten sonra kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Boktan bir stüdyo dairede yaşıyordum ama bu *benim* dairemdi ve bu önemli bir noktaydı. Yaşanabilir olması için elimden geleni yapmıştım. Taşındığımda duvarları parlak krem rengine boyamış ve baştan aşağı temizlemiştim.

Ama merkezi sistem yoktu. Sadece sıcaklık yirmi dört derecenin altına düştüğünde çalışan pencere tipi bir klima ünitesi vardı. Bu da oldukça kullanışsızdı. Halı eski ve yıpranmıştı. Taşındığımda o kadar kirliydi ki olmayan paramı profesyonel temizliğe harcamam gerekmişti. Tuttuğum temizlikçiler ellerinden geleni yapsalar da halının hâlâ gri renkte olduğu iddia edilebilirdi ve her yerinde kaynağını asla bilmek istemediğim lekeler vardı. Mutfak lavabosu damlatıyordu ve fırın yoktu.

Bunlar evdeki sorunlardan sadece birkaçıydı.

Ama işimi görecekle hale getirmeyi başarmıştım.

Kilitli olmayan ön kapıdan geçip, daireme çıkan merdivenleri tırmanırken sıkıntıyla iç çektim. Her ay kiramı ödediğimde, yağlı saçlı ev sahibim Jared'tan kapıyı tamir etmesini istiyordum. Her seferinde beni görmezlikten geliyordu. Kapımdaki tek şeyin dayanaksız bir kilit olduğu düşünülduğünde, dairemle tekinsiz sokağımız arasında fazladan bir engel olması iyi olurdu.

Şeytana bak ki kapım çalındığında daireme gireli henüz beş dakika olmamıştı. Delikten baktığımda karşımda ev sahibim Jared Thomason'ın ta kendisi duruyordu. Kapıyı açtığımda, tam olarak kendini salmış bir adamla karşılaştım. Ter lekeli gömleği kocaman göbeğine yapışmıştı ve düğmeleri iliklenmemiş pantolonu neredeyse düşecekti. Seyrelmiş saçları geriye doğru taranmıştı. Boncuk gibi gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı süzerek kendimi savunmasız ve rahatsız hissetmeme neden oldu.

Şehvetli bakışları üzerimde biraz fazla kaldı ve eğildiğinde sıcak nefesini yüzümde hissettim. Nefesinin ekşi kokusu burun delikle-rime dolunca öğürmemek için kendimi zor tuttum.

Gözlerimin, sarkık kollarına ve eklemlerini kaplayan kalın kıl tabakasına kaymasını engellemeye çalıştım ama bunu gör-mezlikten gelmek imkânsızdı. İnsan formundaki Jabba the Hutt gibiydi. Tuhaf ve itici.

“Hey, Monroe,” dedi hırlar gibi. Gözlerini üzerimde gezdirir-ken tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Üçüncü katta oturduğum için yukarıya çıkmanın onun için zorlu bir yolculuk olduğuna emindim. “Sadece dairende her şeyin yolunda olup ol-madığını görmek istedim.”

Kendimi zorlayarak gülümsedim. Tabii ki sadece kontrol edi-yordu. Her zaman kontrol ederdi. Ama ne zaman ona dairemde yolunda gitmeyen şeylerden bahsetsem kesinlikle ilgilenmezdi.

“Evet, her şey yolunda. Sorduğun için teşekkürler.” Kapıyı ka-pamak için hamle yaptığım sırada bana yaklaşıp ayağını kapı-dan içeri soktu.

“Son zamanlarda seni çok düşünüyorum, biliyor musun Mon-roe? Senin gibi güzel bir kadın... Yapayalnız.”

Bu hiç de ürkütücü değildi.

“Bu gece bir şeyler içmeye çıkalım mı? Ne dersin?”

Gözlerimi devirmemek için içimden gelen dürtüye direndim. Sanki bu ürkütücü yaşlı adamla bir yere gitmek isteyebilirmişim gibi. “Hayır, teşekkürler,” dedim ve kapıyı bir kez daha iterek ka-pamaya çalıştım.

Ama o daha bitirmemişti. Uzanıp kararlı bir şekilde kolumu sıkıca kavradı.

“Hadi tatlım, utanma. Kirayı zar zor ödediğini biliyorum. Sana yardım edebilirim. Ne demek istediğimi anlarsın.”

Midemin altüst olduğunu hissettim. Bu, ihtiyacım olan son şeydi. Bu *herhangi birinin* ihtiyacı olan son şeydi.

“Benimle biraz zaman geçirirsen senden birkaç aylığına kira almayabilirim.”

Kalbim hızla çarpmaya başlarken nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Ne kadar korktuğumu bilmesini istemiyordum. Kendimi geri çekmeye çalıştım ama kolumu biraz daha sıktı. “Bırak beni,” diye tısladığımda sesim öfkeyle titremişti.

Sanki ona iltifat etmişim gibi kıkırdadı.

“Sorun nedir, tatlım? Yaşlı erkeklerden hoşlanmıyor musun?”

Ondan uzaklaşmaya çalışırken midem bulandı. Açıkçası bu yanlıştı ama dairemi kaybetmeyi de göze alamayacağımı biliyordum. Derin bir nefes alıp beni boğan öfkeyi bastırdım ve kekeleyerek, “Pek sayılmaz,” diye cevap verdim. “İş- İşe gitmem gerekiyor.”

Jared kolumu sıktı, sesi artık öfkeliydi.

“Seni nankör, küçük velet. Sana bir iyilik yapıyorum ve sen bunu dikkate bile almıyor musun? Seni çoktan sokağa atmadığım için şanslısın.”

“Jared, sadece yalnız kalmak istiyorum. Teklifini kabul edemem. Özür dilerim.”

Ama yerinden kıınıldamadı. Bunun yerine tutuşu daha da sıkılaştı ve acı verici bir hal aldı. “Böyle yapma, tatlım,” dedi alaycı bir tavırla. “Bunu istediğini biliyorsun.”

Midemin ağzıma geldiğini hissettim. Bir insan nasıl bu kadar iğrenç, bu kadar aşağılık olabilirdi? Tekrar, “Bırak beni,” diye hırladım. Bu kez sesim alçak ve tehditkardı.

Sadece kıkırdadı.

“Neden düşman gibi davranıyorsun, küçük kuş? Sana istediğin her şeyi verebilirim. Tek yapman gereken uslu durmak.”

Bu gidişle kompleks sahibi olacaktım. Etrafımdaki tüm erkekler beni bir kuşa benzetiyordu.

Midem bulanıyordu. Ona teslim olma, bana dokunmasına izin verme düşüncesi çığlık atmak istememe neden oldu. Ama dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. Tüm güç bu adamın elindeydi ve dikkatli olmazsam beni mahvedebilirdi.

Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım. Yumruğumu sıkıp, ileri atılarak yüzüne olabildiğince sert bir şekilde indirdim. Geriye doğru tökezledi, çenesinden kan akarken burnunu tutuyordu.

Cildi sinirden alacalı bir kırmızıya dönüşerek yüzündeki kanın rengine uyum sağladı. Bana öfkeli bir bakış attı ve boğuk bir sesle, “Peki,” diyerek geri çekildi. “Sen bilirsin. Ama evsiz ve beş parasız kaldığında gelip bana ağlama.”

Bu üstü kapalı bir tehditti. İşler benim için daha da zorlaşmak üzereydi ama yine de buna değerci.

Hışımınla uzaklaşmasını izlerken içimi bir korku kapladı. Taşınmayı göze alamazdım. Ama bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım, hem de hemen.

Erkekler neden bu kadar dangalaklı?

Duzenleme
Ny.ozlem

4. BÖLÜM

MONROE

Kapıyı Jared'ın arkasından çarparak kapadım ve kapının arkasına yaslandım. Kalbim korku ve tiksinti yüzünden yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Yoksa lanetlenmiş miydim? Çünkü şu anda kesinlikle öyle hissediyordum. Jared ve Kevin sayesinde, bir günde en fazla pislikle etkileşime giren kişi ödülünü kazanmıştım.

Yüzümü ovuşturarak, derin nefesler alırken kendimi istismar edilmiş ve çaresiz hissediyordum.

Düşün, düşün, düşün...

O anda telefonum titredi. İşle ilgili olmadığı sürece kimse beni aramaz ya da mesaj atmazdı, bu yüzden bakmak için hemen çıkardım. Mesaj, bilinmeyen bir numaradan geliyordu.

Bilinmeyen: *Bana ikinci bir şans ver, bebeğim ve aklını başından alayım.*

Bir an inanamayarak mesaja bakakaldım. Bugün herkesin gizlendiği yerden çıktığı ulusal dangalaklar günü müydü? Hangi ucube bana mesaj atıyordu? Kevin miydi? Aşağılık Jared mı? Yoksa tanımadığım başka biri miydi?

Telefonumu bırakıp mesajı görmezlikten gelecektim ama sonra fikrimi değiştirdim.

Sinirli bir şekilde cevap yazdım.

Milyon yıl geçse de aklımı başımdan alamazsın.

Telefonu yerine bırakırken kendimi garip bir şekilde daha iyi hissediyordum.

Telefon titredi.

Bilinmeyen: *İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.*

Ne kibirli bir pislik! Tabii ki kendisinin, kadınlara Tanrı'nın bir armağanı olduğunu düşünecekti. Hem Kevin'ın hem de ev sahibimin zavallı bir kıza bu mesajları gönderdiğini hayal edebiliyordum.

İkimiz de sikiinin bırak bir am için yeterli olmayı, ışıktaki bile zor görülebildiğini biliyoruz.

Bu yanıtın sonra daha uzun bir sessizlik oldu ve onu başarılı bir şekilde utandırdığıma memnun olarak telefonumu tekrar yerine koymak için bir hamle yaptım. O anda mesaj gelmişti.

Bilinmeyen: *Eğer bir sik fotoğrafı almaya çalışıyorsan neredeyse işe yarıyordu.*

Öfkeyle yatağıma oturup kendi kendime homurdandım. Bir kızın isteyeceği son şey telefonunda bir adamın buruşuk, yaşlı taşaklarını görmektir.

Ben almayayım. Yaşlı, buruşuk taşaklarla işim olmaz.

Bilinmeyen: *Bak, şimdi beni izliyormuşsun gibi hissettim. Hakarete uğramanın beni tahrik ettiğini nereden bildin?*

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Bu herif ev sahibime benzeyebilirdi belki ama en azından komikti.

Bilinmeyen: *Gerçekten ilgi çekici olduğunu bilseydim dün gece gelirdim.*

Bir sonraki mesajı okuyunca gülümsemem hızla kayboldu. Kimdi bu herif?

Çabucak cevap yazdım.

İlgi çekici olmadığını biliyordum. Bu yüzden ben de gelme zahmetine girmedim.

O sırada ödevim beni çağırmaya başlamıştı. Kısa bir aradan ne kadar keyif almış olsam da işe dönme zamanının geldiğini biliyordum. Özellikle de yaşayacak başka bir yer bulmam gerekecekse. Şu anda ilk ve son ayın depozitosunu ödeyecek kadar kazanmıyor-

dum, -ve depozitomu Jared'tan geri alamayacağımı biliyordum- bu yüzden bunu gerektirmeyen bir yer bulmak zaten olmayan zamanımı azaltacaktı.

Telefonum tekrar titredi.

Bilinmeyen: *Gel, birlikte ilgi çekici olmayalım.*

Burnumdan alaycı bir ses çıktı.

Yanlış numaraya yazıyorsun. Ektiğin kız her kimse umarım sana bir daha mesaj atmaz.

Matematik kitabımı çıkarmadan önce bu cevabı vermiştim fakat dün olduğu gibi bugün de hiçbir şey anlayamayacağımı biliyordum.

Bilinmeyen: *Kara?*

Görmezlikten geldim.

Bilinmeyen: *Yanlış numaraymış gibi davranıp beni görmezlikten gelmen çok saçma, Kara. Bu bel altı vurmak oluyor.*

O an ne düşündüğümü bilmiyordum -belki de düşünmüyordum- çünkü hemen ortaparmağımı kaldırarak bir *selfie* çektim ve ona gönderdim.

Bir saniye sonra mesaj geldi.

Bilinmeyen: *Lütfen. Lütfen Kara olma.*

Matematik kitabımı bir kenara bıraktım.

Sanırım o olmadığımı sana zaten söylemiştim. Şimdi iyi günler, bayım.

Hemen gelen mesajda adımı soruyordu.

Bilinmeyen: *Adın ne?*

İyi günler, bayım, dedim ya.

Bilinmeyen: *Lütfen.*

Sana adımı söylemeyeceğim, ucube. Yabancıların tehlikeli olduğunu hiç duymadın mı?

Bilinmeyen: *Az önce bana fotoğrafını gönderdin ama adını söylemekten mi korkuyorsun? Belki de sen Kara'sındır.*

Burnumu kıvırdım.

Adım, Monroe.

Kendime çok kızdığım için telefonumu fırlattım. Neden cevap

verdiğimi bilmiyordum. Belki de herhangi bir insanla iletişim kurabilmek için duyduğum çaresizliktendi. Şu an aklımı kaçırmamı engelleyen tek şey bu olabilirdi.

Bilinmeyen: *Ee, daha önce fena halde seksi olduğunu söyleyen oldu mu?*

Hayal kurmaya devam et, koca oğlan. Ben senin seviyende değilim ve eminim Kara da değildir. Ama şansını denediğin için aferin.

Bilinmeyen: *Demek kim olduğumu biliyorsun.*

Ona şaşkın bir emoji gönderdim ve ardından bir soru sordum.

Bu cümlelerin neresinde senin kim olduğunu bildiğim yazıyor?

Uzun bir sessizlik oldu. Beş dakika geçmesine rağmen cevap vermeyince matematik kitabımı tekrar elime aldım ve kendimi ödevim üzerinde çalışmaya zorladım.

Lincoln

Buz pistinden çıkıp doğruca soyunma odasına gittim. Üzerimdekileri çıkarıp duşa girmek için sabırsızlanıyordum. Koç'un son otuz dakika boyunca yaptırdığı deparlardan sonra buram buram ter kokmuştum. En azından bugün daha iyi gibiydik. Yarınki maçı alma şansımız konusunda kendimi oldukça iyi hissediyordum.

Soyunma odasındaki aynanın önünden geçerken bir an için kendimi gördüm ve içimi hemen bir pişmanlık kapladı. Tüm dünya, altın sarısı saçlarım ve kehribar rengi, delici gözlerimle kusursuz olduğumu düşünüyordu -bunlar benim değil, onların kullandığı kelimelerdi- ama benim tek görebildiğim bana bakan ağabeyimin yansımasıydı. Aynı gözlere, aynı saçlara sahiptik ama yine de hâlâ orada duran bendim.

Derin bir nefes alarak anıları zihnimden atmaya çalıştım fakat onlar her zaman orada, hemen yüzeyin altında, pusuda bekliyordu.

Her şeye sahiptim ve onunla sadece bir gün daha geçirmek için hepsini geri vermeye hazırdım. Aynadaki yansımamı her gördüğümde kaybettiklerimi, beni seven tek insana yaptıklarımı, beni içten içe kemiren suçluluk hissini, ağır bir yük gibi beni aşağı çeken sorumluluk duygusunu hatırlıyordum.

Lancaster, antrenman kıyafetini çıkarırken, “Yine mi kendini izliyorsun, güzellik kraliçesi?” diye takıldı.

Oturup, patenlerimi çıkarmadan önce yanına yanaştım. Dolabımı açarken küstah bir ifadeyle gülmek için kendimi zorladım.

Telefonum titreyince, çıkarıp baktım.

Babam: *Ne halt ediyorsun, oğlum?*

Siktir!

Ari’nin küçük erkekler gecesi, ikimizin de kafayı bulmasıyla son bulmuştu. Kızın biri kulübün koridorunda aletimi emmişti ve ben Kara’yı tamamen unutmuştum.

Şimdi babam bunu bana ödetecekti.

Yirmi dört yaşında, babamın insafına kalmış olmam şaşırtıcı gelebilirdi ama onun diğer oğlunu, Daniels imparatorluğunun vârisini öldürmekten sorumluysanız işler karışıyordu.

Ben daha cevap veremediğim bir mesaj daha attı.

Babam: *Hemen durumu düzelt.*

Anlaşıldı.

Rehberimi açıp hiç kullanmayacağımı düşündüğüm Kara’nın numarasını buldum.

Bana ikinci bir şans ver, bebeğim ve ben de aklını başından alayım.

Sonunda Kara’yla buluşmaktan korkarak ofladım ve telefonu kapadım. Sıkıcı bir kişiliği vardı ve vücudu da bunu telafi edecek kadar iyi değildi. O kadar kendini beğenmiş biriydi ki amının pek kullanılmadığından emindim. Eğer sikim onunla temas etseydi donardı.

Telefonum titredi ve Kara’nın cevabını okuduğumda gözlerim kocaman oldu.

K: *Milyon yıl geçse de aklımı başımdan alamazsın.*

Pekâlâ, bu alışılmadık bir durumdu. Normal şartlarda Kara, benimle herhangi bir yerde, herhangi bir şey için buluşmayı kendisi teklif ederdi çünkü o kadar çaresizdi.

Onun bu yeni yönü... Biraz ilgimi çekmişti.

Hemen cevap yazıp gönderdim.

İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.

K: *İkimiz de sikinin bırak bir am için yeterli olmayı, ışıktaki bile zar zor görülebildiğini biliyoruz.*

Ağzım kelimenin tam anlamıyla açık kaldı. Bir uzaylı gelip Kara'nın bedenini ele mi geçirmişti? Kafasına darbe almıştı da kişiliği mi değişmişti? Onunla her iletişim kurduğumda âdeta ağır ağır ölürdüm.

Eğer bir sik fotoğrafı almaya çalışıyorsan neredeyse işe yarıyordu.

K: *Ben almayayım. Yaşlı, buruşuk taşaklarla işim olmaz.*

Yani onun bazı arkadaşlarını becerdiğimi ve o hatunların her şey hakkında konuştuğunu düşünürsek taşaklarımın aslında kumsursuz olduğunu biliyor olmalıydı.

Bak, şimdi beni izliyormuşsun gibi hissettim. Hakarete uğramanın beni tahrik ettiğini nereden bildin? Gerçekten ilgi çekici olduğunu bilseydim dün gece gelirdim.

Lancaster'ın nefesini enseme hissedince, dönüp ona ters ters baktım.

“Benimle oynaşmaya çalışmanın bir nedeni var mı?”

Sırıtarak göz kırptı.

“Sadece altın çocuğu bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu merak ettim.”

Mesaj gelmişti.

K: *İlgi çekici olmadığını biliyordum. Bu yüzden ben de gelme zahmetine girmedim.*

Lancaster'ın okuyabilmesi için mesajları kaydırdım. Bir kaşını kaldırıp, “Bu beni neden tahrik ediyor?” dedi.

Burnumdan alaycı bir ses çıktı. “Muhtemelen oyun oynamayı sevdiğimiz içindir,” diye takıldım.

Gel, birlikte ilgi çekici olmayalım.

“Bula bula bunu mu buldun yazacak? Birine sikini yalatmayı nasıl beceriyorsun sen?” diye takıldı Ari.

Kaşımı kaldırdım. İçimi parçalayan suçluluk duygusunu görmezlikten gelerek, “Böyle bir yüzüm varken oyun oynamaya ihtiyacım yok,” diye karşılık verdim.

K: *Yanlış numaraya yazıyorsun. Ektiğin kız her kimse umarım sana bir daha mesaj atmaz.*

Çabucak cevap yazarken, “Olamaz,” diye söylendim.

Kara?

Parmaklarımı oturduğum sıraya hafifçe vurmaya başladım. Az önceki neşem gitmiş, yerini öfke almıştı. Yanıtını beklerken yazdığını gösteren baloncukları izledim ama sonra kayboldular. Dakikalar geçti ve cevap vermeyi planlamadığını fark ettim.

Yanlış numaraymış gibi davranıp beni görmezlikten gelmen çok saçma, Kara. Bu bel altı vurmak oluyor.

Ardından gelen fotoğraf hayatımı değitirecek türdendi. DNA’m yeniden yazılmış gibiydi. Sanki yıldızlarım kendiliğinden yer değiştirmişti.

İlk görüşte aşka inanmazdım. Hatta aşka inanmazdım.

Ama eğer inanıyor olsaydım o fotoğraftaki kıza âşık olurdum.

Gerçek olamayacak kadar kusursuz görünen belirgin ve narin yüz hatları nefesimi kesmişti. Uzun siyah saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarından aşağı dökülüyor, yüzünü kalp atışlarımı hızlandıracak şekilde çerçevesliyordu. Yemyeşil gözleri beni kalbimden vurdu. O zümrüt rengi havuzların içine dalmak istedim. Büyüleyici bakışlarıyla beni kendine çeken o gözlerin içinde günlerce kaybolabilirdim.

Kızın yüzündeki güzellik ve asilik bir yıldırım gibi çarpıyor, dolgun dudakları öpülmek ya da sikimin etrafını sarmak için âdetâ yalvarıyordu.

Fotoğrafta bana el hareketi çekiyordu. Kesinlikle delidolu, kanımı arzuyla kaynatabilecek türden bir kızdı.

Fotoğrafına bakarken damarlarımda bir saplantı hissi uyandı.

“Oğlum. Bu fotoğraf nereden geldi? Bu kız acayip güzel.”

Birden irkildim. Ari’nin orada olduğunu unutmuştum. Fotoğrafi hızlıca kaydırırken onu gördüğü için içimi mantıksız bir öfke kapladı.

Ari bana bilmiş bir bakış atıp, “Paylaşmak önemsemektir,” dedi. “Özellikle de böyle görünen bir kızsâ.”

Onun varlığını görmezlikten gelerek, “Siktir git,” diye homurdandım. Bir anda aklıma bir şey gelmişti. Bana bu mesajları gön-

deren muhtemelen hâlâ Kara'ydı. Bu da fotoğraftaki mükemmel tanrıçanın dünyanın herhangi bir yerinde olabileceği ve onu bulmanın imkânsız olduğu anlamına geliyordu.

Lütfen. Lütfen Kara olma.

K: *Sanırım o olmadığımı sana zaten söylemiştim. Şimdi iyi günler, bayım.*

Biraz rahatladığımı hissettim. Kara'nın bu mesajları göndermesinin mümkün olmadığını düşünmüştüm. Yani bir ihtimal vardı.

Adın ne?

K: *İyi günler, bayım, dedim ya.*

Bir kahkaha attım ve Ari giyinir giyinmez dönüp bana baktı.

Lütfen.

K: *Sana adımı söylemeyeceğim, ucube. Yabancıların tehlikeli olduğunu hiç duymadın mı?*

Az önce bana fotoğrafını gönderdin ama adını söylemekten mi korkuyorsun? Belki de sen Kara'sındır.

K: *Adım, Monroe.*

Monroe. Kelimeler dudaklarımdan dökülürken saplantım âdeta her harfin içine işledi. Neyim vardı benim böyle?

Ee, daha önce fena halde seksi olduğunu söyleyen oldu mu?

K: *Hayal kurmaya devam et, koca oğlan. Ben senin seviyende değilim ve eminim Kara da değildir. Ama şansını denediğin için aferin.*

Kaşlarımı çattım. Şansını denemek... Bu Kara'ydı ya da en azından onun arkadaşlarından biriydi.

Demek kim olduğumu biliyorsun.

K: 🤖 *Bu cümlelerin neresinde senin kim olduğunu bildiğim yazıyor?*

Ayağa kalkıp kızın fotoğrafına tekrar baktığımda kendimi ele geçirilmiş gibi hissettim. Monroe... Onu telefonuma kaydettim ve çantamı omzuma atıp oradan uzaklaştım. Bir bilgisayara ulaşmam gerekiyordu. Bu kızın var olup olmadığını öğrenmeliydim.

Yoksa başka bir şey düşünemeyecektim. Neyle karşı karşıya ol-

duğumu öğrenene kadar ne yemek yiyebilecek, ne uyuyabilecek ne de nefes alabilecektim.

Ari arkamdan, “Lincoln, ne oluyor, lan?” diye seslendi. “Nereye gidiyorsun?”

“Sonra görüşürüz,” diye cevap verdim ve omzumun üzerinden ona ortaparmağımı kaldırırken arkama bakmak için zahmet etmedim.

Lütfen gerçek ol

5. BÖLÜM MONROE

Ertesi gün telefonum yeniden titreştiğinde doktorun ofisinde dosyaları düzenliyordum.

Dün geceki numaradan gelen mesajda, *Monroe Bardot*, yazıyordu.

Gerildiğimi hissettim.

Lütfen ürkütücü davranıp beni hayatımdaki tüm seçimlerimden pişman etme. Adımı nasıl öğrendin?

Bana ellerini *sakin ol*, dercesine havaya kaldırmış bir adam görseli gönderdi.

Bilinmeyen: *Ürkütücü olmaya çalışmıyorum. Yemin ederim. Belki... Arkadaş oluruz diye düşünmüştüm.*

Arkadaş olmak için gereğinden fazla nokta, nokta, nokta var. Kara'nın gerçek numarasını bulup özür diledin mi?

Bilinmeyen: *Hayır. Yanlışlıkla sana mesaj atmam gerekiyormuş. Güzel enerjimi bozmak istemiyorum.*

Etkileme çabası karşısında gözlerimi devirdim ve odaya şöyle bir göz gezdirdim.

Danışmada yalnızdım ve sakın bir sabahtı; bekleme odasında sadece bir hasta oturuyordu ve o da çoktan giriş yapmıştı.

İçten içe omuz silktim. Sanırım sosyalleşme ve dikkat dağıtma bahanesiyle biraz daha devam edebilirdim.

Rasgele bir yabancıya mesaj attın diye, evrenin sana güzel enerjiler verdiği sonucuna varıyorsan çok çaresiz olmalısın.

Dün gece ona gönderdiğim fotoğrafı geri gönderdi.

Bilinmeyen: *Sen kendini görmedin herhalde? Şahanenin. Annesinin bodrum katında beni oltaya getirmeye çalışan bir herif olmadığın sürece, şu anda kesinlikle evrenin iyi enerjisinin üzerimde olduğunu söyleyebilirim.*

Nedense yanaklarıma bir kızarıklık yayıldı. Hayatımda birkaç kez seksi diye adlandırıldığım olmuştu. Ama onun şahane demesi beni biraz daha etkilemişti.

Tamam, ben kendimi yolladım, şimdi sen de yolla.

Çabucak cevap verdi.

Bilinmeyen: *Yaşlı, buruşuk taşaklar görmek istemediğini sanıyordum.*

Kendimi tutamayarak kıkırdadım. Kimsenin içeri girip beni duymadığından emin olmak için tekrar etrafıma bakındım. Gerçi biri, beni işten başka bir şey yaparken görse büyük ihtimalle bayılırdı.

Yüzün. Yüzünü kastetmiştim. Buruşuk taşaklarını kendine saklayabilirsin, teşekkürler.

Bana alnının, seksi ve ateşli bir erkeğin tarzında kesilmiş altın sarısı saçların, bronz tenine hafif dalgalar halinde düştüğü bir fotoğrafını gönderdi. Altın saç telleri sanki üzerinde bir spot ışığı varmış gibi fotoğrafta bile parlıyordu. Bir alından ve biraz saçtan etkileneceğimi hiç hayal etmemiştim ama olmuştu.

Grilerini kapatmak için güzel bir renk seçimi ama biraz daha aşağıdan çeksen iyi olurdu.

Bir sonraki mesajda güçlü -hatta ağız sulandırarak kadar güzel olan- uyluklarını gösteren bir bacak fotoğrafı alınca şaşırdım. Şekilli ve sıkıydılar, derisinin altındaki her bir kas görünüyordu.

Bunu ben de yapabilirim.

Bunu yazıp ayak başparmağımın fotoğrafını gönderdim.

Bilinmeyen: *LOL. Protein içeceğimi en iyi arkadaşımın üzerine püskürttüm.*

Bana nasıl görüldüğünü göndermeden önce daha ne kadar yazacağız?

Bilinmeyen: *Daha önce başparmağının seksi olduğunu söyleyen oldu mu? Yani ayak düşkününü bir adam değilimdir ama bunu kabul etmeliyim.*

Başımı iki yana sallayarak yeniden kıkırdadım ve ona hemen iğrenç görünen, sarışın bir adam görseli yolladım.

İşte seni böyle hayal ediyorum.

Bilinmeyen: *O zaman şu anda çok azmış olmalısın. Bunu mu demek istiyorsun?*

Kesinlikle bir yıldır gülümsemediğim kadar çok gülümsemiştim. Gerçekten çaresiz durumdaydım.

Tam o sırada iş arkadaşım Angel içeri girdi.

İşe dönmem gerektiğini yazıp telefonumu hızlıca çantama attım.

Günün geri kalanında, o büyüleyici yabancıyla ilgili tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırarak işimle meşgul oldum.

Sonunda gitme vakti gelmişti. Kapıyı açtığımda bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığını fark ettim. Normalde otobüs durağına kadar yürürdüm ama bugün yanımda kiralık dizüstü bilgisayarım vardı. Böylece dün gece yapamadığım ödevimi bitirebilecektim ve bunu mahvetmeyi göze alamazdım.

Taksi tutamayacağıma göre yağmurun dinmesini beklemem gerektiğine karar vererek kapının yanındaki sandalyeye oturdum ve telefonuma baktım.

Son baktığımdan beri yabancı, birkaç mesaj göndermişti. Günüyle ilgili rasgele ayrıntılar... Sanki gerçekten arkadaşmışız gibi.

Yağmur yağıyor, diye saçma bir mesaj attım.

Öyle, diye hemen cevap verdi. Sanki mesaj atmayı bıraktığım andan beri beni bekliyormuş gibiydi. Bu onun da Dallas'ta yaşadığı anlamına mı geliyordu? Ah, sanırım alan kodu 817'ydi, dün gece bunu fark etmemiştim. Bu da şu anda şehirde bir yerlerde olabileceği anlamına geliyordu. Bunu düşününce göğsümde kelebeklere benzeyen bir şeylerin hareketlendiğini hissettim.

Çalışmaya başladığımdan beri gönderdiği mesajların bir kısmı-

nı daha okudum. Birkaç tane oldukça komik meme vardı. Ama henüz bir fotoğraf yoktu. Şimdilik bu konuyu kapamaya karar verdim.

Genellikle otobüs durağına yürürüm, o yüzden bekliyorum.

Bilinmeyen: *Neyi?*

Banka hesabımın taksitlerle pek arası yok. LOL.

Uzun bir sessizlik oldu.

Bilinmeyen: *Senin için bir tane tutmamı ister misin?*

Alaycı bir ses çıkardım.

Ben idare ediyorum. Ayrıca yabancılara para teklif etmemelisin.

Bilinmeyen: *Biz yabancı değiliz, Monroe. Neredeyse en iyi arkadaş sayılırız.*

Pekâlâ, en iyi arkadaşım, en sevdiğim rengi söyle bakalım.

Koyu pembe, diye karşılık verince kaşlarımı çattım. Bu benim en sevdiğim renkti.

Pekâlâ, sanırım bir kızın koyu pembeyi sevdiğini tahmin etmek çok zor olmasa gerek ama bu bir şey ifade etmiyor. Çünkü ben senin en sevdiğin rengin ne olduğunu bilmiyorum ve en iyi arkadaşım olsan bunu kesinlikle bilirdim.

Bilinmeyen: *Yeni favori rengim yeşil.*

Yeni favori rengin mi?

Bilinmeyen: *Gözlerinin renginden ilham aldım, ne diyebilirim ki...*

Şu an gözlerimi nasıl devirdiğimi görmen gerek.

Eminim çok seksidir, dedi göz kırpan bir yüz koyarak.

Bilinmeyen: *Peki, ya şu taksi işine ne diyorsun? Çünkü hava durumu uygulamam, günün geri kalanında yağmur yağacağını söylüyor.*

Homurdanarak meteoroloji kanalını açtım. Tabii ki yarın sabaha kadar yağmur yağması bekleniyordu.

Bilinmeyen: *Bana yakınındaki rasgele bir yerin adresini ver. O zaman seni evinden birkaç blok öteye bırakabilir, böylece nerede yaşadığını öğrenmeye çalışan bir sapık olmadığımdan emin olabilirsiniz. Ne dersin?*

Burnumdan alaycı bir ses çıktı.

Bu planla sırlıklam olacağım için taksiye binme amacımın baştan anlamını yitireceğinden eminim. Ama ciddi, ben yabancıardan bir şey almam.

Bilinmeyen: Gerçekten kim olduğumu bilmiyorsun, öyle değil mi?

Bu yorumu karşısında kaşlarımı çattım. Bu adam bana yanlışlıkla mesaj atan ünlü biri falan mıydı? Kendime bir kez daha yine de yabancılarla konuşmamam gerektiğini hatırlattım.

Gerçekten kim olduğunu bilmiyorum. Eğer bir uyluk ya da alın mankeni değilsen o gönderdiğin fotoğraftan seni tanıyabileceğimi sanmıyorum.

Kahkaha atan bir yüz eşliğinde cevap verdi.

Bilinmeyen: Yani uyluk ve alın mankenlerini takip mi ediyorsun?

Yine burnumdan o yeni, tuhaf, alaycı seslerden biri çıktı. .

Haklısın. Dünya çapında bir uyluk modeli olsan bile kim olduğun hakkında hiçbir fikrim olmazdı. Yine de omuzların büyük bir hayranıyım. Eminim ki omuzlarından kim olduğunu anlayabilirdim.

Bilinmeyen: Ciddi olup olmadığını anlayamıyorum, bu yüzden her ihtimale karşı omuz fotoğrafımı göndermesem iyi olacak. Onun yerine buna ne dersin?

Ardından gelen şey o güne kadar gördüğüm en seksi şeydi.

Artık sekizli karın kaslarının gerçek olmadığını biliyordum; en azından lisede bu tür şeyleri garip bir şekilde özetleyen fen dersi kitabıma göre değildi. Onlar bir efsaneydi. Ama o anda yayıncıya yazasım geldi çünkü gördüğüm şey ancak bu şekilde sınıflandırılabilirdi. Fotoğrafta tişörtünü kaldırmıştı ve Michelangelo'nun heykellerinin hepsini hatalı yaptığını düşündüren bir çift bronz, mükemmel karın kası görünüyordu. Fotoğraftaki kolu bile seksiydi; biçimli ve güçlüydü, her yerinde dövmeler vardı. Kaldırdığı tişörtünün altından kelebek kanatlarına benzeyen bir şey görünüyordu. Bir kelebek dövmesinin seksi olabileceğini hiç düşünmez-

dim ama burada, doğru adamın teninde her anlama gelebileceğinin canlı bir kanıtı vardı.

Lütfen o fotoğrafın gerçekten sana ait olduğunu söyle, diye cevap yazdım hızlıca.

Beğendin, dedi göz kırpan bir emojiyle.

Neden bana mesaj attığını tekrar söyler misin? Çünkü böyle karın kasların varken Kara'nın sana cevap vereceğinden eminim.

Bilinmeyen: *Belki de kim olduğumu bilmeyen biriyle konuşmak hoşuma gidiyordur.*

Eğer bu zararsız mesajdaki duyguyu okuyabilerseniz ki okuyabileceğinizden emin değilim, neredeyse kırılğan bir yanı vardı.

Pekâlâ, ben yürümeye başlayacağım.

Bilinmeyen: *Eşyalarını mahvetmek istemediğini sanıyordum?*

Buralarda bir yerde bir torba olacaktı. Bu akşam dersim var.

Bilinmeyen: *Bir de ders mi alıyorsun?*

İki iş ve okul... Hayatım böyle.

Bilinmeyen: *Kaç yaşındasın?*

Sen kaç yaşındasın? diye yazdım çünkü görünüşe bakılırsa yalnızca ben bilgi veriyordum.

Bilinmeyen: *Yirmi dört.*

Yani o zaman taşakların buruşuk değil, ha?

Bilinmeyen: *Monroe, gerçeği bilmesem buruşuk, ihtiyar taşaklarım kafa taktığını düşünürdüm.*

Burnumdan alaycı bir ses çıkararak malzeme dolabında bir poşet aradım ve o gün bir ilaç satıcısının bıraktığı ilaç torbalarından bir tane bulduğumda yumruğumu havaya kaldırdım.

Bugün benim şanslı günüm. Bir poşet buldum, diye mesaj atarken, bu adamla konuşurken neden bu kadar rahat hissettiğimi merak ettim. Sanki umurundaymış gibi ona bir poşetle ilgili mesaj atıyordum.

Bilinmeyen: *Dışarıda dikkatli ol.*

Her zaman dikkatliyimdir.

Bilinmeyen: *Aferin sana.*

İçime bir sıcaklığın hücum ettiğini hissettim. Kendi kendime bunun muhtemelen internetten bulduğu bir karın kası fotoğrafı olduğunu söyledim. İki kelimenin beni neden böyle etkilediğinin tek mantıklı açıklaması buydu.

Bu düşünceleri çok uzaklara iterek kendimi bu yolda daha fazla ilerlememeye zorladım. Muhtemelen yarın birbirimizle konuşmayı bırakacaktık, şimdi telefondaki yabancıya bağlanmaya gerek yoktu.

Sokağın aşağısına doğru ilerlerken mükemmel bir yabancıнын beni hayatım boyunca hiç olmadığım kadar tahrik ettiği gerçeğini kesinlikle düşünmüyordum.

Hem de sadece iki kelimeyle...

6. BÖLÜM LINCOLN

İnsanların cebini biraz doldurarak neler öğrenebileceğinizi bilseydiniz şaşırdınız. Geçmişte birkaç kez bazı gizli takipçilerimi ortaya çıkarmak için kullandığım özel dedektif, şimdi de benim gizli bir takipçi olmama olanak sağlıyordu.

Monroe Destiny Bardot. Parmaklarım ele geçirilmiş bir adam gibi harflerin üzerinde geziniyor, gözlerim sonsuz mutluluğun anahtarıymış gibi dosyayı yalayıp yutuyordu.

Fotoğrafını gördüğümünden beri hissettiklerim düşünüldüğünde, belki de öyleydi.

Destiny onun için uygun bir göbek adıydı çünkü onun benim kaderim olacağını hissediyordum.

Özel Dedektif David, “Benden başka bir şey istiyor musun?” diye sordu. Son derece zararsız görünen bir adamdı. Sokakta görse-
niz hiç gözünüze takılmayacak, hakkında iki kez düşünmeyeceğiniz türden biriydi. Belki de işinde bu kadar iyi olmasının nedeni buydu.

Parasını havale ettiğimi göstermek için telefonumu kaldırıp, sabırsızlığımı sesimden uzak tutmaya çalışarak, “Hayır, bu kadardı,” dedim. “Bunun için teşekkürler.”

Şehirde babam için çalışmayan birkaç özel dedektiften biri olduğu için onu tutmuştum ama kimin kiminle ilişkisi olduğunu asla bilemezdim ve en son isteyeceğim şey babamın yeni saplantımı duymasıydı.

David başını sallayıp odadan çıktı. Kapı arkasından kapandığı anda dosyayı açtım ve bulup getirdiği fotoğraflara bakmaya başladım.

Ha siktir. Kıza bak.

Son iki gündür bana gönderdiği fotoğraflara kafayı takmıştım ama yenilerine sahip olmak neredeyse baş edebileceğimden fazlaydı.

Muhteşemdi.

Muhteşemden de öteydi. Değerli ve kusursuzdu. Güzelliği beni bir tren enkazına çevirerek çılgın bir transa soktu. Halüsinasyon görmediğinizden emin olmak için gözlerinizi birkaç kez kırpmanız gereken türden bir kızdı. Parmaklarımı fotoğraflardan birinin üzerinde gezdirdim. Çimlerin üzerine oturmuş, başını güneş ışığına doğru çevirmişti. Yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. Aklımı başımdan alıyordu.

Gözlerimi onun kusursuzluğundan güçlkle ayırarak David'in topladığı bilgileri okudum.

Bir yetimdi. Her iki ebeveyninin de ölüm tarihleri belirtilmişti ve görünüşe göre on yaşından beri koruyucu aile sistemine dahildi.

Bu meleğin bu kadar uzun süre yalnız kalmasına üzülmem gerektiğini biliyordum ama muhtemelen kendini dışlanmış hissettiğini de biliyordum. Terk edilmiş. Reddedilmiş.

Belki de benim onu beklediğim gibi o da beni beklemişti.

Belki benim onu istediğim kadar onun da beni istemesini sağlayabilirdim.

Sen bir pisliksin, diye azarladı iç sesim ama gözlerim onun fotoğrafının üzerinde gezinirken, bana onun şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey olduğunu hatırlatırken bunu umursayacak halim yoktu.

Kapılmıştım. Sanki onda büyülü bir şey vardı.

David'in verdiği adresi not ederek okumaya devam ettim. Şehrin gerçekten berbat bir yerindeydi ve özellikle de tercih ettiği ulaşım yöntemi yürümek olduğu için aniden evine güvenle gidip gidemeyeceği konusuna takıldım.

David, onun çalıştığı şirketleri de bulmuştu. Biri doktor muayenehanesine benziyordu, diğeri ise “Great Food Kitchen” adında, restorana benzer bir yerdi. Listenin geri kalanını taradım ki çok kısıydı. Bölgedeki devlet üniversitesinde ders alıyordu ve notları hep A’ydı.

İki fotoğrafı daha vardı. Biri az önce bayıldığım fotoğraftı, diğeri ise eyalet dosyasında olması gereken, küçük bir kızken çekilmiş bir fotoğraf. On yaşındaki bir çocukta asla görmek istemeyeceğiniz o büyük ve parlak gözleriyle fotoğrafı çeken kişiye bakıyordu. Onun içinde sızlayan hüznü hissedebiliyordum.

Beni kendine çeken de buydu. Beni uçurumdan aşağı iten, artık kendimi kontrol edemeyeceğim bir noktaya sürükleyen şey buydu. Çünkü gözlerindeki bakış, oradan yansıyan acı... Bu her gün hissettiğim acının aynısıydı. Beni anlayabilecek bir kızdı.

Hiç düşünmeden koltuktan kalktım, anahtarlarımı aldım ve adresinin yazılı olduğu kâğıdı sıkıca tuttum.

Bir saniye sonra Corvette’imle caddede yarışıyor, tüm trafik kurallarını çiğneyerek, aceleyle onun evine gidip orada ne yapacağımı bilmiyordum.

Onu yakından görmek için mi gidiyordum? Bunun iyi bir fikir olduğundan emin olmasam da daha şimdiden onu dünyanın öbür ucuna kadar kovalayabileceğimi hissediyordum.

Ama bir parçam hâlâ onun gerçek olmadığından, içimdeki bir şeyin tüm bunları hayal ettiğinden endişeleniyordu. Çünkü benim gibi perişan ve değersiz biri, her şeyin bu kadar güzel denk geldiği bir fırsatı hak etmiyordu. Onun gibi bir tanrıçayı hak etmiyordu.

Ama bunu hiçbir yanımda umursamıyordu. Hak etsin ya da etmesin... O benim olacaktı.

Kireç yeşili Corvette’imin ne kadar dikkat çekeceğini fark ettiğimde onun evinden iki blok ötede, gördüğüm en boktan*mahalledeydim. Yakınlarda park edilmiş böyle bir aracı fark edeceğinden emindim.

Arabayı dar bir paralel park alanına yanaştırıp indim. Caddenin karşısındaki kaldırımında bir grup çocuk vardı. Ayaklarının

dibinde oynamadıkları bir basketbol topu duruyordu. Gözlerini ve ağızlarını kocaman açmış, arabama bakıyorlardı. Kapıları kilitleyip onlara doğru yürüdüm.

“Döndüğümde arabam hâlâ buradaysa ve tüm parçaları yerindeyse her birinize yüzer dolar vereceğim,” dedim.

Beş küçük çocuğun gözleri daha da büyüdü ve hepsi heyecanla başını salladı. Çenemi kaldırarak onlara bir bakış attım ve hâlâ aramızda iki blok olmasına sinirlenerek sokaktan aşağıya doğru yürümeye başladım.

Köşeyi dönüp kâğıttaki adresle eşleşen binayı gördüğümde homurdandım. Bir bok çukurunda yaşıyordu. Bok çukurundan da beterdi. Burası yıllar önce yıkılmalıydı. Ön kapısı yamuk duruyor, soyulan boyları ve çürüyen tahtalarıyla her an yıkılabilmış gibi görünüyordu.

Tanrı aşkına! Binanın önünde kamp kurmuş, evsiz bir adam vardı.

Yine de sokak oldukça sessizdi ve bu bana, hatunumu buradan ayrılıp yanıma taşınmaya nasıl ikna edeceğimi planlamak için biraz zaman verdi.

Binayı yakabilir miydim acaba?

Tam bu düşünceye dalmıştım ki bir serap gibi köşeyi döndü. Sırt çantasını sıkıca göğsüne bastırmıştı ve sanki kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyormuş gibi yüzünü yere eğmişti.

Fotoğraflar onun hakkını vermiyordu. Otuz adım uzaktaydım ve o yüzün, o saçların ve o vücudun yarattığı kombine etkiyle sertleşiyordum.

Bu kadar güzel olması gülünçtü.

Kimse mükemmelliğini görmesin diye onu kaçırıp bir yere kitlemek istedim.

Evsiz adamın yanından geçerken gerildim. Adam üzerinde yattığı, renkleri artık pislikten seçilemeyen eski püskü battaniye yığınının üzerinden doğruldu. Monroe adamla konuşurken alçak seslerinin mırıltısını duyabiliyordum ve vücudundaki gerginlik gittikçe azalıyordu.

Sonra gülümsedi.

Sanki lanetlenmişim ve sikim bir daha asla inmeyecekmiş gibi hissettim. O gülümseme beni mahvetmişti. Kalbim göğüs kafesinde şiddetle çarpıyordu.

Kendimi her zaman oldukça makul bir adam olarak görürdüm. Ağabeyimin ölümünden beri bir pislik olmamak için elimden geleni yapmıştım. Yolda yürüyen yaşlı bir kadın görsem ona yardım ederdim. Bir kıza asla umut vermezdim. Kanunlara uyardım. Trafikteyken hariç.

Çekiciliğimin bir parçası da sözüm ona sahip olduğum *altın çocuk* kişiliğiydi.

Ama işte şimdi, o fotoğrafı görmeden önce hiç düşünmediğim şeyleri düşünüyordum.

Tek düşünebildiğim onu yalayıp yutmak, sonsuza kadar yanımında tutmaktı.

Onu benimle kirletmek, her gün tenine yaymak istiyordum.

Onu istiyordum.

Evsiz adama el sallayıp merdivenlerden yukarı çıkmasını ve gözden kaybolmasını izlerken sahip olduğum iradenin her zerresini harcadım.

Cebimde duran telefonum titrediğinde çıkarıp antrenmanın otuz dakika sonra başlayacağını ve benim en az kırk beş dakika uzaklıkta olduğumu hatırlatan mesajı görüp küfrettim.

Bakışlarımı istemeye istemeye ondan ayırıp hayatımda hiç hissetmediğim kadar kudurmuş ve vahşi bir halde arabama doğru yola koyuldum. Çocuklar arabanın etrafına toplanmıştı. Hiçbiri arabaya dokunmuyordu ama hepsi âdeta ağızlarından köpükler saçarak bana bakıyordu. Hızlıca kontrol ettim ve tüm tekerleklerin hâlâ yerinde olduğunu gördüm ki bu da bu mahallede olabilecekler hesaba katıldığında çok iyi bir durumdu.

Hemen beş yüz dolarlık banknotlar çıkarıp dağıttım ve çocuklar sevinç çığlıklarıyla kaçıırken onlara el salladım.

Sahaya nasıl gittiğimi hatırlamıyordum. Koç geç kaldığım için bana bağırdığında bile ne olduğunu anlayamadım.

Meleğimi düşünüyordum. Saplantımı. O benimdi.

7. BÖLÜM MONROE

Sokaktan aşağıya, çalışma grubumdakilerin buluşacağı restorana doğru ilerledim. Bir şeyler yemeyi planlamamıştım. Tanrı biliyordu ya, şu an dışarıda yiyecek kadar param yoktu fakat gruptakiler burada toplanmak konusunda ısrar etmişti.

Dürüst olmam gerekirse karşı çıkamayacak kadar bitkindim.

Dün gece, yemek şirketindeki işim saat bire kadar sürmüştü. Salı günleri dersim olmadığı için genellikle biraz uyurdum fakat yatağa girene kadar saat ikiyi geçtiğinden ve sabah Tres Medikal'e gitmek için saat altı buçukta sürünerek kalktığımdan, bu seçenek sözkonusu olmamıştı.

Birkaç saat kalıp, başımı kaldırmadan çalışırdım ve yapabildiğimiz kadarını yapardık.

Şık restorana girdiğim zaman, üzerimdeki sade kot pantolon ve tişört aniden beni fazlasıyla rahatsız etti. Burası insanların giyinip, kuşanıp geldikleri bir yerdi ve gruptakilerin, neden çalışmak için buranın uygun olabileceğini düşündüklerini merak ettim.

Gruptan birilerini görebilmek için etrafıma bakındım. Tanıdık bir ses sol taraftan, "Monroe!" diye seslendi.

O tarafa bakınca, gruptaki çocuklardan biri olan Connor'ın masadan kalkıp bana doğru yürüdüğünü gördüm.

Başka birini görüp, göremeyeceğimi anlamak için onun çevresine bakınarak, temkinli bir şekilde, "Selam," dedim. "Kimse gelmedi mi daha?"

Sevimli bir gülümsemeyle, “Hayır, ilk gelen sensin,” diye karşılık verdi ve masayı işaret etti. Onu takip edip bank tarzındaki sandalyeye oturdum. Connor da karşıma oturdu ve bir saniye sonra garson kız masamıza geldi. Üzerinde daracık, kan kırmızısı, dominant kadınların giydiği tarz bir kıyafet vardı.

“İçecek bir şey alır mıydınız?”

“Bana bir bira,” dedi Connor ve ben oturduğum yerde kıpırdandım. Üzerinde çalıştığımız proje karmaşıktı ve onu bir araya getirmeye çalışırken içki içmek iyi bir fikir gibi görünmüyordu ama genel olarak burada olmak da iyi bir fikir gibi görünmüyordu. O yüzden sanırım bunu takan yoktu.

Garson kız beklentiyle bana baktı.

“Ya siz?”

Cılız bir sesle, “Sadece su, lütfen,” diye karşılık verdim. Yüzündeki sahte gülümseme kayboldu. Alacağı bahşişi şişirecek bir şey sipariş etmediğim için sinir olduğu gayet açıktı.

Connor, bakışlarını yüzümden ayırmadan, “Bir kadeh şarap ya da onun gibi bir şey istemediğine emin misin?” diye sordu.

Göğsümde beliren huzursuzluğu bastırdım. Connor hiçbir zaman beni endişelendirecek bir şey yapmamıştı. Karamel rengi saçları ve koyu kahverengi gözleriyle oldukça yakışıklı bir tipti ama hiçbir zaman ilgimi çekmemişti. Benimle flört etmeye de kalkışmamıştı.

Gözlerimi kaçırdım ve sanki gerçekten ilgileniyormuşum gibi loş bara baktım.

“Ben almayayım. Yarın iş erken başlıyor.”

Gözlerinde bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi fakat başını onaylar gibi salladı.

“Çok saçma bir dönem geçirdik, değil mi? Yemin ederim, sınıfa girerken bile stres yaşıyorum.”

Biraz da olsa rahatlayarak gülümsedim ve başımla onayladım. Bir süreliğine okuldan konuşarak normal davranabilirdim.

Garson kız içeceklerimizi masaya bıraktı.

“Ne yiyeceğinize karar verdiniz mi yoksa biraz daha zamana ihtiyacınız var mı?”

Ona bir şey almayacağımızı söylemek üzere ağzımı açmıştım ki Connor benden önce, ona bilmiş bir gülümsemeyle bakarak, “Birkaç dakika daha, lütfen,” dedi.

Garson uzaklaşırken gelmiş olan var mı diye bakmak için grup sohbetini kontrol ettim. Ne yazık ki sohbet tamamen sessizdi.

“Buranın çok güzel olduğunu duymuştum. Menüye bir göz at. Aç olmalısın. Ben ısmarlıyorum.”

Ah!

“En azından diğerlerini beklemeyelim mi?”

Çok kötü bir şey olduğunu bilsem de muhtemelen bedava yemek teklifini kabul edecektim. Açlıktan ölüyordum ve hazır erişte yemekten sıkılmıştım. Menüdeki her şey harika görünüyordu.

Zihnimden annemin görüntüsü geçince -erkeklerden bir şeyler elde etmek için neler yaptığını ve onu ne halde bırakıp, gittiklerini hatırlayınca- içimi bir suçluluk duygusu kapladı.

Bu anıları zihnimden uzaklaştırdım. Bu öyle bir şey değildi. Bu yalnızca yemeği ödemeyi teklif eden bir arkadaştı. Bir anlam ifade etmiyordu.

Bu, annem gibi olduğum anlamına gelmezdi.

Garson kız geri geldiğinde hamburger siparişi verdim.

“Biftek sever misin? Onu almalısın.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Biftek menüdeki en pahalı şeydi.

Garson işimi zorlaştırarak, “Gerçekten biftek almalısınız,” dedi. “Buranın en iyisi odur.”

Menüyü kapatarak ileri doğru ittim.

“Pekâlâ, ondan alacağım.”

Garson kız daha pahalı olan seçeneği kabul ettirdiği için memnun bir şekilde uzaklaştı ve Connor’la aldığımız diğer dersler hakkında biraz sohbet ettik. Bu konuşma muhtemelen onunla yaptığım en uzun konuşmaydı ve tüm bunlar olurken bana büyük bir ilgiyle bakıyordu.

Bu çok tuhafıma gitmişti.

“Diğerlerini çağıralım mı?” diye sordum. Telefonuma baktı-

ğım da gruptaki diğer iki kızın kırk beş dakika gecikmiş olduğunu fark ettim.

Connor telefonunu çıkardı. “İkisi de mesaj atmış. Sanırım birlikte arabayla gelmeyi planlamışlar ama gelemeyeceklermiş.” Telefonu cebine geri koyarken, “Tüh,” dedi ama sesi hiç de üzölmüş gibi çıkmıyordu. “Ama sorun değil. Hâlâ proje üzerinde çalışabiliriz.” Elini uzatıp benimkini tuttu. “Ben de seni daha yakından tanımak istiyordum.”

Siktir! Bu bir randevuydu. Beni kandırıp lanet olası bir randevu ayarlamıştı.

Midem guruldamak için tam da o anı seçti. Lanet olsun ki burada kalacaktım çünkü o bifteği gerçekten istiyordum.

Masadan kalkarken, “Bir dakika izin verir misin?” dedim. “Tuvalete gitmem gerekiyor.” Bir şey söylemesine fırsat vermeden tuvaletlere doğru yürümeye başladım.

O sırada telefonum titredi. Belki de çalışma grubundaki kızlardan biri arıyordur diye umutsuzca telefonumu çıkardım.

Mesajın Lincoln’dan geldiğini görünce dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. İki gün önce nihayet bana ilk ismini söylemişti ama tabii ki soyadını söylememişti.

Her ne kadar bu işin soğuyup biteceğini düşünsem de o ilk mesajın üzerinden altı gün geçmişti ve hâlâ gün boyunca mesajlaşıyorduk.

Lincoln: *Sanırım bugün ağırlık kaldırırken belimi kırdım.*

Kıyamam sana. Şey, ben de kandırılarak bir randevuya çıkmak zorunda kaldım, yani senden daha kötü durumda olabilirim.

Anında cevap yazdı.

Lincoln: *Bir randevuda mısın?*

Cevap vermeden önce tuvalete girdim ve sonra ellerimi yıkadım. Onu düzeltme gereği duyarak cevap verdim.

Oyuna getirilerek çıktım. Randevuya çıktım sayılmaz. Çalışma grubumuzla burada buluşacaktık ve gariptir ki diğer ikisi gelmedi.

Lincoln: *Neden gitmiyorsun?*

Çünkü açım ve o beni bifttek sipariş vermeye ikna etti. Bu da

kulağa, evde beni bekleyen hazır erişteden çok daha iyi geliyor. Ayrıca belki projenin bir kısmını bitirebilirim.

Lincoln: *Sana biftek gönderebilirim.*

Aslında çoğu zaman, mesajların insanların duygularını okumak konusunda yardımcı olmadığını düşünürdüm ama Lincoln'ın mesajı neredeyse... Kıskanmış gibiydi.

Gözlerimi devirdim ve o ne zaman saçma bir şey söylese attığım mesajı attım.

Yabancılar para teklif etmemelisin. Sanırım bunu sana daha önce söylemiştim.

Lincoln: *Biz yabancı değiliz, unuttun mu? Ben senin en yakın arkadaşınım.*

Kıkırdarak telefonu yeniden cebime koydum ve masaya döndüm.

"Sanırım daha önce böyle güldüğünü hiç görmemişim," dedi Connor.

Yüzümdeki gülümseme kayboldu ve kızardım.

"Genellikle bunu yapamayacak kadar yorgun oluyorum. Yemeği beklerken projeye çalışmaya başlayalım mı?"

"Hayır, proje bekleyebilir. Seni daha yakından tanımayı çok isterim."

Bu geceyle ilgili hiçbir şeyin hoşuma gitmediğini yansıtmaya çalışarak başımla onayladım ve proje üzerinde çalışmak için ısrar etmeden önce birkaç dakika beklemeye karar verdim.

"Aslen Teksaslı mısın?" diye sordu.

"Houston bölgesi ama evet."

Beni Dallas'a neyin getirdiğini sormasına fırsat vermeden onu soru yağmuruna tutmaya başladım. Bu öğrendiğim bir beceriydi. İnsanlar genellikle kendileri hakkında konuşmaktan hoşlanırlardı ve eğer onlara doğru soruları sorarsanız konuşmaktan neredeyse tamamen kaçınılabildiniz.

Bana lisede beyzbol takımında oynadığına dair bir hikâye anlatırken çantamdan telefonumu çıkardım ve masanın altında tutarak Lincoln'dan gelen mesajı okudum.

Lincoln: *Bence kalkıp gitmelisin. O herifi siktir et.*

Connor, yüzünde belli belirsiz bir öfkeyle, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Kendimi zorlayarak gülümsedim.

“Evet, affedersin. İşyerinden bir mesaj bekliyordum ve gelip gelmediğini kontrol etmek istedim. Yarın akşam izin alabilirsem iyi olacak.”

Söylediklerime inanmış görünüyordu ve kendinden bahsetmeye devam etti. Muhasebe okuduğunu ve golfe olan sevgisini öğrendim, ikisi de eşit derecede sıkıcı konulardı.

Garson kız yemekle birlikte geldi ve o uzaklaşırken ben heyecanla tabağıma baktım.

Daha ilk lokmamı almıştım ki garson kız masaya geri döndü. Yakut kırmızısı dudaklarını büzmüş, kaşlarını çatmıştı.

“Çok üzgünüm ama restoran bu gecelik kapanıyor.”

Connor şaşkın bir ifadeyle etrafına, aniden gitmeye başlayan müşterilere baktı.

“Ne demek kapanıyor? Burası gece üçe kadar açık değil mi? Saat henüz yedi bile olmadı.”

Garson kız ona gergin ve rahatsız bir şekilde gülümsedi. “Üzgünüm, efendim ama herkesten gitmesini rica ediyoruz,” dedi. “Yemeğiniz için birkaç kutu getirdim, lütfen herkesi takip ederek dışarı çıkın, bu akşam yemekler ikramımızdır.”

Arkasına bile bakmadan uzaklaştı ve içim heyecandan kıpır kıpır oldu. Her ne olduysa yemeği bedavaya getirmiştım ve bunun için suçluluk duymama gerek yoktu. Artık geceyi daha fazla bu tuhaf sohbete katlanmak zorunda hissetmeden bitirebilirdim.

Bu olanlardan sonra mutluluğumu neredeyse yumruğumu havaya kaldırarak gösterecektim.

Bifteğimi kutuya koyarken, Connor karşımda somurtarak oturuyordu ve sonunda içeride neredeyse en son biz kaldığımızda yemeğini kutuya koydu. Bu kadar yavaş hareket etmesinden sıkıldığım için masadan kalktım ve o da isteksizce beni takip etti. Beni çıkışa doğru yönlendirirken eliyle hafifçe sırtıma dokunduğunda dişlerimi sıktım.

“Bana gidip proje üzerinde çalışmaya ne dersin?” diye önerirken sesinde, bana onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi hissettiren bir ton vardı.

Doğru ya, proje. Üzerinde çalışacağımızdan emindim, tıpkı grubumuzdaki diğer iki kişinin bu gece gerçekten gelmeyi planladıklarından emin olduğum gibi. Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yaptım.

Özür dileyen bir ses tonuyla, “Üzgünüm, eve dönmem gerek,” dedim. “Böylece yolda uyuyakalmam.”

Connor’ın hayal kırıklığı hissediliyordu. Benimle tartışmak için ağzını açtı ama ben çoktan geri adım atmaya başlamıştım.

“Ama proje hakkında konuşmak için başka bir toplantı ayarlamamız gerekecek,” diye önerdim.

Bir adım atarak elini belime koydu. “Kulağa harika geliyor,” diye mırıldandı ve ardından beni şok edecek şekilde yanağıma bir öpücük kondurdu.

Ne halt ediyordu bu?

“Pekâlâ,” diye kekeleyerek arkamı döndüm ve neredeyse koşarak kaldırımda yürümeye başladım. Bakışlarının sırtımı deldiğini hissedebiliyordum ve gecenin bitmesini istemediği için beni takip etmeyi planladığı hissinden kurtulamıyordum.

Yardım isteyebileceğim kimse yoktu ama arkamdan gelen ayak seslerini duyduğumda endişem daha da arttı.

Bir anda telefonumu çıkararak Lincoln’ı aradım. Daha önce sadece mesajlaşmıştık ama şu an başka çarem yoktu. Telefon çaldı, çaldı ve neredeyse vazgeçmek üzereyken seksi bir ses soluk soluğa, “Monroe?” dedi.

“Aradığım için çok üzgünüm. Bu ucubenin beni eve kadar takip etmesinden korkuyorum ve belki vazgeçer diye biriyle konuşmak istedim.”

“Elbette, hayatım. Aradığına sevindim,” dedi yatıştırıcı bir tavırla. Çatallı ve boğuk sesi bu koşullar altında bile sanki tenime dokunuyor, tuhaf şok dalgalarına sebep oluyordu. Güneyli aksanıyla konuşan derin bir sesi vardı.

Yumuşak bir sesle, “Hadi, dön ve arkanda biri olup olmadığına bak,” diye emretti ve sesindeki pürüzler ipek gibi içime işledi.

“Tamam,” dedim ciyaklar gibi ve dönüp arkama baktım. Kimseyi göremeyince, rahatlayarak iç çektim.

“Arkamda değil. Neden olsun ki zaten? Sanırım saçmalıyorum,” diye mırıldandım.

“Aradığına gerçekten sevindim. Korktuğunu düşünmek hoşuma gitmiyor.”

Bunu söylerken içten olduğunu bilmek harikaydı. Sesinde biraz kaybolmuştum ve onu dinlerken, korkum eriyip gitmişti.

“Merhaba, bu arada,” derken kıkırdadı. Sesinde hafif bir heyecan vardı. “Artık resmen telefonda konuşma seviyesine geldik.”

Bunu duyunca burnumdan alaycı bir ses çıkardım ve o, daha belirgin bir şekilde kıkırdadı.

Tam o sırada yakınımından gelen ayak seslerini duyunca nefesim kesildi, arkama baktım ve köşeden gelen birinin gölgesini gördüm. Koşar adımlarla caddeden aşağı indim.

“Monroe, iyi misin?” diye sorduğunda sesindeki neşeli hava kaybolmuştu. Tekrar dönüp baktığımda, elinde poşet olan yaşlı bir kadın gördüm.

“Neden bu kadar korktuğumu bilmiyorum. Saçmalıyorum.”

“Hayır. Tedbirli olmak, üzülmekten iyidir. Özellikle de bir *randevuya* çıkman için kandırıldıktan sonra.”

Randevu kelimesini söylerken sesinde hafif bir öfke vardı.

Gergin bir kahkaha atıp, “Öyle gerçekten,” dedim. “Yani bunu kim yapar ki?”

“Sanırım çaresiz adamlar çaresiz şeyler yapıyor,” diye mırıldandığında, sözlerinde karanlık bir hava vardı ya da belki de gecenin garip bir şekilde sonlanmış olması hayal gücümü tetiklemişti.

Kendimi bir kez daha bu adamın yanında tanıyamayarak, “Bana kafamı dağıtacak komik bir hikâye anlatır mısın?” diye sordum. Göremediğim, beni tanımayan, benimle ilgili hayal kırıklığına uğramayacak bu kişiyle konuşmak, bir şekilde işleri kolaylaştırıyordu.

“Hmm, komik bir hikâye...”

Eve üç blok kaldığında kalp atışlarım nihayet sakinleşmişti. Biraz daha dayanırsam eve varacaktım.

“Bir keresinde bayılmıştım. Beni hastaneye götürdüler ve şu arkadan bağlanan hastane önlüklerinden giydirdiler. Uyandığımda hastane yatağından kalktım, kafam hâlâ yerinde değildi ve önlüğün beni kaşındırdığına karar verdim. Bu yüzden önlüğü çıkardım ve serumumla birlikte koridora çıktım. En sonunda birileri gelip, beni odama götürmeden önce, hastanenin o kısmındaki herkes tüm mallarımı görmüştü.”

Hastane kanadında koşturan bir adam hayal ederek kıkırdadım. “Eminim ki hemşirelerin çok hoşuna gitmiştir,” diye takıldım.

“Ah, ona şüphe yok. Sanırım takım taklavatı gördükten sonra beni bütün hafta hastanede tutmak için bahaneler uydurdular.”

“Eminim. O zamanlar da o karın kasların varsa hele.”

“Hayır. Onları etkileyen kesinlikle buruşuk ve yaşlı taşaklardı,” diyerek alay etti.

Parmak uçlarımı dudaklarıma götürerek yüzüme yapışan gülümsemenin üzerinde gezdirdim. Bu dünyada geçirdiğim on dokuz yıl boyunca en çok hissettiğim duygu hüznün olmuştur. Küçük bir kızken bile arkadaşlarımla gülüp eğlenen bir tip olmamıştım. Her zaman düşünecek ciddi bir şeylerim vardı. Bu adamla konuştuğum kısa süre içinde -bu arada sesi beni rahatsız eden korkunç, yaşlı bir adam sesine benzemiyordu- sürekli gülümsüyordum.

Siktir.

Binanın önüne gelmiştim. Neredeyse evime girip kapıyı kapamak üzere olduğum için rahat bir nefes aldım.

“Evime geldim,” diye mırıldandım.

Boğuk bir hırıltıyla, “Aferin kızım,” diye fısıldadı. Lanet olsun! Eğer daha önce bu kelimeleri bir yerde okumanın beni etkilediğini düşündüysem o his, bunları onun sesinden duymanın yanında hiç kalırdı. Sözleri içime işleyerek bacaklarımla arasına karıncalanmalar gönderdi ve üzerimde fiziksel bir etki yarattı.

8. BÖLÜM LINCOLN

Ari, ben patenlerimin üzerinde kayarken, bana bir pak fırlatarak, “Ee, gizemli kızla tanıştın mı?” diye sordu.

Pakı yakaladım. Sırıtarak, “Yakında,” dedim.

Tek kaşını kaldırdı.

“Yani hâlâ onunla mı konuşuyorsun? Kanka. Gizemli kızın aslında Frank adında, altmış yaşında bir nüdist olduğunu öğrendiğinde şaşırma.”

Dudaklarımda küçük bir gülümsemeyle gözlerimi devirdim.

“Merak etme, o gerçek.”

“Yani onunla tanıştın mı?”

Yüzümdeki gülümsemeyi silmek için çabaladım. Ari beni uzun zamandır tanıyordu ama bu noktada kızın peşine düşmüş olmam onun için kesinlikle bir sürpriz olacaktı.

Lanet olsun! Benim için bile hâlâ şaşırtıcıydı.

Dün geceki konuşmamızı düşününce bile sertleşmişim. Gizlemek için eldivenlerimi önümde tutmak zorunda kaldım.

Adresini öğrendiğimden beri hergün kısa sürelerde onu görüyordum fakat onun sesini duymak, -kalbimi ve bedenimi yerle bir eden o sesi duymak- aklımı daha fena halde kaybetmeme neden olmuştu. Sesi bir meleşinki gibiydi. Seksi ve masumiyetine her erkeği çaresiz bırakacak kadar şehvet dolu bir hava katan, hafif puslu bir sestti.

Sınıf arkadaşının onu randevuya çıkarmak için kandırmasını

anlayabilirdim. Tıpkı ona söylediğim gibi çaresiz erkekler, çaresiz şeyler yapardı.

Bunu anlayabilirdim fakat bu, izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

Deliliğin uçurumundan düşmeme bir kere izin verdikten sonra her zaman nerede olduğunu bilebilmek için onu takip etme aşamasına gelmek çok da zor olmamıştı. Restorandayken bana mesaj attığında, özel uygulamamı kullanarak hangi restoranda olduğunu bulmuştum ve sonra o geceyi -anında- satın almak için sadece bir telefon görüşmesi yapmam yeterli olmuştu.

Restoran sahibi, o gece restoranı kapatması için teklif ettiğim rakam karşısında neredeyse boğulacaktı ama tabii ki sebebini anlamamazdı. Sözkonusu benim kadınımdı olduğunda hiçbir rakam çok yüksek olmazdı.

Daha fazla ileri gitmemeliydim ancak beni aradığında sesindeki korkuyu duyunca... İşte bu yüzden o dangalak sınıf arkadaşı, kendini bir ara sokakta bulmuştu. Attığım yumruklarla suratını dağıtmıştım. Kar maskesi takmış ve hiç konuşmamıştım, yani herhangi bir tehlikeye girmemiştim. Ama bir dahaki ders onu iki gözü de morarmış bir şekilde sınıfta gördüğünde, kafasında soru işaretleri oluşabilirdi.

Buzun üzerine çıktığımda, soğuk zeminde kayan bıçakların sesi pistte yankılandı.

Zihnimi antrenmana vermem gerekiyordu ama tek düşünebildiğim oydu. Dalgalı siyah saçları ve yeşil gözleriyle ruhumu ele geçiren o kız...

Ari, "Hey, dünyadan Linc'e, oynuyor musun?" diye çıkıştı ve Rüya Kız'ı düşünürken beni daldığım yerden çıkardı.

Bu isim dün gece ağzımdan çıkıvermişti ama tenimin altına âdeta kazınmış olan bu kız için uygun bir tanımdı.

Üzerimde bıraktığı etkinin farkında bile değildi.

Buzun üzerinde kayarken, "Bender'la cuma günü New York'tayken dışarı çıkma konusunu konuştum," dedi. "Var mısınız?"

Bir hafta önce olsa bu fikir ağzımı sulandırırdı. Bir zamanlar

doğu yakasındaki kızlarla takılmanın harika olduğunu düşünürdüm. Onlar yatakta her zaman vahşi bir kedi gibi olurdu. Dügmeleri ilikli hırkalarının ve inci küpelerinin altında serbest bırakılmayı bekleyen seksi yaratıklar gibiydiler.

Ama şimdi başka bir kızın düşüncesi, beni yalnızca sikime bir yumruk yemek kadar cezbediyordu.

Ari eldivenini bana doğru fırlatarak, “Bir bara gidip maç izleriz, dostum,” dedi ve etrafımda bir daire çizmeye başladı. “Çocuklar, duyuyor musunuz? Altın Çocuk Frank’e fena takmış.”

Bender bir kaşım kaldırarak, “Frank mi?” diye sordu.

Ari, “Artık sadece olgun erkeklerden hoşlanıyor,” dedi. “Senin de bir şansın olabilir, dostum.”

Bender’a yaşı konusunda takılma fırsatını hiç kaçırmazdı. İç geçirdim ve tekrar yanımda kaymaya başlamasını bekledim. Sonra da sopamla ona çelme takarak yere yuvarlanmasına neden oldum.

Peters yanımda kıkırdadı.

Koç, Ari kayarken, “Pijama partisindeymiş gibi dedikodu yapmak için mi para alıyorsunuz, kancık herifler?” diye seslendi.

Sözlerini vurgularcasına düdüğünü birkaç kez çaldı. Isınma hareketleriyle başladık, pisti turlayarak kaydık ve kaydıkça hızlandık. Genelde grubun en önünde yer alırdım ama bugün dikkatim dağılmıştı, onu düşünmekle meşguldüm. Dün gece söylediği her kelimeyi hatırlamaya çalışıyordum ve sesini tekrar ne zaman duyacağımı planlamaya başlamıştım.

“Daniels, o lanet olası kışını kaldır. Tabii yarın gece New York’un seni sikmesini istemiyorsan!”

Dişlerimi sıktım ve pak hâkimiyeti alıştırmalarına geçerken odaklanmaya çalıştım.

Ari sinsice, “Ah, bunu istemez,” diye fısıldadı.

Peters beni cama doğru iterken, “Dostum, senin neyin var?” diye tısladı.

Ona bakarak başımı iki yana salladım. Takımla birlikte kuvvet kullanma ve penaltı becerileri üzerinde çalışmaya devam ettim.

Şu an ne yapıyordu? Onunla konuşan bir erkek var mıydı? Par-

maklarım, telefonumu alıp nerede olduğuna bakmam için âdeta kaşındı. Günün bu saati genellikle muayenehanede oluyordu fakat emin olmak için yanıp tutuşuyordum.

Sonunda antrenman sona erdi ve pistten ilk inen ben oldum. Koçların söylenmelerine aldırmadan telefonumu kontrol etmek için koşar adım soyunma odasına gittim. Dün gece için bana teşekkür eden bir mesaj göndermişti ve ben de hemen cevap verip gününün nasıl geçtiğini sordum. Asıl sormak istediğim nerede olduğu, kiminle konuştuğu ve ayaklarını yerden kesmeme hazır olup olmadığıydı.

Kahrolası oyunu dolambaçlı yollardan oynamaya çalışmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Menajerim bana mesaj atıp, bu akşam bir fotoğraf çekimim olduğunu hatırlatınca sızlandım. İstedğim son şey buydu.

Ari yanımdaki banka oturdu. Kuru bir sesle, “Lanet olsun, Linc,” dedi. “Bu galiba izlediğim en kötü oyunundu.”

“Yine de senin kışınla oynadığından daha iyidir,” diye karşılık verdim.

Gözlerini devirdi.

“Peki, onunla buluşacak mısın? Onu becerip kafandan atacak mısın? Çünkü oyunda sana ihtiyacım var. Takımın yarısı sahada hâlâ bok gibiydi.”

Uzanıp omzuna bir yumruk attım ve ne kadar terli olduğunu fark ederek yüzümü buruşturdum.

“Bu iş bende. Bunu biliyorsun,” diye alay ettim ve dolabımdan eşyalarımı alıp duşa doğru ilerledim.

Şimdi tek yapmam gereken planı uygulamaya koymaktı.

Dergi için fotoğraf çekimine gittiğimde çok kötü bir ruh halindeydim. Bu fotoğrafçıyla daha önce de çalışmıştım, bu yüzden gülümsemeye gayret ettim ama uzun bir gece olacağını zaten biliyordum.

Yıldız olmanın gerekliliklerinden biri de bunun gibi modellik işleriyle uğraşmaktı. İnsanlar beni dar bir iç çamaşırının içinde

görmeye bayılıyordu. Bu anlaşılabilir bir şeydi ama yine de hayatımın böyle olması çok garipti.

Giyineceğim odayı gösterdiler ve ben de bir dakikamı ayırıp Monroe'ya mesaj attım. Derste olduğunu ve bu dersin Bay Dalgalak'la birlikte aldığı ders olmadığını zaten biliyordum. Ama bugün teşekkür mesajı dışında benimle neredeyse hiç konuşmamıştı ve ben de bir sonraki dozumu almak isteyen bir keş gibiydim. Çekimde olduğum ve onun evinin önünde bekleyip işten eve gelişini ve sonra da çıkıp derse gidişini kaçırdığım için zaten öfkeliydim.

Ne yapıyorsun?

Sadece birkaç saniye geçmişti ama ben sabırsızca volta atıyor, yapışkan biri gibi görünmeden onunla sürekli konuşabileceğim zamanı çaresizce bekliyordum.

Rüya Kız: *Matematik dersinde ruhumu teslim ediyorum. Sen?*

Ona nasıl cevap vermeliydim ki? Birazdan tüm göğsüme yağ sürüleceğini ve insanların iç çamaşırımla fotoğrafımı çekeceğini tam olarak açıklayamazdım. Ama bu fotoğraf çekmek için iyi bir fırsattı. Ayağa kalkarak aynaya doğru yürüdüm. Telefonumu, göğsümü ve sikimin yaptığı bombenin üst kısmını çekecek şekilde ayarladım.

Fotoğrafı ona gönderdim.

Telefonda en az iki dakika boyunca yazdığını gösteren noktalar belirdi. Tekrar tekrar yazıp sildiğini hayal edebiliyordum.

Sonunda, tam da makyöz ve saç ekibi geldiğinde iki kelime geldi.

Rüya Kız: *Vay canına.*

Kendime oldukça güvenen bir herifim ama bu *vay* beni meraklandırmıştı. İyi anlamda bir *vay* mıydı? *Vay canına, bu gördüğüm en ateşli şeydi, türünden bir vay mıydı?*

Bu kız beni bayağı endişelendiriyordu.

Saçlarımı çekiştirip durmaya başladılar ve ben aynaya bakmama dikkat ettim. Kız arkadaşım için kendi fotoğrafımı çekmek başka, yüzüme bakıp bir saat boyunca ağabeyimi hatırlamak zorunda kalmak başka bir şeydi.

Monroe, ağabeyimi tanısa benden daha çok severdi. O her zaman doğru olanı yapan, ailesini mutlu etmek için umutlarından ve hayallerinden vazgeçip fedakârlık yapan biriydi.

Ben de onları her zaman hayal kırıklığına uğratacak şeyleri yapan kişiydim.

Makyöz yüzüme pudra sürdü. Fena halde rahatsız edici bir şeydi fakat kamera karşısına geçmek için gerekli olduğu açıktı. O ve saçlarıma buladıkları yağ yüzünden daha şimdiden bir duşa ihtiyacım var gibi görünüyordu. Monroe olsa tüm bunlar hakkında ne düşünürdü diye merak ettim. Çünkü eninde sonunda o da benimle birlikte bu dünyanın bir parçası olacaktı.

Sonunda benimle işleri bittiğinde çekim için dışarı çıktım. Fotoğrafçı Carmen, bir kıza göğsümü yağlamasını söyledi.

Herkesin ayaklarına kapanması gerektiğini düşünerek etrafta dolaşan kızlardan biriydi. Bu çok açıktı. Açıcıyla açılmış sarı saçları, bir cerrahın elinden çıkmış olan burnu ve yine bir cerrahın eseri olan göğüsleri vardı. Bana öyle bir bakıyordu ki eğer isteseydim bir dakika içinde onu soyunma odasında domaltabilir ve hemen orada becerirdim.

Bu yeni saplantımı kafamda kurup kurmadığımı, kız göğsümü okşarken, sikimin hazır ola geçip geçmeyeceğini görmek için bekledim.

Ama hiçbir şey olmadı. Önümdeki kıza karşı en ufak bir heyecan kıvılcımı bile yoktu.

Aferin oğluma.

İlgilendiğim tek kadın sadece telefonumun diğer ucundan ulaşabildiğim biriydi.

Kız benimle flört etmeye çalıştı, dokunuşları gereğinden uzun sürdü ve sonra avcu sikimi sıyırdı. Bunu yanlışlıkla yapmamıştı.

Birden kendimi elimi boynuna sarmış, onu iterken buldum.

“Bana bir daha asla dokunma,” diye tısladım ve ekibin üzerine şok edici bir sessizlik çöktü.

Carmen ellerini ovuşturarak, bana doğru koşarken dudaklarından gergin bir kahkaha döküldü. “Natalie, neden gecenin geri

kalanında izin kullanmıyorsun?” diye önerdi. İsmi­nin Natalie ol­duğunu öğrendiğim kızın gözlerinde yaşlar birikmişti. Yüzünde âdeta yıkılmış bir ifade vardı.

Benim umurumda bile değildi.

Carmen’a, “Çalışanlarının profesyonel olması gerekiyor,” diye çıktım. İlişkimizi bozmak istemediği için telaşla başını salladı. Ne de olsa ona çok para kazandırmıştım. Çalışanlar yerlerine geri döndüler çünkü lanet olası koyunlar böyle yapardı ve sonra bana milyonlarca farklı şekilde poz vermem söylendi.

Monroe’nun bu dergiyi görüp görmeyeceğini merak ediyordum. Lincoln Daniels’ın kim olduğunu biliyor muydu? Fotoğraflarıma bakıp kendini tatmin ettiğini hayal ettim. Monroe’nun boşaldığını hayal ederek derin düşüncelere dalmıştım ki birden bir ses duydum.

“Lincoln... Bu konuda yapabileceğin bir şey var mı? Bu bir porno dergisi değil.”

Carmen’a baktığımda gözlerini kaçırdığını gördüm. Tamamen tahrik olduğumu fark etmem bir saniye sürdü. Sikimin ucu giydiğim şorttan dışarı fırlamıştı.

Arabaların çarptığı yavru köpekleri, diğer korkunç şeyleri düşünmeye çalışarak ve küfrederek hızla arkamı döndüm. Birkaç dakika sonra onu indirmeyi başardım. Bu daha önce kesinlikle hiç olmamıştı.

Nihayet arkamı döndüğümde utanmadan, “Bunun için üz­günüm,” dedim. “Yeni bir kız arkadaşım var ve onu düşünmek sorunlara yol açıyor.”

Herkes birden dikkat kesildi ama ben sadece sahte bir sırıtışla birkaç poz daha verdim ve sonunda işim bitti. Eve gitmek üzere otoparka doğru yürürken Carmen beni kapıda yakaladı.

Bana bir fotoğraf uzattı. Uzaklaşmadan önce göz kırparak, “Bu, kız arkadaşın için,” dedi. “Keyif alacağına eminim. Ben ke­sinlikle alacağım.”

Fotoğrafa baktığımda tamamen tahrik olmuş bir halde olduğumu gördüm. Gözlerimde karanlık, şehvetli, neredeyse vahşi bir bakış vardı ve sevişmeyi düşündüğümü açıkça belli ediyordu.

Sırtarak fotoğrafı arabama attım. Bir gün, çok yakında Monroe'nun bu bakışı gerçek hayatta göreceğinden emindim.

Eve gider gitmez duşa girdim ve tenimi kaplamış olan yağı yıkadım fakat zihnim kontrolümden çıkmıştı. Onun görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Onu benimle duşta, çıplak ve ıslak olarak hayal etmek, hayatımda gördüğüm en lanet olası muhteşem görüntüydü. Küçük, kaygan elleriyle beni sıkıca kavramış, benim ona bağlandığım gibi sanki o da bana çaresizce bağlanmış gibi bedenimi keşfediyordu. Saçları o pürüzsüz, mükemmel tenine yapışmıştı. Pembe meme uçları sertleşmişti. O bir tanrıçaydı; ellerini aşağı yukarı yavaşça sikimde kaydırırken tüm şehvetli rüyalarım gerçeğe dönüşüyordu. Onu izlerken ve onu hissederken tenimi sımsıkı saran haz duygusuyla acı çekiyordum. Yanıyordum, onun dokunuşlarını sonsuza dek yaşamak için çırpınıyordum. O kadar çaresizdim ki giderse ölebilirdim.

“Lincoln,” diye fısıldadığında ismim dudaklarından bir dua gibi çıktı. Cevap veremedim çünkü içimde patlayan haz duygusu beni mahvetmişti. O kadar yoğun ki bir daha normale döneme-yeğimden emindim. O hızlandıkça, ben de inleyerek ismini söyledim ve sonra sıcak meni her yere fişkıarak ellerini ve göğüslerini ip gibi şeritlerle kapladı. Ovalayarak tenine sürdüm.

Siktir! Küçük düşümden gerçek hayata geçiyordum ve bunu onunla yapmam gerekirken su giderine boşalıyordum.

Korkutucu kısmı da...

Hayatımda hiç bu kadar şiddetli boşalmamıştım.

Üstelik o daha bana dokunmamıştı bile.

Düzenleme

Ny.ozlem

9. BÖLÜM

MONROE

Bill'ın, "Hey, minik kuş," diye seslendiğini duyunca başımı aniden kaldırdım. Düşüncelere dalmıştım. Hatta Lincoln o fotoğrafı gönderdiğinden beri şehvetli hayallere daldığım söylenebilirdi. Hayatım boyunca hiç bu kadar şaşırtıcı bir şekilde *her şeye* sahip olan birini görmemiştim. Göğsü, güneşin dokunuşlarının kusursuzlaştırdığı bronz bir renkti ve aşağıya doğru inen o devasa kelebek de dahil olmak üzere dövmelerle kaplıydı.

O fotoğrafa dair her şey beklenenin ötesindeydi. O kadar muhteşemdi ki tehlike arz ediyordu.

Bill yeniden, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Geçtiğimiz yıldan beri Bill'la aşırı yakın arkadaş olmuştuk. Hâlâ evsiz ve çoğunlukla hâlâ deliydi fakat hâlâ karşılaştığım tek iyi adamdı. Kendisini benim koruyucum olarak tayin etmişti ve derslerim olduğu akşamlarda eve geldiğimi ve sağ salim içeri girdiğimi görmek için binanın etrafında takılıyordu.

Ona defalarca gelip dairemdeki yer yatağında yatabileceğini söylemiştim fakat buna hiç yanaşmamıştı. O uğursuz gecede tanıştığımız ve kendisinin *kalesi* olarak adlandırdığı parkı tercih ediyordu. Ona mutlaka yiyecek getiriyor ve yapabildiğim zamanlar eline biraz para sıkıştırıyordum fakat genellikle para almayı reddediyordu.

Yanına gittiğimde omuzlarımı geriye doğru yuvarlayarak, "Kusura bakma, kafam çok dolu," dedim. Bill genellikle çok berbat

kokardı fakat o dişsiz gülümseyişinde, onu benim için bir prenze dönüştüren bir şeyler vardı.

Binama doğru kalan yolu benimle yürürken, “Ders nasıl geçti?” diye sordu.

Bitkinliğin bedenimi ele geçirdiğini hissederek esnedim. “Çok yorucuydu,” dedim.

“Matematik seni zorluyor mu evlat?”

“Sanırım derse gittiğimde o kadar yorgun olmasam daha kolay gelebilirdi,” diye itiraf ettim. İşlerin daha farklı olmasını dilemenin bir şey değiştirmeyeceğini biliyordum. Bu benim hayatımdı ve hepsi gerekliydi fakat kesintisiz sekiz saatlik bir uyku için her şeyimi verebilirdim. Sadece bir gece de olsa...

Bill aniden, “Seninle gurur duyduğumu söylemiş miydim minik kuş?” diye sordu. Sözleri, duyguların içimi kemirmesine neden olduğu için durdum.

Daha önce kimse, hayatım boyunca hiç kimse benimle *gurur duyduğunu* söylememişti. Küçükken ne yaparsam yapayım koruyucu ailem tarafından ya görülmezdi ya da umurlarında olmazdı. Annem de hiçbir zaman öyle ya da böyle ne yaptığımı bilecek kadar etrafımda olmamıştı.

Kendimi toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldım ve sonunda, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Yüzünde şefkatli bir gülümsemeyle koluma hafifçe vurdu. Sanki kafamın içini görebiliyor ve ne düşündüğümü biliyormuş gibi bir hali vardı.

Oturduğum binanın giriş kapısına geldiğimizde, “Ah, neredeyse unutuyordum,” dedim. “Bunu sana sakladım.”

Büyük bir pizza kutusu çıkardım. Bugün ofiste pizza ısmarlamışlardı ve ben de kalanları almak için izin istemiştim.

En az birkaç saat beklemiş ve soğumuş olmasına rağmen Bill’ın gözleri parladı. Bu açıdan ikimiz de aynıydık; ne olursa olsun yemeğe hayır diyemiyorduk.

Gökyüzü gök gürültüsüyle inledi ve bir yağmur damlası yanağıma düşünce irkildim çünkü Bill’ın bütün gece dışarıda kötü havaya maruz kalacağını biliyordum.

Yağmurda kalmasını istemediğim için, “Neden bir süreliğine yukarı gelmiyorsun?” dedim.

Ancak her zamanki gibi omzuma hafifçe vurdu ve hafif bir ılık çaldı. “İhtiyar Bill kalesinde gayet iyi olacak, minik kuş. Şimdi dairene gir ve kapını kilitle,” dedi emreder gibi ve bu bana Lincoln’ın birkaç gece önce söylediği benzer bir cümleyi anımsattı.

Başımınla onaylayıp ona el salladıktan sonra bir süre uzaklaşmasını izledim ve o sırada damarlarımda hafif hafif dolaşmaya başlayan bir hüznün duygusu hissettim. Dünyada iyiliği bulabileceğiniz yerler gerçekten şaşırtıcıydı. Bill beklenmedik bir şekilde karşıma çıkmıştı ama bu yeni hayatımda, sahip olduğum en büyük nimetlerden biriydi.

Koşar adımlarla yukarı çıkarken kapımın karşısındaki duvara yaslanmış ev sahibimi gördüğümde birden durdum.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece kan çanağına dönmüş gözleriyle beni izliyordu ve dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasından çıkan duman loş ışıktaki kıvrılarak yükseliyordu.

Anahtarımı kilide sokup hızla içeri daldım, kapıyı arkamdan kapadım ve her ne kadar istediği zaman içeri girebileceği bir anahtarı olduğunu bilsem de hem üstü hem de altı kilitledim. Hayal görüp görmediğimden emin değildim ama duvarların arkasından alçak sesle kıkırdadığını duyabiliyordum. Sandalyeyi kapıp kapı kolunun altına sıkıştırdıktan sonra biraz dinlenebileceğimi umdum çünkü içeri girmeye çalışırsa kapının açıldığını duyacaktım.

Alnımı vurarak kapıya yaslardım ve içimdeki korkuyu bastırmaya çalıştım. Sonuçta onun gibi adamların istediği de buydu. Korkmamdı.

İkisini -Bill’ı ve onu- karşılaştırdım. Biri tam bir ahmak olmasaydı hayattaki tüm fırsatlara sahip olabilirdi. Diğerinin ise hiçbir şeyi yoktu ama ondan milyon kat daha iyi bir adamdı.

Başımı iki yana salladım ve biraz daha dayanıp yeni, ucuz bir yer arayışına devam etmek için önümüzdeki hafta bir öğleden sonra izin almam gerektiğini fark ettim. Birkaç gün önce denemiştim ama istediğim fiyat aralığına yakın bir yer bile bulamamıştım.

Tam o sırada telefonum çaldı. Arayanın Lincoln olduğunu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Utangaç ve tuhaf bir şekilde, “Merhaba,” diye mırıldandım.

O çatallı, boğuk sesiyle, “Sana yeniden mesajlaşmaya dönemeyeceğimi söylemiştim,” diye mırıldandı. Sesi beni yataktan arıyormuş gibi uykulu geliyordu ve zihnimde kontrol edemediğim bir görüntü canlandı: O mükemmel, dövmeli harikalar diyarının ipek çarşafların altında yattığını, elini aşağıya götürüp...

Sanki zihnimde ne kadar edepsiz düşünceler olduğunu çok iyi biliyormuş gibi bu defa keyifli bir şekilde, “Monroe, beni dinliyor musun?” diye sordu.

Belki de içimi okumak konusunda o ve Bill birbirlerine benziyorlardı.

“Evet. Affedersin. Zihnim çok dolu,” dedim ciyaklar gibi bir sesle.

Kıkırdadığında sesi içimde yankılanarak bacaklarımın arasına kadar ulaştı.

Doğru tahmin ederek, “O fotoğrafı düşünüyor olamazsın, değil mi?” diye sordu.

“Kalkülüs. Kesinlikle kalkülüsü düşünüyordum.”

Yeniden kıkırdadı.

“Tamam, Rüya Kız.”

Ne kadar hoşuma gittiğini umursamamaya çalışarak, “Neden bana böyle hitap edip duruyorsun?” diye sordum.

“Bu gayet açık olmalı. Çünkü sen öylesin. Neredeyse gerçek olamayacak kadar mükemmel bir kızsın.”

Beni göremiyor olsa da yanaklarım kızarmıştı.

“Beni gerçekten tanısaydın böyle düşünmezdin,” dediğimde kelimeler ben farkına bile varmadan ağızımdan kaçmıştı.

Derin bir sessizlik oldu ve neden bu kadar aptalca bir şey söylediğimi merak ederek kendime lanet ettim. Bu beni çok savunmasız bırakmıştı.

Sonunda söz verir gibi, “Buluştuğumuzda hâlâ rüyalarındaki kız olduğunu düşüneceğime seni kesinlikle temin edebilirim,” dedi.

10. BÖLÜM LINCOLN

Daniels International'ın lobisinde yürürken derin bir nefes aldım ve kendimi önümdeki kaçınılmaz yüzleşmeye hazırladım. Şık ve modern dekor, soğuk ve basmakalıp geliyordu. Tıpkı sahibinin bir yansıması gibiydi. Babam, Anstad Daniels, ülkenin en büyük serbest yatırım fonunu yöneten milyarder bir işadamıydı.

Bir hafta boyunca aramalarını ve mesajlarını görmezlikten geldikten sonra sonunda peş etmiş ve onunla buluşmayı kabul etmiştim. Onu görme fikrinden ne kadar nefret etsem de ondan sonsuza kadar kaçamayacağımı biliyordum.

Kapıyı çalmadan babamın ofisine girdiğimde, odada birinin heyecanla nefesini tuttuğunu duydum. Gelen sese doğru dönünce, benim yaşlarımda bir kadın olan sekreterinin hızla yerden kalkıp eteğini düzelttiğini gördüm. Kadının yüzü perişan haldeydi. Kırmızı ruju, gösterişli bir sanat eseri gibi dudaklarının her yerine ve hatta yüzüne bulaşmıştı. Aynı zamanda babamın sikinin de her yerine bulaştığından emindim.

Midem altüst oldu ama bu manzaraya alışkındım. Annemle babamın evli oldukları otuz sene boyunca birbirlerine üç sene kadar sadık kaldıklarından oldukça emindim. Yine de gördüğüm manzaradan tiksiniş bir halde başımı çevirdim ve asıl meseleye odaklanmaya çalıştım.

Babam, "Lincoln, geç kaldın," diye bağırdı ve gördüklerimden dolayı rahatsız olmuş bir hali de yoktu. "Otur."

Sekreter, yüzü utançla kızarmış bir halde hızla odadan çıktı. Bu durum elbette aynı şeyi tekrarlamasını engellemeyecekti. Büyük olasılıkla, sekreter alırlarken yazdıkları iş tanımında babamı sikmek de vardı.

Derin bir nefes aldım ve babamın karşısındaki sert, siyah deri koltuğa oturarak kendimi her zamanki nutuklarından birine hazırladım.

Gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyordum ve sakın görünmeye çalışarak odada şöyle bir göz gezdirdim. Masasının üzerine düzgün bir şekilde yığılmış kâğıtları ve yakındaki bir büfede duran boş içki şişelerini gördüm. Bayat alkol ve seks kokusu boğucuydu. Babamın her gün nasıl bir hayat sürdüğünün bir kanıtıydı.

Havadaki gerginliği şimdiden hissedebiliyordum. Sanki kopmayı bekleyen bir fırtına gibiydi.

Sonunda babama baktığımda, ellerini önünde sıkıca kenetlediğini ve masasının ardından beni süzdüğünü gördüm. Devam etmesi için bir kaşımı meydan okurcasına kaldırdım.

“Çoktan burada olmalıydın,” diye tersledi. “Bu sefer bahanen ne? Telefonunu mu kırdın?”

Daha şimdiden tüm bunlardan sıkıldığım için gözlerimi devirdim. Babamın yüz ifadesini inceleyerek sakın bir tavırla, “İlgilenmem gereken şeyler vardı,” dedim. Herkesin onu hâlâ oldukça çekici bulduğunu biliyordum. Yaşlılığın tek belirtisi olan beyazlamaya başlamış şakakları, koyu renk saçlarıyla karışmıştı. Ona saygın bir kişilik kazandıran biçimli bir çene yapısı ve belirgin elmacık kemikleri vardı. Ama delici kahverengi gözleri, en cesur ruhları bile ürpertecek türden şeytani ve zalim bir hava yayıyor gibiydi. Benden sadece üç ya da dört santim kısaydı ve fiziksel görünümüne özen gösterir, her lanet gün özel dikim takım elbisesini giyer, sofistike bir hava yaratırdı. Yine de başarısının bir parçası, onda ağızda buruk bir tat bırakan rahatsız edici bir şeylerin olmasıydı. Bu da mesafenizi korumak istemenize neden olurdu. Babama bir kez baktığınızda, ne pahasına olursa olsun istediğini elde etmek için her şeyi göze alabilecek bir adam olduğunu anlardınız.

Babam inanmamış gibi homurdanarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

“İlgilenmen gereken şeyler mi? Ne gibi? İçki içip kendinden geçmek gibi mi?”

Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak dişlerimi sıktım. “Bak, randevuyu kaçırdığım için üzgünüm,” dedim alaycı bir tavırla. “Ama sırf sen istiyorsun diye bir kızı sikmeyeceğim.”

Babamın yüzü çirkin, benek benek bir kırmızıya döndü. “Seni nankör, küçük pislik,” dedi tükürürcesine. “Sana hayal edebileceğin her şeyi veriyorum ve sen benim için tek bir şeyi bile yapamıyor musun?”

Yumruklarımı sıkarken içimden bir öfke ve hayal kırıklığı dalgasının yükseldiğini hissettim.

“Konu sen olduğunda hiçbir zaman tek bir şey olmuyor. Aslına bakarsan hiç bitmiyor. Ama bir yerde bir çizgi çekmem gerekiyordu. Bari fahişelik yapma noktasında durayım.”

Gözlerinden ateşler çıkarken öne doğru eğildi.

“Seni siktiğimin piçi!”

“Ben senin *lanet olası* parmağını şıklattığın anda tüm *sikik* isteklerini yerine getirmek için bekleyen küçük bir okul çocuğu değilim. Bir hayatım var benim.”

“Hayat mı?” diyerek zalimce güldü. “Tam olarak nasıl bir hayat bu? Buz üzerinde saçma sapan bir oyun oynamak mı? Bu bir hayat değil, Lincoln. Buna zaman kaybı denir.”

Sözleri karşısında irkildim ve kendimi savunmam gerektiğini hissettim. “Bu senin için yeni bir şey değil -çünkü bu konuşmayı daha önce de yapmıştık- ama hokey zaman kaybı değil. Bu benim tutkum, kariyerim. Sen hiçbir şekilde karışmadan milyonlar kazanıyorum.”

Babam küçümseyerek, “Tutku mu?” diye homurdandı. “Kariyer mi? Sen kitleleri eğlendirmek için dans eden, onların gözlerinde yücelttiği bir maymundan başka bir şey değilsin.”

Hakaretleri karşısında kan beynime sıçradı. “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok,” diye homurdandım.

“Ağabeyin benim *her şeyimdi*. Bu şirketi yönetmek için doğmuştu. Senin yüzünden, o artık yok. İnşa ettiğim gelecek yok oldu ve onun sümüklü yedeğinin, planlarımı daha da fazla mahvetmesine izin vereceğimi düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir. O kızla *buluşacaksın*. Onu *sikeceksin*. Sonra da babası istediğim sözleşme şartlarını kabul edecek. İşte aynen böyle olacak.”

Sözlerinin lanet ruhumu delik deşik edişini umursamamaya çalışarak öne doğru eğildim. Bakışlarımı onunkilere dikip, “Sen aklını kaçırmışsın,” dedim.

Sandalyesinde arkasına yaslandığında gözleri kötülükle parlıyordu.

“Oğlum. Senin sahibin benim ve seni kolayca yok edebilirim.”

Sözleri karşısında sırtımdan aşağıya yayılan soğuk ürpertiyle oturduğum yerden aniden kalktım. İlişkimizde tüm gücün babamın elinde olduğu doğrudu. Hatta bu lanet ülkedeki gücün büyük çoğunluğu onun elindeydi. Onun yanında temkinli davranmadığım bir gün bile olmamıştı.

Ama bugün öyle değildi. Bugün sabrımın taşıdığı gündü. “Bu konu benim için kapandı,” dedim kararlı bir sesle. “Ben gidiyorum.”

Babam gözlerini şaşkınlıkla fal taşı gibi açtı.

“Ne? Bu lanet olası odadan çıkmıyorsun.”

Gözlerimden ateşler çıkıyordu.

“İzle ve gör.”

Başımı dimdik tutarak odadan fırladım ama lanet olası kırk katı iner inmez, gösterişli lobiden geçip sokağa çıktım. Bir çöp tenekesi buldum ve kustum.

Tyler’dan ne zaman bu şekilde bahsetse beni sarsıyordu.

Orada durup, içim titrerken derin nefesler aldım. Telefonum çalınca, el yordamıyla cebimi bulup çıkardım.

İyi bir gün geçirdiğini umuyorum, diye yazmıştı Monroe.

Mide bulantım ve içimdeki sıkıntı hemen kayboldu. Çok tatlı bir kızdı.

Sokağına gidip onu bir an için bile olsa görmeliydim. Onu görürsem her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.

11. BÖLÜM

MONROE

Telefonum çaldı ve kimin aradığını görünce yüzümü buruşturdum.

Patronum, “Monroe, canım,” diye mırıldandı. Kahretsin! Şimdiden niye aradığını biliyordum. Clarice çalıştığım yemek şirketinin müdürüydü ve yalnızca elemana ihtiyacı olduğunda benimle konuşmaya tenezzül ederdi.

Ben zaten bu hafta her gece çalışmıştım.

Profesyonel ses tonumu takınarak, “Hey, Clarice, ne istemiştin?” diye sordum.

“Senden sadece küçücük, minicik bir iyilik istiyorum, tatlım.”

“Tamam. Nedir?”

“Şehir merkezindeki şık bir partiyi düzenlemek için son dakikada çağrıldık. Görünüşe göre diğer şirketin uygun vegan seçenekleri yokmuş, yani bunun *o tür* partilerden biri olduğunu tahmin edersin. Bu işi halletmek için her zamankinden iki kat daha fazla personel gerekecek ve benim de eksikim var. Yardım edebilir misin?”

Soru sorar gibi konuşuyordu ama Clarice’i, sesindeki uyarıyı hissedecek kadar iyi tanıyordum. Eğer *evet* demezsem artık onun için çalışıyor olmayacaktım.

“Elbette. Bir saat işinde şehir merkezinde olabilirim,” diye karşılık verirken gözyaşlarına boğulmak üzere olduğumu hissediyordum çünkü fena halde yorgundum.

“Kırk dakika olsun, lütfen,” diye çıkıştıktan sonra sanki bana iyilik ediyormuş gibi hızlı hızlı adresi söyledi.

Clarice hoşçakal demeden telefonu kapadı. İç geçirdim ve omuzlarımda günün ağırlığıyla yataktan indim.

Yeniden başlıyorduk.

Kırk dakika sonra şehir merkezine varmıştım fakat beni zamanında götürecek otobüs olmadığı için kıymetli kaynaklarımı taksi tutmak için kullanmak zorunda kalmıştım.

Otelin arka girişindeki merdivenleri çıktım, aşçıların bağırdığı ve tavaların tangırdadığı bir koşuşturmanın hâkim olduğu mutfağın o bildik ortamına girdim. Her farklı işte farklı bir mutfak kullanılmasına rağmen her zaman taze otların ve baharatların keskin kokusuyla karışan kızarmış et kokusu, havada asılı kalan ağız sulandırıcı bir aroma yaratıyordu. Bu çılgın koşuşturmanın yarattığı kaosa rağmen şirket şeflerinin her birinin mükemmel bir uyum içinde çalışarak konukları çılgına çeviren mutfak şaheserleri yaratırları bir sistem vardı. Bu, mutfak becerilerinin oluşturduğu bir senfoniydi. Tencere ve tavaların koreografisi iyi yapılmış dansıydı ve insanı büyüliyordu.

En azından milyonlarca kez görmemiş olsaydım büyülenebilirdim.

Caleb’in da çağrıldığını görünce gülümsedim. Ekipte birlikte çalışmayı en çok sevdiğim kişiydi. Caleb müthiş bir flörtözdü ve bir şekilde sizi asla huzursuz etmemeyi başarırdı. Gerçekten arkadaş olabileceğim hatta eğer böyle bir şey için kendime izin versem çıkabileceğim insanlardan biriydi.

Yine de şimdi ona baktığımda, her zamanki kadar yakışıklı görünmediğini fark ettim. Bunun sorumlusu Lincoln’ın aptal karın kaslarıydı.

Caleb beni takdir eder gibi bakarak, “Seni de mi buraya sürükledi?” diye sordu.

Bıkkın bir şekilde, “Bu konuda konuşmak istemiyorum,” diye inledim.

Beni anlamış gibi başını salladı. Göz kırparak, “Kızdığımı söyleyemem,” diye mırıldandı. Aptal, beyaz düğmeli üniformalarımızın üzerine mor renkli önlüklerimizi bağladık ve tepsileri düzenledik.

“Vay be, bu güzel bir parti olmalı. Sarmısaklı yengeç köftesi yapmışlar,” dedi Caleb beğeniyle. Partinin ne kadar gösterişli olduğunu umursamadan başımı onaylar gibi salladım. Sadece eve götürebileceğimiz yemek artıkları olmasını umuyordum. Böylece market alışverişini, diğer adıyla erişte alışverişini birkaç gün daha erteleyebilirdim.

Arka cebimdeki bir vızıltı telefonuma uzanmama neden oldu. Mesajı gönderen Lincoln’dan başkası değildi.

Lincoln: *Keşke burada olsaydın.*

Bu üç kelimeyi okurken yanaklarım hararetle kızardı ve kendimi tutamayarak gülümsedim. Sanki içimden bir elektrik akımı geçiyor, karşı koyamadığım bir sıcaklıkla içimi ısıtıyordu. Bu bir heyecan, beklenti ve umut hissiydi. Bir anda yüzümdeki gülümseme kayboldu. Çünkü ona âşık olmaya başladığımı biliyordum.

Pişman olacağımı da biliyordum.

Onunla yüz yüze tanışıp bu işi bitirmeliydim. Onun tam bir ucube olup olmadığını ve garip bir şekilde benim için çok önemli olmaya başlayan bir şeyi gözden çıkarmam gerekip gerekmediğini kesin olarak öğrenmeliydim.

Clarice üzerinde yere kadar uzanan, gözalıcı siyah bir elbiseyle telaşlı bir halde mutfağa girdiğinde, ne kadar stresli olduğu yüzünden okunuyordu. “Hepiniz etrafta öylece durmuş ne yapıyorsunuz?” diye bağırdı. “Misafirler geliyor. Dışarı çıkın.”

Ben yengeç köftelerini aldım, Caleb da kulağa garip gelen fakat çok lezzetli olan armut dolgulu, küflü peynirli böreklerin durduğu bir çift tabağı aldı.

Gözalıcı balo salonuna doğru yola çıkmadan önce bana göz kırparak, “İşte başlıyoruz,” dedi.

Genelde gösterişli şeylerden etkilenmezdim -annemin *gösterişli ziyaretçileri* küçükken beni bu konuda eğitmişti- ama etrafımdaki ışıltılı ortama bakarken boğazımın düğümlendiğini hissettim.

Mermer zeminler cam gibi parlıyor, yukarıdaki ışıltılı avizeleri yansıtıyordu. Oda müzik ve sohbet sesleriyle canlanmış, hava ise pahalı kadın ve erkek parfümlerinin kokularıyla ağırlaşmıştı.

Yemek tepsimle kalabalığın arasından geçerken etrafım özel tasarım elbiseler ve smokinlerle çevriliydi. Ünlüler hakkında fazla bilgim yoktu ama katılımcıların zengin elitler listesinde üst sıralarda yer aldığını söyleyebilirdim. Ortam son derece hareketli ve heyecan doluydu. Elimde olmadan kendimi tamamen yabancı gibi hissettim.

Masalar bembeyaz ketenlerle örtülmüş, devasa çiçek aranjmanları ve ışıltılı masa süsleriyle bezenmişti. Diğer çalışanlar odanın içinde dolaşarak özenle hazırlanmış ara sıcak tepsilerini ve içecekleri sunuyordu. Şampanya durmaksızın içiliyor, konuklar gülümsüyor ve kahkahalar atıyordu.

Balo salonunun içlerine doğru ilerledikçe bir müzik grubunun hazırlanmakta olduğu sahneyi gördüm. Etkinlik daha yeni başlamış olmasına rağmen çoktan sarhoş olmuş bir kadın, yakınlarda histerik bir şekilde güldüğünde merak ettim. Acaba insanın başını sokacak bir yer bulmak için endişelenmemesi nasıl bir şeydi? Ya da markete gidip istediğini alabilmesi... Bu insanların hiçbiri kendileri için alışveriş yapmazdı.

Biraz yargılayıcı davranıyordum ama düşünmeden de edemi-yordum.

Arkamdan tok bir ses, “Oo, bunlar yengeç köftesi mi?” diye seslendi. Arkamı döndüğümde, karşımdaki muhteşem adam karşısında yanaklarım kızardı. Uzun boyluydu, en az 1.80 vardı. Gür siyah saçları ve vücudumu ağır ağır süzen delici yeşil gözleri vardı. Son derece yapılı bir vücuda sahip olduğu gerçeğini gözler önüne seren, dar bir smokin giymişti. Dimdik duran yakasının altından bir dövme görünüyordu.

Gözlerinde sanki beni tanımış gibi bir kıvılcım belirdi ama sonra kayboldu.

Bakışları yüzüme takılınca, “Pekâlâ, şimdi keşke yanılmış olsaydım diyorum,” diye mırıldandı.

“Pardon?”

Sanki hayal âleminden uyanıyormuş gibi başını iki yana salladı ve uzanarak bir yengeçli köfte aldı. Bir ısırık aldıktan sonra, “Lezzetli,” diye mırıldandı ama ben, yengeçli köfte dışında bir şeyden bahsettiği izlenimine kapıldım.

Hâlâ o sinir bozucu bakışlarıyla beni incelerken, başını yana eğip, “Parti hoşuna gitti mi?” diye sordu.

“Bu tuzak bir soru gibi geldi.”

Başını arkaya atarak güldüğünde çıkardığı ses nedeniyle etraftakiler ona hayranlıkla baktı. Onları suçlayamazdım; hoş bir kahkahaydı.

Elini uzatıp, “Ari,” diyerek kendini tanıttı.

Çekinerek, elimi uzatıp kaçamak bakışlarla etrafıma bakındım çünkü bu bana bir tür tuzak gibi gelmişti. Zaman zaman bu partilerde bana asılan erkekler olmuştu ama kesinlikle daha önce böyle bir tanışma yaşamamıştım.

“Monroe,” diye mırıldandım.

Sanki bunu söylememi bekliyormuş gibi başını aşağı yukarı salladı. Bu çok garipti.

“Pekâlâ, gecenin tadını çıkar, *Monroe*. İçimde unutulmayacak bir gece olacağına dair bir his var.”

Sanki benim bilmediğim bir sırrı biliyormuş gibi yine aynı şekilde sırtıttı. Eğilerek dudaklarını hafifçe yanağıma değdirdiğinde midemin defalarca altüst olduğunu hissettim ve başka bir şey söylemeden, çekip gitti.

Orada durup ağzım açık kalmış bir halde arkasından baktım.

Caleb yanımda belirerek, “Orgazm olmak üzereyim,” diye fıslıladı.

“Ne? Peynirli Çin mantısından mı oluyor?”

“Sen konuştuğun kişinin kim olduğunu biliyor musun?”

“Şey, sanırım adının Ari olduğunu söyledi.”

“Ari Lancaster. Dallas’ın yıldız savunma oyuncusu. Başladığından beri her yıl en iyi savunma oyuncusu ödülünü kazandı. Bu etkinliği düzenleyen de o. Yoksul çocuklar için para toplamak onun olayı.”

“Ah,” diye mırıldandım ve göz ucuyla, her bir göğsü kendi kafasından büyük olan bir kadına kur yaptığı tarafa doğru baktım. Cadaloz bir kadına benziyordu.

İzole bir hayat yaşadığım ve çoğu ünlünün kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı gerçeğine alışkın olan Caleb, yalandan bir bıkkınlıkla iç geçirdi.

“Bu gecenin sonunda yüklü bir bahşiş alacağımıza bahse girerim. Bu parti, bu şehirde yılın etkinliği gibi bir şey. Sanırım az önce Ryan Reynolds’ı gördüm.”

Gözlerim büyüdü çünkü onun kim olduğunu biliyor, karısına büyük bir hayranlık besliyordum.

Gerçek altın tabaklarla hazırlandığını düşündüğüm masalara bakarak, “Bu etkinliğin yoksul gençlere yardım amaçlı yapıldığını mı söylemiştin?” diye sordum. Herkes parayı tüm bunlar için israf etmek yerine doğrudan hayır kurumuna bağışta bulunsaydı para çok daha fazla yere giderdi ama sanırım bu tür şeyler hep böyle yapılıyordu. Ya da en azından şirketimizin yardım ettiği tüm etkinliklerde böyle oluyordu.

Caleb’in cevap vermesine fırsat kalmadan garip bir şekilde tanıdık gelen, üzerinde muhteşem, parlak sarı, dar bir elbise olan bir kadın Caleb’in elindeki tepsiyi işaret ederek onu çağırırdı.

Otuz dakika daha geçtikten sonra şimdiden sürünüyordum. Kadınlar kendilerini beğenmiş tavırlar takınıyordu ve kışım saymadığım kadar çok avuçlanmıştı. Buradaki müşteriler sözkonusu olduğunda, bir hayır etkinliğinden çok bir barda çalışıyor gibi hissediyordum. Son seferinde öyle sert çimdiklenmişim ki moraracağını biliyordum. İnsanlar, kadınların bu tür şeylere müsaade etmelerinin zayıflık olduğunu düşünürdü fakat böyle düşünenler daha önce çaresiz durumda kalmış kişiler olamazdı. Yeniden parktaki banklarda uyumaya niyetim yoktu ve bu nedenle işler çok ileri gitmediği sürece baş edebilirdim.

Dışarıdan aniden çılgınlık ve bağrışlar gelmeye başladı. Bu herhangi bir konunun toplayabileceğinden çok daha büyük bir tezahürattı. Ön girişe doğru baktığımda, milyonlarca flaş ışığı âdeta

gözlerimi kör etti. Sanki dışarıda bekleyen paparaziler kamera yerine havai fişek kullanmaya karar vermişti.

Kimin geldiği pek umurumda değildi, sadece gecenin bitmesini istiyordum. O içeri girdiğinde, başka bir tepsi almak için mutfağa doğru dönmek üzereydim.

Siktir.

Girişte duran adamdan gözlerimi alamadım.

Uzun boylu, etkileyici.

Yakışıklı.

Geri kalanlarımızın tapınması için yaratılan kusursuz Altın Çocuk gibiydi. Gözlerimi nereye odaklayacağımı bilmiyordum.

Dar smokini, geniş omuzlarını ve yapılı bedenindeki tüm gerekli bölgeleri sıkıca sarıyordu. Fakat dikkatimi gerçekten çeken şey karanlık bir denizde, güneş ışınları gibi parıldayan altın rengi saçları ve gözleri oldu. Attığı her adım, odadaki herkesin dikkatini zorla üzerine çeken bir senfoni gibiydi. Sadece ona bakmak bile yanaklarımın hararetle kızarmasına neden oldu.

Tehlikeli, pervasız ve yabaniydi. Varlığı o kadar çekiciydi ki insanlar âdeta ateşe üşüşen pervaneler gibi ona doğru çekiliyordu. İnsanı çeken, sadece çarpıcı yakışıklılığı ve on beş metre öteden fark edebileceğiniz yadsınamaz cazibesi değildi. Orada daha derin bir şeyler vardı. Yüzeyin hemen altında gizlenen saf ve elle tutulamaz bir şeyler...

O kusursuz yüzün ardında neler yattığını, hangi sırları saklıyor, hangi yaraları taşıyor olabileceğini merak etmekten kendimi alamadım.

O, hayatınızı bir anda değiştirebilecek, mümkün olduğunu hiç düşünmediğiniz şekillerde size yaşadığınızı hissettirebilecek türden bir adamdı. Ama aynı zamanda hiç çabalamadan kalbinizi kırabilecek, sizi perişan edip yapayalnız bırakabilecek türden bir adamdı. Kalabalığın arasından yürüyüşünü izlerken annemin beni -çok uzun bir zaman önce- uyarmasından bu yana ilk defa o kalp kırıklığını yaşama ve böyle bir adamın beni sürükleyeceği yola girme şansına sahip olmayı diledim.

Altın rengi saçları yumuşak dalgalar halinde yüzünün etrafına düşüyor, yakışıklı yüz hatlarını çevreliyor ve altın rengi gözlerini daha da çarpıcı hale getiriyordu. Ne zaman yüzüne bir tutam düşse parmaklarını kalbimi hoplatacak şekilde alnına değdirerek saçını rahat bir hareketle yüzünden geriye atıyordu. Saçlarına ışık vurduğunda sıvı haldeki altına benziyor, yüz hatlarının üzerinden hem büyüleyici hem de hipnotize edici bir şekilde dökülüyordu. Uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdirmek, ipeksi dokusunu tenimde hissetmek istediğimi fark ettim. Elbette bu imkânsızdı. Bu yüzden hareket ederken, attığı her adımda saçlarının hareketlenerek dans edişini izlemekle yetindim.

Arkamdan bir ses, “Sık beni,” diye geveledikten sonra kışıma bir şaplak yedim.

Elimdeki boş tepsi gürültüyle yere düştü. Ses bir şekilde müziğin ve kalabalığın gürültüsünü bastırdı.

Milyonlarca gözün bana baktığını ve beni yargıladığını hissederek dehşet içinde öylece kalakaldım.

Clarice’in, “Al şunu yerden, seni aptal,” diye çıkıştığını duyunca döndüm ve öfke dolu bir ifadeyle orada durduğunu gördüm.

Bir pislik yüzünden kovulacaktım. Kendisi şu anda yarattığı faciadan tamamen habersiz bir şekilde arkamda kıs kıs gülüyordu.

Tepsiyi almak için eğildim ve birden o geldi.

Altın Tanrı.

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Gözlerinde şoku andıran bir ifadeyle beni izliyordu ancak ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

Güzelliği yakından daha da çarpıcıydı. Hayatımda hiç bu kadar acayip derecede erkeksi birini görmemiştim. Âdeta etrafımdaki tüm havayı dolduruyordu.

Burası sıcak mı olmuştu? Bakışlarımı hızla ikimizin de tepesinde dikildiği tepsiye çevirdim. Onun bu yakınlığı karşısında kalbimin aniden bu kadar hızlı atmaya başlamasına bakılırsa kalp krizi geçirme tehlikesiyle karşı karşıya olabilirdim.

Çok tanıdık bir sesle, “Dur, ben alayım,” diye mırıldandı.

Tepsiyi almadan, ayağa kalkarken sersemlemiş bir haldeydim. Bakışlarımı önümdeki muhteşem adama dikmiş, kendine güvenini, karizmasını, her şeyini doya doya izliyordum.

Lincoln.

Benim yabancım.

“Ah, Bay Daniels. Onu almanıza gerek yok. Çalışanım almak üzereydi zaten. Verdiğimiz rahatsızlık için üzgünüm. İcabına bakılacağı konusunda sizi temin ederim.”

Clarice’in sesi telaşlı ve gergin bir şekilde etrafımızda yankılanıyordu ama biz, yalnızca ikimiz sanki kendi küçük baloncuğumuzun içine hapsolmuş gibiydik.

Bakışları, sanki tüm hatlarımı ezberliyormuş gibi yüzümde ağır ağır dans ediyordu. O anda nasıl görüldüğümü düşündükçe, yanaklarıma daha da ateş basarken aceleyle saçlarımı düzelttim. En kötüsü de üniformamdı. Clarice beden ölçüleriyle uğraşmadığı için beyaz gömleğim çok dardı, düğmeleri göğsümün üzerinde gerilmişti ve iri siyah bir kemerle tutturulmuş olan siyah pantolonum da en az bir beden büyüktü.

Saçlarımın darmadağın olduğundan emindim. Buraya geldiğimden beri koşturup duruyordum.

İşte o buradaydı. Bir hayalden daha öte görünüyordu. Çünkü o kadar kusursuzdu ki kimse onu hayal edemezdi.

Hayal kırıklığı. Hissettiğim şey buydu. Çünkü görünüşe bakılırsa düşündüğümünden daha fena vurulmuştum. Eğer normal bir adam olsaydı... Seksi saçları ve karın kasları olan bir adam da olsa... Belki bir şeyler için... Bir ihtimal olabilirdi.

Ama tabii onun NHL oyuncusu bir altın çocuk olması gerekiyordu ve muhtemelen bir yıldızdı çünkü onun gibi biri yıldız olurdu.

Ona iki işim olduğundan ve bir devlet üniversitesine gittiğimden bahsetmiştim. Ama o, başından beri buydu. Bir ünlüydü. Utancımдан yanaklarım yanıyordu. Biz aynı gezegende yaşamıyorduk. Hatta aynı evrende bile değildik.

Bugünden sonra yüz yüze tanıştığımıza göre artık benimle hiçbir şey yapmak istemeyecekti.

Bir kez daha yapayalnız kalacaktım.

Clarice, "Monroe!" diye çıkışarak beni daldığım düşüncelerden uyandırdı. Bakışlarımı onunkilerden ayırmak âdeta bir işkenceydi. Sanki çoktan derimin altına işlemiş bir tür uyuşturucu gibiydi. "Bay Daniels'ı derhal bırak!"

Afallamış bir halde, bir şekilde onun koluna yapışmış olan elimi baktım. Sanki onu çaresizce yanımda tutmak istiyormuş gibi kolunu sıkıyordum.

Cidden... Bugün bundan daha kötü bir şey olabilir miydi? Kolunu bıraktım ama ben tam olarak geri çekilemeden elimi tuttu. Avcundaki sıcak nasırlar içimde kopan fırtınayı dindirebilecek bir liman gibiydi.

"Monroe'yla birkaç dakika konuşmam gerek," dedi Lincoln ve o seksi ses tonu telefonda olduğundan çok daha güzeldi. Hâlâ bana bakıyordu ve sanırım buraya geldiğinden beri gözlerini benden ayırmamıştı. Seksi ve yakıcı bakışları, kalın kirpiklerinin altından içimi ısıtıyordu.

Clarice, "Şey..." diyerek karşı çıkmaya çalıştı.

Lincoln bir an için elini cebine attı ve birkaç yüz dolar gibi görünen banknotları âdeta ona doğru fırlattı. Kadın kemikli elleriyle paraları kaptığı gibi hışımla uzaklaştı. Bu konunun daha sonra açılacağından emindim. Hatta muhtemelen bu yüzden kovulacaktım. Ama bunu umursayacak bir ruh halinde değildim.

"Benimle gel," diye emrettiğinde, sanki bir kukla gibi çıkışa doğru hevesle onu takip ettim. Arkamdan bana çevrilen bakışların farkındaydım ama o anda olup bitenlerin yarattığı büyüünün içinde kaybolmuştum.

Lincoln

Limuzin beni Ari'nin bağış toplama etkinliğine götürürken Monroe'ya bir mesaj daha attım. Daha önce gönderdiğim üç mesaja cevap vermemişti fakat yakın zamanda ondan bir haber almayı umuyordum.

Bu gönderdiğim mesaj da okunmayınca, telefonu deri koltuğa atıp arkama yaslandım ve endişe içinde ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Uygulamam, şirketin düzeltmeye çalıştığı bir sorun nedeniyle çalışmıyordu. O nedenle bu gece nerede olduğunu takip etmemin, neden bana cevap vermediğini anlamamın bir yolu yoktu.

Keşke onunla çoktan bir sonraki adıma geçmiş olsaydım. Her an kaçmaya hazır, korkmuş bir tavşan gibiydi. Ari'nin büyük gecesinde sıkıcı bir pak tavşanı tarafından dikkatimin dağıtılmasını istemediğim için bu etkinliğe daha önce hiç kimseyi götürmemiştim ama Monroe'nun yanımda olmadığı fikri beni hasta ediyordu. Ne zaman mesajla ya da telefonla buluşma konusunu açmaya çalışsam çabucak konuyu değiştiriyor, alenen bu konudan kaçıyor.

Limuzin köşeyi döndüğünde, girişte toplanan paparazilere bakarak homurdandım. Sanırım gecenin ilk bölümünde kör olacaktım çünkü orada tüm Dallas'ı aydınlatmaya yetecek kadar fotoğrafçı birikmişti.

En azından hayırlı bir iş içindi.

Ari'yi uzun zamandır tanıyordum ama yine de bana çocukluğu hakkında hiç açılmamıştı. Bu hayır işi konusunda ne kadar tutkulu olduğuna ve yıllar içinde söylediği diğer birkaç şeye dayanarak çocukluğunun iyi geçmediğini anlamıştım.

Yine de onu bu konuda çok fazla sıkıştırmamıştım. Bazı sırların mezara kadar saklanması gerektiğini çok iyi biliyordum.

Düşüncelerim yine karanlık bir yöne doğru kaydığı için sinirlenerek telefonumu bir kez daha kontrol ettim ve limuzinden indim. Girişin önüne serilen kırmızı halıda yürürken sahte bir gülümseme takındım. Fotoğrafçıların arkasında toplanmış hayranlarım vardı ve adımı o kadar yüksek sesle bağırıyorlardı ki bu yüzden işitme kaybı yaşayacağımdan emindim. Onlara el sallarken önlerinde dizilmiş duran güvenliğe şükrettim. Hayranlarımı severdim ama bu geceki çılgınlık için havamda değildim.

İçeri girdiğimde hava farklıydı; heyecan yüklü ve her nasılsa

umut doluydu. Neyin farklı olduğunu anlamaya çalışarak ünlüler kalabalığını inceledim.

Ari yanıma gelip, omzuma vururken, “Her zamanki gibi kasıtlı olarak geç kaldın,” diye söylendi.

“On beş dakika falan geciktim,” dediğimde bana sırtıtmakla yetindi. “Neden bana o şekilde bakıyorsun?”

“Sana hiçbir şekilde bakmıyorum,” diye cevap verdi.

“Pekâlâ.” Etrafa şöyle bir bakındım. “Ne kadar kalabalık? Listeye yeni eklenenler mi oldu?”

Gülümsemesi büyüdü. Dürüst olmak gerekirse ürkütücü bir gülümsemeydi. “Birkaç beklenmedik ekleme oldu.”

“Davetsiz misafirler mi? Güvenliği nasıl geçtiler?” Bu etkinlikte Fort Knox’tan daha fazla güvenlik vardı. Ari, ilk yıl bir grup kadın dansçının etkinliği işgal edip elbette ki kalabalığı yetenekleriyle etkilemeye çalışmasından sonra güvenlik konusunda garantici davranmaya başlamıştı.

“Pek de davetsiz misafir sayılmazlar.” Yüzünde aynı tuhaf gülümseme vardı. Ben daha başka bir şey söyleyemeden uzaklaştı. Kalabalığın içinde kaybolmadan önce omzunun üzerinden, “Gidip insanlarla ilgilenmeliyim,” dedi. “Birazdan masada görüşürüz.”

Yakınlarda bir gürültü duydum ve o tarafa doğru döndüğümde... Onu gördüm.

Monroe’yu.

Bir an için büyük bir şok yaşayarak kalakaldım, sanki kaçmam gerekiyormuş gibi panikledim. Ama hayır. İşte bu, sürpriz bir buluşma için büyük bir şanstı.

Düşen bir tepsiyi almak için eğildiği yere doğru ilerlerken, herkesten önce onun yanına gitme arzusuyla yanıp tutuşuyordum.

Tepsiyi almak için diz çöktüm. Sonra bana baktı ve bütün dünya âdeta durdu.

Tabii ki her gün onu görmeye çalışıyordum ama ona bu kadar yakın olmak...

Etkisi baş döndürücüydü.

Kusursuzdu. Bütün arzularım tek bir mükemmel pakette toplanmış gibiydi.

Yakından bakınca burnuna ve yanaklarına hafifçe saçılmış çilleri olduğunu görebiliyordum. Taze çimenleri andıran gözalıcı yeşil gözlerini kocaman açmış, merakla bana bakıyordu.

Dudakları inanılmaz derecede dolgun ve pembeydi. Dudaklarının, bu salondaki kadınların elde etmek için binlerce lira harcadığı ama yine de beni cezbeden o mükemmel dolgunluğa asla yaklaşamadıkları bir şekli vardı. Sadece dudaklarına baktığımda bile sikim alarma geçmişti.

İçimden bir ses, *sen benimsin*, diye hırladı. Oda sanki yüz dereceymiş gibi hissediyordum. Vücudumdaki her hücreyle ona ihtiyaç duyduğum için aç ve çaresizdim.

O kadar güzeldi ki.

“Dur, ben alayım,” dedim ve gerçeği, beni tanıdığını fark edişini izledim. Bakışlarında birçok karmaşık duygu vardı ve ben bunların her birini bilmek istiyordum.

Doğruldu ama biraz sendeler gibi bir hali vardı. Tepsiyi kaptım ve peşine takıldım çünkü başka seçeneğim yoktu. Ona ihtiyacım vardı.

“Ah, Bay Daniels. Onu almanıza gerek yok. Çalışanım almak üzereydi zaten. Verdiğimiz rahatsızlık için üzgünüm. İcabına bakılacağı konusunda sizi temin ederim.”

Tiz bir ses kulak zarlarımı patlattı ama bir an için duymazlıktan geldim. Ona daha fazla bakmam gerekiyordu çünkü asla doyamayacağımı biliyordum. Giydiği üniforma her neyse iğrençti ama yine de bu odadaki tüm gösterişli ve ısıltılı insanları gölgede bırakıyordu.

Yanaklarında tatlı bir kızarıklık belirdi ve ben bunun nedenini öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Benden etkilenmiş miydi? Gizemli erkeği ben olduğum için hayal kırıklığına mı uğramıştı? Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamışken bu kızın beni kendimden şüpheye düşürmesi inanılmazdı.

Aynı ses bir kez daha, “Monroe!” diye hırladı ve kız arkadaşıyla bu şekilde konuşmaya cüret ettiği için biraz kudurduğumu hissederek saldırgan kadına ters ters baktım. “Bay Daniels’ı derhal bırak!”

Başımı eğdiğimde Monroe’nun bana sıkıca tutunduğunu gördüm ve o anda beni pençesine alan sahiplenme duygusu...

Hareket etmeye çalıştı fakat çekmesini istemediğim için hemen elini tuttum. Çaresizdim.

Bu kelime kafamda tekrar tekrar dönüyordu. Onun fotoğrafını gördüğüm andan itibaren ruhumda âdeta bir davul gibi gürleyen ateşi tarif etmenin tek yolu buydu.

Onun muhteşem yüz hatlarından gözlerimi ayıramadan, “Monroe’yla birkaç dakika konuşmam gerek,” dedim.

“Şey...” diye söze başladı kocakarı.

Ona ne kadar verdiğimi umursamadan birkaç banknot fırlattım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Daha fazla zamana. Her şeyin daha fazlasına.

“Benimle gel,” dedim ama kulağa daha çok bir emir gibi gelmişti çünkü şu anda beni terk etmeye kalkarsa bununla başa çıkabileceğimden emin değildim. Onun için nasıl deli olduğumu görürse planlarım açısından iyi olmazdı.

Şimdiden.

12. BÖLÜM

MONROE

Beni arka koridora doğru âdeta sürüklerken bir an bile bırakmadı ve orada ne kadar çok insan olduğunu görünce homurdandı. Aniden yön değiştirerek birkaç kez sağa sola döndük ve sonunda tamamen yalnız kaldığımız bir yere geldik.

Beni duvara hapsettiğinde bakışları o kadar ilgiliydi ki.

Hayatım boyunca hiç bu kadar fark edildiğimi hissetmemiştim.

Küçüklüğümünden beri köşedeki bir gölge olmuşum. Önce anem tarafından unutulmuş, daha sonra da gelen tüm koruyucu aileler tarafından reddedilmişim.

Lincoln'ın ilgisi baş döndürücüydü. Bağımlılık yapıyordu. Daha şimdiden nasıl kurtulacağımı bilmediğim bir arzuya dönüşmüştü.

“Lincoln,” diye fısıldadım.

Sanki acı çekiyormuş gibi gözlerini kapadı.

“Adımı söylemene bayılıyorum, Rüya Kız.”

Tenimi okşar gibi çıkan sesinin tınısını özümserken içimin pır pır ettiğini hissettim.

Rüya Kız.

“Burada olacağını bilmiyordum,” diye mırıldandı ve bir eliyle aniden yüzümü kavrayarak başparmağını hafifçe yanağıma değdirdi. İçimden eline sokulmak gelse de kendimi tuttum.

Her şey çok hızlı geliyordu. Ama o etkileyici ve büyüleyiciydi. Ben de ona fena halde vurulmuşum.

Ondan uzaklaşmaya bile çalışmadım.

“Ben de bilmiyordum. Son dakika çağrıldım.”

“Buna çok sevindim.”

Miskin miskin gülümsediğinde, kusursuz beyaz dişleri kısa bir süre için bronz tenine tezat oluşturacak şekilde parıldadı.

“Lincoln-”

Sözümü kesti.

Belli belirsiz bir öpücükle, dudaklarının hafif bir dokunuşuyla beni susturmuş olsa da yine de hafif bir sesle nefesimi tuttum. Bu ses onu teşvik etmiş olacak ki diliyle dudaklarımı cesurca aralar-ken bir an olsun tereddüt etmedi.

Sanki evren sihirli bir şeyler olduğunu biliyor, etrafımızdaki hava elektrik yüklenmiş gibi cızırdıyordu.

Dili benimkinin üzerinde kayarken eridim. Dudaklarının her dokunuşunda bacaklarımın arasında, derinlerde bir sızı büyüyor-du. Bedenlerimiz iyice yakınlaşana kadar ilerledi. Ta ki ben her şeyi, sertliğini hissedinceye kadar. Kalp atışlarım kulaklarımda çınılıyordu.

Elleriyle kalçalarımı kavrar-ken dokunduğu yerlerde iğne batar gibi hafif bir acı hissediyordum. Sanki bırakırsa yok olacağımdan korkuyordu.

Ona verdiğim tepki çok şiddetliydi. Hayatımda hiç böyle bir şey yapmamıştım. Onunla daha yeni yüz yüze tanışmıştım ve yine de içimde, bana dilediği *her şeyi* yapmasına izin verme isteği vardı. Ellerinden birini kalçamdan ensemeye doğru kaydırdı. Parmak uçlarıyla beni hafifçe kavrayıp, boğazıma nazikçe masaj yaparken tenimde âdeta ateşten bir yol çizdi. Dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde hafifçe sızlandım ama çıkardığım ses, dudaklarını ku-lağımın arkasındaki hassas bölgenin üzerinde gezdirirken yerini yumuşak iniltilere bıraktı.

Vücudum gevşemiş, onun karşısında erimişti. Taze, keskin no-taların daha derin ve erkeksi bir şeyle birleşiminden oluşan kokusu her yanıma sarmıştı. Dizlerimi titreten ve kalbimin arzuyla çarp-masına neden olan baş döndürücü bir kokuydu.

Karnıma dayadığı sikinin çok büyük olduğunu hissediyordum.

Sonra ateşli bir enerjiyle dudakları yeniden benimkileri buldu. Öpüşü umutsuz bir hal aldı; dudaklarını, dilini ve dişlerini, hepsini aynı anda kullanıyordu. "Siktir," diyerek nefes aldı ve bedenini benimkine daha sert bir şekilde bastırduğunda, o sert seksiliği bacaklarımdan arasındaki sızıyı körükledi.

Kalçalarım ona sürtünürken aramızda yanan şehvetin içinde kayboldum ve dudaklarımdan bir inilti daha kaçtı.

Bir elimle omzunu kavrarken, diğer elimle beline sarılıp sırtındaki sert ve güçlü kaslara dokundum. Ellerimin altında hissettiğim güç, tutkumu daha da körüklüyordu.

"Bacağıma sürtün, bebeğim," diye emrederken, elini belime dolayarak beni olduğum yere sabitledi. Karşı koyamayıp sert bacağına sürtünmeye başladım. Vücudum zevkten titrerken zihnim şehvet ve özlemle bulandı.

Kulağıma sert ve buyurgan sesiyle, "Kendini boşalt, Monroe," diye hırladı. Boynumdaki elini sıkarak beni ona bakmaya zorladı. Bakışlarımda bir şeyler aradı ama neyi aradığından emin değildim. Ama aradığını bulduğunu umuyordum.

Onun için özel olmak istiyordum. Benden önce gelen milyonlarca kızdan farklı olmak istiyordum. Ondan daha fazlasını istiyordum. Her şeyi istiyordum.

Koridordaki duvarlarda gaz lambaları vardı. Başımı kaldırıp, baktığımda lambalardaki alevlerin titreşerek yüzüne gölgeler düşürdüğünü gördüm. Karşı konulamayacak kadar muhteşemdi. Beni uçurmasını istiyordum.

Lincoln diliyle ağzımı sikmeye başladı. Dilini derinlere kadar sokuyor, uzun uzun yalıyor ve etkisi tüm bedenime yayılıyordu. Ağzıma hükmediyor, belimdeki eliyle beni kendine çekiyor, göğüslerimi kuvvetli göğsüne bastırırken kaslı bacağıma bana doğru itiyordu.

Kalçalarımı çılgınca, şiddetli bir ritimle hareket ettirip bacağına sürtünüyordum. O ise dudaklarımı öperken açık saçık sözcükler fısıldıyor, boşalacak olursam bana her şeyi yapacağını vaat ediyordu. Dudaklarıyla ağzımdan çıkan her iniltiyi içine çekiyordu.

Halka açık bir yerde olduğumuzu hayal meyal hatırlıyordum ama o anda bunun bir önemi yok gibiydi. Sadece rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Sonra beklenen oldu ve kasıldım. Onun kollarında titrerken vücuduma zevk dalgaları yayıldı ve tüm vücudum sarsılmaya başladı. Nefesim kesildi, sersemledim ve huzursuz hissettim.

Yanağını yanağıma bastırdı, dilini çıkararak hassas tenimi yaladı. “Aferin kızıma. İşte benim kızım,” diye mırıldandı.

Bir kez daha bacağına bacaklarımın arasına doğru iterken, kokusu beni sarıp sarmaladı ve baş döndürücü yoğunluğuyla âdetâ nefesimi kesti. Dudaklarını boynumda gezdirirken sırtımdan aşağı ürpertiler yayıldı ve kendimi tamamen onun dokunuşuna bıraktım. Duyduğum arzunun yoğunluğu beni ezip geçiyordu. Koridorun sonundaki kapı aniden çarparak açıldı ve içeri kameralarını bize doğrultmuş fotoğrafçılar doluştu.

Ben duvara yaslanmış halde donup, kalırken Lincoln, “Siktir,” diye homurdandı.

Kalın, siyah trençkotlu bir adam, kamerasının deklanşörüne basıp, milyonlarca fotoğraf çekerken, “Bu kız kim?” diye bağırdı. Bu beni geçici olarak felç eden şehvet sisinden uzaklaştırmaya yetmişti.

Lincoln’ın elinden kurtularak yana doğru atıldım ve fotoğrafçıların bulunduğu yolun tersine doğru kaçmaya başladım.

“Monroe!” diye arkamdan bağırdı ama ben arkama bakmadım.

Önüme çıkan ilk kapıyı açtım ve duvara dayanmış sevişen bir çift görünce korkuyla bağırdım.

“Affedersiniz,” diye ciyaktadım ve kapıyı vurarak kapadım. Kalbim göğsümde güm güm atarken yeniden ilerlemeye devam ettim.

Omzumun üzerinden dönüp baktığımda Lincoln’ın fotoğrafçılarla konuştuğunu gördüm. Küçük bir yanımda peşimden gelmediği için incinmiş olsa da bu düşünceyi kafamdan attım.

Neden gelecekti ki?

İki kapıyı daha kontrol ettikten sonra sonunda çalışanlara ait

olan yere giden bir tane bulabildim. Bir yerden koşarak içeri daldığımda oranın mutfak olduğunu gördüm.

Caleb ben yanımdan hızla geçerken, "Monroe!" diye seslendi.

Omzumun üzerinden, "Üzgünüm, gitmeliyim," dedim ve sonra kendimi gecenin serin havasına attım.

Kapı arkamdan çarparak kapandı ve tenim ürperirken gözlerimi kapadım.

Onun kesitler halinde beliren görüntüleri hızlı bir trenin bana çarpması gibiydi. Tenimi okşayan elleri, dudaklarımın tadına bakan dudaklarının verdiği his... Yanından daha yeni ayrılmıştım. Ve daha şimdiden akşamdan kalma hissediyordum. Ben bitmişim.

Mahvolmuştum.

Çünkü az önce olanlardan sonra kendimi toparlayabileceğimden emin değildim. Hayatımın sonuna kadar...

13. BÖLÜM MONROE

Eve vardığımda, karanlık ve serin gecede yalpalayan bir enkaz halindeydim. Duvarlarımı yeniden inşa etmiştim.

Bu sadece sistemde yaşanan bir aksaklıktı.

Hokey yıldızıyla geçirdiğim gece, hayatımın geri kalanında beni sıcak tutacak bir şey olarak kalacaktı.

Böylesi daha iyiydi. O benim için sadece bir dikkat dağıtıcıydı ve gittiğinde -çünkü benim gibi bir kız onun gibi bir adam için asla geçici bir eğlenceden fazlası olamazdı- muhtemelen onu elimde tutmaya çalışırken tüm hayatımı mahvetmiş olurdum.

Annem, sahip olduğum tek elbiseyi giymeme yardım ederken heyecanlı bir şekilde, "Her şey daha farklı olacak," dedi. Her zamankinden farklı görünüyordu. Gözlerinde mutluluk vardı ve gülümsüyordu. Bu daha önce hiç olmamıştı. Ayrıca süslenmiş, dar, siyah bir elbise giymiş ve dudaklarını koyu kırmızı bir renge boyamıştı. Benim de biraz ruj sürmeme izin verip vermeyeceğini merak ettim.

Elbiseyi giyer giymez saçlarımı taramaya başladı. Tarağı bir düğüm yumağına denk geldiğinde yüzümü buruşturdum. Annem yokken kendi saçlarımı kendim taramaya çalışırdım fakat zor bir işti.

"Bu gece çok uslu durmanı istiyorum. Anlıyor musun? Her şey kusursuz olmalı."

"Nereye gidiyoruz, anne?"

"Arkadaşlarımdan biriyle güzel bir akşam yemeğine gidiyoruz. Seninle tanışmak istiyor."

Dışarıda şık bir araç bizi bekliyordu. Yolculuğu, ellerimi pürüzsüz koltukların üzerinde gezdirerek geçirdim çünkü daha önce hiç bu kadar yumuşak bir şeye dokunmamıştım.

Araba bizi pahalı görünen ve içeriden muhteşem kokuların geldiği bir yerin önünde bıraktı. Kapıda bekleyen yakışıklı bir adam vardı ve annem beni onunla tanıştırdığında çömelerek elimi sıktı.

Bana isminin Carlos olduğunu ve benimle tanıştığına memnun olduğunu söyledi.

Carlos bizi restoranın içine soktu ve tüm masanın hayatımda gördüğümde çok daha fazla yiyeceklerle donatılmış olduğu bir arka odaya götürüldük. Gözlerimi kocaman açtığımı görünce, bir kahkaha atarak kendininkinden önce bana bir tabak hazırladı. Annem âdeta ışıltıyor, o her bir şey söylediğinde kahkahası tüm odayı dolduruyordu.

Bir rüyada gibiydim. Gecenin bitmesini hiç istemiyordum.

Bir garson bize çikolatalı pasta getirdi ve annemle Carlos konuşurken ben de tıkınıyordum.

Birden, yanakları kırmızı renge dönmüş bir kadın kapıdan içeri girdi. Annem gibi güzel değildi ama kıyafetlerinin çok daha pahalı olduğu belliydi.

“Demek birlikte olduğun sürtük bu. Tanrım, Tom, az da olsa bir kaliten olduğunu düşünürdüm.”

Şaşkınlıkla etrafıma bakındım çünkü odada Tom diye biri yoktu ama Carlos ayağa kalkarken elleri önündeydi ve gözlerinin kenarları sanki endişelenmiş gibi kısıldı.

Kadına sakınleştirici bir tavırla, “Sevgilim, görüldüğü gibi değil,” dedi. “Bunun hiçbir anlamı yok.”

Anneme baktığımda gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm. Çılgına dönmüş gözleriyle beni işaret ederek, “Hiçbir anlamı yok mu?” dedi. “Çocuğu burada.”

“Nancy. Sadece küçük bir eğlence. Bu-”

“Biraz eğlence mi? Senin her şeyini aldığımda biraz eğlenmek nasıl oluyormuş göreceğiz!”

Hışımınla odadan çıktı ve Carlos da onun peşinden fırladı.

Annem uzanıp, kolundan yakalayarak, “Carlos!” diye bağırdı.

Carlos onu öyle bir silkeledi ki annem yere düştü. Kadının peşinden koşmadan önce, "Defol git!" diye bağırdı.

Carlos, namı diğer Tom, annemin hizmetlerinden faydalanan küçük çaplı bir haber sunucusuydu. Ona âşık olmuş ve ona bir sürü vaatte bulunmuştu. Ama tabii ki karısı, yani üç çocuğunun annesi onu terk etmek ve tüm parasını almakla tehdit ettiğinde bu vaatlerin hiçbir anlamı kalmamıştı.

Annemin ilk kez aşırı doz alması bundan kısa bir süre sonraydı.

Kapımın çalınmasıyla karanlık düşüncelerimden sıyrıldım. Kalbim korkuyla sıkıştı ama sonra Lincoln'ın adımı söylediğini duyunca şaşırdım.

Tereddüt ederek kapıyı açtım ve Lincoln'ın orada öylece durduğunu görünce şaşkınlıkla ona baktım. Buraya hiç yakışmamıştı. Harabe binanın içinde parlak bir ışık gibi görünüyordu.

Zorla içeri girerken kararlı bir şekilde, "Konuşmamız gerek," dedi. Papyonu çözülmüş, boynunda eğreti bir şekilde duruyordu ve saçları, sanki parmaklarını defalarca saçlarında gezdirmiş gibi dağınıktı. Gözlerinin çevresi, davet sırasında orada olmayan sıkıntılı ve endişeli bir ifadeyle doluydu.

Ona bakmamak için elimden geleni yaparak, "Neden burada olduğun dışında konuşacak bir şeyimiz yok," dedim. Bu konuşma için aklımın başımda olması gerekiyordu. Yeniden onun ışıltılı yö-
rüngesine giremezdim.

Eski püskü halıma bakınca yanaklarım kızardı. Kim bilir şu anda ne düşünüyordu. Mükemmel hayatı boyunca böyle bir bok çukuru görmediğine emindim.

"Seni görmek zorundaydım. Öylece ortadan kaybolmana izin veremezdim. Şeyden sonra..."

"Kendimi utandırdıktan sonra," diye fısıldadım. Onunla sarmaş dolaş görüntülerimin yarın manşetlere çıkıp çıkmayacağını merak ediyordum.

"Hepsine ödeme yaptım; o resimleri kimse görmeyecek," dedi sertçe. "Görseler bile utanacak bir durumumuz yok." Aramızdaki mesafeyi kapadı ve çenemi yukarı kaldırarak dudaklarıma beni mahvedebilecek kadar tatlı bir öpücük kondurdu.

Kendime gelmem, verdiğim kararı hatırlamam bir saniye kadar sürdü.

Bana dokunamayacağı kadar geriledim ve bakışlarında aniden beliren acı ifadesini görmezlikten gelmeye çalıştım.

“Gitmeni istiyorum. Nerede yaşadığımı nasıl öğrendiğini bilmiyorum ama bazı önemli sınırları aştın.”

“Monroe...”

“Söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Gitmen gerekiyor.”

Yüzünde gergin bir ifadeyle öylece dururken ve o dolgun alt dudaklarını ısırırken yanağı seğirdi. O dudakları istiyordum ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

Lincoln

Niyetim ona nerede yaşadığını bildiğimi göstermek değildi ama zor durumlar her şeyi göze almayı gerektiriyordu ve bugünlerde bunu kendime sürekli olarak tekrarladığımı fark etmiştim. Bu gece kaçıp gittiğinde ve ben onun hayatını mahvetmeye çalışan piranalarla uğraşmak için orada durmak zorunda kaldığımda, kelimenin tam anlamıyla ruhumun bir parçasını alıp götürdüğünü hissetmiştim.

Öylece gitmesine, ortadan kaybolmasına, bir daha aramalarıma ve mesajlarıma cevap vermemesine izin veremezdim. Onu böyle boşalırken izlemek, o küçük nefesleri bütünüyle yutmak istiyordum. Sikimi ona sapladığımda nasıl ses çıkaracağını hayal edebiliyordum. Şimdi orada durup, ona bakarken, sadece ona bakarken bile içimde uyanan çılgınlığı kontrol etmeye çalışıyordum. Bu gece yaptığım hiçbir şeyin fikrini değiştirmeyeceğini görebiliyordum.

“Bulduğum pozisyonda, insanlardan emin olmak zorundayım. Ekibim ileride bize zarar verecek bir şey olmadığını teyit etmek için bir geçmiş araştırması yaptı.”

Kendimi, gerçek bir itiraf olmasa bile bu itirafın neden olacağı saldırıya hazırladım. Birini öldürdüğünü öğrenebilirdim ve

bu bile damarlarımda dolaşan arzuyu durduramazdı. O araştırma sadece onu kendime yakınlaştırmak amacıyla kullanabileceğim bilgileri bulmak içindi.

Ama Monroe her zaman yaptığı gibi beni şaşırttı. Yalan itirafına öfkelenmiş gibi görünmek yerine gözlerini kocaman açarak bir adım geriledi, söylediklerim karşısında şaşırdığı her halinden belliydi. Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Sanki memnun olmuş gibiydi. Çekinerek, “Yani annemi biliyorsun ve koruyucu aileleri de?” diye mırıldandı. “Bunu, *ileride sana zarar verebilecek bir şey* olarak görmedin, öyle mi?”

İşte o zaman anladım. Geçmişini öğrenirsem onunla bir daha görüşmek istemeyeceğimden emindi.

“Sadece sana daha çok âşık olmamı sağladı.”

“Öyle söyleme,” diye mırıldandı sertçe.

“Neyi söylemeyeyim? Sana şimdiden âşık olmaya başladığımı mı?” diye cevap verdim ama kelimeler içimdeki saplantının derinliğini anlatmaya yetmiyordu. Ama evine giderek onu zaten korkutmuştum ve daha fazla korkmasını istemiyordum.

Dudaklarını büzüp, başka tarafa bakınca iç geçirdim. Elbette ben onu alıp, götürmeden önce kollarıma atılıp bana sonsuz aşkını ilan etmeyecekti.

Ufak adımlar falan işte.

En azından bu gece kıyafetlerime sinmiş kokusuyla, bacağımanın üzerinde kendinden geçtiği anın zihnime kazınmış görüntüsüyle boşalabilecektim.

“Pekâlâ, Rüya Kız. Bu gece seni rahat bırakacağım. Ama sen ve ben... Bu lanet olası bir gerçek. Hayatımda hissettiğim en gerçek şey ve er ya da geç, sen de bunun farkına varacaksın.”

Kapıya doğru yürürken birden durdum. Boş daireme geri dönmek zorunda kalmadan önce ondan bir doz daha almam gerekiyordu. Aynı noktada duruyordu. Gözleri buğulu ve kararsızdı, sanki gitmemi istediği kadar kalmamı da istiyordu.

Kapıdan çıkmadan önce, “İyi geceler, bebeğim,” diye fısıldadım. Bir sonraki adıma geçerken hayatımın en uzun gecesi olacağını biliyordum.

14. BÖLÜM

MONROE

Sabahın ilk ışıklarıyla, dün geceyi bir rüyaymış gibi hissettim. Rüyaların en güzeliyle ürpertici bir kâbusun karışımı gibiydi. İkimizin gerçek olduğuna dair vaatleri tenimi sarıyordu ve aptal kalbim kendi kendisiyle savaş halindeydi. Hem sözünü tutmasını istiyor hem de istemiyordum.

Dünyam bulanık ve griydi. Zorla Tres Medical'e gidip işime yarı hızlı denebilecek bir şekilde devam ettim.

Tam vardiyamı bitirmek üzereyken telefonum çaldı. Arayan Clarice'ti.

"Sevgilim," diye mırıldandı ve ses tonu çok mutlu geldiği için bir an şaşkına döndüm.

Aramasını beklemiyordum. Bana mesaj atmayacağını ya da başka hiçbir etkinlikten haber almayacağını düşünmüştüm. Ama bu her neyse bunu kesinlikle beklemiyordum.

Dikkatli olmaya karar verip, "Merhaba, Clarice," dedim.

"Seni yaramaz kız. Lincoln Daniels'la çıktığını bana söylememiştin. Bu kesinlikle harika."

"Şey, biz..." diye söze başladım.

"Saçmalama. İkiniz partinin en çok konuşulanlarıydınız. Bunu inkâr etmemelisin, canım. Herkese, bu pozisyonda senden daha iyi birinin olamayacağını söyledim."

Kahretsın! Tabii ki söylemişti. Böyle söylediğine o kadar emindim ki. Dalga geçiyorum tabii ki. Clarice bir engerekti.

“Bu hafta muhtemelen küçük aşk balonunun içinde olacağını biliyorum ama gelecek hafta arka arkaya harika işlerim var. Belki seni garsonluktan terfi ettirmeyi bile konuşabiliriz.”

Midem bulanmaya başlamıştı. Sözlerini tenimde kızgın bir yağ gibi hissettim. Daha adamla çıkmıyordum bile ama şimdiden insanlar beni kullanmaya çalışıyordu.

İşimde yükselmek için her şeyi yapardım çünkü paraya çok ihtiyacım vardı ama bu şekilde değil.

“Sonra konuşuruz,” dedi ve ben tek kelime etmeden telefonu aniden kapadı.

Başımı iki yana sallayarak dışarı çıktım ve ben çalışırken mükemmel bir maviyle fırtınanın yaklaştığını haber veren derin, girdaplı bulutlardan oluşan bir tuvale dönüşmüş gökyüzüne baktım. Hava, tenimi karıncalandıran ve ensemdeki tüyleri diken diken eden bir elektrikle yüklüydü. Kaldırımda hızla yürüdüm, fırtına kopmadan önce evime dönmek istiyordum. Tam o sırada, bir kırbaç darbesini andıran gök gürültüsü tepemde gümbürdeyerek sıçramama neden oldu.

Yukarı baktım. Şimşegın gökyüzünü keskin bir bıçak gibi kesip her şeyi çarpıcı bir şekilde aydınlatmasını izledim. Hem güzel hem de dehşet vericiydi. Yürürken soğuktan ve her an duyabileceğim gök gürültüsünden dolayı titredim.

Genelde yağmurdan nefret ederdim ama bu fırtınada heyecan verici bir şeyler vardı. Sanki bir şeylerin yaklaştığına dair bir işaret gibiydi.

Dönüş yolunda gerçekten de yağmur yağmaya başladı ve eve vardığımda sırlıklam olmuşum. Fırtına yüzünden otobüs geciktiği için tüm yolu yürümek zorunda kaldığımdan, eve vardığımda sadece sırt çantamı almaya yetecek kadar zamanım vardı. Üzerimi değiştirme zahmetine bile girmedim. Nasıl olsa derse giderken yine sırlıklam olacaktım. Bir sonraki maaşımla gerçekten bir semsiyeye yatırım yapmam gerekiyordu.

Bu akşamki dersin profesörü çok sertti. Geç kalmamak için

çaresizce kaldırımdan aşağı koştum. Tüm bu süre boyunca Lincoln'ın aramadığını ya da mesaj atmadığını düşünüp durdum.

Kim olursa olsun, telefonumdaki yabancının verdiği rahatlığa güvenmeye başlamıştım. Günde en az bir kez beni güldürecek bir şey gönderirdi.

Gülmeyi özlemiştim.

Yine de en iyisi buydu. Onu kendimden uzaklaştırmamın başlıca nedeni buydu.

Gülücükle karnım doymazdı. Gülücük, sonumun annem gibi olmayacağını garanti edemezdi.

Sınıfa girdiğimde boğulmuş bir fareye benziyordum. Connor dikkatimi çekmeye çalışarak yanındaki boş koltuğu işaret etti. Ben de onu görmemiş gibi yaparak, odanın diğer tarafına geçip yerime oturdum. Felaketle sonuçlanan akşam yemeğimizden sonra bir şekilde gözü morarmıştı ve buna serseri bir futbol topunun neden olduğunu iddia etmişti. Büyük ölçüde iyileşmişti ama ne yazık ki onunla ilgilenmediğimi anlamasına yetecek bir darbe olmamıştı.

Saçlarımı sıktım ve yerde gerçek anlamda bir su birikintisi oluşunca bazı kızlar kıkırdadı. Hafifçe gülümseyerek dersin çabuk geçmesi için dua ettim.

Profesör Watkins kararlı adımlarla içeri girdiğinde, her zamankinden çok daha neşeli görünüyordu. Hatta uçmuş gibiydi. Yanakları kızarmıştı ve saçlarının bir kısmı o sıkı topuzundan dökülmüştü. Yanımdaki kızla birbirimize bakarak sııttık.

“Sınıf!” diyerek ellerini çıırttı ve neredeyse zıpladı. “Bugün sürpriz bir konuğumuz var. Kendisi inanılmaz kariyeri hakkında konuşmak için burada. O kesinlikle aramızdaki bir yıldız.”

Göğsümde hem beklenti hem de korkudan kaynaklanan kıvılcımlar çaktı. Yani düşündüğüm şey... Bu kesinlikle olamazdı.

“Lincoln Daniels için kocaman bir alkış, lütfen!”

Onun adını, âdeta genç erkeklerden oluşan bir müzik grubunun konserindeki on üç yaşındaki çocuklar gibi haykırmıştı.

İşte oradaydı.

Alev alev yanan altın rengi gözleri ve vahşi altın sarısı saçlarıy-

la... Aurası sanki onu yeniden ilk kez görüyormuşum gibi yüzüme çarptı. Onunla ilgili her şey saf bir erkeksilik yayıyor, tenime sızıyor ve oturduğum yerde başımı döndürüyordu. İri ve kaslı fizliğini ortaya çıkaran dar, siyah, yakasız bir gömlek giymişti. Dünyanın her yerindeki kadınları... Şey... Aptallaştırmayı başaran o saçma şeyi, şapkayı ters takma numarasını yapmıştı.

Gözlerinde o saf, ateşli ihtirasla bana bakıyordu ve etkisini tam olarak bacaklarımın arasında hissediyordum. Beni bir canavara dönüştürüyordu. Birkaç hafta öncesine kadar seks fikri ya da onunla ilgili herhangi bir şey, biri beni bununla tehdit etmediği sürece aklıma bile gelmeyen bir konuydu.

Ama şimdi...

O seksi ses tonuyla, "Selam, çocuklar, bu akşam herkes nasıl bakalım?" dedi.

Yanımdaki kız oturduğu yerde resmen eriyor, nefesi sanki oracıkta orgazm olacakmış gibi kesik kesik çıkıyordu.

Ne hissettiğini anlıyordum ama bu durum, kıskançlığın içimi kemirmesine engel olmuyordu.

"Beni tanımayanlar için söyleyeyim, ben takımın forvet oyuncusuyum."

Ön sıradan bir çocuk, "Yıldız forvet," diye seslendi.

"Şey, ben..."

Çocuk, hayranlık dolu bir sesle, "Arlington Memorial Hastanesi'nin özel bir kanadında, milyarder iş insanları Anstad ve Shannon Daniels'ın çocuğu olarak doğdun," diye devam etti. "On iki yaşında buza adım attığın andan itibaren bir yıldızdın. On dört yaşındayken Dallas Knights'la sözleşme imzaladın. Hokey için Dartmouth Koleji'ne gittin ve Ulusal Hokey Ligi'ne gitmeden önce onları dört ulusal şampiyonluk yarışına taşıdın. İlk yılında yılın çaylağı seçildin ve son iki senedir de ligde en çok sayı atan oyuncu oldun."

Lincoln, "Pekâlâ, bu biraz ürkütücüydü," diye espri yapınca bütün sınıf kahkahalarla güldü.

Yanımdaki kız aniden, "Benimle evlenir misin?" diye bağırdı.

“Sınıf,” diye uyardı Profesör Watkins ama aslında o kadar da rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Muhtemelen o da onunla evlenmek istediği içindi.

Lincoln sınıfı susturmak için ellerini havaya kaldırarak, “Sakin olun, millet,” dedi. “Profesör Watkins’e hokeyin ticari yönü hakkında konuşacağımı söyledim -ve bu konuya geleceğim- ama önce bir konuda yardımınıza ihtiyacım var.”

“Ne istersen!” diye bağırdı bir başkası ve tüm sınıf güldü. Ben de dahil.

“Şey, bakın, burada çok hoşlandığım bir kız var ama bana çekip gitmemi söyledi.”

Bütün sınıf bir anda konuşmaya başlayınca ben de utançtan kulaklarıma ateş basmış bir şekilde oturduğum yere sindim. Sınıfta kimse onun kimden bahsettiğini bilmiyordu ama birazdan bunu da öğreneceklerinden emindim.

Lincoln sessiz olmaları için sınıfa işaret etti.

Destek almak için sıramın kenarlarına tutundum. Yerin dibine girecekmişim gibi hissediyordum.

Lincoln’ın sıcaklık, altın rengi bakışları bana doğru kaydı ve ben de durması için gizlice elimi boynumun önünden geçirerek işaret etmeye çalıştım ama o miskin bir şekilde sırtıtmakla yetindi. Bu hali oyunbaz, ateşli ve sinir bozucuydu.

“Bu yüzden ben de bu oyunu biraz daha sert oynamaya karar verdim. Eğer cuma günü maçına gelmeyi ve ardından akşam yemeği yemeyi kabul ederse bu sınıftaki herkesin okul ücretini tüm yıl boyunca ödemeye hazırım.”

Şaşkınlıktan ağızım açık kaldı. Bir yıllık okul ücreti mi?

Böyle bir yardımı hayal bile edemezdim. Benim ve muhtemelen sınıftaki çoğu insan için bunun anlamı ifade edilemeyecek kadar büyüktü. Arkada oturan bekâr bir annenin gözlerinden yaşlar akıyordu.

Piç kurusu.

Tam bir pislikti.

Cömert, muhteşem bir PİSLİK.

Yanımdaki kız kelimenin tam anlamıyla çığlık atmaya başladı. Ellerini yanaklarına götürdü ve heyecanla önündeki sırayı salladı.

Birisi, “Pekâlâ, kim bu kız?” diye sordu ve herkes sınıfı kolaçan etmeye başladı.

Sırama biraz daha gömüldüm ama Connor da dahil olmak üzere bazı sınıf arkadaşlarım bana bakmaya başlamıştı bile.

Lincoln gerçekten eğleniyordu. Başını hafifçe yana eğmişti ve yüzündeki o seksi gülümseme daha da büyülmüştü.

Lincoln hakkında çok fazla şey bilen çocuk, hayatımın en uzun dakikalarından birinin ardından, “Monroe, seninle çıkabilecek kadar seksi olan tek kişi o,” diye takıldı.

Profesör Watkins, bakışlarında eğlendiğine dair hafif bir parıltıyla, “Konuşmalarına dikkat et!” diye çıkıştı.

“Doğru tahmin ettiğin için ne kadar ürkütücü olduğunu unuttacağım,” diye güldü Lincoln.

Sonra tüm gözler üzerime çevrildi. Boynumdan yukarı doğru süzülen sıcaklık, bir yangın gibi tenime yayıldı. Nabzım hızlandı ve yüzümün pancar gibi kızardığını fark ettim. Ellerimin titrediğini gizlemek için onları sıkıca birbirine kenetledim. Sanki sınıftaki sıcaklık bir anda yükselmiş ve ben boğucu bir sıcak hava dalgasının içinde sıkışıp kalmıştım.

“Dalga geçiyor olmalısın,” diye çıkıştı yanımdaki kız. “Bu neden sorun oluyor ki? O adam için her şeyi yaparım. HER ŞEYİ. Hatta beni bec-”

Profesör çabucak, “Pekâlâ, bu kadar yeter, Lanie,” dedi. “Teşekkür ederim.”

Lincoln, “Peki, Monroe, ne istiyorsun?” diye sordu. “Tüm sınıfın bir yıl boyunca para vermeden eğitim almasını mı yoksa herkesi hayal kırıklığına uğratmak mı?”

Bütün sınıf yüksek sesle ve hararetle konuşmaya başladı. Herkes bana evet demem için ısrar edip bağırıyordu. Connor hariç herkes. Ama onun zengin bir aileden geldiğini zaten biliyordum, bu yüzden bir yıllık okul harcı onun için çok da önemli değildi.

Lincoln’ı öldürecektim.

Muhtemelen önce onu öpecektim. Ama sonra kesinlikle öldürecektim.

Sınıfın ayaklanmasından korkunca, “Maça geleceğim,” diye mırıldandım.

Öne doğru eğilerek bir elini kulağına götürdüğünde gömleği kasları yüzünden gerildi.

“Pardon, ne dedin?”

Kollarımı kavuşturarak, “Maça geleceğim!” diye çıktım.

Yanımdaki kız Lanie, “Peki, ya randevu?” dedi. Sesi çok öfkeli geliyordu.

Gözlerimi bir an için kapadım, daha sonra açtım ve bir anlığına bakışlarındaki ateşli arzuya takılıp kaldım.

Tüm sınıfın yerlerinden fırlayıp, tezahürat yaptığını fark edince, “Randevuya da,” diye fısıldadım.

Onun bakışlarında tamamen kaybolmuştum.

Aklım başımdan gitmişti.

Büyüsüne kapılmıştım.

Boku yemiştım.

Düzenleme

Ny.ozlem

15. BÖLÜM

MONROE

Fena halde geç kalmıştım.

Geç kalmaktan nefret ederdim.

Beni maça götürmesi için bir araç bile göndermişti. Bu hem düşünceli hem de sinir bozucu bir hareketti çünkü beni maça gitmeye zorlamasaydı arabaya zaten ihtiyacım olmazdı.

Doktor Kevin, dağıttığı dosyaları düzeltmem için otuz dakika fazla kalmamı istemişti. Bu da geç kalmama ve otobüsü kaçırmama neden olmuştu. Çünkü tabii ki Dallas'a geldiğimden beri ilk kez bugün işe zamanında geleceği tutmuştu.

Eve geldiğimde araç çoktan gelmiş, dışarda beni bekliyordu. Benim aceleyle duş alıp giyinmem gerekmişti çünkü eve kadar tüm yolu koştuktan sonra sığana dönmüştüm ve Lincoln Daniels'ın maçına bu şekilde gitmemin imkânı yoktu.

Şimdi burada, herhangi bir şeye dokunmaya korktuğum çok güzel bir arabanın içindeydim ve gecikmiştim.

Her trafik ışığında arabadan atlamayı, koşarak, eve gidip tüm bu aptalca durumu unutmayı düşünüyordum.

Ama tabii ki atlamadım.

Bunun tek sebebi herkesin okul taksitini ödeyeceğine dair verdiği söz değildi.

Sebebi onun özel olduğunu biliyor olmamdı. Büyüleyiciydi. Hayatta bir ya da birkaç ömürde bir görülebilecek türden bir andı.

Başıma gelen en muhteşem şey olabilirdi.

Ben de çekip giden bir aptal olmak istemiyordum.

Şoför stada ulaştığında maç çoktan başlamıştı. Arabayı yan tarafa, binanın ışıklardan çok gölgelerin olduğu ıssız görünümlü bir kısmına sürdüğünde, yabancı biriyle orada olmak bana biraz tehlikeli göründü. Ben korkudan gülünç bir şekilde paniğe kapılmadan önce arabayı durdurdu, indi ve kapımı açarak az önce önümüzde beliren ışıklı girişi işaret etti.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Midemde sanki binlerce küçük kanat bağırsaklarımın duvarlarına çarpıyormuş gibi hissediyordum. Kapıda durmuş, gülümseyen kadına doğru attığım her adımda bu his daha da güçleniyordu. Sanki içimde bir sürü kelebek dans ediyor, dönüp duruyor, bir renk ve hareket cümbüşü yaratıyordu. Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Ama sakinleşmenin imkânı yoktu.

“Monroe, Amerikan Havayolları Merkezi’ne hoş geldiniz. Bay Daniels bize katılacağınız için çok heyecanlı. Ben Ashley.”

Bu kelimeler, benim tanımakta olduğum Lincoln’a hiç uymuyordu; kulağa onunla özdeşleştirdiğim sert, alfa kişiliğinden çok daha kibar geliyordu.

Ama ben nereden bilecektim ki?

“Geciktiğim için özür dilerim,” dedim ama o bana garip, aşırı hevesli bir şekilde gülümsemeye devam etti.

“Önemli değil. Hadi, sizi yerinize oturtalım. Daha on dakikamız var.”

Topuklu ayakkabılarının tıkırtısı, beni yönlendirdiği aydınlık koridorda yankılandı ve ben bir hokey maçı için uygun olabilecek kıyafetler konusunda yanlış bir karar verip vermediğimi düşünerek üzerime geçirdiğim tayt ve beyaz atlete baktım. Çok şık giyinmişti. Her kıvrımını saran dar bir kalem etek, vücudunun tüm hatlarını ortaya çıkarıyordu. Giydiği vişne rengi, şık bluzu eteğinin içine sokmuştu. O yürüdükçe, kumaş her adımda kıvrılıp hışırdıyordu.

Ardından kalabalığın hafif gürültüsünü duyabildiğim metal bir kapının önüne geldiğimizde, “Bu koltuklara bayılacaksınız,” dedi.

Kapıyı açıp bana önümüzdeki tünelden aşağıya doğru yürümemi işaret ettiğinde, gürültü bir uğultuya dönüşmüştü. Tam yürümek için hareketlendiğimde elinde tuttuğu bir çantayı kaldırdı.

“Neredeyse unuttuyordum. Size bir forma getirdim. Bay Daniels bu konuda çok ısrar etti.”

Çantaya elini sokup, bir Knights forması çıkarırken, “Ah, tamam,” dedim. “Ama... Arkasında Ari Lancaster’ın adının yazması normal mi?” Şaşırmıştım.

Ashley neredeyse histerik bir kahkaha attı ve gözlerinden akan birkaç damla yaşı silmek zorunda kaldı. “Bu çok iyi. Çıldırarak,” dedi sonunda.

“Yani bunu giymemem mi gerekiyor?”

Kıkırdamaya devam ederken, “Hayır, kesinlikle giymeniz gerekiyor,” diye ciyakladı.

Pekâlâ. Sanırım bu dahil olmam gereken bir şakaydı.

Formayı giydim ve güzelliği karşısında hayranlık duymaktan kendimi alamadım. Aslında şimdiye kadar giydiğim en güzel şeydi.

Tünelden aşağıya, ucunda görebildiğim buz pistine doğru ilerledik.

Tünelden dışarı adımımı attığımda yüzüme bir ses dalgası çarptı. Kalabalık hep bir ağızdan bağıyor, her biri sesini duyurmak için diğerleriyle yarışıyordu. Önümde uzanan buz, parlak ışıkların altında parıldayan engin, donuk bir göl gibiydi. Soğuk ve keskin hava yanaklarımı ürpertti. Patlamış mısır, sosisli sandviç ve bira kokusu burnuma dolarak ağzımı sulandırdı. Renkli noktalar buzun üzerinde hareket ediyor, oyuncuların patenleri buzun üzerinde kayıyor ve oynarken sopaları tıkırtılar çıkarıyordu. Duyularıma aşırı yüklenme olmuştu ve kalbim heyecanla çarpıyordu.

“Çok havalı, değil mi? İşimi çok seviyorum,” diye kıkırdadı ve beni Knights yedek kulübesinin tam karşısındaki, ikinci sıradaki sıralara götürdü.

Sesimde hafif bir şaşkınlıkla, “Burası benim yerim mi?” diye sordum.

“Bir şeyleri doğru yapıyor olmalısınız.”

Sesindeki yoğun ima karşısında biraz kızardım ve duymazlıktan gelmeyi tercih ettim.

Ben yerime yerleşene kadar yanımdan ayrılmadı ve birkaç dakika içinde yemek siparişimi almak için birinin geleceğine söz verdi. Knights Takımı için her ne yapıyorsa onu yapmak üzere aceleyle uzaklaşırken nihayet biraz nefes almak için kendimi rahat bıraktım.

Orada otururken kalabalığın enerjisi sıcak bir battaniye gibi üzerime çöktü. Tribünler taraftarlarla doluydu. Her biri kendi takımının renklerini giymişti ve onları desteklemek için pankartlar sallıyordu. Çoğu da Lincoln’la ilgiliydi. Büyük bir ekranda oyuncu istatistikleri, tekrarlar ve ara sıra sponsorlardan gelen mesajlar gösteriliyordu. Bir spikerin sesi hoparlörlerden gürleyerek çılgin havayı daha da güçlendirdi.

Oyuncular şimşek hızıyla buzun üzerinde süzülerek gök gürültüsünü andıran bir güçle birbirlerine çarpıyordu. Tahtalara çarpan vücutların gümbürtüsünü ve çarpışan sopaların çatırtılarını duyabiliyordum. Seyirciler, onların yaptığı her hareketle birlikte gürliyordu. Enerji neredeyse elle tutulur bir haldeydi ve kendimi oyunun heyecanına kaptırdığımı hissettim.

Buzu şöyle bir taradım. Gözlerim Lincoln’ı arıyordu.

Sonra onu gördüm. Buzun üzerinde neredeyse doğaüstü bir zarafetle süzülüyordu. Onun hakkında yaptığım internet araştırması sayesinde, hokey dünyasında bir fenomen olarak anıldığını biliyordum ve sınırlı hokey bilgimle bile bunun nedenini anlayabiliyordum. 13 numaralı formayı giyyordu -ki bu uzmanların çok önemsedığı bir şeydi- ve paka her dokunduğunda inanılmaz bir şey oluyor gibiydi. O kadar zarif ve düzgün hareket ediyordu ki neredeyse büyüleyiciydi. Rakip oyuncuların arasına girip çıkarken, sopasıyla pakı ustalıkla idare ederken yüzündeki konsantrasyonu görebiliyordum. İmkânsız hareketleri zahmetsizce yapan bir

sihirbaz gibiydi. Onu izlerken kalp atışlarım hızlandı ve içimde bir hayranlık duygusu uyandı.

Lincoln

Buzun üzerine çıktığımda, o tanıdık soğğun patenlerimden içeriye sızarak kemiklerime kadar işlediğini hissettim. Bugün maç günüydü ve çok heyecanlı olmam gerekirdi. Onun yerine, fena halde endişeliydim.

O gelecek miydi? Bunun için yeterince çabalamış mıydım?

Dersten hemen sonra oradan ayrılıp onu yalnız bırakmıştım ama yolu tarif eden bir mesaj göndermiş ve onu alması için bir araba ayarlamıştım çünkü toplu taşıma araçlarına güvenilmeyeceğini biliyordum. Onun bu araçları kullanması beni deli ediyordu.

Oyun öncesinde kaymak için takımıma katılırken içimdeki huzursuzluk hissinden kurtulmaya çalıştım. Koç emirler yağdırıyor, diğer oyuncular şakalaşıyordu ama ben hiçbirini duymuyordum. Zihnim onunla ilgili düşüncelerle doluydu.

Ne zaman onun oturacağı yere baksam orada olmadığını görüyordum.

Isınmanın bittiğini haber veren zil sesi duyuldu. Onu görebilmek umuduyla tribünlere son bir kez baktım. Ama yeri bomboştu. Kalbim sanki lanet bir kaya gibi ağırlaştı.

Oyuna odaklanmaya çalıştım ama aklım başımdan gitmişti. Dillere destan olan o soğukkanlı halimden eser kalmamıştı. Bu kız beni çıldırtıyor, bir şekilde hücrelerimin düzenini değiştirerek artık tanıyamadığım bir yaratığa dönüştürüyordu.

En başından beri kontrolümü kaybetmiştim, tahta çerçeveye doğru sertçe itildiğimde çılgınca gülüyordum..

Acıya, içimde yarattığı bu sancıyı silmeye yardımcı olacak her şeye ihtiyacım vardı.

Sonra... İlk devre yarılandığında... Oradaydı.

Hokey forması içinde gördüğüm en muhteşem şeydi.

Sanki biri bana adrenalin vurmuştu. Kalbimin güm güm atışı kulaklarımda yankılanıyor, kalabalığın çığlıklarını bastırıyordu.

Daha önce hokey oynarken hiç gergin olmamıştım. Şu ana kadar.

Göz kamaştırarak kadar güzeldi. Benim rüyalarımın kızıydı.

Onun buraya ilk gelişini mükemmel kılmak istiyordum. Tüm ilklerini mükemmel yapmak istiyordum.

Sikim ayaklandığında lanet ederek *in aşağı oğlum*, diye söyledim. Bu oyun tarihe geçecekti. Bunun için elimden geleni yapacaktım.

Ama bu, çerçevelere itildiğim sırada ereksiyon olduğum için olmayacaktı.

Her başıboş pakı kovaladım, her pası mükemmel bir hassasiyetle verdim ve elime geçen her fırsatta atış yaptım. Diğer takım bir türlü ayak uyduramıyordu.

İkinci devrede bir sayı yaptım. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. Üçlü seri yaptım ama bu benim için yeterli değildi. Rüyalarımın kızı beni izlerken olmazdı. Beş gole yaklaştığımda kalabalık âdeta kükremeye başladı.

Ama umursadığım tek kişi oydu. Tribünlere baktığımda onu ayağa kalkmış, tüm seksiliğiyle haykırırken gördüm.

Arenadaki enerji gittikçe daha da yoğunlaşıyordu. Elektrik gibi daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen bir enerjidi.

Bu da benim kızımın sihirli olduğunun bir başka kanıtıydı.

Kalabalık hep birlikte ayağa kalkmış, adımı haykırıyordu. Son golümü atıp bir maçta beş gol atan en genç oyuncu rekorunu kırdığımda Monroe'yu işaret ettim.

Stadyumdaki ses, sınırları aştı. Ama tek gördüğüm oydu.

Bir de sırtında, Ari'nin lanet formasının numarasının yazıyor olmasıydı.

16. BÖLÜM

MONROE

Her şey çok hızlı oldu. Lincoln bir an gecenin sanki milyonuncu gibi gelen golünü attı. Sonra hemen karşımda belirdi. Cama vuruyor ve galiba formamı işaret ediyordu.

Oyunun bittiğini gösteren düdük çaldı. Sonra Lincoln'ın Ari'nin yüzünü yumrukladığını ve sürekli olarak beni işaret ettiğini gördüm.

Çevremdeki kalabalık meraklı gözlerle baktığı için bu manzara benimle ilgili değilmiş gibi yaparak masum bir ifadeyle etrafıma bakındım.

Ari yüzünden damlayan kandan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. O da Ashley gibi histerik bir şekilde gülüyordu ama neye güldüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Fakat bu gerçeküstü gece, tuhaf bir hal almaya başlamıştı.

Tam da onu andığım sırada Ashley yanımda belirdi.

“Kalabalık çılgına dönmeden benimle gelin. Onun kavgaya karışmasına bayılıyorlar. Bu performans, eleme maçlarını garantilediği için ortalık daha da karışacak.”

Çıkışa doğru yürürken bir kız, “Hey, Daniels seni mi işaret ediyordu?” diye sordu.

Diğerleri de aynı soruları yağdırırken Ashley biraz gergin bir şekilde, “Boş verin onu,” diye fısıldadı.

Gizlice kaçmanın *hayır* demekten daha şüpheli bir davranış

olacağını düşünüyordum ama ben nereden bilebilirdim ki? Daha önce hiç benimle ilgilenen biri olmamıştı.

Ashley'yi izleyerek bir kapıdan geçtim ve başka bir koridora girdim.

Burası labirent gibiydi.

“Yani o galibiyetle eleme maçlarını garantilediler mi?”

Ashley hülyalı bir şekilde, “Evet,” dedi. “Bay Daniels buraya gelmeden önce, yirmi yıldır rövanşa kalamamıştık. Şimdi ise o, buzda olduğu sürece eleme oynamamız neredeyse kesin gibi.”

O kadar ani durdu ki neredeyse ona çarpacaktım. Bana doğru döndüğünde, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

“Onun mutlu olmasını ve takımdan asla ayrılmak istememesini sağlamak benim işim. Ne dediğimi anlıyor musunuz?”

“Hmm, hayır.”

O dost canlısı tavrı bir an için kayboldu ve iç geçirdi.

“Onu mutlu etmeyecek hiçbir şeyi göze alamayacağımızı söylüyorum. Bu sorun olur mu?”

Pekâlâ, onun büyük bir yıldız olduğunu anlıyordum ama bu iş iyice saçma bir hal almaya başlamıştı. Sırf ünlü olduğu için bir erkeği mutlu etmeye çalışan kızlara acıdım.

“Hayattaki amacım bu değil, hayır,” dedim sertçe ve yüzünü buruşturmasına neden oldum. Bu gece ilk kez çirkin görünmüştü.

O daha bir şey söyleyemeden önümüzdeki kapı açıldı. İçeriye, saçlarını bir kalemle gelişigüzel toplamış, iri mavi gözlerini çerçeveleyen kaplumbağa kabuğu çerçeveli gözlükleri ve Dallas eşofmanı ile bir kadın girdi. Ondan hemen hoşlanmıştım.

Gözlüklerinin üzerinden bakarak, “Neden bu kadar uzun sürdü?” diye tersledi. Ashley'yle ne konuştuğumuzu tam olarak biliyormuş gibiydi. “Daniels onu soruyor.” Bana bakarken sesi yumuşadı. “Monroe, benimle gel.”

Ashley'ye veda etme zahmetine girmedim. Şu anda nezaket gösterecek havada görünmüyordu.

Yeni kız, çizelgesinin üzerinden tokalaşmak için elini uzatırken, “Ona aldırma,” diye fısıldadı. “Sürtükleri ayıplamamaktan

yanayım ama bu hokey oyuncularının söz konusu olduğunda o kızın bir vidası gevşiyor. *Kişiyse özel* hizmete fazla inanıyor. Ne demek istediğimi anlıyorsundur.”

Onunla ilgili böyle bir izlenim edinmiştim.

“Her neyse. Benim adım, Tenley,” dedi el sıkışırken. “Bilmeni isterim ki sana her ne söylediyse Daniels aslında iyi bir adam. Bugüne kadar bu gece senin için ayarladığı türden bir şey hiç yapmadı. Hiç kimse için.”

Tenly’nin hoşlandığını ve VIP olarak karşılanan kızların sonuncusu olmadığını duymak kendimi *daha iyi* hissettirmişti.

Bütün bunlardan etkilendiğim yoktu tabii. Ya da diğer kızları umursadığımdan değildi.

Ya da en azından kendime böyle söylüyordum.

Koridorda yürürken Tenley sohbet etmeye devam etti. Metal bir kapının önünde durarak, “Bunun için hazır mısınız?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsun? Neye hazır mıyım?”

“Daniels’in çevresi her zaman biraz curcunalıdır. Sadece tüm bunlara ne kadar hazır olduğunu bilemedim.”

Hiç de hazır değildim.

“Ne tür bir curcuna?”

“Yani ne kadar iyi olduğu, ne kadar iyi görüldüğü ve babasının kim olduğu düşünüldüğünde, bunlar oldukça ölümcül bir kombinasyon.”

Bu gece buraya gelmeden önce onun hakkında *Google*’da araştırdığım her şeyi hatırlayarak, “Evet,” diye fısıldadım.

Ne halt ediyordum ben?

Tenley başını hafifçe yana eğerken gözlerindeki ifade yumuşadı ve dudaklarını hafifçe büktü. Bakışlarını bir süre benden ayırmadı ve sonra hiçbir şey söylemeden, duyduğu sempatiyi nazik bir ifadeyle gülümseyerek yansıttı. Sanki ileride olacaklar hakkında benim bilmediğim bir şey biliyordu. Sonra kapıyı açtı. Ter ve nem kokusu bir dalga gibi yüzüme çarptı. Misk kokusu odanın her köşesine sinmiş, *Icy Hot*’ın hafif kokusu ve tuhaf bir erkek kolonyasıyla karışmıştı. Derin bir nefes almamla burnumu kıvrırmam bir

oldu ama hokey oyuncularıyla dolu soyunma odasının manzarası dikkatimi hemen kokudan uzaklaştırdı.

Yarı çıplak hokey oyuncularını.

Üzerlerinde sadece hokey pantolonlarıyla gezinen iki kişi ben yanlarından geçerken, ısıklık çalınca yanaklarımı kızardı ve Tenley ortaparmağını kaldırarak onlara hareket çekti.

“Uslu durun. Yoksa Daniels sizi öldürür,” diye tersledi.

Adamlardan biri, “Onun kızı mı?” diye mırıldandı. “Şanslı herif.”

Tenley kolumdan tutup çekti ve bir köşeyi döndük. Sonra...

Lincoln oradaydı. Üzerinde dar, gri bir slipten başka bir şey yoktu. Bakmamaya çalıştım. Gerçekten. Ama yapabileceğim bir şey yoktu. O pürüzsüz, altın rengi teni... Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Karın kasları mermerden yontulmuş gibiydi. Her bir kası mükemmel denecek kadar belirgindi, göğsü geniş ve güçlüydü. Kendimi onun omuzlarına, formasından pedlerini çıkarırken omuzlarının nasıl hareket ettiğine ve tenine işlenen dövme odaklanmış bir halde buldum. Bir de daha önce göz ucuyla bakmama izin verdiği bir dövme vardı. Kelebek dövmesi.

Göğüs kaslarının genişliğini kaplayan devasa bir kelebek dövmesi. Kelebek gerçek hayatta olabileceğinden daha büyüktü, kanatlarını açmış ve uçmaya hazır görünüyordu.

Simsiyah ve beyaz tonlarda işlenmiş olan dövme çarpıcı bir sanat eseri gibiydi. Kelebek zarafetle kanatlarını açmıştı. Dövmedeki detaylar inanılmazdı; kanatların her bir damarı ve konturu ustalıklarla işlenmişti. Neredeyse canlanacak gibiydi ve kelebeğin narin güzelliği onun sıkı fiziğiyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Bakışlarımı önümdeki manzaradan ayıramadan, tüm hatlarımda gezdirirken yanaklarımın kızardığını hissettim. Sanki dünya yok olmuş, odada sadece o ve ben kalmıştık. Bir an için onun vücudunun güzelliğinden başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Sonunda, sanki varlığımı hissetmiş gibi gözlerini bana çevirdi. Görmezlikten gelmenin imkânsız olduğu, alev alev yanan erimiş altın sarısı rengindeki gözlerine bakarken bacaklarımın arasından ani bir elektrik akımı geçtiğini hissettim.

Beni bakma şekli... Daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. Sanırım son derece zor geçen yıllar boyunca oluşturduğum her katmanı tek tek soyuyor olmasından nefret ediyordum.

Yüzeyin ötesini, taktığım maskenin ardını görmesini istemiyordum.

Hiç hoş değildi.

Bakışları tenimi yalarken, “Hey, Rüya Kız,” dedi miskin ve eriyip bir arzu birikintisine dönüşmemek için var gücümle çabaladım.

“Merhaba,” diyerek güçlükle yutkundum çünkü o katıksız mükemmelliğe bakarken içim cayır cayır yanıyordu. İçimdekileri farkındaymış gibi sırtıttığında, gülümsemesinin diğer her şeyiyle birleşmesi beni neredeyse kör etmişti.

Bakışları birden sertleşerek formama odaklandı. “Çıkar şunu!” diye bağırdığında sesindeki o tatlı yumuşaklık tamamen kaybolmuştu.

“Ne?”

“Çıkar şunu, derhal.”

“Ben-”

Forma, evrendeki en zahmetsiz hareket olarak kayıtlara geçebilecek bir şekilde aniden üzerimden yırtılıp çekildi ve ben orada beyaz atletimle öylece kalakaldım.

Lincoln formayı kirliymiş gibi iki parmağının arasında tutarken, “Altına bir şey giymemiş olabilirdim!” diye öfkeyle bağırdım. Piç kurusu sadece sırtlamakla yetindi.

O daha bir şey söyleyemeden forma parmaklarının arasından çekildi ve iri, taş gibi bir beden formayı göğsümün önünde tuttu. Elleri inip kalkmakta olan göğüslerimin hemen önündeydi.

Ari Lancaster tüm kişisel alanımı işgal ederken Lincoln’ın gözleri âdeta kıpkırmızı bir sis bulutuna dönüştü.

Sesinde ondan duyabileceğimi hayal bile edemediğim karanlık bir tonla, “Uzak dur ondan!” diye bağırdı. Lincoln’la olan etkileşimlerimde, ister mesajla ister yüz yüze olsun, her zaman altın sarısı görünümüyle uyumlu neşeli bir tavrı vardı.

Şu anda ise cinayet işleyebilecek gibi görünüyordu.

Lincoln'ın sesindeki tehdidi nasıl karşıladığını görmek için Ari'ye baktım ama o, dudaklarını keyifle kıvırmıştı ve bakışlarında bir pırıltı vardı.

“Sorun ne, Lincoln?” dedi dalga geçer gibi. “Neden kızımıza verdiğim hediyeği çekip alıyorsun?”

Kendimi tutamadan kıkırdadım ve sanki gülüşüm tadını çıkarmak istediğı bir hediyeymiş gibi Lincoln'ın yüzündeki ifade bir an için yumuşadı.

Bakışları Ari'ye kayarken yeniden sertleşti.

“Eğer bir daha sopa tutabilmek istiyorsan onu bırakmanı öneririm.”

“Hangi sopadan bahsediyoruz?” diye sordu Ari rahat bir tavırla. Kaşları çizgi filmlerdeki kötü adamlar gibi bir aşağı bir yukarı inip kalkıyordu. Taş gibi vücudu hâlâ benimkinin üzerindeydi ve biraz sersemlediğimi hissediyordum.

Yine ustaca yapıldığı hissini veren bir hareketle Ari'nin elinden sıyrıldım ve kendimi Lincoln'a yapışmış bir halde buldum. Siki-nin karnımda sertleşmeye başladığını hissettiğimde dudaklarımdan hafif bir inilti yükseldi. Ellerim istemsizce onun omuzlarını kavrarken etrafımdaki her şey yok oldu.

“Bu daha iyi,” diye mırıldandı. Dudaklarıyla dudaklarımı o kadar yumuşak bir şekilde okşadı ki eğer ruhumda yarattığı şok dalgası olmasa bir esintinin etkisi olduğunu düşünebilirdim.

“Eğer bir daha başka bir adamın formasını giyersen o adamı öldürürüm. O yüzden dikkatli ol, güzelim.”

Yüzünde ne demek istediğine dair bir işaret aradım çünkü şüphesiz şaka yapıyordu.

Ama bulamadım.

Tek gördüğüm katıksız bir soğukluk oldu. Bu gerçekten dehşet vericiydi. Birden ikimiz de hayranların kollarıyla sarıldık ve Lincoln rahatsızlığını belli edencesine hafifçe iç çekti.

“Bu gece hep birlikte parti veriyoruz, değil mi? Elemelere kaldık, bebeğim!”

Lincoln, belli ki kişisel alanın ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan Ari'ye, "Yapacağımızı biliyordun," dedi.

Ari, elini havaya kaldırarak, "Yine de çok iyi hissettiriyor," diye karşılık verdi. "Stanley Kupası. Stanley Kupası."

İtiraf etmeliyim ki bunu hayal panoma eklememiştim. Hepsi Ari'yle birlikte slogan atmaya başlarken kendimi yarı çıplak, kursesiz fizikli erkeklerle dolu bir odada bulacağımı hiç hayal etmemiştim.

Lincoln şaşkın şaşkın etrafa göz gezdirirken belimdeki elleri kenetlendi.

Ari daha da dibimize sokuldu. Yüzü Lincoln'm yüzüne o kadar yakındı ki doğru açıdan bakıldığında öpüşüyorlarmış gibi görünebilirdi.

"Stanley Kupası! Stanley Kupası!"

Lincoln, Ari'nin soytarılıklarına bakarak gözlerini devirdikten sonra bana döndü.

Kafam karışmış ve içinde bulunduğum durumdan ötürü afallamış olmama rağmen birden içimden onlara katılma isteği geldi. Keyiflendiğimi hissederek -ki bu sık hissettiğim bir duygu değildi- kendimi etrafımdaki gerçeküstü dünyada herkesle birlikte slogan atarken buldum.

Lincoln kaşlarını kaldırdı ve bakışlarında bir heyecan belirdi. Sanki *Stanley Kupası* kelimeleri benim ağzımdan çıktığında bir anlam kazanmıştı. Belki de kazanmıştı, ünlü hokey oyuncularını neyin heyecanlandırıldığını kim bilebilirdi ki?

Sonunda, bir elini havaya kaldırarak, "Stanley Kupası!" diye bağırdı. "İşte bu!" Bütün oda tamamen çılgına döndü ve herkes üzerimize çullanmaya başlayınca irkildim.

Vücuduma dokunan ellerin fazlalığı karşısında nefesim kesildi ve bu, Lincoln'ın beni kalabalığın arasından çekip çıkarması ve beni kokusuyla boğmaya çalışıyormuş gibi sarıp sarmalaması için yeterli oldu.

Lincoln'ın takım arkadaşlarının birbirlerinin üzerine üşüşmelerini izlerken bugünün çok tuhaf bir gün olduğunu düşündüm.

Omzuma bir öpücük kondurdu. Elleri göğüs kafesimde, tam göğüslerimin altında, daha yukarı çıkıp çıkmayacağını merak ettiğim için nefesimin kesilmesine neden olan o bölgede bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu.

Lincoln, nabzımın hızla attığı yere bir öpücük kondururken, “Bugün hayatımın en güzel günü,” diye mırıldandı.

“Çok hızlı hareket ediyorsun,” dedim ama kelimeler ağzımdan fısıldar gibi utanç verici bir şekilde çıkmıştı.

“Ben yalnızca ne istediğimi biliyorum,” diye cevap verdiğinde ağzından çıkan her hecede mutlak bir kesinlik vardı.

Beni kollarının arasında çevirdi, ellerini taytımın atletimin arasında kalan çıplak tenimden hiç ayırmadı.

“Seni eve götürmek, hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum ama büyük ihtimalle maç sonrası yapılan partiye katılmam gerekiyor. Beni affeder misin?”

Gecenin sona ermesiyle içimi bir hayal kırıklığı kapladı. Kendimi, at arabası balkabağına dönüşen *Sindirella* gibi hissettim.

“Evet, tabii ki. Bir *Uber* çağırabilirim.”

Sanki beni burada tutmaya çalışıyormuş gibi parmaklarını tenime bastırarak, “Ne?” diye sordu. “Bir arada görünmemiz gerektiğini kastetmiştim. Tek başıma gideceğimi değil.” Elleri belimden saçlarıma doğru kayarken kızardım. Birden başımı şefkatle ellerinin arasına aldı. “Elimde olsa seni cebime koyardım, bebeğim. Seni hep yanımda tutardım.”

Duygularının şiddeti beni neredeyse nefessiz bırakacak, boğacaktı çünkü daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Bakışlarımı güçlükle üzerinden çektim. Her şey çok fazlaydı fakat sonunda eliyle yanağımı kavradı.

İçimde tuhaf bir ağlama isteği uyandı çünkü daha önce kimse beni bu şekilde tutmamıştı.

Sanki paha biçilmez biriymişim gibi. İstenilen... Değerli...

Lincoln sonunda usulca, “Üzerime bir şeyler giyeceğimi,” diye mırıldandı ve ben irkildim çünkü bedenine yaslanmış olduğumu ve kendi dünyamızda kaybolmuş bir halde durduğumuzu fark et-

tim. Kendimizi kaybettiğimiz dakikalarda soyunma odasının yarısı boşalmıştı.

Üzerinde ne kadar az kıyafet olduğunu hatırlayınca, boğazımı temizleyerek, “Doğru ya,” dedim.

Ereksiyonu odada başlı başına bir varlık gibiydi. Aşağıya doğru baktığımda çamaşırının kenarından üst kısmının görüldüğünü fark ettim.

Siktir! Sanırım bu canavara bakarken küçük bir orgazm yaşadım.

Kendimi geri çekmeye çalıştım ama beni bir süre daha bırakmadı. Kaşlarını çatmış, dudaklarını birbirine bastırmıştı ve yüzünde sanki beni bırakıp bırakmama konusunda kararsızmış gibi bir duygu karmaşası vardı.

Sonunda ellerini yüzümden çekti ve onları anında özlediğimi hissettim.

“Kıpırdama,” diye emredip arkasını döndü ve büyük dolabın dibinde duran çantayı aldı. Onu yakındaki sıranın üzerine bıraktı ve bir kot pantolonla düz beyaz bir V yaka tişört çıkardı. Onu ince bir altın zincir takip etti ve bir şekilde daha önce hiç görmediğim yeni bir seksilik seviyesinin kilidini açtı.

Bir erkeğin giyinmesini izlemenin, soyunmasını izlemek kadar zevkli olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ya da belki de bana baktığı içindi. Bakışları seksi ve şehvet doluydu, sanki onu izlememin bana verdiği zevk kadar gözlerimin üzerinde olması da ona bir şeyler yapıyordu.

Sonunda, “Dayanamıyorum,” diye inledi.

“Ne?” diye fısıldadım.

Gözümü kırpmama bile fırsat kalmadan duvara yaslandım ve altın saçlı tanrı dizlerinin üzerine çöktü. Panikleyip, etrafa bakılırken başını ittim.

Fakat içerisi artık tamamen boştu. Sanki evreni, kendi isteklerine boyun eğdirebilen bir sihri vardı.

İçimdeki her şey bunun çok hızlı gittiğini haykırıyordu. Ama parmakları taytımın dikiş yerine sürtünüp onu buzda ilk gördüğümünden beri zonklayan hassas, kabarık bölgeyi bir şekilde buldu-

ğunda başım geriye gitti. Gözleriyle bakışlarımı takip ediyordu ve gözlerinde ağzımın sulanmasına neden olan bir tür çılgınlık vardı.

Bana dokunmasına izin verdikçe, hissettiğim haz giderek arttı ve birden uçmaya başladım. Beni orgazma ulaştırırken milyonlarca kayan yıldızın üzerinde süzüldüğümü hissettim.

Bir kez daha yapmıştı. Tıpkı davetteki gibi.

Aşktan yarı sarhoş bir haldeyken sert bir sesle, “Sikerim böyle işi,” diye mırıldandığını duydum ve ardından taytım yırtıldı. Karşı koyulması imkânsız, vahşi bir güçle bacaklarımı iki yana iterek araladı.

Serin havanın kıvrımlarımı okşadığını hissettim ve ardından dili içimdeydi. Karanlık ve şehvetle sıırsıklam eden, sonu gelmeyen bir işgal gibiydi. Bana âdeta tapıyordu; dili her yerimde geziniyor, içime girip çıkıyor, kaba parmakları ise aynı yerde baştan aşağı kayıyordu. Yüzünü sıırsıklam yapıyordum. Islaklığımın parıltısı onun muhteşem güzelliğinin her yerine bulaşmıştı. Bakışlarını üzerimden ayırmıyor, dili ve parmaklarıyla daireler çiziyor, bastırıyor, vücudumu benden daha iyi tanıımıyormuşçasına benimle oynuyordu.

Kalçalarım kendiliğinden hareket edince inledi. Çıkardığı arzu dolu ses büyüleyici ve lezzetliydi. Ama ben daha fazlasını istiyordum. Dilini derinlere doğru ittiğinde içimdeki kasların sıkıştığını hissettim.

Bir anda içimi beni öldürebilecekmiş gibi hissettiren bir telaş kapladı. Bana öyle bakmayı kesmesini, böyle hissettirmeyi bırakmasını istiyordum. Sanki bu hissi bir daha hiç tatmazsam kendime gelemeyecekmişim gibi hissediyordum.

Bir keresinde eroinle ilgili bir makale okumuştum. Eroinin bu kadar bağımlılık yapmasının ve tehlikeli olmasının nedeninin ilk vuruşla bağlantılı olduğunu söylüyordu. Vücudun bir daha asla hissedemeyeceği kadar iyi hissetmesini sağlıyordu. İlk seferde hissettiklerinize yaklaşmak için her seferinde daha fazlası gerekiyor-

du, ta ki sonunda aşırı doz alana kadar. Yine de o ilk seferki zirveye erişemiyordunuz.

Tüm hayatınız boyunca peşinden koştuğunuz bir zirve, diyordu. Bu da öyle bir histi.

Yüzüne yayılan kocaman gülümsemeye bakarken soluk soluğa kaldım. Gözleri sanki benim yerime kendisi boşalmış gibi zevkle kısıldı.

Yavaşça ayağa kalktı. Beni kavrayıp, dudaklarını dudaklarıma bastırırken parmakları boynumdan yukarı, saç diplerime doğru kaydı. Başka birinin dudaklarında kendi tadını almanın ne kadar özel bir his olduğunu hiç düşünmemiştim.

Benden uzaklaştı, sanki aklımı okuyabiliyormuş ve her zerremi içinde tutmaya çalışıyormuş gibi edepsizce dudaklarını yaladı.

Orada, nefeslerimiz birbirine karışmış bir halde öylece durduk. Korkuyordum.

Gözlerimi kapadım çünkü bu çok fazlaydı. Göğsüm sıkışıyor-du çünkü beni hayal kırıklığına uğratacağını biliyordum.

Kalbimi kıracaktı.

Ellerimi başımın üzerine doğru kaldırıp, üzerime başka bir forma giydirirken ona karşı koymadım.

Bu seferkinde tabii ki onun adı yazıyordu.

Forma, taytında açılmış lanet bir delik olduğu gerçeğini gizleyecek kadar uzundu. En azından iç çamaşırım kenara ittiği için hâlâ sağladı. Yine de garip bir histi.

Giyindikten sonra sanki bunu tüm hayatımız boyunca yapıyormuşuz gibi ve elim onun eli olmadan asla yapamazmış gibi elimi tuttu. Beni soyunma odasından çıkardı ve bizi bodrum kat-taki otoparka götüren asansöre bindirdi. Otoparkta sadece birkaç araba kalmıştı ama tıka basa dolu olsa bile asansörden sadece birkaç adım ötede, en iyi yere park etmiş güzel arabasını gözden çıkarmak imkânsızdı.

Arabaya vardığımızda, özellikle de yüzü hâlâ ıslaklığımla kaplı

olduğunu bildiğim için gereğinden fazlaymış gibi gelen sıcak ve nazik bir gülümsemeyle bana kapıyı açtı. Dudaklarıyla dudaklarıma dokunurken, “Bin, bebeğim,” diye mırıldandı.

Ne söyleyeceğimi bilemeden, “Lincoln...” dedim ama bir şey söylemem gerektiğini biliyordum.

Sabırla, sanki benim bilmediğim sözcükleri biliyormuş gibi, “Sadece arabaya bin, bebeğim,” diye tekrarladı. “Bir şey bu kadar iyi hissettirdiğinde, onunla savaşmazsın. Seni nereye götürürse götürsün, dünyanın sonuna kadar onu takip edersin.”

“Korkuyorum,” diye itiraf ettim ve o da başıyla onayladı.

“Sana ne kadar iyi olabileceğini göstereceğim. Artık korkmayı bırakıncaya kadar. Bana güvenmek, nefes almak kadar kolay oluncaya kadar.”

Arabaya bindim ama yaşadıklarımın sonradan bazen nefes almanın işin en zor kısmı olduğunu ona söylemedim.

Düzenleme
Ny.özlem

17. BÖLÜM MONROE

Parti, çaylaklardan biri olan Angelo adlı bir oyuncunun evindeydi. Görünüşe göre çaylakların eleme maçları partisi için evlerini feda etmeleri bir mezuniyet töreni değeri taşıyordu.

Asansörün kapısı açılıp daireye adım attığımızda, içerinin tıklım tıklım dolu olduğunu gördüm ve partinin gürültüsü yüzüme bir duvar gibi çarptı. Etrafımdaki çılgın manzarayı gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kendimi tanımadığım bir dünyada sudan çıkmış bir balık gibi hissediyordum.

Havada yoğun bir alkol ve ter kokusu vardı, gürültü seviyesi o kadar yüksekti ki sesimi duyurmak için bağırmam gerekiyordu. Baktığım her yerde insanlar içki içip dans ediyordu. Her geçen an kendimi daha da yabancılaşmış hissetmeme neden olan bir çılgınlık içinde kendilerini kaybetmişlerdi. Herkes bir dergiden fırlamış gibiydi. Sadece hayallerimde görebileceğim kadar güzel ve gösterişliydi. Forma giymiş birkaç erkek dışında, üzerinde forma olan tek kız bendim. Diğer kızların hepsi bir gece kulübüne uygun kıyafetler giymişti. Ben de taytım yırtık bir şekilde buradaydım.

Lincoln'a, "Ben tuvaleti bulmaya gidiyorum," diyerek ön girişte aniden durdum.

"Seninle geleceğim," dedi hemen. Belimdeki elinin sıcaklığını hissettim ama başımı iki yana salladım. Koridorda bir sıra kadın görebiliyordum, belli ki tuvalete girebilmek için sıralarını bekli-

yorlardı. Onun beynimi bulandıran ezici enerjisi olmadan kendimi bu geceye hazırlamak için sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı.

“Hemen geliyorum. Sakın gitmeye kalkma,” diye uyardı, sanki gitmeye kalkarsam beni durduracakmış gibi.

Espri yaptığına dair hiçbir işaret olmamasına rağmen gülerek, “Tamam,” dedim.

Lincoln dairenin içine doğru ilerlerken ben de sıraya girdim. İnsanlar kimin geldiğini fark ettiklerinde gürültülü bir tezahürat yükseldi.

Diğer kızlar heyecanla arkamdaki koridorun ilerisine bakıp, “Daniels burada,” diye birbirlerine fısıldadı. Daha sonra da vücuduna yapmak istedikleri her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmaya başladılar. Üzerinde onun adının yazılı olduğu bir forma giyiyor olmam sanırım hiç dikkat çekmemiştii.

Bazıları onunla bir gece geçirmenin zevkine çoktan varmış gibiydi.

Sıranın ilerisindeki bir kız, “Bir daha asla böyle bir şey yaşayamayacağım,” diye iç geçirdi. “Kelimenin tam anlamıyla harabeye döndüm ve şimdi bana karşı hiçbir ilgisi kalmadı. Bir kez daha birlikte olmak için her şeyi yapardım. Her şeyi.” Son sözünü vurgulamıştı.

Başka bir kız ayrıntıları sordu ve ben kulaklarımı tıkamaya çalıştım çünkü dudakları hâlâ ıslaklığımla kaplıyken ve bacaklarımın arasında dilini özleyen bir sızı varken onun başka biriyle olduğunu hayal etmek istemiyordum.

Sonunda sıra bana geldi ve aceleyle tuvalete girdim. Parti nedeniyle çok sayıda insanın tuvaleti kullanmasına rağmen ne kadar temiz olduğunu görünce şaşırdım. İçeride olduğum süre boyunca savunma mekanizmamı güçlendirmeye çalıştım. İyiydi. Her şey iyiydi. Bunu yapabilirdim. Bu, hayatın kaçırdığım bir yanıydı. Aslında eksik olan şey sosyal bir hayatımın olmamasıydı.

Lavabodan çıkınca koridora yöneldim. İnsan kalabalığı büyü müştü ve Lincoln’la Ari’nin konuştukları arka tarafa geçmek neredeyse imkânsız bir görev gibi görünüyordu. Müzik o kadar

yüksekti ki düşünemiyor, nefes alamıyor ve her geçen saniye daha da rahatsız olduğumu hissediyordum.

Kalabalığın, etrafımı saran bulanık yüzlerin ve bedenlerin arasından geçtim. Partinin o kargaşasından doğan enerji her tarafımı sarmıştı. Birkaç kişi ben yanlarından geçerken sanki burası özel bir kulüpmüş ve benim oraya ait olmadığımı biliyorlarmış gibi beni yargılayan bakışlar attı. Yine de çoğunlukla herkes kendi halindeydi.

Sonunda beni Lincoln'ın bulunduğu yerden ayıran son insan sırasını aşmayı başardım ve durup bir süre onu izledim.

Etrafı, ona tapınan bir kalabalık tarafından sarılmıştı. Tek amaçları onu ya da Ari'yi tavlama olan güzel, bedenlerini zar zor örten kıyafetler giymiş kızlar tarafından...

Onları izlemek göğsümü daraltıyordu.

Onu âdeta pençeliyor, gömleğinden tutuyor, başını çevirirse bir tutam saçını yüzünden çekiyorlardı. Gözlerini, sanki üzerine atılıp bir öpücük çalmak ister gibi onun dudaklarına dikmişlerdi.

Oysa Lincoln onların varlığından neredeyse habersizdi. Ari'yle konuşmaya dalmıştı, bakışları sanki benim gelmemi bekliyormuş gibi birkaç saniyede bir girişe kayıyordu. Ama kızlar, onlara zerre kadar ilgi göstermemesini umursuyormuş gibi görünmüyordu. Sadece onun saçtığı altın rengi ışıltının tadını çıkarıyor, umutsuzca kendilerine doğru dönmesini bekliyorlardı.

Kendimi bırakırsam böyle mi olacaktı? Bana zaman ayırmasını bekleyen bu hayranlardan biri mi olacaktım? Her zaman onun yörüngesinin hemen kıyısında, onun parlayan güneşinin yanında sönük bir ay olarak mı kalacaktım?

Orada durup kızların, büyük bir ödölmüş gibi onun dikkatini çekmek için çırpınışlarını izledim. Kızların haset dolu bakışlarının sıcaklığı tenime sızarken kıskançlık bir öfkeye dönüştü. Hissettiklerimin derinliği beni şaşırtmıştı. Şu an ben de yalnızca onun yörüngesine yakalanmış bir kızdım ama yine de varlığımın her zerre-si, Lincoln'ın üzerinde hak iddia etmem için âdeta haykırıyordu.

“Bu odada kalmanı istiyorum, Monroe. Tamam mı? Hiçbir koşulda dışarı çıkma. Annenin işi var,” dedi sertçe ve endişeyle arkasına, gülüşen, konuşan ve garip sesler çıkaran insanların seslerinin geldiği yere doğru baktı.

Etrafımdaki gösterişli odaya bakarak, “Tamam, anne,” diye cevap verdim. Annem genellikle beni yanına almazdı ama benimle ara sıra ilgilenen yan komşu taşınmıştı ve annem her ne demekse bu işin kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat olduğunu söylemişti.

Beni bir kez daha uyararak kapıyı arkasından kapadı ve ben de annemin açtığı büyük televizyonun karşısına oturdum. Daha önce hiç izlemediğim bir diziydi ve saatlerce oturup, kendimi tamamen kaptırarak Minnie Mouse’u izledim.

Ama çok uzun saatler geçti ve karnım ağrımaya başladı. Annem bana yiyecek bir şeyler getireceğini söylemişti. Bir gün öncesinden beri hiç yemek yememiştik ama bir kez bile geri gelmemişti ve ben gerçekten çok ama çok acıkmıştım.

Belki sessizce dışarı çıkıp, kimse beni görmeden mutfaktan bir şeyler atıştırabilirdim. Bu sorun olmazdı. Burası çok şık bir yerdi, beni fark etmezlerdi bile.

Kapıyı yavaşça açıp koridorun loş ışığına baktım. Etraf eskisi kadar gürültülü değildi. Ama şimdi daha yavaş, uykumu getiren türden bir müzik çalıyordu.

Müziğin daha yüksek olduğu başka bir koridora açılan girişe varana kadar dikkatlice ilerledim. Yolu yarıladıktan sonra açık bir kapıya rastladım ve içeriye baktığımda...

Her yerde kadınlar vardı. Gözleri annemin ilacını içtikten sonraki hali gibi komik ve donuk bakıyordu. Hepsi takım elbise giymiş birkaç erkeğin etrafında toplanmıştı. Erkekler süslü deri koltuklara gömülmüştü ama kadınlar onların etrafında yere diz çökmüştü. Erkeklerin bacaklarını, göğüslerini okşuyor, boyunlarına öpücükler konduruyorlardı. Hatta bazı kadınlar birbirlerini öpüyordu. Tüm bu süre boyunca erkekler onları görmezlikten geliyor, orada değillermiş gibi ellerinde puroları, hiçbir şey olmamış gibi birbirleriyle sohbet ediyordu.

Sonra annemi gördüm. Adamlardan birinin üzerine eğilmişti. Başı adamın kucagında aşağı yukarı hareket ediyor, saçları yüzünü örtüyordu. Korkmuştum. Midemde açlığımın ilgisi olmayan tuhaf bir his vardı. Ona seslenmek, beni eve götürmesi için yalvarmak istedim. Ama içimden bir ses bunu yapamayacağımı söylüyordu. Bu yüzden beni bıraktığı odaya geri döndüm ve uyuyana kadar ağladım.

Annem ertesi güne kadar beni almaya gelmedi.

Bir kadının yüksek sesle attığı kahkaha, anılarımın derinliklerine yaptığım karanlık yolculuktan beni uyandırdı.

Birden içimi bir tiksinti hissi kemirdi. Annemle aynı yolda yürüyordum. Sonum aynen onun gibi olacaktı. Beni bir kenara atacak adam için bir piyon olacaktım.

Gitmek için hamle yaptım ve sonra güçlü bir el kolumu kavradı.

Geri çekilmeye çalışarak, “Bırak beni!” diye bağırdığımda sesimde panik vardı.

Lincoln, “Monroe, hey, benim,” dedi ve ben donup kalarak onun kalemle çizilmiş gibi görünen yüz hatlarına baktım. Bakışlarında derin bir endişe vardı. Sesi alçak ve yumuşaktı, sanki kaçmanın eşiğinde olduğumu anlamış gibiydi. “İyi misin bebeğim? Biri bir şey mi yaptı?”

Ağlama isteğime karşı koyarak başımı iki yana salladım. Bende bir sorun vardı. İçimdeki bu acı, bu korku bana çok fazlaymış gibi geliyordu. Tenimin fazlasıyla gerildiğini hissettim. Oda dönüyor, müzik ve sohbet sağır edici bir uğultuya dönüşüyordu. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, kısa ve panik halinde nefes alıp veriyordum. Etrafımı saran insan denizinde boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Kavrayışının izin verdiği ölçüde geriye doğru tökezledim; dengeyi korumak için mücadele ederken başım dönüyordu. Bacaklarım jöle gibiydi. Vücudum korku ve endişeyle titriyordu.

“Hadi, tatlım,” diye yatıştırdı Lincoln. Beni kollarının arasına alırken sesi yumuşak ve güven vericiydi.

Konuşamıyordum. Ağzım kurumuş, boğazım düğümlenmişti.

Derin bir nefes almaya çalıştım ama sanki havasızlıktan boğuluyordum.

Beni kalabalıktan uzaklaştırıp bir balkona çıkardığında, serin gece havası beni bir merhem gibi sardı.

Yumuşak ve rahatlatıcı bir sesle, "Sorun yok," dedi. "Nefeslerine odaklan. Al ve ver, al ve ver."

Gözlerimi kapatarak dediklerini yapmaya çalıştım ama panik bir türlü geçmiyordu.

Sonra usulca bir şarkı söylemeye başladı ama melodiyi tanımam birkaç saniye sürmüştü. Radiohead'in *Creep* parçasıydı bu. O an için oldukça farklı bir şarkı seçimi olduğu kesindi.

İlk başta şaşırdım ama şarkı söylemeye devam ettikçe beni saran paniğin yavaş yavaş dağıldığını hissettim. Sesi boğuk ve rahatlatıcıydı. Beni sanki sıcak bir battaniye gibi sarıyordu.

*I don't care if it hurts
I wanna have control
I want a perfect body
I want a perfect soul
I want you to notice
When I'm not around*

Şarkı sözlerini hissederek ve yumuşak bir sesle, sanki şarkı onun için bu anın çok ötesinde bir anlam ifade ediyormuş gibi hüznünlü bir şekilde söylüyordu. Boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim.

Sesi içime işledi, sinirlerimi yatıştırdı ve zihnimdeki kötü düşünceleri hafifletti. Bir an için neden bu ilişkinin asla yürümeyeceğini, neden denememem gerektiğini unuttum ve kendi küçük dünyamızda sadece ikimiz varmışız gibi hissetmeye başladım.

Şarkıyı bitirdiğinde ona baktım ve yüzündeki yumuşak gülümsemeyi gördüm. "Daha iyi hissediyor musun Rüya Kız?" diye sordu.

İçimi bir utanç dalgası kaplasa da yutkunarak başımı onaylar

gibi salladım. Beni en savunmasız, en kırılgan halimde görmüştü. Geçirdiğim panik atak, takındığım tüm maskeleri düşürmüş, beni savunmasız ve çıplak bırakmıştı.

Düşüncelerimi ve duygularımı toparlamaya çalışırken yanaklarıma doğru yükselen sıcaklığı hissedebiliyordum.

Ama ona baktığımda gözlerinde yargılamaya değil, sadece endişe olduğunu gördüm. Bir koluyla beni kendisine doğru bastırırken diğer eliyle bir tutam saçımı yavaşça yüzümden çekti.

Hâlâ biraz güçsüz bir halde, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Gözlerindeki o yoğun bakışlar yüz hatlarımda gezinirken, “Ne oldu öyle?” diye mırıldandı. Sanki aklına kazımak için yanıp tutuştuğu gökyüzündeki takımyıldızları gibi burnumdaki çillerin yerlerini ezberliyordu.

“Bazen... Her şey çok ağır geliyor,” dediğimde, sanki içten içe parçalanmış olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi anlıyormuş gibi başını salladı.

İlgiyi üzerimden uzaklaştırmak istercesine, “Neden bu şarkı?” diye sordum.

İfadesinin değişmesini ve acının yüzündeki her bir çizgiye yerleşmesini izledim. Kendi düşüncelerinin içinde kaybolduğunda sanki gözlerinin önüne bir perde inmiş, etrafındaki her şeyi bloke etmişti.

Tavrındaki ani değişime neyin sebep olduğunu bilmiyordum ama hüznün dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum. Sanki odanın üzerine ağır bir yük çökmüş, ikimizi de boğuyordu.

Beni bırakıp geri çekildi ve önümüzde uzanan Dallas ufkuna doğru döndü.

Bir an için sessizce durduk, hüznünün ağırlığı her yerdeydi.

Sonunda derin bir nefes aldı ve bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde gözlerindeki acı hâlâ yerindeydi. Gülümsemeye çalışsa da bu çok yetersiz bir çabaydı ve üzüntüsünün daha da belirginleşmesine neden oldu.

Sonunda, ona ait her şeyle çelişen bir sesle, “Özür dilerim,”

diye kıkırdadı. “Daha iyi hissetmen için uğraşıyordum ama her şeyi berbat ettim.”

Elimi onun parmaklıklarımı kavrayan elinin üzerine koydum. Hayretle gözlerini açtı. Sanırım bunun nedeni daha önce hiç böyle bir şeye teşebbüs etmemiş olmamdı. Sanki büyülenmiş gibi elimi baktı. Tenim onunkinden bir ton daha açıktı ve bu da bana daha önce düşündüğüm güneş ve ay imgesini hatırlattı.

Lincoln aniden, tutuk ve kısıp bir sesle, “Ağabeyimin en sevdiği şarkıydı,” dedi. “Babam çocukken beni çok döverdi ve ağabeyim onu durduracak yaşta değildi. Bu yüzden geceleri gizlice odama girer ve beni avutmaya çalışırdı. Hiç ninni bilmediği için bana bu şarkıyı söyler ve her seferinde beni sakinleştirirdi.” Başını iki yana sallarken dudaklarındaki küçük gülümseme, gözlerindeki, ruhunun derinliklerine kazınmış izlenimi veren acıyla çelişiyordu. “Aklıma gelen ilk şey buydu. Benim... Şey... Bu tür konularda çok fazla deneyimim yok.” Utangaç bir tavırla omuz silkti.

Başımı yana doğru eğerek, “Ne tür konularda?” diye sordum.

“Birinin üzüntüsünü, sanki benim üzüntümmüş gibi hissetmek konusunda.”

Dudağımı ısırdım. Bana bu kadar ciddi bir ifadeyle bakması yanaklarıma ateş basmasına neden olmuştu.

Bu çok çılgıncaydı ama kafasının içinde düşündüğü ve dile getirmediği kelimeleri neredeyse hissedebiliyordum. Hem kalmak hem de kaçmak -ikisini de aynı anda yapmak- istememe neden olan sözcüklerdi bunlar.

“İşte buradasın,” diyerek o anı bozan cilveli bir ses duyuldu. Döndüğümde, hayal gücüne çok az şey bırakan, daracık ve dantelli, siyah bir elbise giymiş gözalıcı bir kadının balkonun girişinde durduğunu gördüm. Saçları uzundu ve kusursuz bir şekilde kıvrılmıştı, altın rengi ipeksi dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Lincoln’a eski bir dost gibi gülümsedi ve bakışlarının sıcaklığının tenime işlediğini hissettim.

Bir süre sonra dikkati benden uzaklaştı; beni bir tehdit olarak görmediği belliydi. Lincoln’a sanki onu gözleriyle soyuyormuş

gibi baktığında, içimdeki kıskançlık ve güvensizlik duygusu bir kez daha su yüzüne çıktı. Lincoln onu ilgisiz bir gülümsemeyle selamlarken onu önceden tanıdığı belli oluyordu.

Kısa bir an için kendi bedenimde bir yabancı gibi hissettim. Yükselen duygu dalgasını bastırmaya çalışsam da faydası olmadı.

Lincoln'a bir adım daha yaklaştı, vücut diliyle flört ediyordu. Kaçınılmaz bir şekilde geleceğini bildiğim acıdan kendimi korumaya çalışırken duvarlarımın yavaş yavaş örüldüğünü hissedebiliyordum. Yerimin başkasıyla değiştirilmesi ya da unutulma korkusu tanıdık bir duyguydu. Derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalıştım ama hava seks ve alkol kokusuyla doluyken bunu yapmak zordu.

"Ben gidiyorum," diye mırıldandım. Parmaklıklardan uzaklaştım ve arkama bir kez bile bakmadan içeri girdim.

18. BÖLÜM LINCOLN

Monroe'nun uzaklaşmasını şaşkınlıkla izledim. *Bir kez daha...* Sabrım bir yere kadardı ve bir daha asla gitmeye kalkışmamasını sağlayacağım bir zaman gelecekti ve bu çok yakında olacaktı. O zaman bunu yapmayı aklımdan bile geçirmeyecekti.

Carolyn bana dokunmak için elini uzattığında irkilerek uzaklaştım ve sanki hayatım buna bağlıymış gibi kalabalığı yarararak ilerleyen Monroe'ya doğru yürüdüm.

Carolyn arkamdan umutsuzca, "Lincoln," dedi fısıldar gibi. O kaltağı bu partiye kim davet ettiyse kara listeye alınacaktı. Yıllar içinde onunla birkaç kez takılmıştım, ta ki soyunma odasının dışında benimle buluşmayı bekleyen genç bir hayranımı, kilosunu yüzünden aşağıladığına kulak misafiri olup da pençelerinin ne kadar keskin olduğunu öğrenene kadar çünkü bu durum Carolyn'ı yemeğe çıkarmama engel olmuştu.

Monroe geçerken birinin birasını onun üzerine döktüğünü gördüğümde Carolyn'ı tamamen unutmuştum. Öfkeli olduğu ve gözyaşlarına boğulmak üzere olduğu her halinden belli olan Monroe tökezledi. Kalabalık yoğun ve ağır hareket ediyordu ama ona ulaşma ihtiyacından güç alarak bir buldozer gibi kendime yol açtım. Kalabalığın arasından geçmem ona nazaran çok daha kolay oldu ve sadece birkaç saniye içinde ona ulaştım. Elini tutarak onu kendime çektim. Elini tuttuğumda donup kaldı ve onu kendime çekerken vücudunun gerildiğini hissettim. Uzaklaşmaya çalışma-

yınca içim rahatladı, en azından asansöre binene ve kapılar kontrolden çıkan partiyi görüş alanımızdan çıkarana kadar...

Yalnız kaldığımız anda gerileyerek uzak bir köşeye çekildi. Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş, titriyordu. Asansörü durdurmak için acil durum düğmesine bastım ve aramızdaki mesafeyi kapatarak onu duvara yasladım. Elimden kurtulmaya çalıştı ama bir elimle bileklerini başının üzerinde sabitledim, diğer elimle de hafifçe boğazını tuttum. Başparmağımın altında hızla atan nabzını hissediyordum. Nabzının ritmi beni bir şekilde rahatlatıyordu.

İçlerinde boğulmak istediğim kızarmış gözleriyle bana bakarken, "Sorun ne, Rüya Kız?" diye mırıldandım.

"Sorun ne mi Lincoln? Sen ciddi misin?" dedi tükürür gibi. Sesi alaycı ve biraz çaresiz gibiydi. "Şu an ne yaptığımızı bile bilmiyorum. Neden seninle birlikteyim? Beni neden bu partiye getirdin? Sana sahip olmak için yanıp tutuşan bir oda dolusu kadın var ve sen onların sana dokunmasına izin verdin. Benim ıslaklığım tüm yüzünde kurumuşken senden faydalanmalarına izin verdin!"

Dudaklarından kaçan hıçkırıkla içimi bir tatmin duygusunun kapladığını hissettim. Elimden kurtulmaya çalışırken dudaklarımda beliren hafif gülümsemeye engel olamadım. Beni kıskanması içimde bir şeyleri hafifletmiş, hissettiğim bu şiddetli, amansız açlığın karşılık bulduğuna dair bir umut ışığı olmuştu.

Her geçen an daha da güçlenen bir canavardı bu ama belki -sadece belki- o da bu canavarın pençelerinin kendi tenini delip geçtiğini hissedebilirdi.

Çırpınmayı bıraktığını hissettim ve gözünden bir damla gözyaşı süzüldü. "Seninle daha yeni tanıştım ve şimdiden aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum," diye fısıldadı.

Başımı eğerek onu dikkatle inceledim. Dilimi yanağından yukarı kaydırıp, tuzlu damlacığı yakalamadan önce, "O zaman en azından yalnız değilim," diye karşılık verdim.

Onun her parçasına sahip olmak, onu mümkün olan her şekilde sahiplenmek için yanıp tutuşuyordum.

Ama şimdilik bir damla gözyaşı yeterliydi.

Bok ukurundaki dairesine -tabii buna daire denebilirse- geri dönerken hiç sesi çıkmadı. Duvarlarının yükseldiğini hissedebiliyordum. Ben saldırdığımda, bir kalenin kalbini koruyacağını düşünüyordu. Her nasılsa kaybedeceği bir savaşta olduğunu henüz fark etmemişti.

Ben zaten kalenin kapısımdaydım.

O çoktan kaybetmişti.

Hayallerimin kızı bu gece beni kıskanmıştı. Ve bu çok ateşli olsa da işime yaramazdı. Monroe için tek istediğim onu mutlu etmek, ona sahip çıkmaktı.

Geçmişini araştırırken okuduklarıma bakılırsa Monroe'nun istenmeye, birinin ona öncelik vermesine alışkın olmadığını tahmin etmek zor değildi.

Bu konuda bir daha asla endişelenmemesini sağlayacaktım.

Yıkık dökük binasının önüne yanaştığımızda hemen kaçmaya çalıştı ama kilidi nasıl açacağını bilemediğini fark edince hayal kırıklığıyla i geçirdi. Elbette ocuk kilidini tam da bu durum için devreye soktuğumu fark etmemişti. Sırıtmamak için kendimi tutup kontağı kapadım ve arabadan inerek, acele etmeden ona doğru yürüdüm. Ondan bir saniye bile ayrı kalma düşüncesinden nefret ediyordum.

Yanına geldiğimde elini tuttum ve ona kapıya kadar eşlik ettim. Khne dairesini görünce, yüzümü buruşturup kaşlarımı çattım. Ama burada sayılı günleri kalmıştı. Planımda birkaç adım daha ilerlediğimde bu çöplükten tamamen kurtulacaktı. En azından bu gece onun için endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Anahtarını kopyalamıştım ve o uyuduktan sonra bir pijama partisi verecektik.

Diğer insanlar bunu yalnızca ürkütücü bir sapkının yapabileceğini düşünebilirdi. Ben buna *gerçek aşk* diyordum.

Sıkığı dişlerinin arasından, "Hoşça kal, Lincoln," derken zümrüt gözleri öfkeyle parlıyordu.

Kıkırdayarak eğildim. İçimde onun bedenine ve ruhuna sahip olmak için yanıp tutuşan bu acıyı bastırmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığının bilinciyle dudaklarımı onunkilere bastır-

dım. Bu kıza o kadar bağımlıydım ki sağlıklı düşünmek imkânsızdı.

Aklımı tamamen kaybetmiş olmamın nedeni de bu olmalıydı.

Göz kırparak, “Hoşça kal, Rüya Kız,” diye mırıldandım. Bakışlarım kızaran yanaklarında gezindi. Benden nefret ediyormuş gibi yaparken bile saklayamadığı bir tepkiydi bu.

Yakında geri döneceğim.

Aradan bir buçuk saat geçtikten sonra kendimi onun boktan dairesinin önünde, elimde anahtarla dururken buldum. Kilit hafif bir tıkırtıyla açıldıktan sonra içeri girdim. Karanlık beni sarmalarken kapıyı arkamdan kapadım.

Sadece sabit bir şekilde alıp verdiği nefes sesleri duyuluyordu ve bir an için kapının eşiğinde durup, onu uyurken izlemekten kendimi alamadım.

O yatağın berbat olduğuna bahse girebilirdim ve ayrıca onun yanında başka herhangi bir yerde uyuyacağımdan daha iyi bir uyku çekeceğime de bahse girebilirdim.

Mesajlaşmalarımızdan birinde ölü gibi uyuduğunu söylemişti ve bu gece bunu test etmek için sabırsızlanıyordum.

Yaptığımın yanlış olduğunu, günaha karşı direnmem gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Bir kez yenik düşünce sonrası gelirdi. Kendimi her gece bunu yaparken görebiliyordum. Durmam mümkün değildi. Bu yüzden hemen taşınması gerekiyordu. İkimiz de benim yatağымda daha rahat edecektik.

Birkaç adımda odaya girdim ve artık onun yanında duruyordum. Pencereden içeri süzülen ay ışığı uyuyan bedenini aydınlatıyor, onu hafif, ilahi bir ışıltıyla donatıyordu. Göğsü sabit bir ritimle inip kalkıyor, derin ve eşit nefesler alıyordu. Koyu renk saçları yastığın üzerine yayılmış, başının etrafında dağılmıştı. Hafifçe aralanmış dudaklarından arada bir hafif bir iç çekme sesi kaçırıyordu.

Soluk ışıktaki teni âdeta fildişi renginde, pürüzsüz ve lekesiz görünüyordu. Teninin solgunluğuna karşı kirpiklerinin koyuluğu ve ifadesinin dinginliğine karşı saçlarının vahşiliği tam bir tezat oluş-

turuyordu. Gözlerimi ondan kaçırmam, uzanıp ona dokunmak, parmağımı yanağının kıvrımlarında gezdirmek için duyduğum dürtüye direnmem çok zordu.

Karanlık bir sahiplenme duygusu bir dalga gibi üzerime çöke-
rek içimi sardı ve beni sımsıkı kavrayarak âdeta boğdu.

O benimdi. Tek düşünebildiğim buydu.

Sikim anında sertleşerek kasıklarımın o kadar acı verici bir şe-
kilde baskı yapmaya başladı ki bayılmaktan korktum. Sanki onu
sikmezsem ya da başka bir şey yapmazsam aklımı kaçıracakmışım
gibi hissediyordum.

Kotumun düğmelerini açtım ve fermuarı sessizce indirdim.
Fazla baskı olmadığına biraz daha rahat nefes alıyordum.

Uyuyan meleğime baktım. Daha önce hiç bu tarz bir tutku
hissetmemiştim. İçimin derinliklerine doğru hızla ilerleyen ve
her saniye peşimde olan türden bir tutkuydu bu. Sikimi kavrayıp
dibinden sıktım çünkü sadece onu izleyerek boşalmanın eşiğine
gelmiştim. İçini çekti. O dolgun, mükemmel dudaklarını zonkla-
yan sikimin etrafına sardığını hayal edebiliyordum. Sikimi yavaşça
sıvazladığımda başının ıslandığını gördüm. Avcumun içine doğru
iterken onun ağzında olduğumu, gözlerinin yaşardığını, sikimi
emerken yanaklarının içe doğru çukurlaştığını, benim çenesin-
den aşağı doğru aktığını hayal ettim.

Siktir.

Duştaki kadar sert bir şekilde boşalırken inlememek için duda-
ğımı ısırarak zorunda kaldım. Kanın madeni tadı dilimi kapladığı-
nda yalayıp yuttum. Acı en azından bir süreliğine beni kendime
getirmeye yardımcı olmuştu. Muhtemelen bir dakika içinde tekrar
sertleşecektim. Onun fotoğrafını ilk gördüğüm andan beri böyle
bir sorunum vardı.

Önce avcumun içindeki meniye, daha sonra da Monroe'ya
baktım. Onu işaretlemek için duyduğum ilkel arzusun beni ele
geçirdiğini hissettim. Kontrolüm dışında bir güçtü bu. Bir dalga,
şiddetli ve her şeyi tüketen bir açlık gibi üzerime çöktü. Birdenbire
tamamen başka biri olmuşum. Kendi bedenimde bir yabancıy-

dım, onu sahiplenmek için umutsuz bir arzuyla yanıp tutuşuyordum. Yavaş ve bilinçli bir hareketle uzanıp, başparmağımı onun dolgun alt dudağında gezdirerek menimi usulca sürdüm.

Kıpırdamadı bile.

Sabah uyandığında, ağzında sadece benim tadımın olacağını bilmek güzeldi. Dolgun dudaklarının menimle parladığını izlemek tatmin edici bir manzaraydı.

Bir saat daha yanına yatma arzuma direnerek onu izledim. Sonunda yere oturarak kapiya yaslandım. Birkaç saat uyukladıktan sonra o, saat altıda uyanmadan önce sıvışacaktım.

Ağırlık çalışacağım salona girdiğimde onun hayali zihnimi doldurmuştu bile. Üstelik evinden daha yeni ayrılmıştım. Kısa bir süreliğine de olsa başka bir şeye odaklanmak için bu antrenmana ihtiyacım vardı. Ari çoktan gelmiş, aynanın önünde ağırlık kaldırıyordu.

“Bakın, kim gelmiş,” dedi sırtarak.

“Kapa çeneni, göt herif,” diye homurdanarak doğruca *bench press*’e yöneldim. Her zamankinden daha fazla ağırlık ekledim çünkü dikkatimi ondan uzaklaştırmak için kaslarımın yandığını hissetmeye ihtiyacım vardı. Ağırlığı zorlanmadan kaldırdığımda, metal bar ağırlığın altında inledi. Kendimi daha da zorlamaya devam ederken Ari keyifle beni izliyordu.

“Sanırım dün gece biriyle yatmadın,” diye yorum yaptı ama ben onu duymazlıktan geldim.

Ağırlıkları tekrar tekrar kaldırırken, yanmaya odaklanarak kendimi havaya sokmaya çalıştım. Kendimi zorladıkça alnımdan aşağı süzülen ter altımdaki mindere damlıyordu.

Kaslarımın yanmasının dikkatimi dağıtmaya yeteceğini düşünmüştüm ama bu da işe yaramıyordu. Tek düşünebildiğim oydu. *İşte iyi bir gün geçiriyor muydu? Bir şeye ihtiyacı var mıydı?*

Sonunda setimi bitirdim ve ağırlığı askıya geri bıraktım. Nefes nefese ve ter içinde kalmış bir halde doğruldum ama kendimi daha iyi hissetmiyordum.

Kollarını kavuşturmuş, yüzünde bir sırıtışla duvara yaslanmış olan Ari'ye baktım.

Bir yudum su içerek, "Bu bakış da neyin nesi?" diye söyledim. "Formumu mu kıskanıyorsun?"

Ari kıkırdayıp, "Lincoln Daniels'ın bir kız için yanıp tutuştuğunu görmek tuhaf bir şey," dedi.

Gözlerimi devirdim ama tabii ki haklıydı.

Son zamanlarda yaptığım diğer şeyleri bilseydi bunu daha da garip bulurdu. "O mükemmel biri. Her şey onda var," diye itiraf ettim.

Ari, "Bu çok iyi olacak," diye homurdandı. Umarım sana zor anlar yaşatıyordur."

İç çekerek yüzümü havluya sildim. "Deniyor. Onun için pek de iyi gitmiyor," diye sırıtarak karşılık verdim.

Ari kıkırdadı ve bir an için başını iki yana salladıktan sonra sesi yumuşadı.

"Bundan emin misin? O diğerleri gibi görünmüyor, Linc. İşin bittiğinde onu mahvetmiş olabilirsin. Geride bıraktığın bir yığın çılgın ve saplantılı kız düşünüldüğünde bu gerçekten önemli."

"Diğerleri gibi olmayacak. Aradığım kişi o," dedim sertçe. İkinci bir set için ağırlığı tekrar kaldırdım. Peşimde dolaşan kızları ve dün gece onlarla yaşadığı sorunu düşünmek istemiyordum.

Ari'nin gözleri büyüdü. Ağırlık salonunun çeşitli yerlerine dağılmış olan takımın geri kalanına, "Vay canına, çocuklar!" diye bağırdı. "Lincoln Daniels âşık olmuş!"

Bana sataşıp sevinç nidaları atmaya başladıklarında onlara hareket çektim.

Son setimi bitirdiğimde yüzümden terler damlıyordu ve Ari'yle tekrar göz göze geldik. Şimdi gülümsemesi daha da büyümüştü ve açıkça bana eziyet etmekten zevk alıyordu. Karşı çıkmamı bekliyordu. Çünkü bu ikimizin de yapmadığı bir şeydi. Biz bir şey hissetmezdik. Hiçbir zaman.

Ama inkâr etmeye çalışmadım. Çünkü haksız değildi. Ben âşıktım.

19. BÖLÜM

MONROE

Doktorun muayenehanesinde, danışma masasının arkasında oturmuş, işime odaklanmaya çalışıyordum ama aklımı sürekli önümdeki tezgâhta duran iki düzine, siyah gül buketine gidiyordu. Lincoln'dan gelmişti. Ben işe geldikten otuz dakika sonra teslim edilmişti ve görünce başımın dönmesine engel olamamıştım. Siyah ilginç bir seçimdi ama bir şekilde aramızdaki duruma uygundu. Sade, kırmızı bir gülden çok daha karanlık ve güçlü duygular taşıyordu.

Ayrıca benim hakkımda yaptığı geçmiş araştırmasına gerçekten bir göz atmak istiyordum çünkü bu noktada benim hakkımda her şeyi biliyor gibiydi. Ona çalıştığım ofisin adını ve adresini kesinlikle vermemiştim.

Doktor Kevin içeri girdiğinde, düşüncelerim yarıda kesildi. Yüzünde bilmiş bir sırıtışla önce çiçeklere, daha sonra da bana haklı. Yanaklarıma yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

Gereğinden uzun bir süre gözlerini benden ayırmadan, "Bunlar çok güzel," dedi.

Sesimi sabit tutmaya çalışarak, "Evet, öyleler," diye karşılık verdim. "Bir arkadaşımдан."

"Bir arkadaş, ha?" Masaya yaslandı, bakışları üzerimdeydi. "Bana bir arkadaştan fazlası gibi geldi."

Midemdeki düğümü görmezlikten gelmeye çalışarak olduğum yerde kıpırdandım, aramızda biraz mesafe olsun istiyordum.

Sonunda, konuşmaya bir son vermeyi umarak, “Hmm,” dedim. Ama o tabii ki vazgeçmedi.

“Biliyor musun Monroe, seni çiçeklerden hoşlanan bir kız olarak düşünmemiştim ama yine de farklı şeyler deneyebilirim.”

Sözlerinin ardındaki ima tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Ondan bu kadar iğrenmeme neden olan şey neydi?

Neredeyse fısıldayarak, “Böyle bir şey olmayacak,” dedim.

Komik bir şaka yapmışım gibi burnundan garip bir ses çıkardı. Bir süre daha oyalandıktan sonra koridora dönüp beni biraz sarsılmış ve tedirgin olmuş bir halde bıraktı.

Lincoln’dan gelen çiçekler birdenbire gözüme eskisi kadar büyümlü görünmemeye başlamıştı. Ağır vazoyu alıp köşeye koydum, böylece kimse içeri girdiğinde onları benimle ilişkilendirmeyecekti.

Kampüsün üzerine karanlık çöküyor, gün ışığı yavaş yavaş kayboluyordu. Bir sonraki derse kadar yetiştirmemiz gereken yeni bir ödev verilmişti ve ben bunu nasıl yetiştireceğimi planlamaya çalışırken birinin bana çok yakın bir mesafede yürüdüğünü fark ettim.

İhtiyacım olan son şey Connor’ın sinsi sinsi yanaşıp bana yapışmasıydı. Ama işte oradaydı, hiç umursamadan kişisel alanımı işgal ediyordu.

Sanki o korkunç *çalışma toplantımızdan* beri onu birçok kez görmezlikten gelmemişim gibi, “Hey, Monroe,” diye seslendi.

Bezgin bir şekilde iç çekip, “Ne istiyorsun, Connor?” diye sordum.

Yüzündeki gülümseme bir an için soldu ama sonra toparlandı.

“O mekânı tekrar deneyebiliriz diye düşünüyordum. Hatta bu kez bifteği birlikte yeriz.”

Uzaklaşmaya çalışarak, “Meşgulüm,” dedim sertçe.

Ama vazgeçmedi. Birkaç hızlı adımda bana yetişti ve elini belime koydu. Sinirlerim gerilmiş bir halde bu istenmeyen temastan kaçmaya çalıştım.

“Connor...” diye söze başladığımda gölgelerin arasından tanıdık bir sima belirdi.

Lincoln.

Uzun boyluydu, omuzları geniş bir alanı kaplıyordu ve çenesini sıkarak Connor’a bakıyordu.

Sesinde tüylerimi diken diken eden belli belirsiz bir hırıltıyla, “Hey, Rüya Kız,” dedi.

Connor’dan hızla uzaklaşırken, karşımdaki bu altın çocuğun nasıl olup da onu her gördüğümde kendimi daha çok evimde gibi hissettirdiğini merak ettim. Lincoln aramızda kalan mesafeyi kapatıp, beni kollarının arasına alarak, “Gitmeye hazır mısın?” diye sordu.

Herhangi bir planımız yoktu. Öğle yemeği molamda ona güller için bir teşekkür mesajı atmıştım ve o beni almakla ilgili hiçbir şey söylememişti.

Ama işte buradaydık ve hayır demeye hiç niyetim yoktu. “Evet,” dedim fazla neşeli bir sesle ve Lincoln’ın bakışları parladı.

“Aferin kızıma,” diye mırıldandığı anda külotumun ıslandığını hissettim. Bu iki sözcüğün ne özelliği vardı da evrensel olarak külotları mahvediyordu?

Bakışlarını kaldırdı ve arkamdaki bir şeye -ya da birine- baktı.

“Neden gitmeden önce beni arkadaşınla tanıştırmıyorsun?”

Bu yorum yeterince masum görünüyordu ama altında belki de bunun o kadar da iyi bir fikir olmadığını söyleyen belli belirsiz bir manyaklık yatıyordu.

Ama NHL’de oynayan süperstar bir hokey oyuncusunun benimle çıkması, Connor’a onunla ilgilenmediğimi göstermiyorsa başka neyin gösterebileceğinden emin değildim.

Lincoln beni bırakıp, Connor’a doğru çevirirken, “Bu, Connor,” dedim ve sonra kolunu sıkıca belime dolayarak beni yanına çekti.

Connor bizden bir metre kadar uzakta duruyor, gözlerinde karanlık ve kızgın bir ifadeyle bize bakıyordu. Lincoln’ın nefesini enseme hissettiğimde oraya usulca bir öpücük kondurdu ve bu dokunuşla 4 Temmuz’da olduğu gibi içimde bir kıvılcım çaktı.

Connor çenesini sıkmış ve ellerini iki yanında yumruk yapmıştı.

Onun huzursuzluğunu fark etmemiş gibi görünen Lincoln boynumu öpmeye devam ederken bana daha sıkı sarıldı.

Lincoln sonunda sırtarak, “Memnun oldum, Connor,” dediğinde sesinde belirgin bir alaycılık vardı. “Seni geçen günkü sunumundan hatırlıyorum.”

Connor cevap vermedi ama vücudunun gerginliğini, kıskançlıkla karışık öfkesinin dalga dalga yayıldığını görebiliyordum. Ağzını açtı ama sonra kapatıp başını iki yana salladı. Başka hiçbir şey söylemeden döndü ve bizi kaldırımında yalnız bırakarak hışımla uzaklaştı.

Lincoln onun ardından bakarken bakışlarında okuyamadığım bir şey vardı. Uzun bir süre sonra nihayet bana baktı ve gülümseyerek kendisiyle ilgili olmayan tüm düşüncelerimi dağıttı.

Başımı kaldırıp, ona bakınca nefesim boğazımda düğümlendi. Üzerinde sade, açık mavi bir tişört ve siyah bir kot pantolon vardı ama her nasılsa bunları herhangi bir takım elbiseden daha iyi taşıyordu. Altın rengi saçları özenle taranmıştı ve bal rengi gözleri ışığın altında parlıyordu. Bronz teni bile sanki güneşin onu öpmesine karşı koyamamış gibi içten içe ısıldıyordu.

Onun güzelliği karşısında duyduğum boğulma hissinden kurtulamıyordum. Bu kadar zahmetsizce çekici olması neredeyse haksızlıktı. Dövmeli elini kaldırıp yüzümdeki birkaç tutam saç düzelttiğinde ona karşı biraz yumuşadım.

Burnumu kıvrarak, “Teşekkürler,” dedim ve keşke daha iyi giyinmiş olsaydım ya da en azından bugün saçlarımı açma zahmetine girseydim diye düşündüm.

Lincoln’ın sesi alçak ve yumuşaktı. “Seni sık sık rahatsız ediyor mu?” diye sordu.

Yanıt olarak başımı iki yana salladım.

“Çok değil. Sadece ısrarcı ve bazen rahatsız edici derecede yaklaşıyor.”

Sözlerim karşısında Lincoln beni sanki kaçırıp götürmek isti-

yormuş gibi sıkıca kavradı. Eli saçlarıma kaydı ve sahiplenici bir tavırla başımı kavradı. “Bir daha yaparsa bana söyle. Kimsenin benim kızımı rahatsız etmesini istemiyorum,” diye homurdandı. Parmaklarıyla kafa derime masaj yaparken onun dokunuşlarıyla rahatladığımı hissettim. Sözleri içimi titretirken onu aslında çok az tanıdığım gerçeğini hatırlamak güçtü.

Dudaklarını tenime değdirerek, “Bırak da sana yemek yedireyim,” diye mırıldandı.

Parmaklarıyla beni ikna etmeye devam ederken, “Gerçekten ödev yapmam gerekiyor,” diye gönülsüzce itiraz ettim.

Yine de hazır erişte dışında bir akşam yemeği düşüncesi kulağa çok hoş geliyordu.

“Yemekten sonra ödevin üzerinde çalışabilirsin. Zaten yarınki maçtan önce bazı kasetleri incelemem gerekiyor,” diye beni ikna etti. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve dudağımı ısırdım. Bakışlarıyla hareketimi takip ederken alt dudağını baştan çıkarıcı bir şekilde yaladı.

Bir an düşündükten sonra tereddütle başımı sallayıp onayladım.

O muhteşem gülümsemesi havayı aydınlatırken, karşılık olarak yumuşak ve sıcak dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve başımı tam istediği şekilde yana doğru eğdi. Beni yumuşak bir şekilde öpmesine rağmen sanki daha fazlası vardı. İçimi okşayan bir şeyler... Kollarında eridiğim sırada ellerimi saçlarının arasına geçirdim ve içimdeki tüm duygularla öpücüğüne karşılık verdim. Etrafımızdaki her şey ve herkes yavaş yavaş kaybolurken, yalnızca ikimiz kalarak anın içinde, birlikte hareket eden dudaklarımızın verdiği hislerle kaybolduk.

Yakınlarda bir kız aniden, “Lincoln Daniels mı o?” diye inanamayarak bağırdı. Lincoln’ın öpüşü önce sertleşti ve sonra isteksizce uzaklaştı. Ona bakarken, göğsüm inip kalkıyordu.

“Daha fazla insan bizi fark etmeden gidelim. Seni kimseyle paylaşmak istemiyorum,” dedi ve beni kaldırımından otoparka doğru götürdü.

Alaycı bir şekilde gülüp, “Onlar *senin* hayranların,” diye hatırlattım. “Bu daha çok benim seni paylaşacağım anlamına geliyor.”

“Hmm, henüz ne kadar mükemmel olduğunun farkında değilsin, Rüya Kız.”

Yanaklarım kızardı ve az ileride arabasını fark ederek cevap vermedim. Elbette kalabalık kampüste en iyi park yerini o bulabilirdi. Belli ki birden fazla konuda altın değerinde biriydi.

Yine de düşüncelerim ağabeyine kaydı. Ondan bahsederken yüz hatlarına yerleşen yenilgi ifadesini hatırladım. Babasının onu dövmesi hakkında söylediği şeyleri...

Belki de Altın Çocuk olmayı hak etmişti.

Lincoln kapımı açtı, içeri girmeme yardım etti ve sonra gerçekten de emniyet kemerimi bağladı.

Ben kıkırdayınca ne yaptığının farkına vardı ve yanakları sevimli bir şekilde kızardı.

“Bu sese bayıldım, hayatım.”

Gözlerimi dikip ona baktım. Şakayla karışık, “Canavara dönüştüğün kısım ne zaman başlayacak?” diye sordum. “Çünkü şu anda gerçek olamayacak kadar mükemmel görünüyorsun.”

Bakışlarında bir şey parıldadı ama sadece göz kırparak kapımı kapadı.

Yol boyunca bana cevap vermemesini düşündüm.

Şehir merkezindeki gösterişli gökdelenlerden birine girene kadar aklıma akşam yemeğini Lincoln’ın evinde yiyeceğimiz gelmemişi.

Kapalı garaja indiğimizde, park edilmiş pırıl pırıl pahalı araçları görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Şık spor arabalar, lüks Sedanlar ve hatta duvarlar boyunca sıralanmış birkaç motosiklet bile vardı. Lincoln kendi arabasını ustaca bir manevrayla bir yere yerleştirdi, motor kapanırken usulca mırıldadı.

Gözlerim sıra sıra dizilmiş araçların üzerinde gezinirken, “Hepsi ne kadar güzel,” diye yorum yaptım.

Lincoln utangaç bir tavırla, “Konu arabalar olunca bazı sorunlarım olduğu söylenebilir,” diye cevap verdi.

Farkına vardığımda gözlerim bir kez daha fal taşı gibi açıldı. “Bunların hepsi senin mi?” Yutkundum. Bir an için onun sadece yıldız bir sporcu olmadığını unutmuştum. Aynı zamanda yatırım fonu milyarder bir babası vardı.

Sevimli bir sırıtışla, “Eğer kullanmak istediğin olursa haber ver,” dedi.

“Lüks arabayı bana ödünç vermeyi teklif edemezsin. Tehlikeli yabancılar hakkında daha önce konuşmuştuk sanırım,” diye takıldım.

Öne doğru eğildiğinde, bakışlarında yoğun bir parıltı vardı. Alçak ve pürüzlü bir sesle, “Islaklığının tadına baktım ben, bebeğim,” dedi. “Yüzümü senin tatlı amına gömdüm. Yabancı aşamasını çoktan geçtik.”

Bunun üzerine arabadan indi ve beni almak için yanıma geldi ama görünüşe göre beni bir şehvet havuzunda boğulmaya terk ettiğinin farkında değildi. Dilinin içime nasıl girdiğini ve dünyamı nasıl tutuşturduğunu düşünüyordum.

Asansöre adım attığımızda Lincoln çatı katının düğmesine bastı. Asansöre bindiğimizde kalbim aniden heyecanla çarpmaya başlamıştı. Bu gerçek hayat mıydı? Her an uyanabilir ve tüm bunların bir rüya olduğunu, aşırı aktif beynimin bana işkence etmek için yarattığı bir aşk romanı olduğunu görebilirdim.

Hiç uyanmak istememem, acaba hakkımda neler söylüyordu?

Kapılar açıldığında, onun peşinden muhteşem bir fuayeye doğru gittim. Zenginler bu tür salonlara böyle mi diyordu? Duvarlar yumuşacık bir krem rengiydi ve tavandan yere kadar uzanan pencereler şehre bakıyordu. Önümüzde duvara yaslanmış, pelüş, gri bir kanepe ve yüksek tavandan sarkan kristal bir avize vardı.

Huzursuz bir şekilde, yıpranmış Dallas Cowboys tişörtümle oynadım. İşten yorgun gelmişim ve derse rahat girebileceğimi düşünerek üzerime bunu geçirmiştım ama açıkçası bu geceki planda Lincoln’ın da olacağını bilseydim biraz daha fazla çabalıydım. Burası her gün balo elbisesi giymeniz gereken türden bir yerdi.

Şaşkın bakışlarım karşısında sırtarak, “Seni gezdirmemi ister misin?” diye sordu.

Heyecanımı gizleme zahmetine bile girmeden, “Evet, lütfen,” diye atıldım.

Elimi tuttu ve sol tarafa doğru yürüdük. Lincoln’ın çatı katındaki mutfığı, bir şefin hayallerini süsleyecek cinstendi. Tezgâhı pırıl pırıl mermerdendi. Dolapları ise beyaz ve gri tonlarında şık ve moderndi. Altı gözlü gazlı ocak, devasa bir buzdolabı ve ankastre *espresso* makinesi de dahil olmak üzere tüm aletler son modeldi. Adanın üzerinde asılı duran üç adet sarkıt lamba, mekâna sıcak bir parlaklık yayıyordu. Adanın kendisi, yumuşak deri döşemeli pelüş bar tabureleriyle dört kişinin rahatça oturabileceği kadar büyüktü.

Elimi soğuk mermerde gezdirirken hülyalı bir ses tonuyla, “Sanırım böyle bir mutfakta ben bile yemek yapmayı öğrenebilirim,” dedim.

“Keşke öyle olsaydı. Burada fırın dışında bir şey kullandığımı hatırlamıyorum,” dedi ve dalgın dalgın odaya bakarken eliyle saçlarımı okşadı.

“Havalı bir özel aşçın var, değil mi?” diye alay ettim.

Bana dil çıkardı.

“Dünyanın en iyi aşçısı olan havalı bir hizmetçim var. Böylece eğer istemiyorsan asla yemek yapmak zorunda kalmayacaksın.”

Bunu çok rahat bir şekilde söylemişti. Sanki tüm bu süreçte henüz ikinci randevumuzda değilmişiz ve birbirimizi yeni yeni tanımıyormuşuz gibi.

Geleceği bu şekilde düşünmeyecektim. Böyle bir şey olmayacaktı.

Yine de odayı incelerken benim küçük dairemin bu gece daha da acınası görüneceğini biliyordum.

Bir an için gözümün önüne annemin yüzü, ona bakmak isteyen bir adam bulduğunu düşündüğünde yaşadığı mutluluk geldi.

Bu anıyı, kendi kusmuğunun içinde yatarkenki hali izledi.

“Hey!” Lincoln’ın sesi beni düşüncelerimden ayırdı. Çenemi yukarı kaldırıp bal rengi bakışlarıyla beni süzdü. “Ne düşünüyordun?”

Kendimi gülümsemek için zorlayarak, “Önemli bir şey değil,” diye iç geçirdim.

Sanki bakışlarının ağırlığı, karanlık düşüncelerimi ortaya dökmememe neden olabilecekmış gibi gözlerini ısrarla benden ayırmadı.

Belli ki bu mümkündü.

Kendimi, “Sadece geçmişten bir şeyler hatırladım,” diye itiraf ederken buldum.

Bir kez daha beni tamamen anlamış gibi başım salladı ve sonra elimi tutarak beni mutfaktan çıkardı. Başka bir koridordan geçirerek oturma odasına götürdü.

Mutfağın güzel olduğunu düşünmüştüm ama Lincoln’ın oturma odası, cilalı mermer zeminiyle şık ve modern bir tasarım harikasıydı. Mobilyaların hepsi yere yakındı. Krem rengi pelüş kanepeler ve sandalyeler, alçak cam sehparın etrafına samimi bir şekilde dizilmişti. Duvarlarda asılı olan büyük, soyut tablolar, bembeyaz zemine renk katıyordu.

Odanın ortasında devasa bir cam şömine duruyordu. Lincoln duvardaki bir düğmeye bastı ve şöminenin içerisinde alevler dans etmeye başladı. Oda, tavandan yere kadar uzanan pencerelerden gelen doğal ışıkla aydınlanıyor ve şehrin silüetinin nefes kesici manzarasına bakıyordu. Sağda solda, odanın estetiğine uyması için özenle seçildiği belli olan gösterişli sanat eserleri ve heykeller vardı. Hatta odanın kokusu bile güzeldi. Tıpkı içeri girdiğinizde zenginliğin kokusunu şişelere doldurduklarına inandığınız lüks mağazalar gibi.

Aynı anda hem küçük hem de önemsiz hissetmenize neden olan, krallara layık bir oturma odasıydı. Ve tabii ki Lincoln buraya çok yakışıyordu.

Soluksuz bir halde, “Vay canına!” dedim. O da kıkırdayarak elini saçlarının arasından geçirdi. Bu hareket dövmeli kaslarının baştan çıkarıcı bir şekilde hareket etmesine neden oldu.

“Bu çok fazla. Biliyorum. Ama tasarımcının işini bildiği gibi yapmasına izin verdim.”

“Zengin olmak böyle bir şey işte,” diye homurdandım. Şaka yaptığımı anlaması için göz kırpmıştım.

Beni her biri bir öncekinden daha etkileyici olan bir dizi odadan geçirdi. Ağırlık odası, pırıl pırıl metal dambıllar ve duvarları kaplayan makinelerle görülmeye değer bir manzaraydı ve bir köşede, ahşap duvarlarından yükselen buharın cam kapıyı buğulandırdığı bir sauna vardı. Çalışma odası tertemizdi, ortalıkta tek bir kâğıt bile yoktu ve çalışma masası çok şık, koyu renkli bir ahşaptan yapılmıştı. Yemek odası, uzun, cilalı masası ve zarif sandalyeleriyle gözalcıydı. Bu da yetmezmiş gibi beni tam donanımlı bir sinema salonuna götürdü. Duvarlar koyu laciverte boyanmıştı ve yumuşak deri koltuklar, neredeyse tüm duvarı kaplayan devasa bir ekrana bakacak şekilde sıralar halinde dizilmişti.

Kendimi orada *Wedding Crashers** izlerken hayal ediyordum ki midem birden utanç verici derecede yüksek bir gürültüyle guruldadı. Lincoln eğlenmiş bir ifadeyle kaşlarını kaldırdınca yüzümün utançtan kızardığını hissettim.

“Gezmeye, seni doyurduktan sonra devam edelim,” dedi ve parmaklarını benimkilere geçirerek beni odadan dışarı çıkardı. Arkamdaki karanlık perdeye özlemle baktım. Film izlemeyi çok severdim ve şu anda bir televizyonum bile yoktu.

Mutfğa girdiğimizde, “Benim sinema odam, senin sinema odan,” diye takıldı. Beni bırakarak çekmecelerden birine yöneldi ve açıp paket servis menülerini karıştırmaya başladı.

“Canın ne istiyor, Rüya Kız? Yoksa canının ne çektiğini anlayabilmen için birkaç farklı yerden mi sipariş verelim?”

Ağzım açık bakakaldım. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama bana bir sürü yemek ısmarlamaktan bahsetmesi onun ateşlilik seviyesini daha da artırmıştı. Ona bakarken ağzım sulanıyordu.

En yakınımıdaki tezgâha doğru yürüdü ve en az altı farklı me-

* (İng.) Davetsiz Çapkınlar. Ç.n.

nüyü mermer tezgâhın üzerine gelişigüzel fırlattı. “Tamam, birkaç yerden isteyelim,” dedi alçak ve pürüzlü sesiyle. “Menülere bakmak ister misin yoksa denemen için favorilerimden birkaçını sipariş edeyim mi?”

Renkli menüleri inceleyişini, her birini alışılmış bir rahatlıkla tarayan gözlerini izledim. “Favorilerinden olsun. Seçici değilimdir,” dedim omuz silkerek. “Hazır erişteyle yaşıyorsan her şeyin tadı güzeldir.”

Yüzü hafifçe karardı, biçimli yüz hatlarına gölgeler yerleşti. Boğuk sesiyle, “Merak etme, bebeğim,” diye mırıldandı. “Bu durumu halledeceğiz.”

Bakışlarındaki yoğunluk karşısında sırtımdan aşağıya doğru ürperdiğimi hissettim. Birdenbire bana ne kadar yakın durduğunun farkına vararak endişeyle dudaklarımı yaladım. Büyüyü bozmaya çalışarak, “Benim hiçbir şeye alerjim yok,” diye ekledim.

Sinsice göz kırparak, “Biliyorum,” diye cevap verdi.

Benim hakkımda bu kadar çok şey bilmesinin ürkütücü olup olmadığı konusunda hâlâ kararsızdım.

Lincoln çeşitli yerlerden bir sürü şey sipariş etti ve sonra beklemek için balkona çıktık. Şehrin manzarası muhteşemdi, takım arkadaşının partisinde gördüğümünden bile daha iyiydi. Şehrin ışıkları Teksas’ın gökyüzünde parıldayan bir takımyıldızı gibi ve sanki yeryüzüne inmiş yıldızlar gibi ışıldıyordu.

Bu manzara hiç eskimezdi.

Onun hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umarak, “Ari’yi ne zamandır tanıyorsun?” diye sordum. Ne de olsa bir *Google* aramasından öğrenebileceğiniz şeyler sınırlıydı.

Besbelli ki bu konu iyi bir seçimdi çünkü Lincoln’ın yüzü aydınlandı. “Okulun ilk yılında oda arkadaşydık ve birbirimizden *nefret* ederdik. Ben onun aptal bir zampara olduğunu düşünürdüm, o da benim fazla ciddi ve suratsız olduğumu düşünürdü. Sırayla birbirimize işkence ederdik.” Vücudu kahkahalarla sarsıldı, belli ki sadece bunu hatırlamak bile çok eğlenceliydi. “Bir keresinde onun prezervatiflerini Amazon’da bulduğum baharatlı

şaka prezervatifleriyle değiştirmiştim. Siki yanmaya başladığında taşaklarına kadar bir kızın içindeydi. ırılıplak odadan çıkıp, ana koridora koşarken sikinin dűřmek űzere olduğunu haykırıyordu.”

Kahkahalara boęuldum ve yanaklarımdan sűzűlen yařları sil-dim. Özellikle de telefonunu çıkarıp Ari’nin o gűne ait bir fotoę-rafını gűsterdięinde çok gűldűm. Ari, koridorda yűzűnű buruřtur-muř, el havlusuyla bir yerlerini rtűyordu. Çok komikti.

Sonunda, gűlmemi kontrol altına aldığımda, “Birbiriniz hak-kındaki fikriniz nasıl değişti?” diye sordum.

Tűm kahkaha izleri silindi ve řimdi karřımda yine, partideyken çok kısa bir sűre gűrdűęűm o periřan adam duruyordu.

“Aęabeyim ldű ve hayatımda, aęabeyimin peřinden bűr dűnyaya gitmeyeceęimden emin olmak için harekete geçen tek kiři Ari oldu.”

Bu açıklamayla birlikte, gelen yiyecekleri almak űzere balkon-dan ayrıldı.

20. BÖLÜM MONROE

Mutfığa gittiğimde, sanki balkonda söylediği sözlerin hiçbir etkisi yokmuş gibi Lincoln her zamanki haline dönmüştü.

Ona bu konuda baskı yapmadım. Kalpteki yaraların özenle tedavi edilmesi gerektiğini herkesten daha iyi biliyordum.

Kendi sırlarımı -en azından onun bilmesinin mümkün olmadığı sırları- açığa vurmak gibi bir niyetim yoktu.

Lincoln yemekleri bir tabağa doldurup bana doğru itti.

Gözlerimi önümdeki lezzetli ziyafetten ayırmadan, "Seni seviyorum," diye soludum.

Sonra tam olarak ne söylediğimi fark edip dehşet içinde ona bakakaldım ve başımı çılgınca iki yana sallayarak sözlerimi geri almaya çalıştım. Ama Lincoln'ın ukala sırtışı daha da büyüdü.

"Yemeği sevdiğimi söylemek istedim! Yemekleri!"

"İlk senin söyleyeceğini biliyordum, Rüya Kız," dedi alay edercesine.

Yerin dibine girmeyi dileyerek sızlandım ama bir saniye sonra yemeğe yumulmuştum çünkü şey... Yemek işte. Yani...

Yanımda duran bar taburesine oturdu ve kucağını sıvazlayarak, "Buraya gel," diye mırıldandı.

Saçlarımı gözlerimin önünden çekerken birden utandığımı hissettim ve yüzüm kızardı. "Kendime ait bir sandalye bulabilirim," diye itiraz ettim.

Sinsice gülümseyip, “Farkındayım,” dedi. “Ama senin sandalyen olmayı *tercih ederim*.”

Bir an tereddüt ettim ama sonra altın rengi bakışları beni tekrar içine çekti ve ne olduğunu anlayamadan, kendimi onun kucağına otururken buldum.

Sertleştiğini fark ederek, “Ah,” diye mırıldandım. Bu ilginç bir akşam yemeği olacaktı.

“Görmezlikten gel,” dedi kayıtsızca. “Seninle tanıştığımızdan beri devam eden bir sorun bu.”

Daha fazla tuhaf şey söyleyemeden ağzıma bir lokma portakallı tavuk tıktırdım.

Akşam yemeği gerçekten de ilginçti. Yemeğin yarısında beni beslemek için ısrar etmişti ve bu beni nasıl biri yapardı, bilmiyordum ama buna bayılmıştım. Onun ilgisiyle âdeta canlanmıştım ve o zavallı ruhum güneşin altındaki bir çiçek gibi bana sunduğu her şeyi içine çekiyordu.

Şimdi hayatımda gördüğüm en havalı odada, hayatımda gördüğüm en rahat kanepeye kıvrılmış, etrafım kitaplarla ve notlarla çevrilmiş bir halde ödevim üzerinde çalışıyordum. Ama onun ateşli bakışlarını sürekli üzerimde hissediyordum ve bu beni mahvediyordu. Lincoln’ın gri eşofman altı giymiş olmasının da yardımı olmadı ve o anda kendimi çok... Susamış gibi hissettim. Kumaş kalçalarından aşağı sarkıyor ve her kıpırdadığında o nefis karın kasları ortaya çıkıyordu. Bu eşofmanlar yasaklanmalıydı çünkü giderek artan bağımlılığımı daha da kötüleştiriyordu ve aklım kesinlikle İngilizce ödevimde değildi.

Pantolonunun içindeki anakonda büyüklüğündeki sikikeydi. İç çekerek ona gülümsedim.

“Dikkatimi dağıtıyorsun.”

Sırıttı ve başını iki yana sallayıp, “Sen her zaman benim dikkatimi dağıtıyorsun, Rüya Kız,” diye cevap verdi. Gözlerini gereğinden biraz daha uzun süre üzerimde gezdirdi.

Gözlerimi devirerek tekrar işime odaklandım. Televizyonda

oynayan oyun kaydını işaret ederek, “Bu hangi oyundan?” diye sordum ve o sırada *hâlâ* bana baktığını fark ettim.

“Şikago’yla son oynadığımız maçtan görüntüler,” diye cevap verdi. “Bu yıl bizi iki kez yenen tek takım onlar ve görünüşe göre onlar da elemelerin ilk turuna çıkacaklar. Bu yüzden yanlış yaptığımız her şeyi bulmaya çalışıyorum.” Dikkatini tekrar ekrana verdi.

Otuz dakika geçmişti ve tam ödeve odaklanmıştım ki Lincoln’ın bakışlarını tekrar üzerimde hissettim.

Başımı kaldırıp ona baktım.

Benim hakkımda bilmediği bir şey olduğu için tedirgin gibi görünerek, “Bölümün ne?” diye sordu.

Ne söyleyeceğime karar vermeye çalışarak dudağımı ısırdım. Beni izledi ve yumuşak bakışlarıyla cevabımı bekledi.

Nihayet boğazımı temizlediğimde, birdenbire onun dikkatli bakışları altında utandığımı hissettim.

“Hmm, henüz gerçekten bilmiyorum.”

Kaşları hafifçe çatıldı.

“Bilmiyorum da ne demek? Sen ikinci sınıfta değil misin?”

Biraz utanarak omuz silktim. “Olmalıyım. Ama o kadar çok çalışıyorum ki almam gereken kadar kredi alamadım.” Her ne kadar bu durumdan hiç hoşlanmasam da, “Bu gidişle on yıl sürecektir,” diye dalga geçmeye çalıştım. “Seceğim bölümün sihirli bir şekilde aklıma gelmesini umuyorum. Daha önce hiç bu tür şeyleri düşünme lüksüm olmamıştı. Günü kurtarmak her zaman, sadece hayatta kalmakla ilgiliydi, anlıyor musun?”

Lincoln düşünceli bir şekilde başını onaylar gibi sallarken yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

“Evet, bunu anlayabiliyorum. Ama şimdi buradasın ve kalbinden ne geçiyorsa onu yapma şansın var. Ne istiyorsun?”

Garip bir duygu karmaşası hissederek dudağımı ısırdım. Gerçekten anladığından emin değildim. Bildiğim kadarıyla bir malikânede büyümüşü ve isteyebileceği her şey elinin altındaydı. Ama en azından söylediklerimden dolayı beni yargılamaması hoşuma gitmişti.

Kendime hiçbir zaman hayal kurmak veya farklı bir hayatım olacağını düşünmek için izin vermemiştim. Bunu düşünmek neredeyse çok korkutucuydu. Ama orada oturup, önümdeki boş ekrana bakarken bunu sonsuza kadar erteleyemeyeceğimi biliyordum.

“Bilmiyorum,” diye sessizce itiraf ettim. “Yani okumayı ve yazmayı her zaman sevmişimdir ama bunun gerçekten kariyer haline getirebileceğim bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Çok uzak bir hayal gibi geliyor, anlıyor musun? Başımı sokacak bir evim olsun ya da market alışverişi yapayım diye endişelenmek istemiyorum. Zengin olmak umurumda değil ama güvende olmak istiyorum.”

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz onları ne kadar kolay söylediğimi fark ettim. Her zaman temkinli davranırdım ama onunlayken, duvarlar sanki hiç çaba sarf etmeden yıkılıyormuş gibiydi. Kendimi, daha önce kendime bile itiraf etmediğim şeyleri paylaşırken buldum.

Ağzımdan çıkan her şeyle gerçekten ilgileniyor gibiydi. Daha önce hiç kimse bana bakıp gerçekten daha fazlasını görmeyi istememişti.

Bana bir büyü yapıyor, kalbimi kendisiyle sarıp sarmalıyordu. Bu hem heyecan verici hem de korkunçtu.

Onunla geçirdiğim her saniye karşı koymamı daha da zorlaştırıyordu.

Lincoln bana güven veren bir şekilde gülümsedi ve uzanıp yanağımı hafifçe okşadı.

“Her şey bir hayalle başlar, bebeğim. Şimdi hepsinin gerçekleşeceğinden emin olabilirsin çünkü ben varım.”

O an çığlık atmak, benimle işinin bittiğine karar verdikten sonra yıkılmama neden olacak sözler vermeyi kesmesini söylemek istedim. Ama bunun yerine kendimi ona gülümserken buldum. Göğsüme bir sıcaklık yayılarak anılarımın her zaman içimde tuttuğu soğukluğu yok etti.

Tam başka bir şey söyleyecekti ki yanımdaki kanepede duran telefonu titreyerek konuşmamızı böldü. Telefonun ekranına bak-

tıgımda, bir kadının kocaman göğüslerini gördüm ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Ne gördüğümü anlamam bir saniye kadar sürdü ama Lincoln çoktan telefona uzanmış, dudaklarını ince, gergin bir çizgi halinde birbirine bastırıp çenesini sıkıyordu.

Derin bir nefes alıp, “Bu da ne şimdi?” diye mırıldandı. Fotoğrafı hızla sildi ve numarayı engelleyerek telefonunu ekranı aşağı bakacak şekilde kanepeye bıraktı. Bana baktığında gözlerinde karanlık bir ifade vardı. “Düşündüğün gibi değil. Bazen insanlar numaramı ele geçiriyor ve sanırım bu onların oyunu. Numaramı sürekli değiştirmek zorunda kalıyorum.” Sesi alçak ve ciddiye. Bana yalvaran gözlerle bakıyordu.

Sesimin bu kadar öfkeli ve kıskanç çıkmasından nefret ederek, “Yani onu tanımıyor muydun?” diye üsteledim.

Bir kez daha öfkelenmemden memnun olmuş gibi nazıkçe gülümsedi.

“Şey, onlar sadece onun göğüsleriydi. Bu yüzden emin olamam ama hayır, o göğüslerin daha önce tanıştığım birine ait olduğunu sanmıyorum.”

Benimle şakalaşmaya çalışıyordu ama yeşil gözlü canavarım kontrolden çıkmıştı. Böyle biri olacağımı hiç tahmin etmezdim.

Eşyalarımı toplamaya başladım.

“Hey,” dedi, sesinde bir panik havasıyla. “Ne yapıyorsun?”

“Geç oluyor. Eve dönmem lazım. Erkenden işe gitmem gerekiyor.”

Bir an sessizce oturdu ve ona bakmaya cesaret edemedim. Sonunda, sanki daha yeni kafasına dank ediyormuş gibi, “Gerçekten üzgünsün,” diye mırıldandı.

Dudağımı kemirdim ve kıskançlığımın kontrolü ele geçirmesine bu kadar kolay izin verdiğim için utançtan midemin bulanık olduğunu hissettim.

“Özür dilerim. Senin üzerinde hak iddia ettiğim falan yok.”

Başını eğdi ve yüzümü inceledi.

“Bunu gerçekten inanarak mı söylüyorsun?”

Ani gerginliğimi gizlemeye çalışarak gözlerimi devirdim.

“Tabii ki. Bu bizim ikinci randevumuz. Eğer buna randevu denirse tabii.”

Eğilip, “Pek    , bu lanet olası şey hemen şimdi sona erecek,” dedi. Sesi fısıltıya dönüşmüştü.

Nefesimin boğazımda dğmlenmesiyle gözyaşlarına boğulmam bir öldü. Siktir! Bu gece nasıl bu kadar kontrolden çıkmıştı?

Koltuktan kalktım ama daha bir yere gidemeden, güçlü kollarıyla beni sararak kucağına aldı. Daha önce yaptığımız ev turunda gezmediğimiz bir koridordan geçip, onun yatak odası olduğu her halinden anlaşılan bir odaya girmeden önce neler olduğunu anlamaya bile vaktim olmamıştı.

Beni yatağa fırlattığında donup kaldım. Nefesim kesilmişti ve bundan sonra ne olacağından emin değildim.

Kalbim hızla çarpıyor, buraya nasıl geldiğimizi anlamaya çalışırken vücudum titriyor, o ise karanlık ve tehlikeli bir tanrı gibi karşımda duruyordu.

Ona bakamıyordum bile. Gözlerim onun yüzü dışında her yerde geziniyordu. Duygularım karmakarışıktı, düşüncelerim rz-g  rdaki yapraklar gibi karışmış ve dağılmıştı.

Ama bu şaşkınlığım ve korkumun arasında bile vücudumun ona verdiği tepkiyi görmezlikten gelemiyordum. Tenim elektrik yüklü gibiydi ve nabzım arzuyla atıyordu. Orada durmuş, şu anda baldan çok kehribar rengi olan gözleriyle beni izliyordu. Yoğun bakışları her şeyi görüyor gibiydi. Bakışlarının sıcaklığı fiziksel bir dokunuş gibiydi ve onu daha da çok istememe neden oluyordu.

Bir an gergin ve yoğun bir sessizlik içinde kilitlenip öylece kaldık. Sonra tek kelime etmeden üzerime atladı, dudakları sert ve a bir şekilde dudaklarıma yapıştı. Tüm korkum ve şaşkınlığım bir anda eriyip gitti ve yerini ona duyduğum derin ve acı verici bir arzuya bıraktı.

Birden dudaklarını dudaklarımdan çekti. Göğsü inip kalkıyor, nefesi kesik kesik çıkıyordu.

Bir adım geriledi ve tepemde durdu. Başını iki yana salladı ve

dövmeli parmaklarını karmakarışık saçlarında gezdirdi. Sonra eli beline gitti ve eşofmanını aşağı çekerek o seksi, sertleşmiş, *devasa* sikini çıkardı. Kalın siki koyu renkli ve pürüzsüzdü. Damarları belirginleşmişti. Sertleşmiş olan sikinin pırıl pırıl parlayan başı zevk suyuyla kayganlaşmıştı. Tuhaf bir düşünceydi çünkü siklerin çekici olduğunu hiç düşünmemiştim ama onunki... Çok güzeldi.

Her kadının umutsuzca arzulamak için bu dünyaya gelmesinin sebebi gibiydi.

Beni tüketen arzu, şiddetli bir sancıydı. Islaklığımdan kayganlaşan, doyurulmayı bekleyen klitorisim zonkladığında kasıldığımı hissettim.

Ona *ihtiyacım* vardı.

“Benim üzerimde hak iddia edemeyeceğini mi sanıyorsun?” diye homurdanarak seks kokan sessizliği bozdu. “Ben seni bulmuşken başka birinin varlığının mümkün olduğunu mu düşünüyorsun?”

Dövmeli elini yavaşça sikinde gezdirdi, başparmağı ereksiyonunu kavradı ardından parmağını ağızma doğru yaklaştırdı. İnleyerek dudaklarımı araladığımda, onu ağızımdan içeri doğru itti ve o tuzlu tat benim yeni favorim oldu.

“Aferin kızıma,” diye soludu.

Dilimi başparmağının etrafında gezdirerek her damlasını almaya çalıştım ve o da yavaşça geri çekildi.

“Bana bak,” diye emrettiğinde gözlerim hemen yüzüne kaydı. “Hayır. Bana bak.”

Bakışlarım, o kaslı vücudundan aşağıya, karnına kadar uzanan sikine indi.

O sırada pembe deriye el yazısıyla kazınmış siyah harfleri fark ettim. Harflerin kırmızı renkli kenarları yeni yapılmış bir dövme olduğunu gösteriyordu.

Okuyabilmek için öne doğru eğilerek, “Ne?” diye mırıldandım.

MONROE.

Sikinde adımın yazılı olduğu bir dövme vardı.

Bakışlarım aniden onun ukala, kusursuz yüzüne çevrildi.

“Endişelenmeni gerektirecek bir şey olmadığı çok açık, değil mi?”

“Sen ne zam-”

Sözlerim yarıda kesildi çünkü insanın adının, bir sikin üzerine dövme yapılması hakkında ne söyleyebilirdim ki?

“Senin gerçek olduğunu anladığım an,” dedi kayıtsızca.

Sanki bu normal, günlük bir davranışmış gibi...

“Ben...”

Hâlâ doğru kelimeleri bulamıyordum.

El yazısıyla yazılmış harfleri incelerken duygularım boğazımda düğümlendi. Sanki adımı kendisininmişim gibi vücuduna kazıtmış, beni daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde sahiplenmişti.

Ben asla istenmeyen, bir yük gibi elden ele dolaştırılan, hiçbir yere ait hissetmeyen bir kızdım. Annem bile beni istememişti. Ama garip bir şekilde, isminin kalıcı olarak onun tenine -her şeyin ötesinde onun sikine- kazındığını görmek, içimde her zaman sızlayan bir boşluğu, terk edilme ve reddedilmeyle dolu onca yılın bıraktığı o boşluğu doldurmuştu.

Birden açıktan ölmek üzere olduğumu hissettim.

Çekinerek elimi uzattım.

“Ah, evet, dokun bana. Bunun için yanıp tutuşuyorum.”

Sesi acı dolu, enfes bir hırıltıyı andırıyordu ve bu, karnımda zaten yanmakta olan ateşe benzin dökmek gibiydi.

İçimde dolaşan şehvet kontrolden çıkmaya başlamıştı. O anda sadece sesini duyarak bile boşalabileceğimden emindim.

Öne doğru eğildim ve karnından aşağıya inerek, her bir kasının kıvrımını hafif hafif öpüp yaladım. O seksi V bölgesine ulaştığımda biraz oyalandım ve dilimi karın kaslarının üzerinde gezdirdim.

Dokunuşumun altında titriyor, nefesi seksi, kesik soluklar halinde çıkıyordu.

Sonra o etkileyici, uzun sikine geldiğimde bir an duraksadım. Yani bu şey çok büyüktü, en az yirmi santim uzunluğundaydı. Ama görüntüsü ve kokusu beni o kadar tahrik ediyordu ki karşı

koyamadım. Parmaklarımı zonklayan sikinde gezdirerek derisinin altında bir nabız gibi atan damarların izini sürdüm. Ondan yayılan ısıyı ve parmak uçlarımı ıslatan uyarılmışlığının kayganlığını hissedebiliyordum. Lincoln, gözleri şehvetle kararmış bir halde dikkatle beni izliyordu. Sikini hafifçe sıktım. Henüz parmaklarımı dokundurmamıştım bile ama ucundaki yarıktan yeniden sızan kayganlığı gördüm.

Onun tadına bakma dürtüsüne daha fazla karşı koyamıyordum. Bana daha önce tattırmıştı ve ben daha fazlasını istiyordum. Öne doğru eğildim ve sikinin ucunda biriken ıslaklığa dokunmak için dilimi çıkardım. Ben dilimi tepesinde gezdirirken, o da inleyerek sikini ileri doğru itti. Her zaman meni tadının güzel olmayacağını düşünmüştüm ama onunki... İçimden bir ses bunun durmak bilmez bir arzuya dönüşeceğini söylüyordu.

Ayrıca bu tür şeylerden nefret edeceğimi, kendimi aşağılanmış, küçük düşürülmüş hissedeceğimi düşünürdüm. Artık büyüdüğüm için annemi iş üstündeyken yakaladığım anları çok net hatırlıyordum ve bunlar hiç iyi tecrübeler olmamıştı.

Ama bu farklıydı. Lincoln farklıydı. Ona kontrolünü kaybet-tirmek, benden istediğini almasını sağlamak istiyordum. Onu nefes nefese bırakmanın verdiği güç baş döndürücü hatta bağımlılık yapıcıydı. Bana verdiği hediye için onu ödüllendirmek istiyordum.

Çünkü dövmesi bu anlama geliyordu. Bu bana verilen en güzel hediye-ydi.

Onu ağızımla keşfederken inledi ve başı geriye düştü. Sikini ağızımın biraz daha derinlerine doğru çektim ve onu özenle emerken dudaklarım etrafında sıkıca kenetlendi.

“Bebğim, aynen böyle,” diye inledi.

Sözleri beni denemeler yapmam için cesaretlendirdi. Dilimi onun üzerinde gezdirerek inlemesine ve daha fazlası için yalvarmasına yol açtım. Rahat edebileceğim bir aç buldum ve olabildiğince derine kadar aldım.

Sikini çekip, emerken, “Ah, evet, sevgilim,” diye övgüler yağdırdı. “Çok güzel, bebeğim. Çok güzel. Lütfen durma.”

Elleriyle başımın arkasını kavradı, zorlamadı ama nazik de değildi. Hepsini almam için beni çekti. Ağzıma doğru ittiği sikinin ritmine uyum sağlamak için boğazımı açmaya çalıştım ama öğürdüm.

“Hepsini al, Monroe. Sadece biraz daha. Sikimle boğul.”

Sesi sert ve talepkâr bir hal alınca onu saran dudaklarımdan bir inilti yükseldi. Bu yaptıklarımız nedeniyle ıslaklığım tam anlamıyla bacalarımdan akıyordu.

“O mükemmel ağzını sikmek istiyorum. Bana izin verecek misin bebeğim? Beni boşaltacak mısın?”

Sikinin etrafında inleyerek karşılık verdim ve o da yüzümdeki saçları geriye doğru itti.

Lincoln’ın yardımıyla, onu çılgına çeviren ve beni sırılsıklam eden bir ritim buldum. İnleyerek daha derine itti ve boğazımın arkasına doğru bastırdı.

Her darbeye onu daha çok istiyordum.

Eliyle çenemi kavradı ve başparmağını alt dudağımın kıvrımında gezdirdi. Dudaklarımı aralayarak tadına baktım ve tenindeki tuzlu tadın keyfini çıkardım. Dilimi sikinin başının etrafında gezdirerek onu kışkırttığımda hafifçe inledi.

Sonra elini başımın arkasına kaydırarak beni olduğum yerde tuttu ve kendisini daha da derine itti. Boğazımın arkasına dayana kadar kararlı bir şekilde derinlere doğru girmeye devam etti.

“Boğazını rahat bırak, bebeğim,” dedi usulca. Derin bir nefes aldım ve o daha derine iterken rahatlamaya çalıştım. Siki sorunsuzca aşağı kayarken, zevkle inleyerek başını geriye attı. Elleriyle saçlarımdan sıkıca tutup öylece durdu.

“Ah!” İnlediğimde ağzıma girip, çıkarken gözlerim geriye doğru kaydı. Her darbeyle daha da hızlanıyordu. Dilimi etrafında dolaştırarak, “Evet,” diye soludum. “Biraz daha. Lütfen.”

Saçlarımı çekiştirerek, “Hoşuna gidiyor, değil mi?” diye homurdandı. Yanıt olarak yine inledim çünkü aldığım zevkin yoğunluğu beni çıldırtıyordu.

Elimle kendime dokunmaya yeltendim. Boşalmaya ihtiyacım vardı. Geri çekilerek eliyle beni durdurdu. Bakışlarında şeytani bir parıltıyla, “Henüz değil, bebeğim,” dedi.

Yavaşça geri çekildi, daha sonra yeniden içeri kaydı. Hâlâ saçlarımı tutuyordu. Hareketleri yumuşak ve sabit bir ritme dönüştü, daha fazlasını istememe neden olan yumuşak bir ritim... Daha derine iterken ve o sert, uzun siki boğazımdan aşağıya doğru kaybolurken bakışlarını bana diktiğini hissedebiliyordum.

“Bu mükemmel bir his. Bu işte çok iyisin,” dedi soluk soluğa.

Ağızıma ateşli fakat zarif hareketlerle girerken içimi vahşi, umarsız bir açlık kapladı. Onun için *bu işte iyi olmak* istiyordum. Ona her şeyimi vermek istiyordum. Parmaklarım onun inişli çıkışlı kalçalarında, dolgun uyluklarında ve biçimli karnında aşağı yukarı geziniyor, o durmaksızın kendini içeri iterken kaslarının titrediğini hissediyordum. Temposu hızlandı, dudaklarından homurtu ve inlemelerden oluşan bir senfoni döküldü. Onun kendinden geçmiş görüntüsü içimdeki arzuyu daha da körüklüyordu.

Zevkten kısılan sesiyle, “Lanet olsun, sikim boğazındayken çok ateşli görünüyorsun, Rüya Kız,” dedi.

Ellerimle o sıkı kalçasını kavradığımda, kaslarının parmaklarımın altında hareket ettiğini hissettim. Hızını artırması için onu zorladım. Onu emerken azgınlıkla inliyordum, nefeslerim çaresiz ve kısa soluklar halinde çıkıyordu.

Eliyle neredeyse acı verici bir şekilde saçlarıma asıldığında inledim. Bana hükmetmesini, kontrolü ele geçirmesini seviyor, böylece düşünmek zorunda kalmıyordum. Kendimi onun verdiği hislerin içinde kaybedebiliyordum.

Alçak ve zevkten çatallaşmış bir ses tonuyla, “Ah, lanet olsun, em onu,” diye cesaretlendirdi. “Sikimi yala.”

Saçlarımdan daha sert çektikçe çığlıklarım daha da yükseldi. Homurtuları ve inlemeleri odayı doldururken daha kuvvetli hamlelerle itmeye başladı.

“Siktir! Sen mükemmelsin, yanılıyor muyum? Bunu gerçekten seviyorsun. Ağızını sikmemi seviyorsun. Çok iyisin.”

Hareketleri bir an için durakladı ve aldığı zevkle kendini kaybederken saçlarımı sıkıca kavradı. Sıcak menisi ağzıma fışkırmadan önce beni uyarmadı ve ben de tadına vararak yutabildiğim kadarını yuttum. Dudaklarımdan taşıp çeneme ve göğsüme aktı. Eğilip beni doyasıya öperken diliyle ağzımı keşfediyor, kendi tadına bakıyor olmasını umursamıyordu. Başparmağıyla menisini tenime yaydı.

“Gördüğüm en seksi şeysin,” diye fısıldarken sıcak nefesini dudaklarımda hissettim.

Lincoln

Dudaklarında kendi tadımı aradım fakat bunu hoşuma gittiği için değil, içinde benden bir parça olduğu için yaptım. Asla geri alamayacağım bir parçama *sahipti*. Benden ne isterse almasını istiyordum.

Ayrıca ruhunun zevkten eridiğini gösteren çığlıklar atmasını da istiyordum. Adımı göklere haykırmasını istiyordum çünkü ben de onun bir parçasına sahiptim.

Hülyalı bakan gözlerle, “Tadın çok güzel,” diye mırıldandı.

Tekrar sertleşmeye başladım çünkü benim benimle kaplıydı. Dudakları şişmiş ve ıslanmıştı.

Onunla böyle olacağını biliyordum. Her dokunuşla büyüyen, her şeyi kuşatan bu çılgınlık... Ona ele geçirilmiş bir adam gibi baktığımın farkındaydım.

Ama elimde değildi.

Taytını aşağı çektim ve parmaklarım hemen onun ıslak kıvrımlarında gezinmeye başladı.

Hafifçe inlerken yalvarır gibi ve çaresizce bakıyordu.

Onu sismek istedim. İçine girmek ve asla çıkmamak istedim.

Ama henüz o noktada olmadığını biliyordum.

Dövmem güven sorununa yardımcı olmuş olabilirdi ama yine de ürktüğü anda kaçabilecek durumdaydı. “Sen çok uslu bir kızsın, Monroe,” diye mırıldandım. “Seni şimdi boşaltacağım. Senin de beni hissettirdiğin kadar iyi hissetmeni sağlayacağım.”

Parmaklarımı klitorisinin üzerinde gezdirip, daracık girişine hafifçe bastırıırken, “Linc...” diye fısıldadı. İnledi ve gözlerini kapadı. Kızım övgüyü seviyordu hatta buna delicesine muhtaçtı.

O zümrüt bakışların üzerimde kalmasını istiyordum. Ona bu kadar iyi hissettirebilecek tek kişi olduğumu anlaması için yanıp tutuşarak, “Bana bak,” diye çıkıştım. Bakışları benimkilere kilitlendi ve o berrak yıldızlı gözleri sırtımdan aşağıya kadar ürperme neden olan yumuşak, büyüleyici bir ışıltı yaydı.

Ona sahip olmak üzereydim. Beni henüz sevmemiş olabilirdi ama daha şimdiden ona hissettirdiklerimin bağımlısı olmuştu.

Onun ilgisi altında sarhoş olduğumu hissettim. Beni takıntı haline getirmesini, her saniye beni düşünmesini istiyordum. Benim yaptığım gibi. Parlak siyah bukleleri narin yüz hatlarını çevreliyordu ve beni de kendisiyle birlikte dibe çekmek için yerin altından gönderilmiş kara bir meleğe benziyordu. Dudaklarım dudaklarına yapıştı. Dilini emerken ve o kıvrılırken içine iki parmağımı daha soktum.

Sonra o daracık girişle parmaklarımı boğarcasına boşaldı. Yanakları pembeleşerek parladı.

Sanki ruhunun gizli şifresini keşfetmişim gibi tüm vücudunun erimesini izlerken, “Aferin kızıma,” diye mırıldandım.

Sonrasında temizlendim çünkü saksoyla ölüm, kulağa iyi bir seçenek gibi gelse de dövmem iltihaplandığı için sikimin enfeksiyon kapmasını istemiyordum. Faaliyete geçmeden önce en az üç hafta daha beklemem gerektiğinden oldukça emindim.

Ah, pekâlâ.

Yatağa döndüğümde onu kendime çektim. Ellerimi vücudunun mükemmel hatlarında gezdirirken zamanı durdurabilmeyi, onu bu şekilde sonsuza dek yanımda tutabilmeyi diledim.

Sonunda nefes alıp verişleri düzeldi ve uykuya daldı.

Ben ise yatağымda uyuduğı ilk seferin bir saniyesini bile kaçırmak istemediğim için bütün gece uyumadım.

21. BÖLÜM

MONROE

Gözlerimi yavaşça açıp etrafıma bakındım. Sabah ışığı pencere-
relerden içeri süzülüyor, odaya yumuşak bir ısıltıyla doluyordu.

Uyuyakalmıştım.

Lincoln'ın yatağındaydım.

Bütün gece huzur içinde uyumuştum. Bu bir ilkti.

Etrafıma bakınarak odadaki detayları inceledim. Duvarlar
koyu griye boyanmıştı; bu da odaya sıcak ve samimi bir hava ve-
riyordu. Yumuşak pelüş battaniyelerle, yastıklarla ve bembeyaz
çarşaflarla kaplı, kocaman, battal boy bir yataktı. Bir gece önce
olanları hatırlayınca yüzümün kızarmasına engel olamadım.

Oda, tamamı erkeksi ve sofistike görünümlü, koyu renk ahşap
mobilyalarla dekore edilmişti. Yatağın karşısındaki duvarda, etra-
fında hatıra amaçlı çeşitli spor eşyaları bulunan büyük, düz ekran
bir televizyon asılıydı. Yatağın solunda, ebeveyn banyosuna açılan
bir kapı fark ettim.

Yatakta dönerek yüzümü onun yastığına gömdüm ve parfü-
münün hafif kokusunu içime çekerek sakinleşmeye çalıştım.

Birdenbire tekrar Lincoln'ın yatağında olduğumu hatırladım.

Güneş, uyandığım zamanlarda olduğundan çok daha tepe-
deydi.

İşe geç kalmıştım.

Yataktan fırladım ve dün gece giydiğim taytı bulmak için ça-
resizce odaya bakındım. Sonunda onları bir sandalyenin üzerinde

düzgünce katlanmış olarak buldum. Üzerime geçirdikten sonra yüzüme biraz su çarpmak için odadaki banyoya koştum.

Siktir! Herkes dün gece ne yaptığımı anlayacaktı. Cildimin her yerinde izler vardı, saçlarım kuş yuvasını andırıyordu ve ısıldıyordum. Sanki Lincoln kendi altın ışıltısından bana da vermişti.

İlginçti.

Lincoln'ı bulmak ve farklı kıyafetler alabilmek için beni evime bırakmasını umarak koridora koştum. Ev çok büyüktü ve birkaç kez yanlış yöne döndükten sonra sonunda onu mutfakta, çıplak sırtı bana dönük bir halde buldum. Kaslarının bu kadar belirgin ve şekilli olması gülünçtü. Sanki Tanrı onun üzerinde diğer herkesten çok daha fazla zaman harcamış gibiydi.

Kahretsin, çok güzeldi.

Ne yazık ki mutfak adası alt tarafını görmemi engelliyordu. Ama o kısmının da aynı derecede enfes olduğunu biliyordum.

O sırada, tavada çevirdiği pankeklerin nefis koktuğunu fark ettim. Belli ki mutfakta iddia ettiği kadar kötü değildi.

Bir ses çıkarmış olmalıydım çünkü dikkati bana yöneldi. Gözleri vücudumda gezinirken bakışları hızla hararetlendi, boynumdaki izlere ve birbirine karışmış saçlarıma takıldı.

Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayıldı ve birden utandım. Bilmiş bir şekilde gülümsedi ve bu gülümseme sadece birinin sikini emdikten sonra gelebilecek türdendi.

“Senin için yatağa kahvaltı getirecektim,” diye mırıldandı ve bir orduyu doyurmaya yetecek kadar krep, pastırma ve yumurtayla dolu masayı işaret etti.

Kaşlarımı kaldırarak, “Yemek yapmadığını sanıyordum,” diye hatırlattım.

“Bunların hepsini Bayan Bentley hazırladı. Ben sadece karışımı pişiriyorum,” diye utanarak itiraf ettikten sonra tekrar tavaya döndü. “Ama şimdiye kadar sadece üç tanesini yaktım. O yüzden sen yatağına geri dön, ben de ziyafetinle birazdan orada olacağım.”

Planını bozduğum için kendimi suçlu hissederek, “Kalamam,” dedim isteksizce. “Zaten işe geç kaldım.”

Dudakları büzülmüştü. Bakışlarında hayal kırıklığına benzeyen bir ifadeyle bana döndü.

Alçak ve ikna edici bir sesle, “Hadi, Monroe,” dedi. “Çok sıkı çalışıyorsun. Bir gün izin al, sadece bu seferlik. Günü birlikte geçirip eğlenceli bir şeyler yapabiliriz.”

Başımı iki yana salladım. “Öylece hasta olduğumu söyleyemem, Lincoln. Kira için paraya ihtiyacım var. Şu anda alacağım her ödeme kelimenin tam anlamıyla önemli,” diye çekinerek açıkladım. Hayatında hiç para kaygısı yaşamamış birine bunu itiraf etmekten utanç duyuyordum.

Hatasını anlamış gibi spatulayı bırakıp yanıma geldi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

“Özür dilerim, bebeğim. Sana baskı yapmak istememiştim. Sadece seninle vakit geçirmek istiyorum ve her zaman çok çalıştığın için kendimi kötü hissediyorum.”

İçimden yükselen histerik kahkahayı bastırdım. Ben de onunla vakit geçirmek istiyordum ama bir günlük ücret kaybını göze alamazdım. “Gitmeliyim,” dedim kararlı bir şekilde ve saate bakıp, vardiyamın yirmi dakika önce başladığını görünce daha da korktum. Boku yemiştim.

Yumuşayan bakışlarıyla, “Elbette,” dedi. “Hemen gidiyoruz.”

Lincoln arabayı evimin önüne çekti ve bana içeri kadar eşlik etti. Duş almaya vaktim yoktu, bu yüzden üzerime temiz kıyafetler giydim ve saçlarımı topuz yaptım.

Lincoln gözlerini benden hiç ayırmadı. Ruh hali her geçen saniye daha da fırtınalı bir hal alıyordu.

Yanından geçmeye çalışırken, yüzünü boynuma gömerek, “Şimdi bütün gün benim gibi kokacaksın, bebeğim,” diye mırıldandı.

Doktorun muayenehanesine vardığımızda Lincoln arabayı park edip arkamdan geldi.

Aceleyle içeri girmeye çalışırken, “Sonra görüşürüz,” dedim ama Lincoln ben kaçamadan parmaklarını benimkilere geçirdi ve muayenehaneye kadar benimle geldi. “İçeri girmene gerek yok. Ben iyiyim.”

Alnıma bir öpücük kondurdu.

“Sadece geç kaldığın için başının belaya girmeyeceğinden emin olmak istedim.”

Kıs kıs güldüm.

“Ünlü olmanın avantajını mı kullanacaksın?”

“Onun gibi bir şey,” diye sırtıırken eğlendiği belliydi.

Doktorun odasına girdiğimizde, Doktor Kevin’in çoktan gelmiş olduğunu fark ettim. Bu garipti çünkü buraya başladığımdan beri saat ondan önce işe geldiğini hiç hatırlamıyordum. Lincoln’ı görünce gözleri parladı ve bakışları dün bana gönderilen siyah çiçeklere kaydı. Birisi onları masama geri koymuştu. Biraz utanarak kıpırdandım. Özel hayatımı her zaman işimden ayrı tutmuştum. Gerçi daha önce gerçek bir özel hayatım olmamıştı. Bu durum, her şeyin bir anda karışmasına neden olacaktı.

Doktor Kevin sakın bir şekilde, “Geç kaldın,” dedi. Bakışlarıyla beni eleştiriyordu. Bugün hava, bir şal ya da başka bir şey takarak boynumdaki izleri gizleyemeyeceğim kadar sıcaktı ve onun da bu izleri fark ettiği açıktı.

Özür dilemek için ağzımı açtım ama ben daha bir şey söyleyemedi Lincoln araya girdi.

“Zamanın nasıl geçtiğini anlamadık,” dedi yumuşak bir sesle. Elini sahiplenici bir tavırla belime koymuştu, sesinde beni utandıran ama duruma hiç de faydası olmayan imalı bir ton vardı. Eminim ki her işverenin duymaktan hoşlandığı şey, çalışanlarının yatak odasında oldukları için işe zamanında gelme zahmetine girmedikleriydi.

Ona ters ters bakarak işleri daha da kötüleştirmeyi bırakması için sessizce baskı yaptım ama o sadece gülümseyip, ne demek istediğini kanıtlamak istercesine beni içten bir şekilde öptü. Dudakları dudaklarıma değdiği anda kalbim hızla çarpmaya başladı. Ağzı seksi ve heyecan vericiydi. Öpücüğünün içinde erirken bir an için bir doktor muayenehanesinin ortasında, patronlarımdan birinin önünde olduğumuzu unuttum. Dilini kullandığında, dudaklarında, pişirirken *tadına bakmış* olduğunu düşündüğüm pan-

keklerden kalan tatlı akçağaç şurubunun tadını aldım. Kendimi kollarımı boynuna dolayıp, onu kendime çekerken buldum. Aramızdaki sıcaklık yoğunlaştı. Etrafımızdaki dünya yok oldu ve ben onun içinde kayboldum.

Bir kez daha.

Birinin boğazını temizlemesiyle irkildim ve az önce ne yaptığımı fark ettiğimde yerin dibine girmek istedim.

Lincoln dudaklarını kendini beğenmiş bir ifadeyle kıvırdı. Bana bakarken gözleri keyifle dans ediyordu ve çok eğlendiğini görebiliyordum. Kontrolümü kaybettirdiği için gurur duyuyordu. Bana göz kırpmadan önce dudaklarını bir kez daha dudaklarıma değdirdi ve başka bir şey söylemeden, hafif bir ıslık çalarak uzaklaştı.

Lincoln gözden kaybolduğunda Doktor Kevin'in ifadesi değişti ve işe koyulmam için bana çıkıştı. Hışımınla çıkıp, gitmeden önce, "Tehlikeli sularda yüzüyorsun," diye uyardı.

Masama doğru ilerlerken midemin düğümlendiğini hissettim. Doktor Kevin'in yorumu açık bir tehditti ve bir kez daha işleri berbat etmeyi göze alamayacağımı biliyordum. Bu işi kaybedemezdim.

Ama bazı evrak işlerini düzenlemeye başladığımda düşünmeden de edemedim.

Dün gece buna değmişti.

Lincoln

Patronu sorun yaratabilirdi. Bunun bir an önce halledilmesi gerekiyordu. Kafamda halledilmesi gereken şeylerin hiç bitmeyen listesine bunu da ekleyerek asistanım Pete'e mesaj attım ve Monroe'ya öğle yemeği göndermesini istedim. Bu sabah işe yetişmek için acele ettiğinden yemek yememişti ve ben de bir şeyler yediğinden emin olmak istiyordum.

P: *Ona ne göndereyim?*

Asistanıma onun en sevdiği yiyeceklerin bir listesini yapmam gerekiyordu. Derhal.

Biftekli taco ve peynir. Bir sürü peynir ve bir diyet Dr. Pepper.

P: *Anladım. İki çeşit peynir.*

Arabayı çalıştırdım ve onun binasından uzaklaştım. Sanırım her şeye rağmen antrenmana gidecektim. Elemeler yaklaşırken antrenmanlara gitmemek pek de iyi bir fikir değildi zaten. Yine de Monroe, günü benimle geçirmeyi kabul etseydi bunu yapardım. Elimde değildi ama her anımı onu benim olduğuna ikna ederek geçirmek istiyordum.

Sen onu üç yap.

Antrenman salonunun otoparkına girdim ve telefonumu milyonuncu kez kontrol ederek Monroe'nun hâlâ ofiste olduğundan emin oldum. Beni bekleyen bir mesaj vardı.

Rüya Kız: *Sanırım dün gece tasdik ettim, gerçekten de buruşuk ve ihtiyar taşakların yokmuş.*

Gülüp başımı iki yana salladım. Dün gece gerçekten de hayatımın en ateşli gecesi olduğu için kastettiği şeyi düşünerek sertleşmemek için kendimi zor tuttum.

Emin olamıyorum. Bir kez daha kontrol etsek mi? Bu gece?

Adının yanındaki üç nokta en az bir dakika sürdü ve onu danışma masasında oturmuş, yanakları kızarmış, buna ne cevap vereceğine karar vermeye çalışırken hayal edebiliyordum.

Rüya Kız: *Sabırsızlanıyorum.*

Sızlandım ve arabadan inmeden önce kendime çekidüzen verdim. Bu antrenman kesinlikle rahatsız geçecekti.

22. BÖLÜM

LINCOLN

Antrenmanın ortasıdaydım. Takım arkadaşlarımla birlikte buzun üzerinde bir ileri bir geri kayıyordum. Bazı egzersizleri yaparken patenlerimizin buza sürtünme sesi pistte yankılanıyordu. Bir saatten uzun bir süredir pas ve vuruş çalıştığımız için kaslarım yanmaya başlamıştı.

Koç nihayet ılık çalarak mola vaktinin geldiğini söyledi ve ben de su içmek için yedek kulübesine doğru kaydım. Tam oturmuştum ki yanımda duran telefonum titredi. Genelde antrenman sırasında dolabımda bıraktırdım ama Monroe'dan gelecek hiçbir şeyi kaçırmak istememiştim.

Mesajın aslında Monroe'dan gelmediğini gördüğümde yüreğim sıkıştı. Mesaj babamdan geliyordu ve akşam yemeği için saat beşte *siktiğimin evinde* olmamı istiyordu.

Sinirli bir şekilde iç geçirdim ve telefonumu bankın üzerine vurdum. Bank sallandığında yanımda oturan Ari'nin dikkatini çekti.

"Lincoln?"

Başımı iki yana salladım ama tabii ki meraklı piç telefonu eline alıp mesajı okudu. Çenesini sıkı ve tiksinti dolu bir ifadeyle başını iki yana salladı. Gözlerindeki endişeyle bana bakarak, "Neden buna katlanıyorsun?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. Bu konuda konuşmak istemiyordum. Aynı konuşmayı milyonlarca kez yapmıştık ve o hiç anlamamıştı. Ari yaklaşıp sesini alçalttı.

“Lincoln, buna izin vermeyi ne zaman bıraka-”

Ağabeyimin adını duymak istemediğim için onu iterek, “Kapa çeneni, Ari,” diye hırladım.

“İyi,” diye tersledi ve banktan atlayıp, buzda kayarak uzaklaştı.

Antrenmana devam ettik ama ben özensizdim, öfke ve hayal kırıklığı hareketlerimi engelliyordu.

Dalton sırtıttı. Buzdaki bir çentik beni neredeyse yere serecek-ken, “Hey, Lincoln, nasıl kayılacağını unuttun mu?” diye bağırdı.

Sakinleşmeye çalışarak gözlerimi devirdim.

Tam vuruşumu yapacaktım ki Ari bana çarptı. Sert bir darbeydi ve buzun üzerinde uçmama neden oldu.

Ayağa kalktığımda Ari’nin bana doğru kaydığını gördüm, yumruklarını sıkmış ve yüzünü öfkeyle buruşturmuştu. Sırada ne olduğunu biliyordum ve kendimi çarpışmaya hazırladım. Çarpıştık ve ikimiz de aniden yumruklar atmaya, birbirimizin etrafında dönerken karşılıklı darbeler savurmaya başladık.

Bağırışmaların ve ısıklık seslerinin belli belirsiz farkındaydım ama Ari’nin çenesine bir yumruk indirdiğimde adrenalininim duramayacak kadar yükselmişti. Geriye doğru sendeledi ama hemen ayağa kalktı ve bir yumrukla karşılık verdi. Şimdi ikimiz de soluk soluğa kalmıştık, yüzlerimiz efor ve öfkeden kızarmıştı.

Ari, omzum karnına çarpıp, ikimizi de yere sererken, “Senin derdin ne, lan?” diye bağırdı.

Koçlar bir saniye sonra tepemize binmişti. Bağırıp, çağırarak bizi birbirimizden ayırmaya çalışıyorlardı. Ari’ye dik dik bakarken kendime duyduğum tiksinti damarlarımda dolaşıyordu ve hâlâ dövüşmek için can atıyordum. Koçlar çok kararlıydı ve çok geçmeden birbirimizden zorla uzaklaştırıldık. Formalarımız yırtılmıştı ve yüzlerimizden ter damlıyordu.

Koç bize, “İkiniz de soyunma odasına gidin!” diye bağırırken sesi pistte gümbür gümbür yankılandı. “Bugünlük işiniz bitti!”

Hâlâ öfkeli bir şekilde Ari’ye baktım. Koçlar bizi kapıya doğru itiyordu. Buz pistinden çıktığımızda, takım arkadaşlarımdan kavga hakkında şakalaşıp gülüşüklerini duydum.

Öfkeyle soyunma odasına doğru yürüdüm.

Soyunma odasına girdiğimiz anda Ari patladı. Göğsü nefes nefese inip, kalkarken, “O da neydi öyle?” diye homurdandı. Sağ gözünün etrafında bir morluk oluşmaya başlamıştı bile.

Öfkem hızla azalarak yerini suçluluk duygusuna bıraktı. Halbuki gün çok umut verici bir şekilde başlamıştı.

Yakındaki bir sandalyeye çöktüm ve başımı utanç içinde öne eğdim. Kafamı kaldırıp, bir elimi saçlarımın arasından geçirerek yüzümden uzaklaştıran kadar uzunca bir süre geçti.

“Lanet olsun. Özür dilerim,” diye iç çektim.

Ari inatçı bir tavırla, “Ben o yumruk için üzgün *değilim*,” dedi ama yine de yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Omuz silkip, “Zaten ödleğe bir yumruktu,” diye takıldım.

Sonunda aramıza huzurlu bir sessizlik çöktü, ta ki Ari boğazını temizleyene kadar.

“Ari,” diye homurdandım. “Bunu gerçekten duymak istemiyorum.” Patenlerimi çıkarıp koşu ayakkabılarımı giydim.

Ayağa kalktı ve çenesini inatçı bir şekilde havaya dikerek duvara yaslandı.

Kaşlarını meydan okurcasına kaldırarak, “Senin kız hakkında bir şey söylerse ne yapacaksın?” dedi,. “Seni ezip geçmesine izin mi vereceksin? Çünkü adının yanında yedi haneli rakamlar olmayan bir kıza âşık olmandan memnuniyet duymayacağına eminim.”

“Sen bir mankafasın,” diye tersledim ve çantamı kaptığım gibi arkama bile bakmadan soyunma odasından çıktım.

Yine de ailemin yanına giderken Ari’nin haklı olduğunu biliyordum.

Annemle babamın malikânesine yanaştım. Sokaktaki diğer evlerin üzerinde yükselen, beyaz bir yapıydı. Heybetli kapılar gıcırdayarak açıldı ve çocukluğumun geçtiği geniş malikâne göründü. Beyaz sütunları ve etrafını saran bir ön verandası olan üç

katlı, görkemli bir binaydı. Binanın etrafı bakımlı çimlerle ve üç dönümlük bir alana yayılan yüksek meşe ağaçlarıyla çevriliydi ve sanki nesillerdir orada yaşayan köklü bir aile izlenimi veriyordu.

Dış görünüş ailem için her şeydi. Malikâne, zenginliklerinin ve toplumdaki statülerinin bir simgesiydi sadece. Giydikleri tasarım kıyafetlerden, düzenledikleri gösterişli partilere kadar hayatlarının her ayrıntısı imajlarını korumak için titizlikle planlanırdı. Onları gösteriş üzerine kurulu bir hayattı ve bu duvarlar arasında yaşanan tüm karanlığı gizliyordu.

Komşular annemin bahçıvan *ve* tenis hocasıyla yattığını bilse ne düşünürlerdi acaba? Babam da muhtemelen dün gece ofisinde beş fahişeyle kokain çekiyordu.

Bir de tabii ki Tyler vardı. Onun hayaleti her yerdeydi.

Buradan nefret ediyordum.

Son derece iyi bakılmış, parlak yeşil çimler önümde uzanıyor, güneş ışığında neredeyse ışıldıyordu. Büyük girişe çıkan merdivenleri tırmanırken, mideme bir korkunun yerleştiğini hissetmeden edemedim. Neler olacağını biliyordum.

Kapıyı, elinde her zaman bir not panosu tutuyormuş gibi görünen ve sert bir kadın olan evin kâhyası Bayan Talbot açtı. Her zamanki siyah etekli takımını giymiş, saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı. “İyi akşamlar, Bay Daniels,” diyerek beni başıyla selamladı.

Zoraki bir şekilde kibarca gülümseyerek, “Bayan Talbot,” dedim.

En az son on yıldır evi o idare ediyordu.

Gülümsediğini hiç görmemiştim.

Sanki burada büyümemişim gibi beni içeri alırken etrafımı saran zenginliğe baktım. Mermer zeminler ayaklarımın altında parlıyor, yüksek tavanlardan kristal avizeler sarkıyordu. Her yer tertemizdi. Sanki burada kimse yaşamıyormuş gibi tek bir fotoğraf ya da başka şahsi bir ayrıntı yoktu. Her şey son modayı ve trendleri yansıtacak şekilde birkaç yılda bir güncellenirdi.

Yemek odası da bir o kadar görkemliydi; on kişilik uzun bir masa ve tepesinde asılı kristal avizeler vardı. Annemle babam en

şık kıyafetleriyle çoktan masaya oturmuştu. Yerime oturduğumda varlığımı zar zor fark ettiler. Babamın sağında, lanet olası Kara Lindstrom oturuyordu.

Sikeyim!

Bu tür bir yemek masası için kesinlikle uygun olmayan, sahte göğüslerini sergileyen daracık elbisesine baktım. Tipik aşırı sarışınlardandı ve fazlasıyla sıska bir sosyetikti. Sahte dudakları ve sanki bir bok koklamış gibi asık suratlı bir ifadesi vardı.

Benim rüyalarımındaki kıza hiç benzemiyordu.

Ama işte burada, babamın münasip bir şekilde yanıma oturduğu Kara'yla yemek masasındaydım.

“Benimle dalga geçiyor olmalısın,” diye mırıldandım ve geceyi berbat etmem için bana meydan okuyan babam sert bir bakış attı.

Yerimde huzursuzca kıpırdanıp, bana doğru uzattığı yanağını görmezlikten gelerek, “Kara,” dedim. Fena halde öfkelenmişim. Ona kesinlikle dokunmayacaktım ve bu akşamki yemekten bir şey çıkacağına dair ona herhangi bir umut vermeyecektim. Ya da hemen şimdi sikimi çıkarıp ona Monroe’nun ismini göstersem nasıl olurdu?

Gerçi Kara’yı tanıdığım kadarıyla başka birine zarar verdiği hissi onu muhtemelen azdırırdı.

Annem, “Lincoln,” diye soğuk bir sesle beni selamladı. Gözleri hafifçe buğulanmıştı ve bugün için hangi reçeteli ağrı kesiciyi tercih ettiğini merak ettim.

Başımı sallayarak, “Anne,” diye cevap verdim.

Burnunun ucuyla şortumu ve kapüşonumu işaret ederek, “Yemekten önce duş alamamanın bir nedeni var mı canım?” dedi.

Akşam yemeğinden önce duş almanın iyi bir fikir olduğunu hatırlamaya fırsat kalmadan soyunma odasından çıkmış ve otoparka girmiştim.

Sonra *siktir et*, demiş ve Ari’yle tekrar yüzleşmek istemediğim için antrenman kıyafetlerimle gelmişim.

Ne yazık ki Kara terli olmamı ve şüphesiz kokuyor olmamı pek umursamışa benzemiyordu.

Annemle babam şık giyinmişti. Babamın üzerinde özel dikim, siyah bir takım elbise, beyaz bir gömlek ve koyu lacivert bir kravat vardı. Saçları düzgünce arkaya taranmıştı. Annem ise vücudunu doğru yerlerden saran kıpkırmızı, zarif bir elbise giymişti. Sarı saçları dağınık bir topuzla toplanmış ve yüzü birkaç perçemle çevrelenmişti.

Onların kıyafetleriyle benimkiler arasındaki tezat çok komikti. “Beni gördüğüne sevineceğini biliyordum,” diye alaycı bir sesle cevap verdim ve Kara sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı.

Annem başka bir şey söyleyemeden çalışanlar çeşitli gurme yemeklerle dolu gümüş tepsilerle yemek odasına girdi. Havayı dolduran yemek kokusu midemin guruldamasına neden oldu. Ama hiçbirinden zevk almayacağımı biliyordum. Tek düşünebildiğim, Monroe’yla geçirdiğim ve o kucağımda otururken dışarıdan söylediğimiz yemekleri yediğimiz dün geceydi.

Bunu düşünmek bile ağzımı, önümdeki gösterişli sofradan çok daha fazla sulandırıyordu.

Telefonumu cebimden çıkarıp masanın altına sakladım ve Monroe’nun derse doğru yola çıktığından emin olmak için takip uygulamasını kontrol ettim. Öğle yemeği için teşekkür etmiş ve işi bittikten sonra bir yemek organizasyonunda çalışacağını söylemek için bana mesaj atmıştı.

Bu yemeği nasıl atlatacağımı bilmiyordum.

Özledim seni.

Birkaç saniye sonra hâlâ cevap vermeyince telefonu isteksizce cebime koydum ve dikkatimi tekrar yemeğe verdim.

Annem yoğun bir şekilde açığa çıkan güneyle aksanıyla, “Kara, sana geçen gece Whitney’nin galasında kesinlikle muhteşem görüldüğünü söylemek istiyordum,” dedi. “İyi vakit geçirdin mi?” Bir yandan da aslında yemeyeceği somon balığını parçalara ayırıyordu.

“Çok güzel bir etkinlikti ve çok da iyi bir amaç için düzenlenmişti. Ama seni orada göremedim, Lincoln. Genellikle hiç kaçırmazsın,” diye mırıldandı Kara. Konuşurken göz göze gelebilmek için bir parmağını göğüs dekoltesinde gezdiriyordu.

Üzgünüm, tatlım. Monroe'nun göğüsleri trilyon kat daha güzel.

Monroe'nun pembe meme uçlarını emdiğimi, hafifçe ısırığımı ve dudaklarının arasından o hafif iniltinin çıktığını hayal etmemeye çalıştım.

İn, oğlum.

Kara'ya yanlış bir izlenim vermek *istemiyordum*.

Babam benim adıma alaycı bir şekilde, "Lincoln o küçük oyunlarından birindeydi," diye cevap verdi.

"Baba, bunu bilmene bile şaşırdım. Programımı takip ettiğini bilmiyordum," diye alay ettim ve saygısız üslubumdan dolayı boyundan yukarıya kırmızı bir öfke dalgasının tırmanmasına neden oldum.

Annem şarabından büyük bir yudum alarak, "Tabii ki takip ediyoruz, oğlum," diye kıkırdadı.

İşte bu! Lütfen kafayı bul, anne. Benim için.

Üçü birden sohbet ettiler ve arada sırada, anlamsız bir sosyal olay ya da komşularının yeni aldığı spor araba hakkında fikrimi almak için beni de sohbe dahil ettiler. Sohbetin gerçekten ilginç olan tek kısmı buydu.

Kara'nın burada olmasının tek nedeni babamın onun baba-sıyla yapmaya çalıştığı anlaşmaydı ama babam yine de işle ilgili bir konu açmadı. Tüm kadınların aptal olduğunu düşünür, bu yüzden onların önünde önemli bir şeyden bahsetme zahmetine girmezdi.

Yemek uzadı çünkü ortalama bir aile yemeği için illa beş çeşit yemek yenmesi gerekiyordu.

Ben *cheesecake* yemeye çalışırken, Kara elini koluma götürüp masaj yapmaya başladı. Bana doğru eğilerek göğüslerini tenime bastırdı.

Babamın onaylayan bakışlarının üzerimizde gezindiğini hissederek donakaldım.

Döndüm ve dudaklarım kulağına değecek şekilde ona doğru eğildim. Sanki konuşmak yerine klitorisine dokunuyormuşum gibi sık nefeslerle göğsü inip kalkmaya başlamıştı bile.

“Bana bir daha dokunursan bu çatalı sana saplarım,” diye mırıldandım. Donup kaldı. Korkuyla bana bakarken gözlerinde şok ve şaşkınlık ifadesi belirdi. Bunu beklemediği çok açıktı.

Hafifçe titreyen bir sesle, “Pardon?” diye fısıldadı.

Soğuk bir gülümsemeyle, “Beni duydun,” dedim ve sonra sırf eğlence olsun diye tatlımdan bir lokma alıp ağzıma götürdüm.

Kara’nın ağzı bir karış açık kaldı ve bir an için ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi sadece yüzüme baktı. Sonra aniden ayağa kalkıp çantasını kaptı.

“Ben... Öz- Özür dilerim,” diye kekeleyerek masadan uzaklaştı. “Gitmem gerekiyor.”

Arkasını dönerek neredeyse koşar adımlarla odadan çıktı ve beni bir anda yirmi derece soğumuş gibi hissettiren odada, öfkeden kuduran ebeveynlerimle baş başa bıraktı.

Babam ayağa fırlayıp, ellerini masaya vurarak, “Ne yaptın lan, sen?” diye kükredi. Masadaki cam tabaklar ve bardaklar şangırdadı.

Personel mutfağa dağılırken, annem şarap bardağını kaptığı gibi tek kelime etmeden odadan çıktı.

Bütün bu olanlardan hiç rahatsız olmamış gibi bir lokma daha *cheesecake* aldım.

Babam tartışmaya yer bırakmayacak bir sesle, “Benimle gel, Lincoln,” diye homurdandı.

Kendimi ayağa kalkıp, malikânenin ikinci katında yer alan geniş ofisine peşinden giderken buldum. Zarif bir şekilde dekore edilmişti; duvarlar koyu renkli ahşap panellerle ve zemini yumuşacık halılarla kaplıydı. Büyük bir meşe masa, süslü bir deri sandalye, deri ciltli kitaplar ve aile yadigârlarıyla dolu bir dizi uyumlu kitaplık odayı dolduruyordu.

Tavanın ortasından sarkan büyük kristal avize, odadaki her şeyin üzerine sıcak bir ışık saçıyordu. Babamın masası kâğıtlarla, dosyalarla ve çeşitli ofis malzemeleriyle doluydu. Masada, üzerinde birkaç ekran açılmış, hisse senedi grafiklerini ve finansal verileri gösteren bir bilgisayar monitörü vardı.

Masanın arkasındaki büyük pencereden dışarı baktım ve geniş arazinin manzarasını inceledim. Oradan yemyeşil bahçeleri ve aşağıdaki pırıl pırıl havuzu görebiliyordum. Gözümün önünden Tyler’la birlikte yüzdüğümüz anılar geçti. Başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

Duvarlar, babamın bugünkü başkanla el sıkışırken çekilmiş bir portresi ve *Forbes* dergisinin kapağında babamın yılın en başarılı işadamı olarak gösterildiği çerçeveli bir kopyası da dahil olmak üzere çeşitli tablolar ve fotoğraflarla süslenmişti.

Anstad acele etmeden kendine bir içki doldurdu ama bana ikram etme zahmetinde bulunmadı. Gerilimin yeterince arttığını hissettiğinde, boş bardağını masanın üzerine koydu ve dikkatini tekrar bana çevirdi. Yeniden tehditkâr bir tona bürünen sesiyle, “Kara hakkında konuşalım,” dedi.

Beni dinlemeyeceğini çok iyi bildiğim halde esneyerek, “Böyle bir şey olmayacak,” dedim.

Babam, “Onu sikmek istememen umurumda değil,” diye karşılık verdi. “Onu mutlu etmeni istiyorum. Beni anlıyor musun? Eğer bu kızla iyi geçinme zahmetine katlanamadıysan için bu anlaşma suya düşerse, ben de-”

“Ne yapacaksın? Öldürecek misin beni?” diye gülerek yüzünün alacalı kırmızı bir renge dönüşmesini izledim.

Babam ofis koltuğuna oturdu ve bilgisayarında bir şeyler yazdı.

Bir saniye sonra ekranda Monroe’nun fotoğrafını gördüm.

Kalbim neredeyse duracaktı.

Anstad gözleri parlayarak, “Ah, evet,” dedi. “Sorun çıkarmanın sebebi bu kız mı? Bulamayacağımı mı sandın? Tehlikeye giren bu kadar çok şeyim varken hem de?”

Öylece donup kaldım. Ne hareket edebiliyor ne de konuşabiliyordum. Acımasız olduğunu her zaman biliyordum ama sanırım aşmayacağı bazı çizgiler olduğunu düşünmüştüm.

Görünüşe göre aptalın tekiydim.

“Haddini bileceksin yoksa sonuçlarına katlanırsın.” Parmakları ekrana başka bir şeyler yazdı ve bir saniye sonra ekranda Mon-

roe'nun kampüste başı öne eğik bir şekilde yürüdüğü bir video belirdi. "Unuttuysan diye söylüyorum, senin sahibin benim."

Monroe'nun videosunu izlerken alnımdan soğuk terler boşandığını hissettim. Dişlerimi sıktım, ona saldırmamak için çabalar-ken içimde bir öfke ve kızgınlık dalgası dolaşıyordu. Bu geceki menüde baba katili olmam gerekmiyordu.

Anstad bir kaşını kaldırdı ve beni izlerken dudaklarının kenarlarında zalim bir gülümseme belirdi.

Beni bir el hareketiyle başından savdı ve ona el hareketi çektiğimde gülümsemesi daha da büyüdü. Odadan tökezleyerek ayrıldığımda az önce olanlar aklımdan çıkmıyordu.

Anstad konusunda ne yapacağımdan emin değildim ama Monroe'yu ne pahasına olursa olsun korumak istiyordum ve bu, onun gitmesine izin vermek anlamına gelmiyordu.

Görünüşe göre planın bir sonraki aşamasının zamanı gelmişti.

Doğruca onun yaşadığı binaya gittim ve hâlâ derste olduğunu bile bile ev sahibinin kapısına dayandım. Bu boktan yerden nefret ediyordum. Duvarlardaki boyalar soyulmuş, alttaki kir ve pislik katmanları ortaya çıkmıştı. İkinci kata çıkan beton merdivenler çatlak ve engebeliydi, paslanmış metal korkuluklar her an düşecekmiş gibi görünüyordu.

Dairelerin birinden müzik sesi geliyordu ve havada sigara dumanı kokusu vardı.

Pencerelerin çoğu toz ve kir tabakasıyla kaplı olduğu için içeri-yi görmeyi engelliyordu.

Çöpler yere saçılmış, boş bira şişeleri ve yiyecek ambalajları etrafa dağılmıştı. Mekânın bir park yeri yoktu, bu yüzden bazılarının camları eksik ya da çamurlukları ezik olan eski püskü arabalar ve kamyonlar sokakta sıralanmıştı. Bu gördüklerimi, Monroe'nun yeni boyanmış duvarları ve paspasındaki çiçekleriyle o küçük da-iresine yaptıklarıyla karşılaştırdım. Evi tertemiz tutmuştu. Renkli yastıklar ve biblolar -ya da bunlara her ne deniyorsa- odayı renk-lendiriyordu. Vanilya kokulu mumlar, binadaki diğer her şeyi bas-tıran küf kokusunu maskeliyordu.

O buraya ait değildi ve bugünden sonra bir daha asla burada yaşamayacaktı.

Ev sahibinin kapısına vurdum ve açmasını bekledim.

Sonunda kapı gıcırdayarak açıldı ve Monroe'nun ev sahibi, sarı lekeli dişlerle dolu iğrenç bir sırıtışla bana baktı. Bu noktada tüm kıyafetlerinin kirli olduğundan emindim çünkü kocaman karnını zar zor örten gömleğinin koltuk altında kocaman lekeler vardı. Gri bir eşofman altı giyiyordu ama benimkinin Monroe üzerinde bıraktığı etkiyi bırakmayacağından emindim. Saçlarına bakarken her bir telini tek tek mi yapıştırdığını yoksa kendiliğinden mi böyle durduğunu merak ettim. Leş gibi sigara ve ter kokuyordu. Bu koku beni benden alacak ve öğürmeme neden olacak kadar güçlüydü.

“Ne istiyorsun, havalı çocuk?” diye alay etti.

Havalı çocuk... Bunu daha önce duymamıştım. Özellikle de hâlâ spor kıyafetleri içinde olduğumu düşünürsek.

Sohbeti baştan bitirerek, “Monroe hakkında konuşmak istiyorum,” diye tersledim.

Ev sahibinin sırıtışı şehvet dolu bir hal aldı. “Benim küçük, tatlı kiracımdan ne istiyorsun, ha?” dedi. Sesi kalın ve sanki bir galon yağ yutmuş gibi cıvıktı.

Dişlerimi sıkıp tiksintimi yüzümden uzak tutmaya çalıştım. “Monroe’yu dairesinden çıkarmanı istiyorum,” diye hırladım. “Bunu bu gece yapmanı istiyorum.”

Ev sahibi bir kaşını kaldırarak kıkırdadı.

“Bunu neden yapayım ki? Monroe iyi bir kiracıdır. Kirasını her zaman zamanında öder. Hem o... Çok misafirperverdir.”

Ev sahibinin imaları karşısında boğazımda bir düğüm oluştu. Ona zor zamanlar yaşattığından hiç şüphem yoktu.

“Bu umurumda bile değil. Sadece onun buradan gitmesini istiyorum.”

Ev sahibi omuz silkip, kapının eşiğine yaslanırken iri göbeği sallandı.

“Üzgünüm, evlat. Sana yardım edemem. Onun buralarda olması hoşuma gidiyor.”

Yumruklarımı sıktım ve bir adım atarak bu itici adamın üzerine yürüdüm.

“Dinle, seni küçük pislik. Ya dediğimi yaparsın ya da çok pişman olursun. Anladın mı?”

Ev sahibinin gözleri korkuyla açıldı. Tökezleyip, geri çekilirken bir yığın boş pizza kutusuna takıldı.

“Tamam, tamam. Sakin ol, tamam mı? Yapacağım. Bana zarar verme.”

Sırıtarak çek defterimi çıkardım. “Güzel,” dedim. “Hak etmiyorsun ama buna değmesini sağlayacağım.” Onu çok mutlu edecek bir rakam karaladım.

Ev sahibinin gözleri şaşkınlıkla açıldı ve iştahla dudaklarını yaladı. “Pekâlâ,” dedi ve çeki elimden aldı. “Bunu yapacağım. Ama hemen yapmamı istiyorsan sana fazladan paraya mal olacak.”

Dişlerimi tiksintiyle sıktım. Cinayetin bir suç olmasından nefret ediyordum.

“Bunu tekrar düşünmek ister misin?”

Ellerini havaya kaldırıp, “Tamam, tamam,” dedi. “Bu gece olacak.”

“Hallet şu işi,” diye homurdandım ve dönüp arabama doğru yürüdüm.

Ev sahibi bir sıçan gibi hızla dairesine girerek kapıyı arkamdan çarptı. İçimi çektim ve omuzlarımı geriye doğru ittim. Üzerimdeki pis kokuyu atmak için kıyafetlerimi yakmam ve kaynar suyla duş almam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Ama çatı katıma geri dönmeliydim.

Bir oda arkadaşım olmak üzereydi.

23. BÖLÜM

MONROE

Yorgun bir gülümsemeyle, “Bill, sana biraz artan yemeklerden getirdim,” dedim. Geç saatlere kadar çalıştığım gecelerde genellikle beni beklediği köşede onunla buluşmuştum.

Kolumu kendi koluna sıkıştırıp güven verici bir şekilde elimi okşadı. “Sen bir tanrıçasın, küçük ördek.” Zor bir günün ardından gelen bu küçük hareket, ağlamak istememe neden oldu. Birlikte yürürken, “Ama çok çalışıyorsun,” diye çıkıştı. “Daha gençsin. Arkadaşlarınla dışarıda olmalısın. Kendini ölümüne zorlamamalısn.”

İç çekerek, “Belki bir gün...” diye mırıldandım. Bu konuşmayı daha önce birçok kez yapmıştık. Evsiz kalmaya neden bu kadar karşı olduğumu pek anlamamış gibiydi.

Tam apartman girişine geldiğimizde, “Günlerin garantisi yok,” dedi. Sesindeki acıyı duyarak durakladım. Bir hikâyesi olduğu belliydi.

Yine de burnumu sokmadım.

Geçen bir yıl boyunca Bill’ın, geçmişinin sadece bazı bölümlerinden bahsettiğini öğrenmiştim ve sesindeki acıya neden olan her neyse bahsettiği o kısımlardan biri değildi.

Kendi kendine usulca bir şeyler söyleyip, uzaklaşırken arkasından baktım. Sonra başım zonklarken, merdivenlere yönelip daireme doğru yürüdüm. Ayaklarım ağrıyordu. Bugün, güne geç başlamama rağmen uzun zamandır geçirdiğim en uzun günler-

den biriydi. Tek yapmak istediğim ayakkabılarımı çıkarıp yatağa girmekti. Ama kapıma geldiğimde, Jared yan dairesinden çıkarak yolumu kesti. Yağlı saçları geriye taranmıştı ve küçük, yuvarlak, delici gözleri koridorun loş ışığında parlıyor gibiydi.

Cıvık ve samimiyetsiz bir sesle, “Bayan Bardot,” dedi. “Korkarım sana bazı kötü haberlerim var.”

Kalbim sıkıştı. Yorgunluğumu sesimden uzak tutmaya çalışarak, “Neymiş o?” diye sordum.

Yüzüne yayılan mide bulandırıcı bir gülümsemeye, “Tahliye ediliyorsun,” dedi.

Bir an için aklım başımdan gitti. Tahliye mi? Ama neden? Kırarım her ay zamanında ödemiştim.

Hafiften titreyen bir sesle, “Neden?” diye sormayı başardım.

Omuz silkip, “İş iştir, Monroe,” dedi. “Üzgünüm ama sabaha kadar çıkman gerekecek.”

Arkamdaki duvara yaslandım, aklım başımdan gitmişti. Yarına kadar kalacak yeni bir yeri nasıl bulacaktım? Henüz paramın yeteceği bir yer bulamamıştım.

Kafam karışmıştı. Şaşkın bir halde, “Lütfen, anlamıyorum,” dedim.

Kaba bir şekilde, “Senin evini isteyen başka biri var, daha fazla ödeyebilecek biri,” dedi. “Çıkıyorsun, Monroe.”

“Ama... Belki fazladan *ödeyebilirim*,” diye yalvardım ama kafamda nasıl bir kuruş bile fazla ödeyebileceğimi hesap etmemiştim.

“Üzgünüm, kızım. Ama ikimiz de bunun olmayacağını biliyoruz,” diyerek bana pis pis sırttı.

Midemin bulandığını hissettim, dünya etrafımda dönüyordu. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Bu her şeyi mahvedecekti.

“Lütfen, yapabileceğim bir şey olmalı,” dedim sesim titreyerek.

Daha yakına eğilerek kişisel alanımı işgal etti. “Yapabileceğin bir şey var.” Yüzüme değen nefesi sıcak ve pis kokuyordu.

İğrenerek bir adım geri çekildim. İçimi kaplayan bir dehşet duygusuyla, “Sen neden bahsediyorsun?” diye sordum.

“Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. Ben ihtiyaçları olan bir adamım, Monroe. Biraz daha anlayışlı olursan belki yeniden düşünürüm.”

Gözleri vücudumda geziniyordu.

Midem bulandı. Kendimi tecavüze uğramış gibi hissedip iğrendim. “Hayır, bunu yapmaktansa sokaklarda uyumayı tercih ederim,” diye çıkıştım. Ona tekrar yumruk atmak istedim ama bunu yapmamayı yeğledim. Beni yarın yerine bu gece kovardı. Gerçi yarına sadece birkaç saat kalmıştı.

“Sen bilirsin,” dedi omuz silkerek. “Sadece yarına kadar evden çıkmış ol.”

Bu sözlerle birlikte arkasını dönüp gitti ve beni koridorda yalnız bıraktı. Kendimi umutsuz ve tamamen yalnız hissediyordum.

Bir süre şok içinde öylece durduktan sonra nihayet kendimi hareket etmeye ve daireme girmeye zorladım. Ardından küçük odanın ortasında, etrafım bir araya getirmeye çalıştığım hayatımla çevrili bir halde öylece dururken gözyaşlarım şiddetle dökülmeye başladı. Jared’ın sözleri kafamda yankılanıyordu. Göğsümde fırtınalı bir denizdeki dalgalar gibi yükselen, beni belirsizlik ve umutsuzluk okyanusunda boğmakla tehdit eden bir panik duygusu hissettim. Nereye gidecektim? Ne yapacaktım?

Küçük dairemde tökezleyerek, yürürken gözlerimden akan yaşlar yüzünden etrafımdaki hiçbir şeyi göremiyordum. Umutsuzluk hissi beni neredeyse boğuyordu. Kayboluyordum ve beni kurtaracak kimse yoktu.

Telefonumun titreşimi beni yaşadığım şoktan uyandırdı. Hâlâ gözlerimden süzülen yaşları silerek el yordamıyla telefonumu aradım. Ekranda Lincoln’ın adını gördüğümde, göğsümde küçük bir umut ışığı parladı. Sanki karanlığın içinde, ileriye doğru giden yolu aydınlatan küçük bir alev gibiydi. Son gözyaşlarımı sildim ve mesajı okumadan önce derin bir nefes aldım.

Lincoln: *Eve sağ salım gittin mi? Beni araman gerekiyordu.*

Sanki bana kaosun ortasında tutunabileceğim bir can simidi atılmıştı.

Bir saniye sonra aradı. Belli ki henüz cevap vermediğim için sabırsızlanmıştı.

Tekrar ağlamamayı umarak telefona cevap verdim.

“Başın büyük belada, bebeğim,” dedi. “Seni eve bırakabilmem için ne zaman çıkacağını bana söylemen gerekiyordu.”

Boğazımdaki yumru, hıçkırıktan başka bir şeyle cevap vermemi imkânsız hale getirdi. Lincoln’ın şakacı sesi, bir şeylerin ters gittiğini anlayınca hemen kayboldu. Endişeli bir ses tonuyla, “Hayatım, neler oluyor?” diye sordu.

Olanları anlatmak için kendimi toparlamaya çalıştım. Hıçkırıp, burnumu çekerek ona tahliye kararını, ne kadar çaresiz ve korkmuş hissettiğimi anlattım.

“Ah, bebeğim. Çok üzgünüm. Ama her şey yoluna girecek. Bunu birlikte çözeceğiz,” dedi nazik ve güven verici bir ses tonuyla. “Şimdi gelip seni alacağım. Eşyalarını birlikte toplarsınız, benim evime getiririz ve sonra istediğin kadar benimle kalabilirsin.”

Bir motor sesi duydum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, “Şimdi mi geliyor-sun?” diye fısıldadım.

“Evet. Tüm bu süre boyunca seninle telefonda kalacağım çünkü gözyaşların içimi parçalıyor, bebeğim. Rüya Kızların asla ağlamaması gerekir.”

Hıçkırıklarla karışık bir kahkaha attım ve o da usulca kıkırdadı. Sesi tenimde sıcak bir dokunuş gibiydi.

“Bence sen hayal görüyorsun,” diye fısıldadım. “Gerçekte var olmayan bir şey görüyorsun.”

Lincoln derin, gırtlaktan gelen bir kahkaha attı ve ses telefonda yankılandı. Çatallı ve alçak bir sesle, “Hayal görüyorum, ha?” diye mırıldandı. “Senin ne kadar muhteşem olduğunu gördüğüm için hayalperest olduğumu mu düşünüyorsun? Ne kadar özel, güçlü ve güzel olduğunu?” Duraksayıp duygularını dizginlemeye çalışır gibi derin bir nefes aldı. “Monroe, seni görüyorum. Her şeyini görüyorum ve hiçbir yere gitmiyorum. Ne olursa olsun, her adımda senin yanında olacağım. Çünkü buna değdiğini biliyorum. Her

şeye değersin. Sonunda bana güveneceksin. Bunca yıldır ben de yalnızdım. Seni bekledim.”

Sözleri fırtınadan sonra bulutları yaran güneş gibiydi. Ama hissettiğim sadece rahatlama değildi, daha fazlasıydı. Daha derin bir şeydi. Pencereden sokağı izlerken, arabasının görünmesini beklerken göğsüme usul usul yanan bir ateş gibi bir sıcaklık yayıldı.

Bir anda ona âşık olduğumu fark ettim.

Sanki bir çiçeğin yaprakları açılmış, saklı kalmış bir güzellik ortaya çıkmıştı. Sanki evren açılmış ve bunca yıldır özlediğim şeyi nihayet görmeme izin vermişti. Lincoln yapbozumun eksik parçası olabilirilmiş gibi geliyordu. Tam önüme çıkana kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir parça...

Lincoln’ın arabası apartmanımın önünde durduğunda, içimi bir rahatlama ve sevinç dalgası kapladı. Birkaç dakika önce beni rahatsız eden korku ve belirsizliği silip süpürdü. Kapımı açıp onu içeri aldığımda benimle hâlâ telefonda konuşuyordu.

Lincoln’ın altın rengi bakışları benimkilere kilitlendi ve bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde onun kollarındaydım. Parmakları, kavrulmuş toprağa düşen ilk yağmur damlası gibi tenime değerek içimdeki farklı duyguları ateşledi. Tüylerim diken diken oldu ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Dudaklarımız birleştiğinde nefesimi kesen bir yangın çıktı. Onun kolları sanki dünyadaki tek güvenli sığınakmış gibiydi. Beni saran gücünü ve korumasını hissederek eridim. Her dokunuş, her öpücük, onunla geçirdiğim her an, bitmesini hiç istemediğim bir arzu ve özlem patlamasıydı.

Eşyalarımı toplamama yardım etti. Her bir eşyayı dikkatlice sararken dokunuşu nazik ama sertti. Onun evindekilere kıyasla bu eşyaların çöp olduğuna emindim.

Tüm eşyalarım iki kutuya sığıdı. Hepsi bu kadardı. Bugüne kadarki hayatımın özeti buydu.

Gerçekten acınası bir durumdu.

Kutuları arabaya yükledik ve bugüne kadar başıma gelen en

büyük kaosu nasıl zahmetsizce yönettiğine hayret etmekten kendimi alamadım. O yanımdayken her şey biraz daha idare edilebilir, biraz daha katlanılabilir geliyordu.

Yeni başlangıcımı simgeleyen o yerden uzaklaşırken buruk bir kayıp duygusu hissettim. Ama bir ölümlüden çok tanrı gibi görünen, gözleri birkaç saniyede bir bana kayan, sanki gözlerini kaçırmaya dayanamıyormuş gibi hissettiren yanımdaki bu güzel adama bakarken...

Belki o kadar da kötü olmamıştır, diye düşündüm.

Lincoln

Arabayı kapalı otoparkıma çektim. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. İçimi bir zafer duygusu kapladı. Farkında olsa da olmasa da o artık benimdi. Artık benimle yaşayacağına göre onu bana âşık olmaya ikna edebileceğimi biliyordum ve bunu yapmak için taktik listemdeki her numarayı kullanacaktım.

Ben bir avcıydım ve o da benim avımdı. Ama o bir avdan daha fazlasıydı.

O benim kurtuluşumdu, bana yeniden yaşadığımı hissettirebilecek tek kişiydi.

Onu yanımda tutmak, birlikte olmamız gerektiğini görmesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Hiçbir şey, kendisi bile, bunun önünde duramazdı.

24. BÖLÜM

MONROE

Telefonumun çalar saatinin sesiyle uyandım ve vücuduma sarmış olan Lincoln'ın sıcaklığını hissettim. Alarm çaldığında inledi, belli ki güne başlamaya hazır değildi. Mutluluk ve gerginlik karışımı bir hisle usulca kıkırdadım. İlk kez onun kollarında uyanıyordum ve bu bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi.

Dün gece, Restoration Hardware reklamından fırlamış gibi görünen banyosunda sıcak bir duş aldıktan sonra yatmıştık. İkimiz de onun kolları dışında bir yerde uyuyabileceğimi düşünmemiştik bile. Uyandığımda, evimden atıldığım için kendimi kötü hisse-deceğimi sanmıştım ama tersine, yenilenmiş gibi hissediyordum. Uzun zamandır böyle bir şey hissetmemiştim. Sanki beni bunal-tan her endişe, her kaygı, her sorun hafiflemiş, arka plana itilmiş, yerini heyecan duygusuna bırakmıştı. Bu tam olarak açıklayama-dığım bir duyguydu ama hepsi onun sayesindeydi.

Lincoln'ın...

Yeniden doğmuş, yenilenmişim. Eski halimin küllerinden doğan bir Zümrüdüanka gibiydim. Varlığımın her zerresi yeni keş-fedilmiş bir güçle canlanmıştı ve onun hayatımdaki varlığı için minnettarlık duymaktan kendimi alamıyordum. Önümdeki gün artık kara bir bulut gibi üzerimde dolaşmıyordu hatta bu yeni günü iple çekiyordum.

Onun kusursuz bir şövalye gibi gelip beni kurtarması çılgınca

görünüyordu ama öyle olmuştu. Dün gece hayatımda Bill dışında ilk kez biri gerçekten yanımda olmuştu.

Beni kendine doğru çektiğinde sertleşen sikini kalçamda hissettirdi. Uykulu bir şekilde enseme öperek, “Daha gece yarısı,” diye mırıldandı.

Kıkırdadım ve yataktan çıkmaya çalışmadan önce alarmı kapadım. Fakat bana tam anlamıyla sınıksız sarılmıştı; bacakları bile benimkilere dolanmıştı.

“Saat altı buçuk.”

Dudaklarını boynumda gezdirirken, “Beş dakika daha!” diye inledi. Sıcak nefesi tenimi okşarken tüylerim diken diken oldu. Onun yanımdayken sorumluluklarımı unutmak, onun büyümesine kapılmak çok kolaydı. Kalkıp işe gitmek için hazırlanmam gerektiğini biliyordum ama bir yanımda -büyük bir yanımda- sonsuza dek onunla yatakta kalmak istiyordum.

Beni sırtüstü yatırıp, dudaklarını göğsümde gezdirirken, “Beş dakikadan bir şey olmaz,” diye fısıldadım. Üzerime eğildiğinde daha fazlasını arzuladığım için sırtımı yataktan kaldırdım. Bacaklarım otomatik olarak birbirinden ayrılınca vücudunu benimkine bastırabildi. İçimdeki her bir zerre ona daha yakın olmak, bana verebileceği hislerin içinde boğulmak için can atıyordu.

Dudaklarıyla göğsümü hafifçe kustırarak, minik ısırmalarla ilerlerken tenimde arzu kıvılcımları dolaşmaya başladı. İçim titredi, nefesim kesildi. Bedenim çaresizce daha fazlasını istiyordu.

“Güzel göğüslerini emmemi ve seni sadece bunu yaparak boşaltmamı ister misin?”

Lincoln’ın sesi uyuşturucu gibiydi.

Buna yanıt olarak vücudum çılgın atıyor, onun dokunuşu için âdeta yalvarıyordu. Kumaşın üzerinden meme ucumu hafifçe ısırdığında iniltim odada yankılandı.

Lincoln, dün gece *ödünc almam* için ısrar ettiği tişörtü yırtınca serin hava çıplak göğüslerimi yaladı. “Siktir,” diye küftü. Ağzı bir anda üzerime kapandı ve varlığından bile haberdar olmadığımı müstehcen sözcükler fısıldadı.

“Siktir, çok güzelsin,” diye mırıldanarak hislerimin tavan yapmasına neden oldu. Parmaklarıyla meme ucumu okşayıp çimdikiyor, vücuduma zevk dalgaları yayıyordu.

Fısıltıyı aşmayan bir sesle, “Lütfen Lincoln,” diye yalvardım. Kıkırdadı. Bana arzuladığım şeyi verirken dili meme ucumun etrafında dönüyordu. Ağzıyla beni âdeta yutuyor, serseme çeviren bir şehvetle emip yalıyordu. Eliyle diğer göğsümü kavrayıp, sıkarak beni zevkin doruklarına çıkardı. Bu zevk neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı ama bitmesini hiç istemiyordum. Lincoln’a yapıştım. Vücudum tatlı bir hisle kıvranıp çırpınıyordu. Beni perişan etmek için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu ve ben de kendimi uçurumdan aşağı bırakırken tamamen ona teslim olmuştum.

Açgözlü bir tavırla meme uçlarımı çekiştirip, ziyafetine devam etmeden önce bana şaşkın gözlerle bakarak, “Kahretsin, vücudun hemen tepki veriyor,” diye mırıldandı. Parmakları, sıırılsıklam olan tangama kaydı. Bir yandan göğüslerimin üzerinde yaptığı sihre devam ederken diğer yandan da parmaklarını tangamın altındaki hassas ve zonklayan amımın üzerinde gezdiriyordu.

Tekrar boşaldım ve bu kadar ani olması beni şok etti.

Hırlayarak yüzünü boynuma gömdü, parmakları tangamın kenarından içeri kayarak miskin bir havayla kıvrımlarımla oynadı.

“Lincoln,” dedim nefes nefese. Yine geç kalacaktım. Ölüyordum.

Bu... Her şeydi.

Başını kaldırdı ve elini çekerek beni ıslak, arzuyla kıvranan bir halde bıraktı.

Parıldayan parmaklarını yalarken, “Artık bu olmadan asla yaşayamayacağım,” diye homurdandı. “En sevdiğim yemek.” Kibirli ve kendinden emin bir şekilde sırıttı. Kendisiyle gurur duyuyordu. Gözlerimin içine baktı. “Her gün böyle uyanmak istiyorum.”

Ben de ona bakarken bunu gerçekten istediğini umut etmeye cesaret edemedim. Bir yanımda bunu sadece beni mutlu etmek için söyleyip söylemediğini merak ediyordu. Ama sonra eğildi ve beni

tekrar öptü. Bana doladığı kollarını sıktığını hissettim ve kendime, ona inanmak için sadece bir dakikalığına izin verdim.

Sonunda usulca, kalbim hissettiğim duygularla dolup, taşarken, “Ben de bunu istiyorum,” dedim.

“Beni öldürüyorsun, Rüya Kız. Seni işe götürmeliyim ama tek istediğim seni sonsuza kadar yatakta, tam buracıkta tutmak.”

Sanki bunu gerçekten düşünüyormuş gibi kollarını daha da sıktı.

Yüzünü görmemek için gözlerimi kapatıp çekingen bir sesle, “Bu gece daha fazlasını istiyorum,” diye fısıldadım.

Bütün vücudu donup kaldı. O kadar uzun süre hareketsiz kaldı ki sonunda onu kontrol etmek için gözlerimi açmak zorunda kaldım.

Ateşli ve aç bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Bunu söyleyip beni bütün gün yalnız mı bırakacaksın? Hiçbir şeye odaklanamayacağım. Tek yapacağım şey seni kucağıma alıp bu yatağa geri dönene kadar her saniyeyi geri saymak olacak.”

Arzu dolu sesiyle inledim.

Lincoln bana anlaşılmaz bir ifadeyle baktı ve sonra aniden ayağa kalkıp beni yataktan çekti. “Güne başlamalıyız ki bir an önce gece olsun.” Kıcıma bir şaplak atarak beni nazikçe banyoya doğru itti.

Ders bitene kadar nasıl dayanacağımı bilmiyordum.

Lincoln

O gün ona bininci kez mesaj attım. Aynı cevabı almıştım ama bir kez daha denemeye değer diye düşündüm. Kelimenin tam anlamıyla her dakikayı geri sayıyordum.

Bu sabah sırf onun sihirli memelerini emerek iç çamaşırımın içine boşalmıştım. Yataktan çıktığımda iç çamaşırımın ıslandığını görüp sırtıtmıştı fakat çok sevimli olduğu için bu konuda benimle dalga bile geçmemişti.

Ama utanacak da değildim. Böyle bir şehvet yaşadığınızda, bunu sorgusuz sualsiz kabul ediyordunuz.

Bu benim yeni *normalimdi*.

Bu geceyi ve onun mükemmel, kaygan amına girmeyi düşünerek şimdiden kendimi elimle iki kez boşaltmışım bile. Her zaman kendimi kontrol edebilmemle övünürdüm ama şu anda hiç kontrolüm yoktu. Onun lanet bekâretini alırken, öfkeli bir şehvetle çıldırarak canını yakmak istemiyordum.

Ayrıca hayatımda ilk kez iki sıvazlamayla boşalan biri olmak da istemiyordum.

Bu geceden sonra ona yapabileceklerimin bağımlısı olmalıydı.

Bana âşık oluyordu. Sadece bir hamleye daha ihtiyacım vardı.

Kaç dakika kaldı?

Rüya Kız: *Kevin muhtemelen beni ders saatine kadar burada tutacak çünkü ofis şu anda çiçekçi dükkânına benziyor. Gelen hastaları zar zor görebiliyorum.*

Rüya Kız: *On üç buket... Sen ciddi olamazsın?*

Bu benim uğurlu sayım. Bana anlamlı geldi.

Rüya Kız: *Bayıldım.*

Çıldırılmış bir kaçık gibi hissederek iç çektim. O kadar mükemmeldi ki.

O sabahı düşündüm. İyi bir adam ona söylediklerinden emin olup olmadığını sorardı. Ama ben bunu asla yapmazdım. Onun kanını sikimin her yerinde görmek, benimle içini işaretlemek istiyordum. Bir anını bile beni düşünmeden geçirmesin istiyordum.

Telefonum çaldı. Arayan Ari olunca açmamayı düşündüm ama onun dikkatimi dağıtabileceğine karar verdim.

Söylediği ilk şey, “Dalton lanet bacağını kırmış,” demek oldu.

“Ne?”

“Evet, bok kafalı dün gece bir partide kafayı bulmuş ve balkondan düşmüş Hem de siki bir karının içindeyken.”

Bir videosunun olmasını umdum çünkü kulağa çok komik geliyordu Ama bu aynı zamanda elemeler başlamadan önce kendi sahamızda yapacağımız bir maçta ve iki deplasman maçında bir kişi eksik kalacağımız anlamına geliyordu. Aklımı kaçırmam için iyi bir zaman değildi.

Monroe her maça gelmek zorunda kalacaktı. Bunu düşünüyordum ve onu benimle deplasmana gelmek için hayatının üç gününü feda etmeye nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum. Ama bu gerekliydi. Tribünlerde olmazsa onun ne yaptığını düşünmekten ve onun için endişelenmekten başka bir şey yapamazdım.

Ari, sinirli bir ses tonuyla, “Linc?” diye seslendi.

“Evet. Dinliyorum.”

“Bu yıl kupayı gerçekten istiyorum.”

Hay sikeyim! Ben de istiyordum. Geçen yıl finalde kaybetmek beni mahvetmişti.

“Dalton zaten berbattı. Büyük bir kayıp değil.”

“Bu, boşluğu doldurma görevinin tamamen senin omuzlarında olduğu anlamına geliyor,” diye hatırlattı.

O sırada Monroe’dan bir mesaj geldi ve bana onun ne kadar dikkat dağıtıcı olduğunu hatırlattı.

“Ben hallederim. Bu bizim yılımız,” diye söz verdim. Ama bu garip bir şeydi. Çocukluğumdan beri hokey benim tüm hayatımdı ve şimdi, daha çok hayatıma yardımı dokunan bir parçası gibi hissediyordum. Dünyam artık başka bir şeyin etrafında dönüyordu.

Siktir.

Telefonu kapamadan önce bana, “Yarın ağırlık çalışmasında görüşürüz,” dedi.

Monroe’nun mesajını aceleyle açarken Ari’nin telefon konuşması çoktan aklımdan çıkmıştı.

Rüya Kız: *Bu akşamki ders iptal. Profesör hastaymış. Saat 17.00’da görüşürüz.*

Saate baktım. 16.30’du.

Lanet olsun, oyun başlamıştı.

25. BÖLÜM

MONROE

Ölecektim. Bu kesindi.

Lincoln, sanki gerçekten dakikaları sayıyormuş gibi saat 16.55'te girişte belirmiş ve beni almıştı. Hemen eve dönüp beni yatağa atacağını ve perişan edene kadar sikeceğini düşünmüştüm.

Ama ateşli pislik benimle aynı kafada değildi herhalde çünkü hayatımın en uzun akşam yemeğini yiyorduk ve Lincoln'ın kalkmak için hiç acelesi yok gibiydi. Bu kadar güzel bir yerde yemek yemeyi hayal bile edemezken şimdi yedi çeşit yemeğin olduğu şık bir yerdeydik. Tatlı için hazırdım.

Lincoln'ın sikinden gelecek bir tatlı...

Bütün gün bunun için heveslenmişim. Beynimin bana gönderdiği tüm *ne halt ediyorsun?* mesajlarını bir kenara iterek sadece iyi şeylere odaklanmışım. Bir yanım bekâretimi Lincoln'a vermenin hayatımı değiştirecek bir deneyim olacağını biliyordu.

Oturduğum yerde kıpırdandım. Dudaklarına bakmaktan, onları üzerimde hayal etmekten kendimi alamıyordum. Pirzolayı kesiyordu ve ağzını her açtığında ıslanıyordum.

Bu noktada biraz gülünçtü.

Genelde yemeğinin her lokmasının tadını böyle çıkarır mıydı gerçekten? Ben şimdiye kadar yediklerimizin tadını bile alamıyordum.

Çok gergindim. Sonunda daha fazla dayanamadım. Ona doğru eğildim ve dudaklarımı kulağına değdirip, "Lütfen sik beni," diye fısıldadım.

Sinsi bir gülümsemeyle bana baktı ve koltuğunda geriye yaslandı.

“Bebeğim sabırsızlanıyor muymuş? O seksi elbisenin içinde ıslanıyor musun? Oturduğun deri koltuğu ıslatıyor musun?”

Hafifçe inledim. Bu piç benimle dalga geçiyordu!

Kıkırdayarak bana doğru eğildi. “Seni rahatlatacak küçük bir şeye mi ihtiyacın var?” Sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı, beni daha da ıslattı. “Senin gerçek olduğunu öğrendiğim andan beri tek düşündüğüm şeyin bu olmadığını sanıyorsan... Vücudun benimki- ne yapışık. Ellerin üzerimde. Azgın amın koca sikimi boğuyor. Bunları düşünmediğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir. Bu gece seni mahvedeceğim. Seni orgazmdan bayılıta kadar si- keceğim.” Ağzına bir parça pirzola daha atmak için o anı buldu ve cidden çiğnemesi bile beni tahrik ediyordu. Yutkunup daha yakı- na eğildi. “Yani biraz daha bekleyebiliriz.”

Ben ölmüştüm. O bana gülerken ben somurtan bir çocuk gibi koltuğuma geri yaslandım.

Gördüğümüz -ya da *Lincoln*’ın gördüğü demeliydim- tüm ilgi de üzerine tuz biber ekiyordu. Yemek boyunca kadınlar ve erkek- ler masamıza gelip durdu, konuşmamızı böldü ve hepsi Lincoln’ın dikkatini çekmeye çalıştı. Bazıları, tam orada oturuyor olmama rağmen utanmadan onunla flört edecek kadar cesurdu.

Biri bize her yaklaştığında çenemi sıkıştığımı hissedebiliyordum ama Lincoln bu durumdan etkilenmedi. Onlar gözlerini kırpıştı- rıp, telefon numaralarını masamıza bırakırken bile gözlerini ben- den ayırmıyordu.

Bunu hafife almaya çalıştım. Sıradan bir tavırla konuşmaya ça- lışarak, “Her dışarı çıktığında bunu yapıyorlar mı?” diye sordum.

Başını *evet* der gibi sallarken gözlerini benimkilerden hiç ayır- madı.

“Bu işin doğasında var.”

Bu duruma, herkesin onu istemesine alışabilecek miydim?

Kendime sadece sikiindeki dövme- yi hatırlatmam gerekiyordu. Kimse için böyle bir şey yapmamıştı.

Bir noktada, kafası büyüklüğünde memeleri olan güzel bir sarışın masaya gelip neredeyse kucağında oturuyor olmama rağmen ona bir içki ısmarlamaya çalıştığı anda, “Onları istemiyorum,” diye mırıldandı. “Onları asla istemeyeceğim. Tek istediğim sensin.”

Yirmi saat gibi görünen bir sürenin ardından yemeğimizi bitirdik ve nihayet masadan kalktık. Restorandan dışarı adımımızı attığımız anda birkaç flaş patladı ve bir anlığına gözlerimiz kamaştı. Paparaziler tarafından pusuya düşürüldüğümüzü fark ettiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı.

“Lincoln, bu kız kim?” diye bağırdı biri. “Lincoln, o kız arkadaşın mı?”

Lincoln hiç istifini bozmadı. Beni kendine çekip kolunu sıkıca belime doladı. Dudaklarını herkesin içinde, bir türlü uzak durmadığı o noktaya, boynuma dokundurdu.

Ne yapacağımı bilemeden yerimde rahatsızca kıpırdandım. Valenin arabayı getirmesini beklerken, “Bunu yapmak zorunda mısın?” diye fısıldadım.

Kulağıma, “İnsanların benim olduğunu bilmelerini sağlamak için iyi bir yol,” diye hırladı.

Sahipleniciliği bir uyuşturucu gibiydi, içimde küçük bir heyecan yaratıyordu.

Ama aynı zamanda bu ilgiden biraz tedirginlik duymaktan da kendimi alamıyordum.

Araba geldiğinde, kameralardan uzaklaşmak için neredeyse içeri atlayacaktım.

İçeri yerleşir yerleşmez, atmosfer tüm şehri ateşe verebilecek kadar yüklü ve elektrikli bir enerjiye dönüştü. Her an serbest kalmaya hazır, gergin bir yay gibiydi.

Tenim gergin bir beklentiyle karıncalanıyor, tüm sinirlerim arzuyla tutuşuyordu. Kendimi tutamayıp ona baktım. Direksiyonu kavrarken kaslarının nasıl hareket ettiğini izledim. Bakışları sabit bir şekilde önümdeki yola odaklanmıştı.

Hızla giderken şehrin ışıkları bulanık görünüyordu ve aramızdaki tek ses motorun alçak uğultusuydu. Cinsel gerilim her geçen

saniye artıyor, beklenti neredeyse elle tutulur hale geliyordu. Sanki zaman durmuştu ve bizden başka hiçbir şey yoktu.

Kırmızı ışıkta ona döndüm ve dudaklarını arzuyla öptüm. Aramızdaki sıcaklık patlamaya hazırđı, bedenlerimiz serbest kalmak için can atıyordu. Eli kalçamda geziniyordu ve sanki vahşı bir hayvan içimi tırmalıyor, kurtulmak için çırpınıyordu.

Araba nihayet onun kapalı garajına girdiğinde, ikimiz de aramızda uçuşan söylenmemiş kelimelerin içinde kaybolmuştuk. Büyüyü bozmak istemediğimiz için o an donup kaldık.

Ama Lincoln sonunda konuştuğunda, sesi alçak ve boğuktu.

“Hadi, içeri girelim.”

Gölgelerin düştüğü odasında dururken kalbim göğsüme hızla vuruyor, kararsız atışları sanki göğüs kafesimi zorluyordu.

Lincoln aramızdaki mesafeyi kapatıp, beni yatağına yatırırken, “Korkma, Rüya Kız,” diye fısıldadı. Kaslı kollarıyla ağırlığım desteklerken devasa gövdesiyle üzerime doğru eğilmişti. Kendimi acemice hareket ediyormuş gibi hissediyordum çünkü deneyimsizliğim her hareketimde bana ihanet ediyordu.

Onun altın bakışlarına odaklanarak, “Ben hiç...” diye söze başladım. Aslında bunu söylememe gerek yoktu. Tanrı aşkına! Ona nasıl oral seks yapacağımı bile bana öğretmek zorunda kalmıştı.

Yanağıma sokulduğunda tenimin ürperdiğini hissettim.

“Bu beni çok mutlu ediyor, bebeğim. Çünkü bu senin sadece bana ait olacağın anlamına geliyor.” Dili kulağımanın kenarında gezinirken iç çektim. “Bil diye söylüyorum,” diye fısıldadı. “Şimdi-den sahip olduklarımın en iyisisin ve daha içine bile girmedim.”

Lincoln

Ağız bir nefes kadar yakınımdayken, “Seni tatmak istiyorum,” diye soludu. Sabırla bekledim, bana gelmesini istiyordum. Onu bu noktaya kadar ben itmiştim.

Şehvetle dolmuş zümrüt yeşili gözleri ve dolgun dudakları...

Her erkeğin aklını kaçırmamasına neden olabilecek ölümcül bir kombinasyondur bu.

İnsanın kalbini kırabilir, ruhunu alabilirdi.

Ve o tamamen benimdi.

Dudakları tereddütle benimkilere değdi ve devam etmesi için onu teşvik ettim. “İşte bu, bebeğim. Bana dudaklarını ver,” diye homurdanırken sesim şehvetle o kadar doluydu ki neredeyse tanınmaz haldeydi. Söylediğimi yaptı ve ben de parmaklarımı saçlarına dolayarak onun yerinde kalmasını sağladım. Öpüşmeyi daha da derinleştirdim ve şimdi dilim ağır hareketlerle onunkine dokunuyordu.

Beni deli ediyordu.

Karnına dayanmış olan sikimden zevk suyu fışkırıyordu ve şimdiden patlamak üzere olduğumu biliyordum.

Parmağını çekingen bir hareketle sikimin başında gezdirerek ıslaklığımı yaydı. Elini kavrayıp, dokunuşunu hissetmek için yanıp tutuşan sikimi avcunun içine doğru ittim.

Bana yaptığı şeyler hoşuna gidiyormuş gibi gülümsedi.

“Harika hissediyorum. Çok güzelsin,” derken neredeyse şehvetten ölecektim.

Gülümsemesi utangaçtı ve her erkeğin ıslak rüyasından fırlamış o dolgun alt dudağını ısırdı.

Bakışları başka yöne kayarken, “Daha önce başkasına böyle hissetmedin mi?” diye fısıldadı.

Monroe’yu çenesinden tutup bana bakmaya zorladım.

“Dünyada sen varken nasıl başkası olabilir ki?” dedim. Çok klişe olması umurumda bile değildi. Bu kız bende, kalbimi göğsümden çıkarıp gümüş bir tepside ona verme arzusu uyandırıyor. Beni sevmesi için yalvarmak istiyordum.

O benim kızımdı. Ben de onundum. Bu gece bitmeden buna inanacaktı.

Yaklaşmak için sert ve kararlı bir şekilde tuttuğu kalçalarını birbirinden ayırdı. Kendimi sabitlemek için geniş omuzlarını kavradım. Gözlerim kaygan, parlak ve iri sikini kavrayan eline takılmıştı.

Bunu daha önce de düşünmüştüm ama gerçekten içime girmesi bambaşka bir hikâyeydi.

Sikinin ucunu sıırıslıkla olmuştaki deliğime bastırırken, “Sana çok iyi davranacağım,” dedi yatıştırıcı gibi. Dudaklarımın arasından bir inilti kaçtı. “Bunu istediğini söyle bana. Bunu her şeyden çok istediğini söyle.” Sesi çatallıydı. Sanki bunu soruyor muydu yoksa söylüyor muydu emin değilmiş gibiydi.

O anın içinde başka bir şey söyleyemeyecek kadar kaybolmuş bir halde, “Evet,” diyerek nefes aldım. Başını yavaşça içeri doğru itti ve kalınlığının baskısı bacaklarımı daha geniş aralamama neden oldu. Hissettiğim baskıdan dolayı nefesim kesildi. Nefes alamıyordum. İçim tamamen dolmuş gibiydi.

Henüz girmemişti bile.

Bir an duraklayarak bana alışmam için zaman verdi, sanki acı çekiyormuş gibi dişlerini sıkmişti.

Dudakları boynumda gezinirken, “Lanet olsun, çok darsın,” diye inledi. “O kadar mükemmelsin ki.” Daha da içeri ittiğinde fazlasını isteyerek ürperdim.

“Sana kendini çok iyi hissettireceğim, Rüya Kız. Söz veriyorum.”

Kalçalarını sıkarak onu daha derine almaya çalıştım.

Parmakları klitorisimi buldu ve ben onun dokunuşu altında kıvrana kadar okşamaya devam etti. Duvarlarım onun etrafında kasılırken o da kendini daha derine itti. Masumiyetimi zorladığında haykırdım ve o da dudaklarıyla çığlığını bastırdı.

“Beni mahvettin. Kahretsin!” diye homurdandı. Sesinde sert, çaresiz bir açlık vardı. “Sen benimsin. Asla başkasını istemeyecek-

sin.” Sesi bir ilahi, sakinleştirici bir film müziği gibiydi. Sanki ruhumla konuşuyordu.

Ona sarıldığımda sık ve kesik kesik nefesler alıyordum. Beni öyle tamamen, öyle mükemmel bir şekilde dolduruyordu ki... İçimdeyken verdiği zevk ve acıyla hissettiğim duyguların arasında kaybolmuştum. Yer değiştirip beni yatağa doğru itti ve artık hamleleri daha sert, daha güçlüydü.

“Sikimin üzerine gel, güzelim,” diye emrettiğinde, sözleri kulağımda yankılandı. “Her yerime boşal.”

Karşı koyamadım. Karşı koymak istemedim. Uç noktadaydım, vücudum ateşler içindeydi ve o içime girmeye devam ettikçe kendimi bırakmamın hazzı beni ele geçirdi.

Şimdi o da inliyordu. Kendi zevkinin peşinde kendinden geçmişti. İçimde bir nabız gibi atıyor, beni sıcaklığıyla, özüyle dolduruyordu. O artık içimdeydi. Asla yok olmayacak bir parçam olmuştu.

Dudaklarını boynuma bastırarak, “Her gün...” diye mırıldandı. “Her gün bu mükemmel aminin içinde olacağım.”

Sözleri havada asılı kaldı. Bu da bana verdiği diğer tüm sözlerle birlikte umutsuzca tutmasını istediğim edepsiz bir sözdü.

Onu her gün, her an, aldığım her nefeste istiyordum.

İçimde kalabilmek için beni kavrayıp bir şekilde bizi çevirdi. Göğsüne yaslandım, kalp atışları yeni müziğim olmuştu ve siki hâlâ sertti. Yanaklarım gözyaşlarıyla ıslandı çünkü az önce olanlar bana dini bir deneyim gibi gelmişti.

Ruhumda acı tatlı bir sızı hissettim. Bu anın sonsuza dek hafızama kazınacağını biliyordum. Bu his bir damga gibi yakıcı ve unutulmazdı.

Amacına ulaşmıştı.

Beni mahvetmişti.

Eğer bundan sonra kalbimi kırarsa hayatta kalıp kalamayacağımı bilmiyordum.

“Hiç âşık oldun mu?” diye mırıldanırken o yeşil gözleri sanki onun *her şeyiymişim* gibi bana bakıyordu.

Hâlâ onun içindeydim. Yaşamak istediğim yer orasıydı.

“Seni görene kadar hayır.”

Bu ona söylediğim en dürüst şeydi.

•

26. BÖLÜM

LINCOLN

Buza adım attığımda, soğuk havanın yüzüme bir ton tuğla gibi çarptığını hissettim. Adrenalin damarlarımda pompalanırken, bunun sezonun en önemli maçlarından biri olduğunu bilerek kafamı oyuna vermeye çalıştım. Elemelerden önceki son iç saha maçımızdı ve ilk turda ev sahibi olmayı garantileyip kazanacaktık. Ne olursa olsun bunu yapacaktık.

Pistin öbür ucundaki Ari'ye bakarak oyunu başlatacağım yere doğru kaydım. Gözleri benimkilerle buluştu ve ben de güven verircesine başımı salladım. Benim arkamı kollayacağını biliyordum.

Yapmadığım şey ise Monroe'ya bakınmaktı.

Üzerimde hâlâ kokusu vardı. Şimdi zamanı olmasa da dün gecenin anıları zihnimde tekrar tekrar canlanıyordu.

Pak düştü ve maç başladı. Biz ileri geri paslaşarak, hamleler yapmaya başlayınca izleyiciler kükredi. Rakip takımın oyuncularının arasına girip, çıkararak pakı kontrol altında tutuyordum. Hızlı bir dönüş yaparak vurdum ve maçtaki ilk sayımızı yaptım.

Biz buzun üzerindeki hâkimiyetimizi sürdürürken arenadaki heyecan doruktaydı. Ari diğer takımın şutunu engelleyerek taraftarlarımız arasında bir heyecan yarattı. Bana baktı ve ben de ona başparmağımla işaret ettim. O da kendini beğenmiş bir piç gibi sırıttı.

Çünkü evet, iyi olduğunu biliyordu.

İlerlemeye devam ettik. Ben bir sayı daha aldım ve Ari kritik kurtarışlar yaptı. Oyun harika gidiyordu, çantada keklikti.

Sonunda kendimi onun yüzünü aramaktan alıkoyamayarak tribünleri taradım.

İşte oradaydı. Babamın yanında mı oturuyordu o?

Midem bulandı. Avuçlarım ter içinde kaldı. Kalbim hızla çarpıyordu.

Onun burada ne işi vardı?

Üniversite öncesinden beri hiçbir maça gelmemiştii ve şimdi gelmek için bu geceyi mi seçmişti? Monroe'nun burada iyi olacağını düşünmüştüm.

Ona ne söylüyordu?

Maça odaklanmaya çalıştım ama gözlerimi onlardan alamıyordum. Monroe'nun, sorduğu bir şeye cevap verişini izledim. Monroe sakın ve kibar olmaya çalışıyordu ama gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Ona verdiğim atkıyı çıkarırken elleri hafifçe titriyordu.

Aklımı kaybedecektim. Odaklanamıyordum.

Ne zaman buzun üzerine çıksam göz ucuyla onlara bakıyordum.

Zihnimin arkasında bir türlü geçmeyen bir kaşıntı gibiydi.

Dikkatimin dağıldığı bir anda, bir şut kaçırdım. Pak kalenin dışına çıktı ve kalabalık hayal kırıklığıyla uğuldadı.

Hırslayarak pakı takip etmek için döndüm ve sonra daha sesini bile duymadığım bir darbenin etkisiyle vücuduma şok dalgaları yayıldı. Sanki bir kamyon göğsüme çarpmış, nefesimi kesmişti. Sırtüstü yatmış, arenanın tavanına bakıyor ve soluk almaya çalışıyordum. Kaburgalarımındaki acı, sanki ciğerlerime saplanmış gibiydi. Hareket edemiyor, oturamıyordum bile.

Ari'nin iyi olup olmadığını soran sesi, acının yarattığı sisi yararak bana ulaştı ama cevap veremedim. Çok fazla acı çekiyordum. Ayağa kalkmaya çalıştım ama vücudum yardımcı olmayı reddetti. Her hareketimde kaburgalarım camdan yapılmış gibi hissediyordum ve aldığım her nefeste paramparça oluyorlardı.

Antrenörler buzdan çıkmama yardım etmek için koşturdu. Onlar bana yardım ederken acı içinde çığlık atmamak için elim-

den geleni yaptım. Dişlerimi o kadar sıkıyordum ki kırılmamaları şaşırtıcıydı.

Ama herhangi bir şekilde zayıflık göstermeyi reddettim.

Bu tam da babamın isteyeceği bir şeydi.

Buzdan çıkarılırken Ari patenle yanıma geldi. Gözlerini kocaman açmış ve kaşlarını endişeyle çatmıştı. Yüz hatlarına kazınmış endişeyi görebiliyordum.

“Lanet olsun, Lincoln,” diye homurdandı.

Onu elimle savuşturdum ve iç çekerek takımın geri kalanının yanına döndü.

Taraftarların gürültüsü sakatlanmamla birlikte kesilmiş, tüm arena aniden bir kiliseye dönmüştü.

Kaburgamın kırıldığım zaten biliyordum, belki de birden fazlası kırılmıştı. Her nefes alışım işkence gibiydi. Bunu anlamak için röntgen çektirmeme gerek yoktu.

Siktir! Monroe’yu babamdan uzaklaştırıp antrenman odasmda yanıma almam gerekiyordu.

Oraya giderken bir antrenöre Monroe’yu getirmesini söyledim. Bu konuda biraz götlük ettim ama değerli bir şey getireceğini bilmesi gerekiyordu. Hem de en değerlisini.

Monroe’yu alıp odaya dönmekte olan eğitmenin ayak seslerini duyduğumda kalbim küt küt atmaya başladı. Onun güzel yüzünü tekrar görmeyi beklerken avuçlarım beklentiyle ıslandı. Kapıda belirdiğinde hissettiğim rahatlama çok şiddetliydi ve maçtan hemen önce birbirimizden ayrıldığımızdan beri ilk kez nefes alabildiğimi hissettim. Karşımda duruyordu, üzerinde geçen gün ona verdiğim forma vardı.

Numaramı birinin üzerinde görmekten hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Siyah saçları yumuşak dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Yeşil gözleri büyüleyiciydi ve içlerinde, loş ışıklı odada parıltıyor gibi görünen altın rengi benekleri vardı.

Daha önce parıldayan gözler olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama o benim gerçek hayattaki rüya kızımdı ve ben geri döne-

meyecek bir şekilde kaybolmuştum. Burnu ve yanakları soğuktan hafifçe kızarmıştı. İçimden onu bir battaniyeye sarmak geliyordu. En ufak bir rahatsızlık duymadığından emin olmak istiyordum. Sözkonusu o olduğunda tüm koruma içgüdülerim depreşiyordu.

Monroe bana gülümsemeye çalıştı ama bakışlarında çok fazla endişe, çok fazla belirsizlik vardı.

Gözlerinde başka bir şey daha vardı. Aradığım bir şey...

Onu ele veren şaşkın bir parıltı...

Bana çok âşıktı.

Göğsümde bir rahatlama hissettim.

Kelimenin tam anlamıyla yanıma koşarak, “Lincoln, iyi misin?” diye fısıldadı. Bana doğru uzandı ama sanki dokunuşunun bana acı vermesinden korkuyormuş gibi tereddüt etti.

“Dokun. Bana asla zarar veremezsin,” diye homurdandım ve kaburgalarımındaki ağrıyı umursamadan, onu ileri doğru çekerek dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Onunla kurabileceğim herhangi bir bağ için yanıp tutuşuyordum.

Sonunda nefes almasına izin verdiğimde, ağzımdan bir yığın soru döküldü.

“Sana zarar verdi mi? Babam sana ne diyordu?”

Gözleri kocaman açıldı ve sonra alnı şaşkınlıkla buruştu. “Baban mı?” diye sordu usulca. “Onun baban olduğunu bilmiyordum. Sadece bir ucube olduğunu düşünmüştüm.” Monroe’nun yüzü tiksintiyle buruştu, burnu iğrenç bir şeyin kokusunu almış gibi kıvrıştı. Sonra da doğruldu. “Sürekli seninle çıkıp çıkmadığımı soruyor ve benimle flört ediyordu.”

Antrenörün formamı yukarı çekebilmesi için kollarımı kaldırıırken, “Bu herif ne halt ediyor, lan?” diye geveledim. Sahaya geri döndüğümde bana destek olması için kaburgalarımın etrafını bandajlamaya başladığında yüzümü buruşturdum. “Çok özür dilerim.”

Başını sallarken gözlerinde hâlâ belli belirsiz bir tiksinti vardı.

“Ben iyiyim,” dedi kısaca. “Sadece... Baban biraz mide bulandırıcı.”

“Birazdan fazla,” dedim, öfkeden kısılan sesimle. “Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. O çok kötü biri.” Babamın onun yanında düşünmek midemi bulandırıyor. İçim buruldu ve tiksintiyle öfke karışımı bir duyguyla sarsıldım. O bildiğim en toksik adamdı ve her şeyi mahvetmeden önce onunla ilgili bir şeyler yapılması gerekiyordu. Monroe’ya zarar vereceği fikri...

Onu öldürebilirdim.

Monroe’nun ifadesi, sözlerim karşısında hafifçe yumuşadı ve onu buna maruz bırakmama kızmadığı için hafif bir rahatlama hissettim.

Antrenör işini bitirdi ve ben masadan kalkmadan önce derin bir nefes aldım. Tüm bu süre boyunca da alttan alttan küfrettim.

Kocaman gözlerle, “Oraya geri mi dönüyorsun?” diye sordu.

O güzel yüz hatlarına endişe ifadesi kazınmıştı.

Ortamı yumuşatmaya çalışarak sııttım.

“Hokey oyuncularını diğer tüm pısrık sporlardan çok daha üstün atletlerdir, Monroe. Sahalardan uzak kalmamıza neden olacak tek şey balkondan düşmektir.”

Neden bahsettiğimi anlamadığını görebiliyordum çünkü ona Dalton’dan bahsetmeyi unutmuştum. O zamandan beri ağzım onun lanet olası eşsiz vücuduna taptığımdan başka bir şey konuşamayacak kadar meşguldü.

Başını iki yana sallarken hâlâ endişeli görünüyordu.

“Daha kötü yaralanabilirsin. Maçın geri kalanında oturmalısın.”

Acımı görmezlikten gelmeye çalışarak onu kollarımın arasına aldım ve o güzel yeşil gözlerinde biriken yaşları görünce hemen sertleştim. Hiç kimse beni uğrumda ağlayacak kadar önemsemedi.

“Bana hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum.”

Dudağını ısırды ama sonra isteksizce başını salladı. Kahretsin ki çok tatlıydı.

Bu kıza her şeyimi verecektim.

Tünelden buza doğru ilerlerken onu yanımdan ayırmadım.

Çaylak Jamie'ye, "Sen çekil," diye çıkıştım. Kolu kırık olduğu için maça çıkmamıştı. Monroe için mükemmel olabilecek bir oturma pozisyonundaydı. Yedek kulübemizin hemen arkasında oturabilirdi ve ben de tüm maç boyunca onun nasıl olduğunu merak ederek çıldırmak zorunda kalmazdım.

Saçmalamak için ağzını açtı ama deli bakışlarımı görmüş olacak ki ağzını kapatıp yerinden fırladı. Onaylar gibi başımla işaret ettim ve Monroe'yu yerine oturturken onu tamamen unuttum.

Sırıtarak, "Herkes senin istediğini mi yapıyor?" diye sordu. Gülümsedim ve onu öpmek için eğildim. Geri çekildiğinde kaşlarımı çattım.

"Ne oldu?"

Kalabalığı işaret ederek, "Herkesin görmesini istemiyorum," diye mırıldandı. "Hayranların çıldıracak."

Pekâlâ. Bundan nefret ediyordum ve yakında bu durumla ilgilenecektim.

Ama o sırada buza geri dönmem gerekiyordu çünkü bir sayı gerideydik.

"Herkesin senin bana ait olduğunu bilmesine alış," diye homurdandım ve sahaya geri dönmeden önce çenesini hafifçe sıktım.

Kalabalık hemen çılgına döndü.

Koç ben daha cevap vermeden, sahaya çıkmamı işaret ederek, "Daniels, iyi misin?" diye bağırdı.

Kaburgalarımdeki acıya aldırmadan buzun üzerinde kaydım, bakışlarım otomatik olarak babamın oturduğu yere döndü.

Tabii ki gitmişti.

27. BÖLÜM LINCOLN

Babam: *Keşke sen olsaydın.*

Bu sabah babamın attığı mesajı anlamam bir saniyemi aldı.

Anladığımda ise sanki ölüyordum. Bugün Tyler'ın ölüm yıldönümüydü.

Ölümünden bu yana ilk kez bunu unutmuştum.

Yılın ona adanması gereken tek gününü unutmuştum. Sanki onu tekrar hayal kırıklığına uğratmış gibi hissettim.

Özenle toparladığım yüz ifadem bozulduğunu hissedebiliyordum. Ölümünün ağırlığı, suçluluk duygusu, bu kadar mutlu olmaya cüret ettiğim gerçeği...

Duvarlar üstüme üstüme geliyor, nefes alamıyordum.

Benim yüzümden, ruh eşiyle tanışma şansına asla sahip olamayacaktı. Asla gülümseyemeyecek, kahkaha atamayacaktı. Bir daha, lanet olası tek bir gün bile yaşayamayacaktı.

Benim yüzümden.

Başka bir şey düşünmeden dolaba doğru yürüdüm ve bir votka çıkardım.

Kendimi öldürmekten daha iyiydi.

Monroe

Kaşlarımı çatarak telefonuma baktım. Ayrı kaldığımızda Lincoln'ın günün neredeyse her saniyesi bana mesaj atmıyor olması normal bir şey değildi.

Ben de onun kadar kötüydüm ama gönderdiğim üç mesaj da cevapsız kalınca, yazmayı bırakıp endişelenmeye başladım.

Bu kadar mıydı? Benimle işinin bittiğine mi karar vermişti?

Bu çılgınca ve mantıksız bir düşünceydi ama bütün gün beni endişelendirdi.

“İyi bir sikişmeden daha fazlasını ifade ettiğini mi düşünüyorsun, Roxanne?”

Adamın acımasız sözleri küçük dairemizde yankılandı. Kapının aralığından izliyordum. Annem adamın önünde diz çökmüştü. Vücudu hıçkırıklarla titriyordu. Adam gitmeden önce anneme bir kez daha tiksintiyle baktı.

Bunaltıcı akşam havasında yürüdüm ve park yerine bakıp Lincoln’ı ararken dudağımı ısırdım. Bu hafta beni her gün almıştı ve bu sabah çıktığımda da burada olacağını söylemişti.

Onun yerine, otoparktaki siyah bir limuzinin yanında düzgün, iyi kesimli, siyah bir takım elbise giymiş, sert bakışlı bir adam vardı. Elinde de üzerinde adımın yazılı olduğu bir kâğıt tutuyordu.

Şaşkın bir şekilde yanına gittim.

“İyi akşamlar, Bayan Bardot. Benim adım, Nathaniel. Bay Daniels sizi almam için beni gönderdi. Kendisi şu anda rahatsız.”

Adam, yani Nathaniel, arka kapıyı açarak beklentiyle bana baktı.

Tereddüt ederek Lincoln’a bir mesaj attım ve neler olduğunu sordum.

Ama mesajı okuduğunu bile anlamadan arabaya bindim.

Adamın seri katil olmamasını umuyordum.

Limuzinin içi, siyah deri koltukları ve cilalı ahşap detaylarıyla oldukça lüks ve gösterişliydi. Sinirlerim gerilmiş bir halde koltuğa gömüldüm çünkü hiçbir şeyden emin değildim.

Aptal, aptal, aptal. Düşüncelerim oradan oraya savruluyor, bir an için bana deliliği bırakmamı söylüyor ama bir an sonra da Lincoln’a güvendiğim için kendime lanet ediyordum.

Yola çıkarken Nathaniel’a, “Lincoln tam olarak nerede?” diye sordum.

Dikiz aynasından sıktığı dudaklarının hafif bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm.

“Bilemiyorum, hanımefendi.”

“Peki, ne zamandır Lincoln için şoförlük yapıyorsunuz?”

Sesim garip çıkıyordu ama sessizlik çok gürültü çıkaracakmış gibi geliyordu. Çünkü düşüncelerime çok fazla özgürlük sağlayacaktı.

Nathaniel, gözlerini önündeki yola sabitlemiş bir şekilde, “Bir süredir,” diye cevap verdi.

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdandım.

“Şey, nereye gidiyoruz?”

“Bay Daniels’ın çatı katına.”

Bu soruyu sorduğum için bile kendimi aptal gibi hissederek, “Ah, tabii ya, elbette,” dedim.

Nathaniel tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessiz kaldı.

“İhtiyacınız olan başka bir şey var mı hanımefendi?”

Ondan işe yarar bir şey öğrenemeyeceğimi fark ederek, “Hayır, hayır,” dedim. “Ben iyiyim.”

Pencereden dışarı bakarak şehrin bir ışık ve renk bulanıklığı içinde akıp gidişini izledim. Zihnim Lincoln’la ilgili sorular ve endişelerle dolup taşıyordu.

Neler oluyordu?

Lincoln’ın kapalı garajına girdik -bu da arabaya binmekle hata yapmadığımı gösteren iyi bir işaretti- ve asansör girişinin önünde durduk. Bir dakika sonra Nathaniel benim için kapıyı açtı.

Çantamı göğsüme bastırarak, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım.

Bana başıyla selam verdi ve ben daha asansöre binmeden, arabasına binip gitti.

Çatı katına çıkarken huzursuzluğum çaydanlıktaki kaynar su gibi içimde fokurduyor, her an taşacakmış gibi geliyordu. Sanki havada asılı kalmıştım ve dengemi bozacak amansız bir rüzgârın esmesini bekliyordum. Yol hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor, her geçen saniye kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden oluyordu. Tıpkı kaçınılmaz bir çarpışmaya doğru hızla ilerleyen bir tren gibi.

Bu büyük bir mesele olmamalıydı. Hayatta ufak tefek pürüzler çıkabilirdi.

İçeri girdiğimde o orada olacak ve ben de kendimi tam bir aptal gibi hissedecektim.

Ama her şey ters gidiyormuş gibi geliyordu.

Kapılar kayarak açıldı ve sessiz fuayeye girdim. Birkaç adım attıktan sonra odalardan birinden gelen elektrik süpürgesinin hafif uğultusunu duydum.

Bir sonraki odaya girerken, “Lincoln?” diye seslendim. Her şeyimle onun ortaya çıkmasını, yüzünde o takıntılı olduğum güzel gülümsemeyi görmeyi umuyordum.

Ama ondan eser yoktu.

Süpürge'nin sesi azaldı ve koridorun sonundaki sinema salonunun kapısı açıldı. İçeriden, Lincoln'ın hizmetçisi ve dünyanın en iyi aşçısı olduğundan emin olduğum Bayan Bentley çıktı.

Genellikle kusursuz görünür, ak düşmüş kahverengi saçlarını düzgün bir şekilde topuz yapar ve giymekte ısrar ettiği elbiseleri mükemmel bir şekilde ütülerdi. Şu anda o kadar iyi görünmüyordu. Yüzü kızarmış, sıcak kahverengi gözleri şişmiş ve kan çanağına dönmüştü. Kısa boylu, şişman bir İngiliz kadınıydı ve anaç bir havası vardı. Lincoln bana kadının tüm hayatını ona bakarak geçirdiğini söylediğinden beri gözüme mükemmel görünmüştü.

Ama şimdi, biraz da kendine bakmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Ona bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. “Her şey yolunda mı?” diye çekinerek sordum. “Lincoln'ın nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Bayan Bentley konuşmaya çalışırken alt dudağı titredi.

“Ah, Bayan Monroe, korkarım haberler iyi değil. Bay Lincoln burada değil.”

Çaresiz bir ses tonuyla, “Nerede?” diye sordum.

Gözleri yaşlarla doldu.

“Mezarlıkta, canım. Bugün Tyler'ın ölüm yıldönümü.”

“Tyler mı?”

Boğazından bir hıçkırık kaçtı.

“Ağabeyi, canım.”

Kalbim daha da sıkıştı. Lincoln’ın bir ağabeyi olduğunu ve onun öldüğünü biliyordum. Ama Lincoln bana başka hiçbir ayrıntı vermemişti. Hele bugün onun ölüm yıldönümü olduğunu hiç söylememişti. Bu bana her şeyin çok yeni olduğunu hatırlattı. Saatte bir milyon kilometre hızla ilerlemiştik ama hâlâ birbirimiz hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorduk.

Düzeltemem gerekirse ben onun hakkında çok az şey biliyordum. O ise benim hakkımdaki çoğu şeyi biliyor gibiydi.

“O iyi mi? Ne yapabilirim?” diye sorarken sesim fısıltıdan öteye geçmemişti.

Bayan Bentley başını iki yana sallarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

“Bilmiyorum. Her zamankinden daha kötü görünüyordu, canım. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Kalbimde derin bir sızı hissettim ve çaresizce onun yanına gitmek istedim. “Hangi mezarlık?” diye sordum. Midemdeki düğümme rağmen sesim düzgün çıkmaya başlamıştı.

Bir an tereddüt ederek bana dikkatle baktı ama ne kadar önemsediyimi görmüş olmalı ki sonunda pes etti.

“St. Mary’s, hayatım. Ama lütfen dikkatli ol.”

Başımı *tamam*, der gibi salladım. Lincoln’ın yanında olmak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıyım.

Tıpkı onun hep benim yanımda olduğu gibi.

Mezarlığa gitmek tüylerimi diken diken eden bir deneyimdi. İyi bir sürücü değildim ama lüks bir cipe bindiğimde durum daha da kötüleşmişti. Nathaniel’i beni götürmesi için çağırabilirdim ama mezarlığa vardığımda ne bulacağımı bilmiyordum. Lincoln’ın, acısını gözlerden uzak yaşamasını istiyordum.

St. Mary’s mezarlığının kapısına yaklaştığımda vücudumu bir ürperti kapladı ve tüylerimi diken diken etti. Hava kasvetli ve kapalıydı, yaklaşan bir fırtınanın verdiği uğursuz hisle doluydu. Mezarlık neredeyse benim boyumda, pas tutmuş demir bir

çitle çevriliydi ve iterek açtığım kapıları uğursuzca gıcırdadı. Sıra sıra dizilmiş mezar taşları her yöne doğru alabildiğine uzanıyordu. Kendimi sanki bir keder ve yas labirentinde yürüyormuşum gibi hissettim.

Havada yeni kesilmiş çim kokusu vardı ve kilise çanlarının uzaktan gelen sesini duyabiliyordum. Tepemdeki bulutlar koyu, ürkütücü bir griydi ve ağırlıklarının üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum. Sanki gökyüzü de benimle birlikte matem yaşıyor, toprağın altında gömülü olan tüm yitirilmiş insanların yasını tutuyordu.

Mezarların arasından geçen patikada yürüdüm, ta ki sonunda onu görene kadar.

Lincoln'ı...

Bir mezar taşının önünde yatıyordu ve yanında bir votka şişesi vardı. Onu öyle, acısı ve kederiyle tamamen tükenmiş bir halde görünce kalbim sıkıştı. Yanına diz çöküp fısıltıyı geçmeyen bir sesle, "Lincoln," diye seslendiğimde, gözlerimden yaşlar süzölmeye başlamıştı bile.

Hafifçe kıpırdanarak anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Onu hafifçe sarsarak kendine getirmeye çalıştım. Duygularımın titrettiği sesimle, "Lincoln, uyan," dedim.

Sonunda gözlerini açtığında bakışları bulanıktı ve sabit değildi. "Monroe..." diye mırıldandığı zaman sesinin ağlamaktan ve içmekten kısılmış olduğunu fark ettim. "Çok özür dilerim. Unutmuşum."

Gözyaşlarımdan konuşamayarak başımı iki yana salladım. Bir süre sonra, "Sorun değil, Lincoln," diyebildim. "Artık buradayım." Doğrulamaya çalıştı ama onu nazikçe olduğu yerde tuttum. "Sadece biraz dinlen. Sonra seni eve geri götürüp seninle ilgileneceğim."

Lincoln kendini yere bıraktı. Yüzü, yaklaşan fırtınanın neminden ıslanan çimlerin üzerindeydi.

Sonunda kalkmasına yardım ettim ve bana sıkıca sarıldı. Vücutu hıçkırıklarla titriyordu. "Onu çok özlüyorum," dedi boğuk bir sesle. "Özür dilerim, Monroe. Ben seni hak etmiyorum."

Arabaya doğru tökezleyerek, ilerlerken saçlarını okşadım. Zar zor yürüyordu ve onu ayakta tutmak için tek yapabildiğim buydu. Benden çok daha iriydi. “Şşş, öyle söyleme,” dedim usulca. “Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum.”

Sadece başını iki yana salladı çünkü altın rengi gözlerini başka bir keder dalgası kaplamıştı.

Çatı katına geri döndüğümüz araba yolculuğu sessizdi. Tek ses onun düzensiz nefes alışları ve ara sıra çıkardığı iniltilerdi.

Vardığımızda onu kanepeye götürdüm ve bir battaniyeye sardım. “Burada kal,” dedim kararlı bir sesle. “Sana çay yapıp su getireceğim.”

Başını sallayıp halsizce onayladı ve uykuya daldı. Ellerimin titremesini engellemeye çalışarak mutfakta dolaştığım sırada ev sessizdi. Lincoln’ın bana ihtiyacı olduğunu biliyordum ama kederinin ağırlığı altında ezildiğimi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Ona bir fincan çay ve bir bardak su getirdiğimde kıpırdanıp gözlerini açtı. “Teşekkür ederim, Rüya Kız,” diye mırıldandı.

Ama bir şey söyleyemeden tekrar uykuya daldı.

Yanında kalıp sadece onu izledim. Bazı ruh eşlerinin birbirlerini bulmak için doğduklarını düşündüm.

Fakat bazıları da perişan oluyorlardı.

Yatakta uzanırken Lincoln’ın parmakları saçlarımin bir tutamıyla oynuyordu. Sevişmemizin ardından hâlâ içimin derinliklerinde bir yerdeydi. Gecenin bir yarısı, bana duyduğu özlemle beni uyandırmıştı.

Ben de öyle hissetmiştim.

Şimdi beni inceliyordu. O derin, büyülenmiş haliyle sanki yüzümde titreşen her duyguyu okumaya çalışıyor gibiydi. Vücudum ağrıyordu ama bu, bana onun nerelerimden geçtiğini hatırlatan türden iyi bir ağrıydı. Hâlâ da içimdeydi.

Uçurumun kenarındaydım. Tekrar hareket etmeye başlarsa çabucak boşalacaktım. Bu adama o kadar bağımlıydım ki...

Etrafımızda puslu ve büyüğü bir hava vardı. Sanki kendi küçük dünyamızda kapana kısılmıştık ve hiçbir şey bize dokunamazdı.

Kendimi bir daha herhangi bir insana, şu anda ona hissettiğimden daha yakın nasıl hissedebileceğimi bilmiyordum.

Vücudumda dolaşan hislerin arasından nefes alarak, "Lincoln," diye mırıldandım. Onun acısını istiyordum. Acısını ondan almak, onu sevgimle sarmak istiyordum.

Bunları ona söyleyemezdım. Ama ona gösterebilirdim.

Lincoln

Güzel yüzünün bütün ayrıntılarını inceledim. Aç uyanmış, ona çaresizce sahip olmak istemiştim. İyileşmek için onun o özel sihrinden bir doz almaya ihtiyacım vardı.

Üzerimde oturuyordu. Koyu renk saçları karnımın üzerinde geziniyor, her hareketinde göğüsleri zıplıyordu. Gözlerimin içine derin derin bakarken onun güzelliğine hayran olmaktan kendimi alamıyordum.

Bu fiziksel bir deneyimden çok daha fazlasıydı, bu ruhsal bir şeydi.

Zihinlerimiz, ruhlarımız ve bedenlerimiz aynı anda birbirlerine uzanıp dokunuyorlardı.

Yavaşça hareket edince aldığı zevkle kasıldığını hissettim. Vücudunun usulca kıvranışına sert bir hamleyle karşılık verdiğimde hafifçe inledi.

Üzerimdeydi ve sonra aniden boşalmaya başladı. Kasılırken beni sıkıca kavradı ve ben de kendi orgazmımın dayanılmaz derecede yoğun patlamalarıyla sarsıldım.

Ben ona sahiptim, o da bana. Onun hislerine bağımlıydım ve bu, baş edebileceğimden emin olamadığım acı tatlı bir sızıydı.

Nefes nefese ve kendinden geçmiş bir halde üzerime yığıldı.

Bir saniye sonra biraz irkilerek kendini kaldırmaya çalıştı. Kalçaları tutkumuzdan ıslanarak kayganlaşmış ve saçları dağılmıştı. Hiç bu kadar güzel göründüğünü görmemiştim.

Ama henüz gitmesine izin veremezdim. Bunu yapamazdım. Onu tekrar aşağı çektiğimde ne düşündüğümü anladı.

Tabii ki anlayacaktı.

O benim ruh eşimdi.

Hayatımda gördüğüm en mükemmel şeydi.

Uzun bir süre duygularım içimde girdap gibi dönüp dururken ona baktım.

“Çok güzelsin,” dedim sadece.

Gülümsedi. Küçük, bilmiş bir gülümsemeydi bu.

“Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim.”

Güldüm ve ikimiz de bu hissin etkisiyle ürperdik.

Birkaç dakika soluk soluğa, sessizce uzandık. Kalplerimizin iç içe geçtiğini hissedebiliyordum ve bu hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

Sonunda sessizliği bozarak, “Sana Tyler’dan bahsetmek istiyorum,” dedim. Duygu yüklü, anlayışlı yeşil gözleriyle bana baktı.

Ani bir nefes aldım. Ona Tyler’ı ve büyürken başıma gelenleri anlatmaya nasıl başlayabilirdim ki? Her şey çok ağır, çok baş edilemez gibi geliyordu.

Benim tatlı, kusursuz sevgilim için çok ağırdı.

Ama onun parlak gözlerine bakarken anlatabileceğimi biliyordum. Ona yaralarımı gösterebilirdim.

Kısık bir sesle, “Nereden başlayacağımı bilmiyorum,” dedim.

Uzanıp, yanağıma dokunarak, “Sorun değil,” diye mırıldandı. “Acele etme.”

Derin bir nefes alarak başımı salladım. “Tyler benim kahramanımdı,” diye söze başladım. “Benden on yaş büyüktü. Beni babamdan koruyan tek kişi oydu. Bana inanan tek kişiydi. Tyler ailemin her şeyiydi, mükemmel olandı. Tabiri caizse babamın tahtının vârisiydi. Ama aynı zamanda benim koruyucum, kurtarıcımdı.”

Ağabeyimin iyiliğinin hatıralarında kaybolarak duraksadım.

Acı dolu, kederli bir sesle, “Baban seni neden döverdi?” diye fısıldadı.

Omuz silktim. Annemle babamın doğduğundan beri benden nefret ettiği gerçeğini çoktan aşmıştım. “Anne ve baba olmayı bırakmışlardı; kendi hayatlarını yaşıyorlardı. Muhtemelen Tyler’ın doğumundan sonra bir kez seks yapmışlardı ve o da annemin bana hamile kalmasıyla sonuçlanmıştı. Bu onları çok kızdırdı ya da en azından ben öyle düşünüyorum. Bu konuyu hiç oturup konuşmadık.”

Biraz mizah yapmaya çalışıyordum ama o, dolgun alt dudağını ısırırken bakışları öfkeyle parlıyor, gülmüyordu.

Onu bu yüzden daha da çok seviyordum.

“Bir gün, babam beni yine eşek sudan gelinceye kadar dövdükten sonra Tyler beni buz pateni pistine götürdü. Hokey oynayan bir takımı izledik ve ben... Ben büyülendim. Sanki önümde yepyeni bir dünya açılmıştı.”

O günü ve o gün yaşadığım sevinç kıvılcımını, özgürlük titremesini yeniden yaşayarak Monroe’ya hüzünlü bir ifadeyle gülümsedim.

“Ondan sonra beni tüm antrenmanlarıma ve maçlarıma o götürdü. Hayatında ilk kez babama karşı çıktı. Tyler benim en büyük hayranım ve destekçimdi. Bende bir şeyler gördüğünü söylemişti. Bir gün gerçekten bir yere gelebileceğimi düşünüyordu.” Kelimelerim boğazımda düğümlendi. Acı içinde nefes almaya çalıştım. “Ben kendime inanmazken bile o bana inandı.”

Gözlerimi kapadığımda bir damla yaş süzüldü. Monroe o yumuşak eliyle gözyaşımı sildi.

“Dokuzuncu sınıftayken Minnesota’da büyük bir hokey fuarı vardı. Üniversitelerden ve NHL’den bir sürü gözlemci katılıyordu. Tesisin yakınındaki donmuş gölde antrenman yapıyordum çünkü arenanın kalabalığından bunalmıştım ve o sırada suya düştüm. Boğulmak üzereydim ki Tyler beni kurtarmak için suya atladı.”

O güne dair anılar zihnimde dönüp duruyordu. Suyun buz gibi soğuk karanlığı... Öleceğimi fark ettiğim an ve sonra beni buzun üzerine kaldıran eller...

“Beni sudan çıkardı ama kendisi çıkmayı başaramadı. Gözle-

rimin önünde boğuldu.” Bastırmak için çok çabaladığım tüm acı ve suçluluk duygusu yüzeye çıktı. Bu, kapanmayı ve iyileşmeyi reddeden, sanki bir bıçağın saplanıp içimde sağa sola eğildiği açık bir yaraydı. “Onu kurtaramadım, Monroe. Orada olmak bile istememişti. Lanet olası soğuktan nefret ederdi. Ama yine de gelmişti çünkü ben bu konuda çok sızlanmıştım.”

Yalvaran gözlerle ona baktım. Onun ölümünü kendi ölümüm gibi hissettiğimi anlamasını umuyordum.

“O benim kahramanım, ağabeyim, en iyi arkadaşımdı ve ben onu öldürdüm.”

Monroe

Dinlerken kalbimin onun için parçalandığını hissettim. O an, en derin acısını gözlerimin önüne sermişti.

Ağabeyinin ölümünden sorumlu olmadığını duymak istemediğini biliyordum. Bu tür sözler, gerçekten inandığınız bir şeye ters düştüğünde asla işe yaramazdı. İnsanlar sizi daha iyi hissettireceklerini düşünerek sahte, basmakalıp sözler söylerdi.

Bu da asla işe yaramazdı. O yüzden ona yalnızca sarıldım.

Ona bedenimi verdim. Sahip olduğum her şeyi verdim.

Bunun yardımcı olmasını umdum.

Daha sonra da ben ona bir şey itiraf ettim.

O gece üçüncü kez bedenimi harap ederken ağzımdan, “Bugün çıldırdım, beni bıraktığını sandım,” diye kaçırdım.

İçime girerken durdu, asla ama asla unutamayacağım o muhteşem güzelliğiyle bana baktı.

“Seni seviyorum ve seni asla bırakmayacağım,” dedi. “Senin için her şeyi yaparım. Senin için yaşarım.”

Daha önce hiç sevilmemiştim. Hiç kimse tarafından. Özellikle de bir aşk hikâyesinin en zor kısmının kendi kalbinin kırılması olduğunu bilen biri tarafından. Biri için yaşamak, yapabileceğiniz en özverili şeydi.

28. BÖLÜM MONROE

İlk tartışmamızı yaşıyorduk.

Ya da belki de ilk *tartışmamı* yaşıyordum. Lincoln her konuda sinir bozucu bir şekilde sakın davranıyordu.

Bana uzattığı siyah American Express kartına baktım. Kalbim vahşi bir hayvanın kalbi gibi hızla atıyordu. Zaten onunla yaşıyor, yemeğini yiyor, onun evini işgal ediyordum.

Elindeki bu kart, dolu bir silah gibiydi.

Başımı çılgınca iki yana sallayarak ondan uzaklaştım. “Yapamam, Lincoln,” dedim çatlayan bir sesle. “Bunu alamam.” Bu duruma gösterdiğim çılgın tepkiyi anlamaya çalışırken, kaşlarını çatarak bana baktı. Doğruldu. “Şu anda hiçbir şeye ihtiyacım yok. Benim param var. Zaten kira ödememe izin vermiyors-”

“Bütün bina bana aittir. Kira yok,” diye nazikçe araya girdi.

Oda birden boğucu bir hal alınca saçlarımı yüzümden çektim.

“Sadece ihtiyacın olan şeyleri alabilmeni istiyorum, Monroe. Sadece seninle ilgilenmek istiyorum. Hayatta olmamın amacının bu olduğunu hissediyorum.”

İnatçı bir tavırla çenemi kaldırdım.

“Kimsenin benimle ilgilenmesine ihtiyacım yok.”

“Maça gelmek için uçağa bindiğinde bunun yanında olmaması fikri hoşuma gitmiyor.”

Bakışlarımı kaçırarak yerimde kıpırdandım. Bu da konuşmamız gereken başka bir konuydu. Önümüzdeki dört gün boyunca

28. BÖLÜM MONROE

İlk tartışmamızı yaşıyorduk.

Ya da belki de ilk *tartışmamı* yaşıyordum. Lincoln her konuda sinir bozucu bir şekilde sakin davranıyordu.

Bana uzattığı siyah American Express kartına baktım. Kalbim vahşi bir hayvanın kalbi gibi hızla atıyordu. Zaten onunla yaşıyor, yemeğini yiyor, onun evini işgal ediyordum.

Elindeki bu kart, dolu bir silah gibiydi.

Başımı çılgınca iki yana sallayarak ondan uzaklaştım. "Yapamam, Lincoln," dedim çarlayan bir sesle. "Bunu alamam." Bu duruma gösterdiğim çılgın tepkiyi anlamaya çalışırken, kaşlarını çatarak bana baktı. Doğrudum. "Şu anda hiçbir şeye ihtiyacım yok. Benim param var. Zaten kira ödememe izin vermiyors-"

"Bütün bina bana ait. Kira yok," diye nazikçe araya girdi.

Oda birden boğucu bir hal alınca saçlarımı yüzümden çektim.

"Sadece ihtiyacın olan şeyleri alabilmeni istiyorum, Monroe. Sadece seninle ilgilenmek istiyorum. Hayatta olmamın amacının bu olduğunu hissediyorum."

İnatçı bir tavırla çenemi kaldırdım.

"Kimsenin benimle ilgilenmesine ihtiyacım yok."

"Maça gelmek için uçağa bindiğinde bunun yanında olmaması fikri hoşuma gitmiyor."

Bakışlarımı kaçırarak yerimde kıpırdandım. Bu da konuşmamız gereken başka bir konuydu. Önümüzdeki dört gün boyunca

okulu ve işi asmamı istiyordu. Bunu yapma fikri kelimenin tam anlamıyla kurdeşen dökmeme neden oluyordu.

Ücretli iznim yoktu. Yani dört tam iş günü kaybedecektim.

“Bu annenle mi ilgili?” diye dikkatle sorduğunda kaskatı kesildim. “Annenin-”

“Hayır, aslında annem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Geçmişimi istediğin kadar araştı, *yine* de annemin nasıl biri olduğunu asla bilemeyeceksin.”

Bana o kadar içten duygularla bakıyordu ki ağlamak istedim.

Kartı cüzdanına geri koyarken, “Tamam, sevgilim,” diye mırıldandı. “Bunu sonra konuşuruz.”

Beni göğsüne doğru çektiğinde suçluluk duygusunun damarlarımdan zehirli bir nehir gibi akarak, beni içten içe yakıp kavurduğunu hissettim.

Saçlarımı usulca okşarken, “Özür dilerim,” diye fısıldadı. Göğsündeki başımı sallarken hâlâ ona bakamıyordum.

“Hadi, seni işe götüreyim, bebeğim.”

Lincoln

Bu sabah onu bıraktığımda, Monroe’nun bu kadar sessiz olmasından hoşlanmadığım için bütün gün kendime gelememiştim. Yine de mesajlarıma cevap vermiş, öğle yemeği ve her gün gönderdiğim çiçekler için teşekkür etmişti.

Ama düşünceli olduğunu anlayabiliyordum. Annesinin ona yaşattıklarına takılıp kalmıştı.

Düşündüğünün aksine aslında geçmişi hakkında çok şey *biliyordum*. Muhtemelen kaygılı öğretmenlerden gelen tüm çocuk sağlığı raporlarının ya da annesinin tacizden tutuklanma kayıtlarının farkında bile değildi.

Çocuk esirgeme sisteminde kalmasına izin verilmiş olması konusunda pek bir şey yazmıyordu. Raporlar dehşet vericiydi.

“Linc, yolculuğa hazır mısın? Bir dakika oldu,” dedi Peters ve ağzına koca bir taco tıktırırken beni düşüncelerimden kopardı.

O ve Ari'yle ögle yemeğindeydim. Dikkatimi Monroe'yu işyerindeyken takip etme fikrinden uzaklaştırmaya çalışıyordum. O şerefsiz Kevin bu sabah onu götürdüğümde bana resmen sırtıtmıştı.

İşe gelmeden hemen önce bir saat boyunca onun amını yaladığımı bilse sırtmazdı.

Tabii Monroe bana sinirlenmeden önce.

Bunun olacağını görmeli, kredi kartımın onun için bir tetikleyici olacağını bilmeliydim. Hafta sonunun iyi geçmesine kendimi o kadar kaptırmıştım ki.

Hayatımın en güzel hafta sonuydu.

Onun benimle aynı düşüncede olmadığını unutmuştum.

Ari başını tiksintiyle sallayarak, "Kafayı kız arkadaşıyla bozmuş," diye yorum yaptı.

Ona bir tortilla cipsi fırlattım ve o da sırtarak cipsi kucağından aldı, salsa sosuna batırıp yedi.

Çünkü en iyi arkadaşım zevk sahibi biriydi.

Mesaj atmış olma ihtimaline karşı telefonumu kontrol ederken, "İki maç kaldı, daha sonra da elemeler," dedim. "Bu boka başlamaya hazırım."

Peters yüksek sesle haykırınca restorandaki herkesin dikkatini çekti. Neyse ki bu küçük restorana her zaman geliyorduk ve bize, oraya gelen herkes gibi davranıyorlardı.

Ari yumuşak bir sesle, "Monroe geliyor mu?" diye sordu ama bakışlarındaki sorgulamayı görebiliyordum. O gelmezse odaklanabilir miydim?

Monroe'nun soruma hâlâ cevap vermemiş olmasına rağmen yemeğimden bir ısırık alarak, "Evet," diye cevap verdim.

Gelmek zorundaydı.

Dört gün boyunca benden uzak kalmaya nasıl dayanabilirdi? O işteyken ben zar zor nefes alabiliyordum.

Takım arkadaşlarımı öldürmemi mi istiyordu? Çünkü muhtemelen öyle olurdu. Hatta bu sırada birkaç kaburgamı daha kırabilirdim.

Kıpırdandım ve hâlâ yan tarafımda hissettiğim acıya sinirlenerek iç çektim. Her an Monroe'nun içinde kalabilseydim muhtemelen hiç ağrım olmazdı.

Onun içindeyken kaburgalarım beni hiç rahatsız etmiyordu.

Ben duyguları nedeniyle yiyip duran biri gibi cipsleri ağzıma tıktırırken Ari ve Peters otuz dakika daha birbirleriyle gevezelik etti.

Biz çıkarken, Peters homurdanarak mekânın sahibi Maria'ya el salladı. Arabalarımıza doğru yürürken, "Taco yemek her zaman canımın oral seks çekmesine neden oluyor," diye yorum yaptı.

Ari ve ben kıs kıs güldük. "Senin her zaman oral seks istediğine eminim," diye takıldım.

Ari masumca, "Bu bana şunu hatırlattı, Linc..." dedi. "Son zamanlarda çok mutlu görünüyorsun. Rüya Kız düşündüğün kadar iyi sevişiyor mu?"

Kendimi bir kez daha en iyi arkadaşımı yumruklarken buldum. Ama bu sefer yolculuğumuz sırasında Boston'da buluşacağı kadınların hatırına yüzünü incitmek istemediğim için karnına nişan almıştım.

"Siktir," diye inledi. "Sadece şaka yapıyordum."

"Yapma o zaman," diye tersledim.

Peters gözlerini kocaman açarak ellerini kaldırdı.

Deli gibi davrandığımı biliyordum. Bu hızla giderse Ari ölecekti.

Ari doğrulup, "Bu sefer ne yaptım?" dedi. "Biz kızlar hakkında hep böyle konuşuruz."

"Onun hakkında değil," diye mırıldandım. "Asla."

Başını iki yana sallayıp, gözlerini kaçırırken, kendini beğenmişliği eriyip gitmiş, yerini çaresizliğe benzeyen bir ifade almıştı.

Bu kesinlikle duruma uymuyordu.

Bu, Ari'nin geçmişini ilk merak edişim değildi. Benim havalı hazırlık okuluma sokaklardan çıkıp gelmişti ve hokey bursu bu

okula nasıl girdiğini açıklasa da bana geçmiş yıllardan bahsedip bahsetmeyeceğini merak ediyordum.

Çenemi kaldırıp ikisine baktım ve Ari omzuma vurarak iyi olduğumuzu gösterdi. Ona bir araba ya da başka bir şey almam gerekiyordu. Son zamanlarda böyle öfkeli bir psikopat olduğum için bunu telafi etmeliydim.

Bir saniye sonra nihayet Monroe'yu almaya giderken *ikisini* de unutmuştum.

Cam kapının arkasından Kevin denen herifin ona yaklaştığını, gözlerini vücudunda gezdirdiğini gördüm. Etrafı ona her gün gönderdiğim çiçeklerle çevriliydi. Ona bu konuda ne hissettiğimi söyledikten sonra artık onları saklamamaya başlamıştı.

Ama herif durumu hâlâ anlamamıştı.

Parmaklarımı sıktıkça eklemelerim beyazlaştı ve kıskançlığın sıcaklığıyla tükendiğimi hissettim.

O benimdi. *Sadece* benim.

Başka birinin ona dokunabileceği düşüncesine katlanamıyordum.

Uzun siyah saçları, adamın söylediği bir şeye gülerken hareket ettikçe sallanıyordu ama bunun sahte bir gülüş olduğunu anlayabiliyordum. Duruşuyla ilgili her şey rahatsız olduğunu âdeta haykırıyordu.

Kendimi tutmaya çalıştım. Gerçekten denedim. Burası onun işyeriydi. Onun için önemliydi. Bu sabahın nasıl geçtiğine bakılırsa benim anlayabileceğimden çok daha önemliydi.

Ama onun üzerinde hak iddia etme isteğim her geçen saniye daha da güçleniyordu.

Herif onun saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için elini uzattığında, sonunda kendimi kaybettim.

Kapıyı gürültüyle açınca dikkatleri bana yöneldi. En seksi sırıtışımı takınarak, “Hey, Rüya Kız,” diye seslendim.

Bakışları hemen yumuşadı ve o sadece *bana* attığı bakışa dö-
nüştü. Beni *sevdiğine* dair bana her zaman umut veren o bakışına...

“Gitmeye hazır mısın?”

Başını *evet*, der gibi sallayıp ayağa kalktı ve eşyalarını topladı.

Kevin’a artık gerçekten benimle yaşadığını açıkça belirtmek
istediğim için, “Çiçeklerden bazılarını eve getirmek ister misin?”
diye masumca sordum.

“Elbette. Sanırım bu iyi bir fikir. Burası biraz... Dolmaya başladı.”

Monroe kıkırdadı ve benim amacımdan tamamen habersiz bir
şekilde iki buketi kucakladı. Bana gerçek anlamda fiziksel bir acı
veren o pırıl pırıl güzel gülümsemesiyle masanın etrafından do-
landı.

Kevin ve adını hatırlamaya zahmet etmediğim başka bir iş ar-
kadaşına veda etmek için döndü ve ben de arkasından yaklaşarak
elimi sahiplenici bir şekilde beline koydum. Kasıtlı olarak alçak ve
baştan çıkarıcı bir tonla, “Seni özledim,” diye mırıldandım.

Monroe dönüp bana baktığında yeşil gözleri parlıyor, güzel
yanaklarına bir kızarıklık yayılıyordu. “Ben de özledim,” derken
dudaklarına utangaç bir gülümseme yayıldı.

Eğilerek dudaklarımı onunkilere bastırdım ve onu sahiplenici
bir şekilde öptüm. İçinin eridiğini, vücudunun dokunuşuma kar-
şılık verdiğini hissedebiliyordum.

Nihayet ayrıldığımızda, Kevin’ın görebileceği şekilde poposu-
nu avuçlayarak kulağına, “Sen benimsin, Monroe,” diye hırladım.
“Bunu asla unutma.”

Karşılık olarak gözleri parladı.

Eve dönüş yolumuz sessizdi. Keyfimin yerinde olmadığını an-
layabiliyordu ama zihnimin öfke ve kıskançlıkla dolup taşığından
haberi olmadığından emindim.

Artık buna izin veremezdim. Bir daha olmazdı. Ne yapmam
gerektiğini biliyordum. Kendi başına istifa etmeyecekti, o yüzden
bunu ben yapmalıyım. Orada bir gün daha çalışmayacaktı.

Aksi takdirde cinayetten içeri atılacaktım ve bunu kaldıramazdık.

Çatı katından ayrılmadan önce Monroe'nun uyumasını bekledim. O pisliğin evine giderken dudaklarımda yol boyunca bir gülümseme vardı.

Tam anlamıyla çıldırmış olmak eğlenceliydi.

Kevin Taylor, Allen'da güzel bir mahallede, koyu gri tuğlalardan ve büyük camlı pencerelerden oluşan şık bir dış cepheye sahip, iki katlı, modern bir evde yaşıyordu.

Eminim ki karısı evinin tadını çıkarıyordu. Tabii orada olduğu zamanlarda.

Özel dedektifimden öğrendiğime göre şimdi New Braunfels'ta, kız arkadaşlarıyla bir spa merkezindeydi.

Kevin da şu anda üst katta kendine gelmeye çalışıyordu çünkü karısının birkaç dakika önce yanından ayrılmış olan en iyi arkadaşını sikmişti.

Hantal, koyu renkli ahşap kapıya vurdum ve birkaç dakika sonra Kevin üstü çıplak bir halde kapıyı açtı. Benim geldiğimi görünce yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Lincoln Daniels," dedi usulca. "Bu zevki neye borçluyum?"

Ses tonundan kibir akıyordu.

Bu adam tam bir aptaldı.

Hiç vakit kaybetmeden suratına bir yumruk indirdim ve gri renkli antreye doğru tökezleyerek cilalı beton zemine düştü. Sakince içeri girdim ve kapıyı arkamdan çarparak kapadım.

"Sadece dostça bir konuşma yapmak istemiştım."

Düştüğü yerden bana bakarken dudaklarımda bir gülümseme belirdi çünkü yüzü kan ve çürük içindeydi.

O yumrukla burnunu kırdığımdan emindim.

"Siktir git!"

Gülümsemem büyüdü. En az hissettiğim kadar kaçık görüldüğümünden emindim.

"Yarının nasıl geçeceği hakkında konuşmak istiyorum."

Kevin alaycı bir ifadeyle gülümsedi.

"Eğer kız arkadaşını çalmamdan endişeleniyorsan bu senin sorunun. Herkes onun gibi birinin tadına bakmak ister."

Monroe'ya o demek, onun için durumu daha da kötüleştirdi. Göğsüne bir tekme attım ve kaburgasının çatladığını duyunca sııttım.

Acı içinde inledi.

Telefonumu çıkarıp, inlemelerini duymazlıktan gelerek yanına çömeldim.

“Bakalım burada ne varmış.”

Bir saniye sonra Tres Medical ortaklarından birinin karısını siktiği bir video oynamaya başladı.

Yüzü solgunlaştı ve kanının parlak kırmızı rengi, teninde daha da belirginleşti.

“Bunu nasıl buldun?” diye hırladı.

“Nasıl bulduğum gerçekten önemli değil, değil mi? Sadece bende olması önemli. Eğer dediklerimi yapmazsan onu ortağına ve karına gönderirim.” Yanağını okşadım. “İkisinin de bundan pek memnun olacağını sanmıyorum.”

Kevin bana ters ters baktı.

“Ne istiyorsun?”

Açıkça, “Monroe’yu yarın kovacaksın,” dedim.

Kevin şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu, kaşlarını çatı ve az önce söylediklerimi anlamaya çalışırken dudaklarını inanamayan bir ifadeyle araladı. Gözleri ileri geri gidip geliyor, eminim esas meseleyi anlamaya çalışıyordu.

Ama bulamadı.

“Bunu neden istiyorsun ki? Ne tür bir hastasın sen?” dedi tükürür gibi.

Başımı arkaya atarak güldüm.

“Saplantılı.”

Kevin bunu komik bulmamış gibiydi. “Peki, onu neden kovağıma dair ne gibi parlak bir sebep buldun? İki yıldır sadece bir kez geç kaldı,” diye alaycı bir şekilde sordu.

“Sadece bazı hesapları yanlış yaptığına dair bir bahane uydur ya da bir senedin kayıp falan olduğunu söyle. Polise gitmek yerine onu göndereceğini söyle.”

Omuz silktim çünkü işten çıktığı sürece nedeni pek de umurunda değildi.

Bana boş boş baktıktan sonra yavaşça başını iki yana salladı.

“Sen hasta bir pisliksin.”

Sırıttım. Onun düşünceleri zerre kadar umurumda değildi. Aklım zaten önümüzdeki dört gün boyunca Boston’a yapacağımız yolculukta ona göstereceğim ve alacağım şeylerdeydi. Sevgilimin çok daha fazla zamanı olacaktı. Yemek şirketindeki patronuna onu aramayı bırakmasını söylemiştim, yani yazdan önceki birkaç haftalık okul dönemi dışında boş vakti olacaktı.

Ayağa kalktım ve Kevin’in kaburgalarını tutarak ayağa kalkmaya çalışmasını, hâlâ kanayan burnundan yere sıçrayan kan damllarını izledim.

Gitmek için dönmüştüm ki bir şey unuttuğumu hatırladım.

“Bunun benim fikrim olduğunu söylemek gibi bir hataya düşersen diye söylüyorum, seni ikna edecek bir şeyim daha var.”

Telefonumdan başka bir video açtım. Bu sefer karısının erkek kardeşi, Kevin’in sikini bir *meybuz* emer gibi emiyordu. Yüzümü buruşturdum. “En iyi arkadaşı neyse de ya kardeşi? Off. Bu tamamen farklı bir iğrençlik seviyesi.”

Videoyu görünce, yüzünü kaplayan dehşeti izlerken ağzımdan alçak, neşeli bir kahkaha kaçtı.

Bunaltıcı geceye doğru hızla yürürken omzumun üzerinden, “Yarın,” dedim.

Arabama doğru ilerlerken evin içinden kırılan camların ve parçalanan tahtaların sesi yankılanıyordu. İçimi şeytani bir haz kapladı.

Kızıma dönme vakti gelmişti.

Arabayı sürerken onun gitmesine asla izin vermeyeceğimi düşündüm.

Ne olursa olsun onu mutlu edecektim. Bu onu bir yere kapatıp Stockholm Sendromu yaşamasını beklemek anlamına gelse bile.

Düşüncelerimin fena halde boktan olduğunu biliyordum. Ama bunu bana o yapmıştı.

Bu duygu, her şeyi tüketiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Gözlerimiz kilitlendiği andan itibaren onun benim olduğunu biliyordum. Her zaman benim olacaktı.

29. BÖLÜM

MONROE

Lincoln'ın kalın, devasa sikinin içime girmesiyle uyandım. Üstümde, kollarından destek alarak duruyordu ve yavaşça içime girerken yarı kapalı gözlerinde arzu dolu bir ifade vardı. Defalarca içime girip çıkarken, içgüdüsel olarak kalçamı hareket ettirdim.

Sonunda tamamen içime girdiğinde zevkle inlemesi tüylerimin sırtımdan yukarı kadar ürpermesine neden oldu.

“İçinde olmak zorundaydım, bebeğim. Özür dilerim,” diye mırıldandı. Derinlere kadar girip sonra baş kısmına kadar yavaşça geri çekti ve sonra yeniden ağır ağır itti. “Seninle sevişmek zorundayım.”

Söylediklerini uykulu zihnimde tam olarak algılayamadım. Tek yapabildiğim içimi doldurmasının verdiği hissin tadını çıkarmaktı.

Saçlarıma sokularak, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Bana çok iyi hissettiriyorsun, Rüya Kız.”

İçimde bir kasılma hissedip rahatlamak için kalçamı hareket ettirdim.

Nefes nefese, “Monroe,” diye homurdandı.

Ama kendime engel olamıyordum. Kalçalarım kendiliğinden hareket ediyor, vücudum hiç düşünmeden ya da tereddüt etmeden ona karşılık veriyordu. Lincoln kendisini içime doğru iterken inledi. Hızı giderek artıyordu.

Kesik kesik nefes alırken, “Biliyordum,” diye homurdandı. “Ne zaman içine girsem çıldırıyorum.”

Hızlanmaya devam etti ve içimde o enfes baskının oluştuğunu hissettim. Doruğa ulaştığımda sikiinin etrafında kasıldım. Yüzünü boynuma gömerek kulağımın arkasındaki hassas bölgeyi yalamaya başladı. Orgazmım boyunca beni sikerken hareketleri yumuşak ve yoğun bir hale geldi. “Seni kendime âşık edeceğim,” diye mırıldanırken nefesi tenimde geziniyor, ruhumda yıldızların uçuşmasına neden oluyordu.

Son birkaç hamleden sonra vücudu titredi ve durgunlaştı. Sonra boynumu yalarken, “Sana o kadar âşığım ki...” diye fısıldadı. “Seni de kendime, benim sana olduğum kadar saplantılı biri yapacağım, Monroe.”

Zihnim onun sözlerini anlayabilmek, üzerlerine sinmiş gibi görünen telaşı kavrayabilmek için mücadele etti. Ama her şey kum gibi avuçlarımın arasından kayıp gitti ve hiçbirine anlam veremedim uykunun puslu uçurumuna geri döndüm.

Çalan telefonumun tiz sesiyle uyandım. Gökyüzü şafağın ilk renkleriyle yeni yeni kızarmaya başlamıştı. El yordamıyla telefonu bulup cevap verdim.

“Monroe, ben Doktor Kevin. Konuşmamız gerek,” dedi ciddi bir tonda ve her zamanki çapkın tavrından eser yoktu.

Yatakta doğruldum, aniden uyanmıştım. Kalbim göğsümde hızla çarparken, “Neler oluyor?” diye sordum.

İşyerindeki ilgisine rağmen beni daha önce hiç aramamıştı.

Suçlamayla dolu bir ses tonuyla, “Muhasebe departmanımız ofisin hesaplarında bir miktar paranın kaybolduğunu tespit etti ve maalesef tüm veriler seni işaret ediyor,” dedi.

Zihnim allak bullak olmuştu. Kayıp para mı? Benim yaptığımı nasıl düşünebilirlerdi? Ben *asla* böyle bir şey yapmazdım.

“Bu doğru değil! Yemin ederim, şirketten asla bir şey çalmam. Parayı her zaman bana tam olarak öğretilen yere koydum,” diye itiraz ederken sesim titriyordu.

“Zaten bir soruşturma yaptık ve kanıtlar ortada. Seni polise teslim edebilirdik ama bunun yerine işine son vermeye karar ver-

dik. Bunu küçük bir merhamet, hayatını yoluna koyman için bir şans olarak gör.”

Kalbim sıkıştı. Olanlara inanamıyordum. İşimi kaybedecektim ve muhtemelen yeni bir iş bulamayacaktım çünkü onları referans olarak kullanamayacaktım. Bunu potansiyel bir işverene nasıl açıklayabilirdim ki?

Gözlerimden yaşlar boşandı.

“Lütfen...”

“Biz kararımızı verdik. Sorun çıkararak bizi seni ihbar etmeye zorlama.”

Kelimeleri bulmakta zorlanırken dudaklarım titriyordu.

“Sana hayatında mutluluklar dilerim, Monroe,” dedi sonunda. Sesinde bir sempati havası var gibiydi.

Telefonu kapadığında uyuştuğumu hissettim. Zihnim olanları anlamlandırmaya çalışıyordu. Hırsızlıkla suçlandığıma inanamıyordum. Hayatımda hiçbir şey çalmamıştım. Her zaman kurallara uymaya ve işleri kuralına göre yapmaya dikkat ederdim. Sokakta, belki başkasına aittir ve onu aramaya gelirler diye yerden para bile almazdım!

Sanki uğruna çok çalıştığım her şey elimden kayıp gidiyordu.

Önce evimden atılmıştım, şimdi de bu. Sanki lanetlenmiş gibiydim. Yatağa oturdum, kendimi bitkin ve kaybolmuş hissediyordum. Bunu nasıl başaracaktım? Faturalarımı nasıl ödeyecek, geçimimi nasıl sağlayacaktım? Artık burada yaşıyordum ama kendi evimi nasıl alabilecektim?

Taşınmayı istediğim yoktu tabii.

Dün geceki ateşli seks rüyasının görüntüleri kafamın içinde uçuşuyordu. Söylediğinden bile emin olmadığım, kulağıma fısıldadığı o sözler...

Tamamen lanetlenmemiştim.

Yatak odasından tökezleyerek, çıkarken, Lincoln'ın mutfakta kahve yaparken çıkardığı sesi zar zor duyabildim. Ona yaklaştığımda bana döndü ve yüzümdeki ifadeyi gördü. Yaptığı işi bırakıp, bana doğru koşarak, “Sorun ne, bebeğim?” diye sordu.

Onun önünde dağılmaktan bıkmıştım ama şu anda konu benim hayatımdı.

Ona olanları anlatmam gerektiğini biliyordum ama utanmış ve küçük düşmüştüm. *Ya bana inanmazsa? Ya yalan söylediğimi düşünürse?* Onun güvenini ve saygısını kaybetme düşüncesine katlanamıyordum.

Sonunda, kelimeyi ağzımdan zar zor çıkararak, “Kovuldum,” diye fısıldadım. “Benim... Para çaldığımı düşünüyorlar.”

Lincoln’ın yüzü öfkeyle karardı. “Bu çok saçma,” diye hırladı. “Sen asla böyle bir şey yapmazsın.”

O beni savunmaya geçince içim bir anda rahatladı. Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibiydi ve nihayet yeniden nefes alabiliyordum. Bir parçam, her şeye rağmen benim hakkımda en kötüsünü düşüneceğine inanmıştı. Ama onun bana olan sarsılmaz desteği ve inancı, hayatımda olduğu için minnet duymamı sağladı. Sanki her zaman beni savunmaya ve dünyadan korumaya hazır olan, kendi şahsi kahramanım gibiydi.

“O şerefsizleri dava etmeliyiz. Bu başka bir şeyle ilgili olmalı. Belki de o bok kafalı Doktor Kevin senin ona cinsel taciz davası açmandan korkuyordur ve bu gerçekleşmeden önce de bu işten sıyrılmaya çalışıyordu,” diye yorum yaptı.

Böyle bir izlenime kapılmadığımı düşünerek kaşlarımı çattım. “Bence bu işin peşini bırakmalıyım,” diye mırıldandım. “Sessizce çekip gidersem dava açmayacaklarını söyledi. Uzun sürecek bir davaya ya da herhangi bir davaya yetecek param yok.” Lincoln itiraz etmek için hemen ağzını açtı. “Avukat tutmak için senin paranı da almayacağım.”

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Buraya gel, Rüya Kız.” Lincoln sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi bana sıkıca sarıldı. Birkaç dakika sonra beni mutfığa geri götürerek bir bar taburesine oturttu.

“Bunu neyin çözeceğini biliyorum,” dedi kendinden emin bir şekilde. Devasa *Sub-Zero* buzdolabına doğru ilerledi ve folyoya sarılı bir şey aldı. “Bayan Bentley’nin meşhur kahvaltılık *burrito*’ları.”

Bir şeyler yiyecek durumda olduğumdan emin değildim ama başımla onayladım ve onu dikkatle ısıtıp dilimlenmiş çilek ve ananasa birlikte tabağa yerleştirmesini izledim. İspanyol sucuğu ve yumurtanın kokusu odayı doldurdu. İnanılacak gibi değildi ama midem gerçekten de guruldadı. Tabağı önüme koydu ve sonra beni kaldırıp kucağına oturttu. Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı çünkü bu telafi yolunun ne kadar saçma olduğunu biliyordu.

Yine de bu konuda ona zorluk çıkarmadım. Ona yakın olmaya ihtiyacım vardı. Bir ısırık almaya çalıştım ama gözlerim yaşlarla doldu. Beni bu kadar iyi anlaması, benim için bu kadar sağlam ve kusursuz bir güç olması inanılmazdı.

Sırtımı okşayarak, “Ağladığında beni öldürüyorsun,” diye mırıldandı. Burnumu çekti.

“Sık yaptığım için özür dilerim. Genelde bu kadar zayıf değilimdir.”

Ellerini saçlarımda dolaştırdı ve ona bakmam için başımı kaldırdı.

“Hey, sen zayıf değilsin. Sadece bir geçiş dönemindesin ve ben de burada seninle olduğum için şanslıyım.”

Araya sinsice karışan bir hıçkırıkla, “Kahretsin,” diyerek güldüm. “Sen gülünç derecede mükemmelsin. Seninle ilgili sevmediğim hiçbir şey düşünemiyorum.”

Gözlerini kırptırdı ve güzel yüzünde bir gölge belirdi. Muhtemelen bana kardeşi hakkında anlattıklarını düşünüyordu.

Ama bu beni ona daha çok âşık etmişti. Onun da kalp kırıklığı yaşadığını bilmek beni rahatlatıyordu. Benimkini anlayabilmesinin tek yolu buydu.

Burrito’yu kesti ve bana yedirirken bir yandan da o yıl çaylaklara yaptıkları şakalarla ilgili hikâyeler anlattı. Kendimi bir an için diğer her şeyi unutarak onun şakalarına ve komik hikâyelerine gülerken buldum. Vücudumdaki gerginlik azaldı, yerini nefes almayı zorlaştıran vahşi bir bağlılık hissine bıraktı.

Nasıl olmuştu da bu kadar kısa sürede hayatımın bu kadar vazgeçilmez bir parçası haline gelmişti? Bu dehşet vericiydi.

Kahvaltının sonunda omuzlarımdaki ağırlık gitmişti.

Her nasıl olduysa o öğleden sonra deplasman maçları için onunla Boston’a gitmeyi kabul etmiştim.

30. BÖLÜM

MONROE

Buraya nasıl geldiğimden emin değildim. İlk kez bir uçağa binmek için havaalanında bekliyordum.

Şimdiye kadarki en uzak seyahatim Houston'dan Dallas'a yaptığım o uğursuz Greyhound yolculuğuydu ve şimdi... İşte buradaydım. Ülkenin bir ucundan diğerine, Boşton'a uçmak üzereydim.

Küçükken dünyayı gezmenin, macera yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hayal ederdim.

Şimdi yaşıyordum.

Lincoln'ın tüm duvarlarımı aşıp hayallerimi gerçekleştirmesinin bir başka şekliydi bu.

Artık burada olduğuma göre en başta gelmeye neden bu kadar karşı çıktığımdan emin değildim. Doğru ya çünkü eskiden endişelenmem gereken bir işim vardı.

Bu düşünceyi bir kenara ittim. Olay daha o sabah olmuştu ama Lincoln bana birkaç gün önce bir bilet almıştı ve bunu her ihtimale karşı aldığını söylemişti.

Şimdi çok heyecanlıyım.

Uygulamadan biletimi tekrar açıp ellinci kez kontrol ettim. Lincoln bana tüm süreci açıklamak zorunda kalmıştı çünkü böyle bir seyahati tek başıma yapacağımı düşündükçe endişem tavan yapmıştı. Lincoln uçağa takımla binmek zorundaydı ve ben koruyucu battaniyemi kaybetmiş gibi hissediyordum.

Ayrıca hiçbir konuda yeterince şey bilmediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. Lincoln'a kıyasla ben hiçbir şey yapmamıştım ve o buna hiç aldırıyor hatta bundan hoşlanıyor gibiydi. Bana bir şeyler öğreten kişi olmak hoşuna gidiyordu. Benimle ilgilenmeyi seviyordu. Takım uçağından bana milyonlarca kez mesaj atıp iyi olduğumdan emin olmak istemişti. Hatta benim için *Starbucks* siparişi vermiş ve teslim alma noktasında bekletmişti çünkü oraya uğrayıp uzun bir kuyruk yüzünden uçağı kaçırmaktan korkmuştum.

Lincoln her şey için ona bağımlı olmaya başladığım gerçeğinden zevk alıyor gibiydi. Sanki benim birine sahip olmaya ihtiyaç duyduğum kadar o da ihtiyaç duyulma hissine bağımlıydı.

Tüm bunların belli bir heyecanı olduğunu inkâr edemezdim. Ama aynı zamanda kendimi savunmasız hissetmeme neden oluyordu. Sanki onun merhametine kalmış gibiydim.

Dikkatli olmalıyım, diye fısıldadı beynim ama kalbim bu konuda yapılması gerekeni biliyormuş gibi görünmüyordu.

Bilete tekrar baktım ve birinci sınıftan almış olduğunu yeni fark ettim. Hemen bir mesaj attım.

Beni buradan atacaklar. Ben birinci sınıfa ait değilim.

Lincoln: *Güven bana, oranın kalitesini arttıracaksın.*

Lincoln: *Mutlu musun?*

Burada olsaydın her şey tam olurdu.

Lincoln: *Ben de aynı şeyi hissediyordum, Rüya Kız. Seni fena halde özledim.*

O sırada birinci sınıf için anons yaptılar ve ben hemen yerimden fırladım. Bunun nedeni uçaktaki insanları alt etmeye çalışmam değil, çağrıldığım anda binmezsem nedense bensiz gideceğinden korkmamdı.

Binmek için sırada beklerken kalbim mahsur kalmış bir kuş gibi göğüs kafesine çarpıyordu. Uçak çok küçük, çok dar mı gelecekti?

Birden, havada bu kadar yüksekte olma düşüncesi avuçlarımdan terlemesine neden oldu. Derin bir nefes aldım ve daha uçağa

binmeden panik atak geçirmemek için kendimi kontrol etmeye çalıştım.

Uçuş görevlisi beni sıcak bir gülümsemeyle karşıladı ve ardından birinci sınıf kabininde koltuğuma doğru yürümeye başladım.

Çevremdeki lüks ortamı gördüğümde gözlerim büyüdü. Pekâlâ, bu gerçekten güzeldi. Koltuklar düşündüğümünden daha geniş ve rahattı, pelüş yastıklar ve battaniyeler beni bekliyordu.

Koltuğuma yerleşirken kişisel TV ekranına, gürültü önleyici kulaklıklara, rahat terliklere ve göz maskesine baktım. Koltuklar tamamen yatırılabilirdi.

Kendimi çok şımartılmış hissediyordum. Oldukça sakinleşmiştim. Özellikle de uçuş görevlisi elinde lanet bir şampanyayla geldiğinde.

Şampanyayı yudumlarken Lincoln'a yazdım.

Ben de seni özledim.

Lincoln: *İhtiyar, buruşuk taşaklarım da seni özledi.*

Burnumdan alaycı bir ses çıkararak başımı iki yana salladım ve uçuş görevlileri uçağın tamamen dolu olduğunu ve kargo alanının sınırlı olacağını anons ederken kendi kendime gülümsedim.

Mürettebatın uçağın ne kadar dolu olduğuna dair yaptığı diğer beş anonstan sonra yanımdaki koltuğa birinin oturmasını bekliyordum.

Ancak kapılar kapandığında, karşımdaki sıra da yanım da hâlâ boştu. Etrafa baktığımda uçaktaki diğer tüm koltukların dolu olduğunu gördüm.

Aklıma saçma bir düşünce geldi. Ama bu kesinlikle olamazdı.

Bunu yazmak biraz çılgınca gelebilir ama bu uçuşa sadece bir bilet aldın, değil mi?

Cevap vermesi tam olarak beş dakika sürdü fakat bu süre boyunca o üç nokta sürekli olarak hareket etti.

Lincoln: *Daha fazla almış olabilirim.*

Kaç tane aldın?

Lincoln: *Senin sıran ve bir sonraki. O koltuklara kimseyi oturtmadılar, değil mi?*

Şey hayır. Koltuklar boş. İyi ama bunu tam olarak neden yaptın?

Lincoln: *Kız arkadaşın gezegendeki en ateşli kadınsa işini şansa bırakmazsın. Birinin seninle uçakta tanışması, romantik kitaplarda olacak bir saçmalık. Böyle bir şey olmayacak.*

Eriyordum. Ama bu aynı zamanda biraz çılgınca değil miydi?

Tamam.

Arkama yaslanarak *Fixer Upper*'ı* açtım.

Bir yandan da bu çılgınlığın neden bu kadar iyi hissettirdiğini düşünüyordum.

İndiğimizde her şey daha da gerçeküstü bir hal aldı. Şık bir limuzin tarafından alındım ve Boston'ın dolambaçlı sokaklarında gezdirildim. Sokaklar müthiş bir enerjiyle doluydu ve sıradan günlerini geçiren insanların koşuşturması şehri canlandırıyor. Binalar tepemizde yükseliyor, tuğla ve taş cepheleri mavi gökyüzüne karşı çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Eski ve yeninin eklektik karışımı şehrin her köşesini keşfetmek için yanıp tutuşmama neden olmuştu.

Araba sokaklarda dolanarak bizi bol manzaralı bir şehir turuna çıkardı ve sonunda otelin önüne yanaştı. Şoför kapımı açtı ve dışarı adımımı atar atmaz afalladığımı hissettim. Lincoln'ın beni getirdiği bu dünya, şimdiye dek bildiğim *hiçbir* şeye benzemiyordu.

Buna alışmanın mümkün olup olmadığını merak ettim. Bir sonraki yemeğin nereden geleceği konusunda endişelenmeyi bırakmak ya da başını sokacak bir çatıya sahip olup olamayacağını düşünmemek...

Mekânın zenginliğinden ve ihtişamından etkilenmiş bir şekilde otelin lobisine doğru ilerledim. Lobinin mermer zeminleri ayaklarımın altında parıltıyor, tepemdeki büyük, modern ışıklar elmas gibi ışıltıyordu. Her yönüyle büyük ve gösterişliydi. Otel personeli tarafından karşılandım ve beni, bir kraliçeymişim gibi davranarak Lincoln'ın benim için ayırtmaya karar verdiği acayip süite götürdüler.

* Ev tasarımlarını konu alan bir Amerikan realite televizyon programıdır.

Odaları dolaşmak baş döndürücü bir deneyimdi. Süit çok büyüktü. Üç yatak odasının her birinde yumuşak, beyaz çarşaflarla örtülü kocaman bir yatak, yumuşacık bir kanepa vardı ve tavan-dan yere kadar uzanan pencerelerden şehrin silüetinin nefes kesici manzarası görünüyordu.

Pencereden, aşağıdaki göz kamaştırıcı şehre bakıyordum ki arkamdaki kapı tıkırdayarak açıldı.

Arkamı dönmedim. Sadece camın yansımasından bana doğru gelişini izledim.

Kollarıyla beni sardı ve sanki birkaç saat değil de haftalardır ayrıymışız gibi yüzünü boynuma gömdü.

Ben de aynı şekilde rahatlardım.

Ruhunuz başka bir insanda yaşıyorsa hissedebileceğiniz o korkutucu, baş döndürücü rahatlama duygusuydu bu.

Ondan bir saniye bile ayrı kalmak gittikçe zorlaşıyordu.

Annemin yerde yatan cansız bedeni, yüzünden süzülen gözyaşları, kolundan çıkarmaya bile zahmet etmediği iğne...

Kes şunu! diye bağırdım. Çünkü beynim durmak bilmiyordu.

Acı çekiyormuş gibi bir kederle, "Seni özledim," diye mırıldandı.

Sadece başımı sallayarak düşündüm.

Ben de seni.

Limuzine bindiğimizde, ağır parfüm kokulu, Lincoln'ın takım arkadaşlarına sırnaşmış beş yarı çıplak kadının yüksek sesli, tiz kahkahalarıyla irkildim. Onlara *pak tavşanı* dendiğini öğrenmiş-tim. Bunlar, neye mal olursa olsun hokey oyuncularının sikleri için yanıp tutuşan kadınlardı.

Hepsinin üzerine çullanmış, dikkatlerini üzerlerine çekmek için çaresizce oyuncuların kollarını, omuzlarını, kalçalarını okşuyorlardı.

Lincoln hiçbirinden etkilenmemiş, kızlar ona ve arkadaşlarına yaltaklanırken gözünü bile kırpmamıştı. Ari'yle sohbet ediyor, benim dışımdaki herkesi tamamen görmezlikten geliyordu. Ari'yle

konusurken bu kadar ilgili görünmesi inanılmazdı. Her hareketimin, aldığım her nefesin farkında olduğunu biliyordum. Beni kucağına oturtmuş, bir kolunu belime dolamıştı. Diğer elini de usulca bacağımda kaydırarak tüylerimi ürpertiyordu.

Diğer kızların kıskançlığı öfkeli bir yangından yayılan sıcaklık gibiydi. Ne de olsa Lincoln ve Ari onlar için zaferdi; onlar tüm bu kadınların umutsuzca arzuladığı iki oyuncuydu.

Lincoln'ın gerçekte ne kadar ateşli olduğu hakkında en ufak bir fikirleri bile yoktu. Tıpkı bir saat önce yaşadıklarım gibi.

Ağzı aç bir şekilde meme ucumun üzerine kapandı. Beni iki parmağıyla sikerken başparmağı da kışımında geziyordu. Sırtım cama yaslanmıştı.

Restorana gidişimiz nispeten kısıydı ama kızların kıkırdamaları ve çocuklara cilve yapmaları yüzünden hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Açıkçası onları gözümüzün önünde sikmediklerine şaşır-mıştım.

Sonunda vardığımızda Lincoln'ın kucağından kalktım ve limuzinden inmek için eğildiğimde popoma hafifçe vurdu. Tavşan kızlardan biri çoktan dışarı çıkmış, sanki uzun zamandır görmediğim en iyi arkadaşımymış gibi kocaman bir gülümsemeyle sırtıyordu.

Koluma girip kulağıma, "Burası şehrin en pahalı restoranı," diye fısıldadı. Tabii ki bunu bilmesi doğaldı.

Lincoln'ın aniden beni çekip uzaklaştırmasıyla kurtuldum. Belli ki bana dokunmasına izin verilmeyenler listesinde kızlar da vardı.

Yani bu liste gezegendeki herkesi kapsıyordu.

Özel bir odada, büyük bir masaya oturduk ve bank tipi oturma yerlerinde Lincoln iyice yanıma sokuldu.

Diğer taraftan bir kol omuzlarıma dolandı. Sırıtan Ari, beni kendine doğru çekip, sanki kurtmuşuz da beni koklayarak işaretliyormuş gibi yüzünü başıma sürterken, "Ee, nasılmış benim kızım?" diye sordu.

Lincoln, beni kendine doğru çekip, Ari saçlarımı bozmuş gibi onları düzelterek, "Cidden ölmek istediğini düşünüyorum, Lancaster," dedi.

“Harika görünüyorsun ama üzerinde benim adım yazan bir formayla çok daha iyi görünürsün.”

Çapkın bir ifadeyle kaşlarını kaldırıp, indirerek ilk maçtaki küçük şakasına gönderme yaptı. Diğer kızların üzerindeki kıyafet bozuntularının aksine Lincoln bu gece kendi adının yazılı olduğu bir forma giymemde ısrar etmişti. Soyadını taşıyan kıyafetler giymeme takmış gibiydi.

İç çekerek suyunu aldı ve Ari'nin suratına fırlattı. Ari tükürüp, tüm grup kahkahalarla kükrerken ağzım açık kalmıştı.

Ari başını iki yana sallayıp, yüzündeki suyu silerken dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Garson kız siparişlerimizi almaya geldiğinde, “Ben de seni seviyorum, Linc,” diyerek sırttı.

Yemekler şimdiye kadar yediklerimin en iyisiydi ve Lincoln'ın takım arkadaşlarıyla sohbetini izlerken çok eğlendim. Aralarında güçlü bir bağ olduğu açıktı ve aynı zamanda hepsinin de onun bir kahraman olduğunu düşündüğü de açıktı. Lincoln çok rahattı, tüm duvarlarını yıkmıştı ve genelde ben yanımdayken sahip olduğu o yoğun enerjiden eser yoktu. Erkekler konuşurken kız arkadaşlarını tamamen görmezlikten geliyorlardı ama sanırım kızlar, en azından bu gece gülünç derecede pahalı yemeklerle karınlarını doyurdukları için bu durumu umursamıyor gibiydi.

Ya da bana pis pis bakmakla o kadar meşguldüler ki kimsenin onlara tek kelime etmediğinin farkında değillerdi.

Ayrılmak için masadan kalktığımızda çok rahatlamıştım. En azından restoranın dışına adım attığımız anda, gözlerimde haftalarca lekeler bırakacak kadar kör edici kamera flaşlarıyla karşılaşana kadar.

Ari, süslenip püslenen ve kameraların dikkatini çekmeye çalışan kızlara ters ters bakıp tükürür gibi, “Siktir, hanginiz çağırdı bunları?” dedi. Şaşkınlık ve endişeyle etrafıma bakındım. Lincoln kolunu omzuma atarak beni paparazilerden korumaya çalıştı.

“Lincoln! Buraya bak! Kameraya gülümse!” diye bağırdı içlerinden biri.

“Monroe mu o?” diye bağırdı bir diğeri ve limuzinin kapısında donup kaldım.

Adımı öğrenmişlerdi.

Lincoln, “Bin, bebeğim,” diye mırıldandı ve sonunda içeriye girebildim.

Ari kapı kapanır kapanmaz kızları azarlamaya başladı ama ben düşüncelere dalmıştım.

Adımı bilmeleri sorun değildi ama ya daha derine inerlerse? Geçmişimi öğrenirlerse? Nereden geldiğimi ve annemi...

Lincoln, olanlardan hiç etkilenmemiş gibi görünerek, “İyi misin bebeğim?” diye sordu.

Pencereden dışarı bakarken, “Evet,” diye fısıldadım. Araba yolculuğunun geri kalanında saçlarımla oynadı ama takım arkadaşlarıyla konuşurken beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Dikkatimi ancak odaya döndüğümüzde çekmek istedi. Banyoya kadar peşimden gelerek, “O güzel kafanın içinde neler oluyor, Monroe?” diye sordu.

“Bir dakika izin verir misin?” dedim huysuzca. Oysa sadece yüzümü yıkayacaktım.

“Hmm, bu hayır demek oluyor.” Sanki bir yabancı fotoğrafımı çektiği için saçma, çocukça bir kriz yaşamıyormuşum gibi bana eğlenerek bakıyordu. “O pislikler seni korkuttu.”

“Tabii ki beni korkuttular,” diyerek neredeyse hırladım. “Kim korkmaz ki? Buna nasıl alışıyorsun, bilmiyorum!”

Omuz silkerek kapı aralığına yaslandığında muhteşem erkeksi havası tüm odayı doldurdu.

“Bu sadece bir fotoğraf, bebeğim. Gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir şey bilmeyecekler. Eğer bu bizim hakkımızda konuşulmasını sağlayacaksa o zaman ben varım.”

Dudağımı ısırđım ve sessizliğim onun dikkatini çekti. Bana doğru yürüyüp, iki parmağıyla çenemi kaldırıncı altın rengi gözlerine bakmak zorunda kaldım.

“Şimdi gerçekten ne düşündüğünü bilmek istiyorum.”

Çenemi elinden kurtardım.

“Düşünüyorum da... Belki de bazı şeyleri daha gizli tutmalıyız. İlişkimizi... Herkese söylemek zorunda değiliz.”

Sessizliği biraz ürkütücüydü. Ben daha başka bir şey söyleyemedim beni aniden kucağına aldı ve o öğleden sonra zaten fazlasıyla kullandığımız yatak odasına doğru yürüdü.

“Lincoln!”

“Şimdi bir anlaşma yapacağız,” diye homurdandı ve beni yatağa fırlatıp onu iriyarı gösteren kıyafetlerini çıkardı.

Kocaman açtığım gözlerimle ve fena halde tahrik olmuş bir halde ona bakakaldım.

“Şimdi bir şeyi açıklığa kavuşturacağım, Monroe. Sana unutamayacağın bir şey öğreteceğim. Sen benimsin.”

Kıyafetlerimi yırttı, saldırgan bir tavırla göğüslerime yapıştı ve ben haykırana, iniltilerim odayı doldurana kadar meme uçlarımı ısırtıp emdi.

“Bunlar benim. Amın benim. Dudakların benim.”

Vücudumda aşağı doğru ilerledi. Her santimimi yalayıp, emerek bacaklarımın arasına gömüldü. Dilini ağır ağır kıvrımlarımda gezdirdi.

Klitorisimi emerken iki parmağını da içime soktu ve ben boşalmak üzereyken, “Söyle,” diye emretti.

Bu bir işkenceydi çünkü beni nasıl muhteşem bir şekilde boşaltacağını çok iyi biliyordu.

Üstelik her seferinde, ben o zirveye gelmeden hemen önce durmayı tercih ediyordu.

Dili aşağıya doğru kayarak kıkımın deliğinin etrafında daireler çiziyor, ucunu içime doğru itiyor, bir yandan da parmaklarıyla diğer deliğimi zorluyordu. Yatakta çırpınıp çığlık atıyordum.

Ama bana bir ders vermeye çalışmasını da kabullenemiyordum. “Ben senin değilim,” diye fısıldadım ve durakladı.

“Bunu tekrar söylemek ister misin?”

“Ben senin değilim. Ben kimseye ait değilim.”

“Bunu göreceğiz,” diye hırladı ve parmaklarını geri çekip, soyunurken yere attığı kemere uzandı. Gözümü bile kırpmama fır-

sat vermeden bileklerimi yatak başlığına bağladı ve bir santim bile kıpırdayamayayım diye üzerime çıktı.

“Beni hemen bırak! Aklını mı kaçırdın sen?” diye hırladım. Üzerime biraz daha bastırırken bakışları delirmiş gibi parlıyordu. Altında kıvrandım, boşalmama yardımcı olacak bir sürtünme için çaresizce çırpındım. Ama o kıpırdamadan öylece duruyor, iri vücudu hiçbir şekilde hareket etmeme izin vermiyordu.

Ona bakarken yüzüne düşen altın rengi saçları ve bana bakan yıldız ışığı gözleriyle tepemde duran bir melek gibi görünebilmesi şaşırtıcıydı.

“Söyle,” diye emretti.

“Lütfen, bebeğim. Beni boşalt. O koca sikiyle sik beni,” diye yalvardım.

Onu galeyana getirmeye, istediğimi yapmaktan başka çaresi kalmaması diye tahrik etmeye çalışıyordum.

Ama söylediğim hiçbir şeyi duymuyor gibiydi. Sikini kıvrımlarımın arasında ağır ağır gezdirdi ama bana istediğimi veremeyecek kadar yavaştı.

“Böyle kalacaksın, Monroe. Benim olduğumu söyleyene kadar.” Bir kez daha yavaşça kıvrımlarımda gezdiğinde gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. “Sen kime aitsin, Rüya Kız? Söyle.”

Altında debelenerek sikini içime sokmaya çalıştım çünkü buna dayanamıyordum.

Kendimi hiç bu kadar pervasız, bu kadar kontrolsüz hissetmemiştim. Ona nefes almaktan daha çok ihtiyacım vardı.

“Eğer bu gezegendeki herkese senden, benden ve benim için ne ifade ettiğinden bahsetmek istersem bunu yaparım. Anlıyorsan başını sallla.”

Ona ters ters baktım ama aynı zamanda çok ama çok çaresizdim.

Bu yüzden başımı salladım.

Kendini beğenmişliği sadece öfkemi körükledi. “Aferin kızıma,” diye mırıldandı ve nihayet sikinin ucunu girişime doğru kaydırıldı. Yine de içime girmedi. Bana uzun, sert sikini vermeyi reddediyordu.

“Lütfen,” diye inledim.

Sesi yatıştırıcı ve buyurgan bir hal almadan önce şeytanca denebilececek bir ifadeyle güldü.

“O zaman söyle, Monroe. Seni daha önce hiç olmadığı kadar şiddetli boşaltacağım. Sadece söyle.”

Sonunda gözlerine bakarak, “Seninim, Lincoln,” diye mırıldandım.

“Herkes bizi bahsetmeme izin verecek misin? Seninle ilgilenemediğimi, seni güvende tutacağımı biliyorsun. Değil mi?”

Gözlerimi kapatıp buna cevap vermemeye çalıştım ama aniden kendini dibine kadar itti. İçimi o kadar dolu hissettim ki rahmin girişine kadar ulaştığından emindim.

Başımı iki yana salladım. Dişlerimi sıkarak, “Evet, sana güveneceğim,” diye hırladım.

“Herkes söyleyeceğim,” diye üsteledikten sonra geri çekildi ve yine aniden itti.

“Evet,” diye fısıldadım. Artık boşalmama izin vermesinden başka hiçbir şey umurumda değildi.

“Ne kadar da iyi bir kızsın,” diye homurdanarak, içime sertçe girip o kadar yoğun bir orgazm başlattı ki bir an için gözlerim karardı.

Kendime geldiğimde hâlâ içime girip çıkıyordu. Yüzü kararlı, gözleri aç ve saplantılı bakıyordu.

Umutsuzca içime girip, çıkarken, “Seni seviyorum,” dedi. Elini aramıza sokarak klitorisime bastıracağı anda yeniden zevkin doruklarına çıktım. O ise içime boşalarak beni öylesine doldurdu ki menisi bacaklarımdan aşağı aktı.

Beni zevkle sikerken nefes nefese, “Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum,” dedi.

İşimiz bittiğinde geri çekilmedi, beni kendine çekti ve sıvılarımız birbirine karıştı. Gözlerimin içine baktığında ilk kez aramızdaki bu çılgınlığın iyi olup olmadığını merak ettim. İkimizden birinin bundan kurtulması mümkün müydü? Yoksa bizi ele geçirip ikimizi de yok mu edecekti?

Bunları merak ediyordum. İçimde onun siki ve menisi vardı. Şimdi gerçekten de ona ait olduğumu iliklerime kadar biliyordum.

Ama ona onu sevdiğimi söylemedim.

31. BÖLÜM

LINCOLN

Ari, ben ona bir pak fırlatıp, sırtırken, “Çok sayıda ateşli sek-sin seni mutlu ettiği eski günleri özleyorum,” diye yakındı.

Ben eski günleri özlemiyordum.

Aslına bakılırsa o günleri zar zor hatırlıyordum. Bu göz kamaş-tırıcı sisin içinde öylesine kaybolmuştum ki öncesini düşünmek zordu.

Bazen mantıklı olabildiğim günleri özleyordum ama akıl sağlı-ğımın feda edilmesi gerekiyordu.

Tapınmak istediğim tek şey Monroe nun mihrabıydı. Diğer hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ari, “Yani her şey yolunda o zaman?” diye üsteledi ve bana dalgın dalgın bakarken gülümsemesi soldu.

Bunu en iyi arkadaşşıma nasıl anlatacağımı düşünmeye çalış-tım. Bir anda tüm eksenimin nasıl değiştiğini, nasıl tamamen ye-niden doğduğumu...

Sonunda kısaca, “O her şeyim,” dedim. O da sanki anlamış gibi başını salladı.

“Dün gece kendi küçük dünyanızda gibiydiniz. Çok garipti.”

Göz kırıp, hokey sopasının etrafını bantla sarmaya başladı-ğında başımı iki yana sallayarak kıkırdadım.

Söylemeyi reddettiği o iki küçük kelimeyi bininci kez düşü-nürken gülümsemem soldu.

Bunu düşünmeden edemiyordum.

Derimi parçalamış, çıkaramadığım bir kıymık gibi yüzeyin altına gömülmüştü.

Korktuğunu anlıyordum. Ben de korkuyordum.

Ona âşık olmak, hayatımda yaptığım en ürkütücü şeydi. Yeryüzünde uğruna her şeyi yapabileceğiniz, onun için ölebileceğiniz, kendinizi kesip kanınızı akıtabileceğiniz birinin var olduğunu bilmek, hayatınızı değiştiren taşıması güç bir duyguydu.

Ama onunla birlikte uçurumun kenarından atlamıştım. Asla kurtulamayacağım bir şekilde düşmüştüm.

Onu sevmiştim. Onu o kadar çok sevmiştim ki canım yanıyordu. Sanki kalbimden bir parça koparıp kendi göğsüne koymuştu ve şimdi nefes almak için bile ona bağımlıydım.

Bizi lanet olası bir sır olarak mı saklamak istiyordu?

Bu hayatımda duyduğum en saçma şeylerden biriydi. Kadınlar beni hep istemişti, küçük bir çocukken bile. Oyun parkında sürüler halinde peşime takılır, erkek arkadaşları olmam için yalvarırlardı. Bu birinci sınıfta ne anlama geliyorsa artık!

Büyüdükçe bu durum daha da kötüleşti.

Dünyanın her yerindeki kadınların susadığı, uğruna her şeyi yapabileceği kusursuz bir alfa kahramandım. Yattığım ya da birlikte bir etkinliğe gittiğim tüm kızlar sosyal medyada çılgına döner, dünyadaki herkese beni bir geceliğine tavlamayı başardıklarını duyurmak isterlerdi.

Şimdi beni bedenlen ve ruhen ele geçiren kız, bizi saklamak mı istiyordu?

Sikerim böyle işi!

Soyunma odasının kapısı açıldı. Koç, "Pekâlâ, çocuklar!" diye bağırdı. "Sahaya çıkıp biraz kış tekmeleme zamanı. Aptalca şeyler yapmayın, pas vermeyi unutmayın ve eve bir galibiyetle dönelim."

Koç konuşmasını bitirdiğinde soyunma odasından büyük bir tezahürat yükseldi, herkes bağırarak sopalarını yere vurdu. Odada müthiş bir enerji vardı ve patenlerimi bir kez daha sıkarken içimi bir adrenalin dalgası kapladı.

"Hadi, yapalım şunu çocuklar!" diye bağırdığımda sesim diğerlerinin gürültüsünden zar zor duyuldu.

Etrafımdaki çocuklar kıpır kıpırdı, birbirlerinin sırtını sıvazlıyor ve yumruk tokuşturuyorlardı.

Bu duygu... Dünyadaki her yarışmacının yaşamak için can attığı duyguydu. Her şeyi yapabileceğinizi, takımınızın her şeyi yapabileceğini hissetmek... Bu enerji bulaşıcıydı. Kazanmaya hazırдық.

Odada etrafıma bakınarak her şeyi özümstedim ve kendime burada olduğum için ne kadar şanslı olduğumu hatırlattım. Bunu asla unutamazdım. Beni buraya getiren fedakârlığı asla unutamazdım.

Ağabeyimin yaptığı fedakârlığı...

Bu *benim* takımımdı. Daha önce sayısız kez birlikte savaştığım adamlardı.

Ari koridordan aşağıya, sahaya doğru ilerlerken, “İşte bu!” diye bağırdı.

Oyun zamanıydı.

Pak düştü ve maç başladı. Oyuncular buzda ilerlerken kalabalık âdeta kükrüyordu ve ben kendimi oyuna kaptırdım. Patenlerin buzı kesen sesi, pakın tahtalara çarpması, hepsi kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

Her iki takıma da tezahürat yapan kalabalığın enerjisi tavan yapmıştı. Ari ve benim sayemde takımımız son birkaç yılda büyük bir taraftar kitlesi kazanmıştı ve ülkedeki her sahada taraftarlarımızın iyi bir katılım göstereceğinden emin olabilirdik.

Skora yaklaşıyorduk ve gerginliğin arttığını hissedebiliyordum. Aniden pak bana doğru uçmaya başladı ve ben de fırsatı değerlendirdim.

Defans oyuncusunun etrafında ustaca manevra yaptım ve hızlı bir hareketle pakı kaleye gönderdim. Pak yanından geçip, ağlara giderken kalecinin pakı yakalama fırsatı olmadı.

Boston kalecisinin yanından kayarken, “Bir dahaki sefere iyi şanslar, çocuklar!” diye bağırdım. Gördüğüm en şerefsiz herifti.

Sonra aklıma harika bir plan geldi. Takım arkadaşlarımin beni

engellemesine fırsat vermeden Monroe'nun birkaç sıra yukarıda oturduğu koltuğun önündeki cama doğru kaydım ve gözlerimi ona diktim. Arenanın büyük bir kısmıyla birlikte o da benim için bağılıyor ve tezahürat yapıyordu -Boston taraftarları bile beni seviyordu- ama ben onun önünde durunca hemen sustu. Monroe bana şüpheyile baktı ve bu, yapmak üzere olduğum şeyle ilgili daha da sırtıtmama neden oldu. Monroe'yu işaret ettim ve ona bakarak ellerimle kalp işareti yaptım. Kalabalık çılgına döndü, insanlar onu işaret etmeye başladı.

Monroe bu oyuna gelmeyecekti. O güzel başını iki yana salladı ve gözlerini kaçırdı. Sanki ben başka birine kalp işareti yapıyor-muşum gibi.

Pekâlâ, Rüya Kız. Oyun başladı.

Bunu ona daha açık ifade etmem gerektiği açıktı.

Attığım ikinci gol daha da iyiydi. Ari az önce rakip oyuncuyu kale tahtasına çarptırarak pakı boşa çıkarmıştı. Ben zaten kaleye doğru ilerliyordum ve pakın serbest kaldığını görür görmez hızlı bir dönüş yaptım, pakı kaptım ve büyük bir hızla fırladım.

O kadar hızlı kayıyordum ki Boston'ın defans oyuncuları bana yetişemiyordu. Önce sola, daha sonra sağa çalım attım ve kaleciyi öyle ikna edici bir şekilde çalımladım ki kaleci buzun üzerinde yığılıp kaldı. Pak tatmin edici bir sesle ağlara girdiğinde kalabalık çılgına döndü.

Monroe'nun önüne, camın aynı kısmına doğru gittim. Bir kez daha onu işaret ederek ellerimle kalp işareti yaptım. Kalabalık daha da yüksek sesle alkışlamaya başladı. Monroe yine gözlerini kaçırdı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu ama bu sefer sırtıyordu ve başını sallamadı.

Bu da bir gelişmeydi.

Ari beni cama yapıştırırken, "Yakala, Linc!" diye kükredi. Peters, Jones ve Fredericks de ona katıldı.

İçimde dolaşan adrenalin başımı döndürüyordu. Ne maçtı ama!

İki gol daha attım ve her seferinde hareketlerimi tekrarladım.

Dördüncü golden sonra hemen kayarak, cama yaklaşıp kalp işareti yaptığımda başını başka tarafa çevirmedi. Bunun yerine, sonunda bakışlarımla buluştu. Uzun bir süre bakışlarını benden ayırmadı ve ardından gülümseyerek kucağına baktı.

Kalabalığın gürültüsü neredeyse kulak zarımı patlatacaktı. Artık kimsenin aklında onunla konuştuğuma dair bir şüphe kalmamıştı.

Son düdüğü çalınıp, maç- tabii ki Knights'ın galibiyetiyle- sona erdiğinde yedek kulübesine doğru kayarken, içimi uzun zamandır buz üzerinde hissetmediğim bir tatmin duygusu kapladı.

Bu gece hem buzda *hem* de buz dışında tüm kalbimle oynadığımı biliyordum.

Daha sonra maç sonrası basın toplantısına doğru ilerlerken, planımın bir sonraki kısmı hakkında biraz kendimi beğenmiş gibi hissetmeden edemedim.

Podyuma vardığımda, önce podyumun önüne yürüdüm. Sonra yavaşça bir dönüş yaptım ve asistanımın benim için hazırladığı özel formayı gösterdim.

Formanın arkasındaki ismi fark eden muhabirlerin yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum. Monroe'nun soyadıydı. Mırıltılar ve fısıltılar vardı ve ardından sorular gelmeye başladı.

Ama onlara cevap vermem bir dakika sürdü.

Çünkü dünyanın en muhteşem kızı odanın arka tarafında duruyordu ve bana bakarken güzel yüzünde tatmin edici, hayranlık dolu bir ifade vardı. Hayranlığı parlak bir gülümsemeye dönüştüğünde bir an için kalbimin gerçekten durduğundan korktum.

Etrafımızda flaşlar patlarken orada öylece durmuş, lanet olası palyaçolar gibi birbirimize gülümsüyorduk.

Monroe'nun kalbini koruduğu o son duvarı da aşmayı başarıp başaramadığımı merak ettim.

32. BÖLÜM MONROE

Lincoln liderliğindeki Knights, Fort Worth Star Telegram'ın deyimiyle *dört maçlık çarpıcı bir seriy*le elemelerin ilk turunu kazandığında Dallas heyecanla çalkalanıyordu.

Gerçekten de *çarpıcıydı*.

Lincoln'la tanışmadan önce spora hiç ilgi duymamıştım ama artık spora karşı bir ilgim vardı. Ya da en azından hokeye.

Maçlardan sonra sahanın etrafındaki sokaklar taraftarlarla doldu, tezahüratlarla takımın zaferini kutladılar. Hatta Şikago'daki üçüncü maçtan sonra takımı beklemek ve kutlama yapmak için havaalanına bile geldiler.

Bir sonraki tur zorlu geçecekti ama tüm şehir Stanley Kupa-sı'nın bizim olduğunu biliyor gibiydi.

Taraftarlar Lincoln için kesinlikle kudurmuştu. Gittiği her yerde hayranlık çığlıkları atılıyor ve ismi tezahüratlarla anılıyordu. Soyunma odasından otoparka gitmeye çalışırken bile etrafını sarıyor, işaretler yapıyor ve imza istiyorlardı. Bir *rock* yıldızının yanında olmak gibiydi.

Her şeyin üstesinden geldiği gibi tüm bunların da üstesinden geldi ve tüm bunlar olurken beni ilk sıraya koydu. Lincoln Daniels'in benim için her şeyi yapabileceği her geçen gün daha da netleşiyordu.

Artık insanların Lincoln'ın kapıldığını ve onu kapanın ben olduğumu düşündüklerini biliyordum. Bu kadar alelade, bu kadar

sıradan birinin, onun gibi parlak ve göz kamaştırıcı birini nasıl kaptığını merak ediyorlardı. Ben loş bir sokak lambasıydım, o ise stadyum ışığıydı.

Ben de bundan gayet memnundum.

Hatta geçen hafta geçmişimi araştırıp benden *uyuşturucu bağımlısı bir fahişenin kızı* olarak bahseden haberler bile çıkmıştı.

Ama üzerimde, endişelendiğim kadar büyük bir etki yaratmadılar.

Sanki sorunlar Lincoln'ın yanında yok oluyordu. Sanki hiç var olmamışlar gibiydi. Kendimi ne zaman endişeli hissetsem benimle saatlerce sevişirdi, ta ki ben en başta neye stres yaptığımı unutana kadar.

Lincoln yanımdayken ben de bir anda ilgi odağı haline geldim. Dışarıdayken insanlar beni tanımaya başladı ve hatta bazıları *imzamı* istedi. Garipti.

Ama hâlâ bir iş bulamamıştım.

Her gün bir işe başvuruyor, sayısız başvuru formu gönderiyordum ama tek bir yanıt bile gelmiyordu. İnsanlarla konuştuğumda, başvuran herkesi aldıklarını öğrendiğim bazı *fast food* restoranlarına bile başvurmuştum.

Ama tek bir telefon bile gelmemişti.

Bu sinir bozucu ve can sıkıcı bir durumdu ama bunun beni yıkmasına izin vermedim. Hayatımda ilk kez boş zamanım vardı ve bunu en iyi şekilde değerlendirmeye kararlıydım.

Lincoln da her zaman o boş anları değerlendirmem konusunda istekliydi.

Telefonum çaldı ama bakmadan önce düşüncelerimi kâğıda döktüm. Bu, finaller için son ödevimdi ve ardından yaz dönemine kadar birkaç hafta boş kalacaktım.

Bilinmeyen: *Hey. Ben Ari Lancaster. Numaranı Lincoln'ın telefonundan çaldım.*

Mesajı temkinli bir şekilde süzdüm.

Selam?

Bilinmeyen: *Lincoln ne yapıyor?*

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı çünkü birbirlerini daha dün gece antrenmanda görmüşlerdi.

Koşmaya gitti. Bildiğim kadarıyla iyi. Neden?

Bilinmeyen: *Bugün ağabeyinin doğum günü. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim.*

Zihnimde düşünceler bir girdap gibi dönmeye başladı ve onun bu sabah kötü olup olmadığını hatırlamaya çalışırken, telefonum elimden kayıp yere düştü. Her zamankinden daha mı âciz görünüyordu? Beni saatlerce yatağımızda tutmuş, vücuduma âdeta tapınmıştı. Tenimin her yerinde ağzının ve ellerinin izleri vardı.

Normalde olduğundan daha *sessizdi*. Bana bir kez bile, “Aferin kızım,” dememişti.

Koltuktan fırladım ve ne yapmam gerektiğini, ne söyleyebileceğimi düşünerek volta atmaya başladım. Ağabeyinin doğum günümüş gibi bir gün mü olacaktı? Dışarıda koşuyor muydu? Yoksa mezarlıkta kendine işkence mi ediyordu?

Tam dışarı çıkıp onu bulmaya çalışacaktım ki asansörün sesini duydum. Koridora koştum. Girişte duran tişörtsüz, kasları terden parlayan, atleti basketbol şortunun arkasına sıkışmış halini görünce neredeyse her şeyi unutuyordum.

Bu sabah onu görünce sokaklarda bayılan kadınlar olduğuna bahse girebilirdim.

Çok güzeldi. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi. Tanıştığımızdan beri saçları uzamıştı, galibiyet serisi esnasında saçların kesilmemesi gerektiğine dair batıl inancıyla ilgili bir şeydi bu ve uzun süredir hiç maç kaybetmemişlerdi.

Uzun saç ona çok yakışıyordu. Mükemmeldi, gerçekten. Eğer mükemmel erkek diye bir şey varsa o da Lincoln Daniels’tı.

Altın rengi gözleri tembelce vücudumda gezinirken, kirli düşüncelerimi okuduğunu belli ederek sırtıttı.

Ancak bir saniye sonra gülümsemesi kayboldu ve yüz hatlarını boş, mesafeli bir ifade kapladı.

“Merhaba,” diye mırıldandım hüzünlü bir şekilde.

Ses tonum karşısında irkildi, uzun geçen bir dakika boyunca

yere baktıktan sonra nihayet gözlerini bana çevirdi. Yanına gidip, ter içinde olmasını umursamadan ona sarıldığımda, “Sana kim söyledi?” diye sordu umutsuzca. Beni temkinli bir ifadeyle süzmüştü.

“Ari mesaj attı.”

Neşeli bir kahkaha attı.

“Tabii ki atmıştır. O şerefsiz senin telefon numaranı nereden buldu ki?”

Sırıttım. “Görünüşe göre senin telefonundan çalmış.” Başını iki yana salladı ve Ari’ye bıyık altından küfretti. “Nasıl hissediyorsun?” diye sordum tereddüt ederek ve bu aptalca soru için anında kendime lanet ettim.

Dolgun alt dudağını ısırarak, “Genelde olduğumdan daha iyi,” diye itiraf etti. “Bu da beni daha suçlu hissettiriyor.”

Bir an tereddüt ettim.

“Bana onun hakkında daha fazla şey anlatabilir misin? Belki bazı mutlu anıları?”

Başım eğerek dalgın dalgın bana baktı, daha sonra elimi tutarak beni oturma odasına götürdü. Kanepeye atladı ve beni kucağına çekti, en çok orada olmamı seviyordu.

“Pekâlâ,” dedi derin bir nefes alarak. Ofladı. “Aralarından seçim yapabileceğim o kadar çok anı var ki.” Bir dakika düşündü. “Bir keresinde kampa gitmeye karar verdik ve ben akşam yemeği için balık tutalım dedim. Sorun şuydu ki ikimiz de balık tutmak ya da kamp yapmak hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Açık havadan nefret eden bir milyarderin oğullarıydık. Bütün günü göl kenarında geçirdik ama tek bir şey bile yakalayamadık. Tyler son bir kez denemeye karar verdiğinde vazgeçmek üzereydik. Oltasını attı ama bir şeye takıldı ve oltayı çektiğinde suya düştü. Tabii ki ağabeyim çok şanslı olduğu için tam o sırada yanından kocaman bir balık geçti ve Tyler bir kayayla vurarak onu yakalamayı başardı. Hiç böyle bir şey görmemiştim.” Kıs kıs güldü. “Fakat sonra derme çatma kamp alanımıza geri döndük ve ikimizin de ateş yakmayı bilmediğini hatırladık. Sonunda şımarık zengin çocukları gibi pizza sipariş ettik.”

Kıkırdadım ve yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Lincoln'ın anısının sıcaklığını hissederek, "Buna bayıldım," dedim.

"Ben de," diye cevap verdi Lincoln. "Tyler'ın, en küçük anları bile eğlenceli kılma gibi bir özelliği vardı. Odayı aydınlatan o gülünç kahkahası vardı ve insanlara kendilerini nasıl özel hissettireceğini her zaman iyi bilirdi."

"Sen de böylesin," diye mırıldandım. "Ama ben senin gülüşüne gülünç değil, seksi derdim."

Lincoln buna inanmamış gibi yüzünü buruşturdu.

Bir saniye sonra usulca kıkırdadı.

"Bir keresinde de okulda bazı çocuklar bana pislik gibi davranmıştı. Tyler beni yakınlarda düzenlenen bir panayıra götürdü. Beni bütün oyuncaklara bindirdi ve ikimiz de karnımızı kızarmış yiyeceklerle tıka basa doyurduk. Gecenin sonunda Tyler'ın arabasının her yerine kustum ve o sadece güldü. Hiç kızmadı. Aksine sadece daha iyi hissettiğime sevindi."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Bu anıyı duyunca, yaşamadığım bir şeye özlem duyduğumu hissederek gülümsedim. "Seni çok seviyormuş anlaşılan," dedim usulca.

Lincoln duygu dolu bir sesle, "Seviyordu," diye mırıldandı. "Muhtemelen küçükken beni seven tek kişiydi." Dönüp bana baktı. "Onu çok özliyorum."

Başımı omzuna yaslayıp onun için ağladım çünkü hayat bazen çok adaletsiz olabiliyordu.

"Tahmin edebileceğin gibi annemle ilgili çok fazla güzel anım yok benim," diye fısıldadım bir süre sonra.

Lincoln'ın tüm vücudu irkildi çünkü annem hakkında *hiç* konuşmazdım.

Ama bunu ona söylemek istedim; en azından kendi acısını bu kadar rahat paylaşıırken bunu hak ediyordu.

"Ama bilirsin işte, keder hâlâ bazen dalgalar halinde geliyor. Tabii öfke de. Çünkü istediğim gibi ve ihtiyacım olan kişi gibi

olamasa da o hâlâ benim annemdi. Belki de yapabileceğinin en iyisini yaptı ve bunu kabul etmem gerekiyor. Her neyse. Söylemeye çalıştığım şey bazen acı çektiğimde, nefes alamayacak kadar kötü hissettiğimde, ona ışık gönderiyorum.”

Lincoln bariz bir şaşkınlıkla, “Ona ışık mı gönderiyorsun?” diye sordu.

Boynuna yasladığım başımı sallayarak onayladım.

“Düşünebildiğim en mutlu şeyleri düşünüyorum ve nerede olursa olsun bunları ona gönderdiğimi hayal ediyorum. Her canım yandığında ona ışık gönderiyorum. Ona mutlu olmasını umduğumu, onu sevdiğimi ve onu affettiğimi söylüyorum. Sonra o anda hissettiğim her duyguyu serbest bırakıp ona gönderiyorum.”

Başımı kaldırıp ona baktım ve düşünceli bir şekilde tavanı izlediğini gördüm.

“Bence sen de Tyler’a ışık göndermelisin. Onunla konuşmalısın. Mutlu olmasını umduğunu, onu sevdiğini söylemelisin ve sonra... Kendini *affetmelisin*.”

Sessizliği sağır ediciydi. Yüzünü izlemek, ufukta toplanan bir fırtınayı izlemek gibiydi. Yüz hatlarında pek çok duygu geziniyordu.

“Bunu nasıl yapacağımı bildiğimi sanmıyorum,” diye fısıldadı sonunda.

“Bence biliyorsun. Bence sadece bunu yapmak için kendine izin vermiyorsun.” Çok ileri gittiğimden korkmama rağmen devam ettim. “Ya Tyler’ın anısını onurlandırmanın en iyi yolu onun için yaşamaksa? Gerçekten yaşamaktan kastım, onun adını zar zor söyleyebilmene neden olan acıdan kurtulmansa? Her zaman Tyler hakkında konuşsak nasıl olur? Onun anısını, onun gibi mutlu ederek onurlandırsak?”

Bu sözlerde kendi çıkarımlarım da vardı ve diğer her şeyi ortaya dökerken aynı zamanda onları da döküyordum.

Dürüst olmak gerekirse bu biraz bunaltıcıydı.

“Siktir,” diye mırıldandı sonunda ve sonra dudaklarını dudaklarına bastırarak o tek öpücükte bana hayatım boyunca deneyimlediğim tutkudan daha fazlasını yaşattı.

Sonunda öpüşmeyi bıraktığımızda, “Teşekkür ederim,” diye homurdandı.

Gözlerini dikmiş hayretler içinde bana bakıyordu.

Kendisine böyle bakılan bir kız ona anında âşık olabilirdi. “Onu ne kadar özlediğimi düşünmek için o kadar çok zaman harcıyorum ki onu *hatırlamayı* unutuyorum. O anılardan bazılarını düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Tyler karnıma saplanan bir bıçaktan, ölmek istememe neden olan bir anıdan başka bir şey olmayalı çok uzun zaman oldu.”

“İyi mi yaptım yoksa kötü mü?” diye sordum.

“İyi yaptın. Her zaman daha iyisini yapıyorsun, Rüya Kız. Sen benim tüm hayatımı değiştirdin. Seni o kadar çok seviyorum ki,” diye soludu ve dudakları bir kez daha dudaklarımı bulduğunda dili ağzımın içinde kaymaya başladı. Onu her yerimde hissedebiliyordum. Eğer ona onu sevdiğimi, onun için her şeyi yapabileceğimi söyleyebileceğim bir an varsa...

İşte bu andı. Ama söylemedim.

Artık bunu söylemekten korkmuyordum.

Ama Lincoln o sabah uzun, çok uzun bir süre konuşmama izin vermedi.

33. BÖLÜM MONROE

Görünüşe göre Tyler'ın doğum gününde hep birlikte yemek yemek, Lincoln'ın ailesinde pazarlığa açık olmayan bir konuydu. Çoğu aile için bunun o kişiyi hatırlamak için tatlı bir yol olduğunu düşünsem de Lincoln'ın bana ailesi hakkında anlattıklarından sonra onların ailesinde bunun işkenceye benzer bir şey olduğundan emindim.

Aynanın önünde beyaz gömleğinin düğmelerini iliklerken, Lincoln bana bakmayı bile reddederek, "Benimle gelmiyorsun," dedi sakince.

"Ever, geliyorum."

"Sana bunu yaşatmayacağım. Ben aptal değilim. Hayatımdaki en güzel şeyi onlarla aynı ortama sokmayacağım."

Ellerimi belime koyarak, "Durum tersine dönseydi bunu benim için yapardın, değil mi?" diye çıktım. Çoktan giyinmiş, bana planını anlattığı anda onunla gitmeye kararlı bir şekilde üzerime bir elbise geçirmiştım.

Bu sabah çok ilerleme kaydetmişti. Hatta bugün ara sıra gülümsemişti.

Ailesinin bunu mahvedeceğini biliyordum.

Lincoln işi bitene kadar tek kelime etmedi ve sonunda giyindi. Bu kalbimi kırdı çünkü takımı elbisesinin içinde harika görünüyordu.

Sonunda döndü ve bana doğrudanla yürüyünce, gerileyerek

duvara yaslandım. Bir elini boynuma dolarken diğerini de saçları-
mın arasına geçirdi.

“Oraya gittiğimizde söylediğim her şeyi dinleyeceksin. Sana
gitme zamanının geldiğini söylediğimde gideceğiz.”

Başımı sallayacaktım ama hareket edemiyordum. Onu hiç
böyle görmemiştim ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.
İçimde korku ve mutluluk karışımı bir uğultu vardı. Dehşete düş-
müştüm çünkü aslanın inine girmek üzereydim ve mutluydum.
Çünkü her zaman benimle ilgilendiği gibi benim de onunla ilgi-
lenmeme izin veriyordu.

“Seni seviyorum, lanet olası,” diye homurdanarak beni sert-
çe öptü ve elimi tutup, elbisemin altından geçirerek bacaklarımın
arasına bastırdı. Parmakları, iki parmağımı amıma doğru itip içi-
me soktu ve bir şekilde o mükemmel noktanın tam yerini buldu.

Onun saldırganlığından tahrik olduğum için anında boşaldım
ve o da inledi.

Parmaklarımı çekip ağzına götürdü. Yavaşça emerken gözlerim
fal taşı gibi açılmıştı ve darmadağın olmuşum. Dudakları tekrar
benimkilerle buluştu ve dilinde kendi tadımı aldım.

Siktir! Bu çok ateşliydi.

“Bu, akşam yemeği boyunca aklımı başımda tutar,” diye mırıl-
dandı. Sadece gözlerimi kırpıştırabilirdim.

Çünkü böyle bir şeyden sonra başka ne yapılıbilirdi ki?

Lincoln’ın ailesinin görkemli malikânesine yaklaşırken kalbim
kafesteki bir kuş gibi çarpıyordu. Geniş bahçeler ve süslü fıskiye-
ler büyük bir kaleyi andırıyor, beni neredeyse bir toz zerresi kadar
küçültüyordu, tıpkı bu evdeki herkesin beni göreceği gibi. Kapı
gıcırdayarak açıldı ve koyu renk elbiseli, sert, heybetli bir kadın
göründü. Sanki Lincoln’ın yanında sürüklenen bir hayaletmişim
gibi bana bakmaya bile tenezzül etmeden sertçe, “Bay Daniels,”
diye mırıldandı.

Bu, Lincoln’ın annesi miydi? Hayır, ona *Bay Daniels* diye hitap
ediyordu. Bu çok garip olurdu.

Lincoln, onu başıyla selamlamaktan başka bir şey yapma zahmetine bile girmeden, “Bayan Talbot, evin idarecisi,” diye mırıldandı.

Ona bir bakış attım çünkü evin idarecisinin ne anlama geldiğini bile bilmiyordum.

Eski stüdyo dairemin tamamından daha uzun bir masanın kristal bardaklar ve porselenlerle döşendiği şık bir yemek odasına götürüldük. Bunun dirseklerimizi masaya dayayacağımız türden bir yemek olmadığı açıktı.

Bir saat önce beni çok güzel hissettirdiğini düşündüğüm elbise, birdenbire çuldan yapılmış gibi geldi.

Her ikisi de kusursuz bir şekilde giyinmiş olan Lincoln’ın anne ve babasına baktım. Lincoln’ın babası, vücuduna mükemmel bir şekilde oturan siyah bir takım elbise giymişti. Saçları, kendine güvenini yansıtacak bir şekilde arkaya doğru taranmıştı ama aynı zamanda bana, şeytanın birini öldürmeden hemen önce nasıl görünebileceğini çağrıştırmıştı. Annesi, evindeki bir akşam yemeği için fazla süslü görünen, koyu mor kokteyl elbisesinin içinde gözalıcı görünüyordu. Saçları, ustalıkla mükemmelleştirmek için saatler harcanmış gibi görünen bir topuzla şekillendirilmişti. İkisi de kaliteli bir moda dergisinin kapağına aitmiş gibi görünüyordu.

Onlara karşı duyduğum nefret tarif edilemezdi. Lincoln’ın üzerine atılıp onu bu korkunçluktan korumak istedim.

Çünkü -tıpkı oğulları gibi- güzel görünüyor olabilirlerdi ama çirkinliklerini tam anlamıyla hissedebiliyordunuz, sanki derinizi kaplıyordu.

Babası, bakışları tepeden tırnağa beni yalayıp, geçerken, soğuk bir sesle, “Lincoln,” dedi. Dudaklarında kanımı donduran hafif bir gülümseme belirmişti.

Lincoln, sanki cehenneme adım atmamışsınız gibi soğukkanlılıkla, “Baba,” diye cevap verdi. Benim için sandalyemi çekti ve oturmamı bekledikten sonra beni masaya doğru itti.

Benimle konuşmamalarına rağmen ben otururken soğuk bakışları üzerimdeydi ve aldığım her nefesi inceliyorlardı.

Annesi nihayet kadehini kaldırarak, “Şarap,” diye seslendi. Odaya göz attım çünkü içeride kimse yoktu. Birinin duvardan cisimlenerek çıkmasını mı bekliyordu?

Belli ki burada insanlar bunu yapıyordu çünkü bir saniye sonra şık, gri takım elbise giymiş bir adam, fark etmediğim bir kapıdan âdeta cisimlenerek şarap kadehini doldurmak için aceleyle içeri girdi.

Sesinde küçümseyici bir ifadeyle, “Lincoln, hayatım, şu saçlarını ne zaman kestireceksin?” diye sordu. Masanın karşısından ona ezmek istediği bir böcekmiş gibi bakıyordu.

O anda benim mi yoksa Lincoln’ın mı daha kötü bir çocukluk geçirdiğinden emin değildim. Annem bana karşı ilgisizdi, zamanın yüzde doksan dokuzunda beni unutturdu ama bana hiç şu anda gördüğüm gibi doğduğum güne lanet ediyormuş gibi tiksintiyle bakmamıştı.

“İçmeyi bıraktığın zaman, canım anneciğim,” dedi Lincoln.

Annesi, Lincoln’ın dalga geçtiği şarabı kafasına dikmeden önce alınmış gibi nefesini tuttu.

Lincoln’ın babası tüm bunlardan sıkılmış görünüyordu. Yüksek arkalıklı sandalyesine yaslanmış, önündeki bardağın içindeki koyu kehribar renkli sıvıyla oynuyordu. “Bu kadar yeter, Shannon,” dedi ipeksi, tehlikeli bir sesle ve Lincoln’ın annesini hemen susturdu.

Ben de dik oturuyordum ve daha önce hiç yönetim kurulunda bulunmamış olmama rağmen onun bir yönetim kurulu toplantısında ne kadar başarılı olabileceğini görebiliyordum. Sesinde hükmedici, onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkmanıza neden olan tehlikeli bir şey vardı.

Çabucak Lincoln’a baktım ama o bundan hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Babası, bakışları masadaki birçok boş sandalyeden birine doğru hafifçe kayarken, “Ne de olsa bu gece bir kutlama gecesi,” diye devam etti.

“Bir süredir buna kutlama dememiştin, baba. Yeni bir sayfa mı açtın?” diye sordu Lincoln bıçağıyla oynayarak.

Babası uğursuz bir kahkaha atarken oğlunun ses tonundaki alaycılığa hiç aldırılmıyor gibiydi.

“O küçük, aptal oyunun ertesi günü şirketle çalışmaya başladığını duyurmak için yönetim kuruluyla bir toplantı ayarladığımı gerçeğinden bahsediyorum.”

Bakışlarım Lincoln ve babası arasında gidip geliyordu. Neden bahsettiğini anlamamıştım. O küçük, aptal oyun mu? Birinin, Lincoln’ın NHL’de en çok konuşulan hokey oyuncusu olarak kariyerine *aptal* hatta *küçük bir oyun* diyebileceğini hayal edemezdim ama sanırım her şeyin bir ilki vardı. O kadar kör olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Tam önünüzde parlayan bir yıldızı görmek ve onu tamamen görmezlikten gelmek...

Bu benim aklımın alamayacağı bir şeydi.

“Monroe ve ben Bahamalar’da Stanley Kupası zaferimizi kutluyor olacağız. O yüzden korkarım ki gelemeyeceğiz,” dedi Lincoln soğuk bir şekilde.

Daha önce Bahamalar’dan hiç bahsetmemişti. Lincoln’ın peşinden her yere gideceğimi bildiğim halde okul programımı düşünmeye çalıştım.

Lincoln’ın bakışları benimkilere kaydı. “Sürpriz,” dedi donuk bir sesle.

Annesi Shannon birden burnundan alaycı bir ses çıkardı. “Lincoln, benimle dalga geçiyor olmalısın,” dedi. “O daha bir çocuk.”

Çocuk derken sesinde bunayan insanlarınkini andıran hafif bir gülüş vardı.

Sandalyemde kaskatı kesildim. Bana *çocuk* denmesinden ya da sanki odada değilmişim gibi konuşulmasından hoşlanmıyordum.

Lincoln, “Onun adı Monroe, anne,” diye homurdandı. Annesinin bana yönelik hafif hakareti üzerine sesinde ilk kez bir saldırganlık vardı.

Kadının bakışları sanki biri suratına bok atmış gibi elbisemde gezinirken, “Monroe,” diye homurdandı. “Uygun bir isim.”

“Bu da ne demek oluyor?” diye tersledi Lincoln.

Henüz geleli beş dakika olmuşken, bir tartışma çıkmasını önlemeye çalışarak, “Elbiseniz çok güzel, Bayan Daniels,” dedim.

Üçü de aklımı kaçırmışım gibi bana baktı.

“Peki, bu nefis koku da ne? Bugün saatlerce yemek yaptığınıza eminim. Çok naziksiniz.”

Lincoln kahkahayı patlattığında tüm vücudu sarsıldı. Shannon şok olmuş görünüyordu. Gözlerini kocaman açarak önce Lincoln’a, daha sonra tekrar bana baktı.

“Şey...”

Lincoln’ın babası, “Karım hayatında bir gün bile yemek yapmadı,” dedi. *Anstad*. Bu onun ismiydi. O Voldemort’a dönüşmeden ve ben ona *Adı Anılmaması Gereken Kişi* diye hitap etmeye başlamadan önce bunu kafama sokmam gerekiyordu.

Anstad’ın yorumu, benim bu çılgınca davranışım ile ilgili her türlü yorumun önünü kesti ama neyse ki insanlar -yani personel- o sırada yemeklerle dolu tabakları getirip kareografili bir dansı andıran bir tavırla önümüze koymaya başladı.

Kesinlikle hiç iştahım yoktu. Aslında iştahı varmış gibi görünen tek kişinin Anstad olduğunu fark ettim. Lincoln tabağındaki yemekle oynuyordu ve Shannon sadece içiyordu.

Sanırım bir şişe şarabın tamamını şimdiden bitirmişti.

Korkunç ortamın yanı sıra, tavuk dolmama zehir katmış olmalarından da biraz korkuyordum çünkü dürüst olmak gerekirse buna hiç şaşırmazdım.

“Tyler olsa bugün nerelere gelmiş olurdu, merak ediyorum. Şirketi nasıl bir yere taşırdı acaba?” dedi Anstad aniden düşünceli bir tavırla. “Eğer senin hokey maçında boğulmasaydı.”

Lincoln’ın ani bir şekilde nefes aldığını duydum. Ona baktığımda, bu yorumun canını yaktığını görebiliyordum. Masanın altında yumruklarını sıkıyordu ve yanağı seğiriyordu.

Lincoln neredeyse alaycı bir sesle, “Dürüst olalım, muhtemelen hayatta istediği başka şeyler olmasına rağmen seni memnun etmeye çalışmaktan sefil olurdu,” diye cevap verdi. Anstad’ın çatalı tabağına düştü. Lincoln’a saldıracağından ya da en azından hışımıyla odadan çıkacağından emindim ama bir saniye sonra çatalını aldı ve hiçbir şey olmamış gibi yemeye devam etti.

Bu çok sağlıksızdı. Gitmek için çok mu erkendi?

Shannon tükürür gibi ağlamaklı bir sesle, “Sana anlattı mı küçük kız?” dedi. “Ağabeyini nasıl öldürdüğünü anlattı mı?”

Pekâlâ, buraya kadardı.

Daha fazla dayanamayacaktım.

Ayağa fırladım. Ellerim öfkeyle titriyordu. Kalbim göğsümde öyle hızlı çarpıyordu ki bayılacağımdan korktum. “Bu ne cüret? Hayatımda iki insandan hiç bu kadar iğrenmemiştim ve eğer nereden geldiğimi gerçekten bilseydiniz bunun size yapabileceğim en büyük hakaret olduğunu anlardınız. O gün aslında iki oğlunu birden kaybetmiş olman bile umurunda değil,” diye çıkıştım dişlerimi sıkarak. “Lincoln’a oğlunuzmuş gibi davranmak bir yana, en azından bir insanmış gibi bile davranamıyorsunuz.” Başımı iki yana sallarken adrenalın damarlarımda öylesine şiddetli kıvılcımlar saçıyordu ki titredim. “Oğlunuz, tanıdığım en iyi insan. O benim her şeyim. Siz iki *dangalak*, onunla aynı ortamda nefes almayı bile hak etmiyorsunuz.”

Kısa bir sessizlik oldu ama sonra annesi ve babası sanki az önce lanet bir fıkra anlatmışım gibi gülme cüretini gösterdi. Şarabımı kaptım ve ikisinin üzerine fırlatmak için hazırlandım. Ama bunu yapamadan Lincoln elimi tuttu.

Lincoln, sesinde belli belirsiz bir neşeyle, “Hadi, Rüya Kız,” diye mırıldandı. “Gidelim buradan.” Ayağa kalkmadan önce parmaklarını benimkilere geçirdi.

“Bunu kesinlikle hiçbir saygı duymadan söylüyorum,” dedi Lincoln ailesine. “Ama canınız cehenneme.”

Beni sürükleyerek, kapıya doğru götürürken annesiyle babasının kahkahaları odadan çıkana kadar peşimizi bırakmadı.

Anstad’ın kıkırdayarak, “Keşke bilseydi...” dediğini duyduğumu sandım ama aldırış etmedim.

Malikâneden çıktığımda, gecenin bunaltıcı havasını tenimde hissediyor, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyordum. O evden çıktığım için çok rahatlamıştım. Nasıl bir deneyim olacağını tahmin edebileceğimi düşünmüştüm ama bu hayal edebileceğim her şeyin çok ötesindeydi.

Lincoln'a baktım, az önce olanlardan dolayı onu kızgın ya da yıkılmış bir halde görmeyi bekliyordum ama onun yerine, sanki kendine engel olamıyormuş gibi sanki sahip olduğu tüm umutların ve hayallerin cevabı benmişim gibi bana bakıyordu.

Duygu yüklü bir sesle, "Sen benim sonum olacaksın, Rüya Kız," diye mırıldandı. "Sen gerçekten... Her şeyimsin."

Bu kelimeyi çok kullanırdık. Birbirimizin *her şeyi* olduğumuzu söylerdik. Bu, duruma çok uygun görünüyordu. Ruh eşinizin, sadece ona baktığınızda bile dünyanızı yakıp kavuran, nefes alıp veren canlı bir varlık olduğu gerçeğini açıklarken kullanılabilecek tek kelime bu gibi görünüyordu.

Kalbim âdeta kabardı çünkü orada o kadar çok sevgi vardı ki... Bir an için buna dayanabileceğimden emin olamadım. Çok fazlaymış gibi geldi.

Onun peşinden her yere gidebileceğimi bilerek, "Sen de öylesin," diye fısıldadım.

Uzun kaldırım boyunca yürürken ay ışığı, ağaçların ve çalılarının üzerine ruhani bir parıltı yayıyordu. Karanlık bir peri masalının sayfalarında olduğumuzu, kötü kral ve kraliçenin pençelerinden kaçtığımızı hayal etmek hiç de zor değildi.

Bir süre sonra, "Çok korkunçlar," dediğimde sesime, üzerime bir pelerin gibi çöken derin bir hüznün sinmişti.

Lincoln elimi biraz daha sıktı. Burnundan alaycı bir ses çıkarmakla yetindi.

"Biliyorum. Daha da beterler. Ama ilk defa gerçekten de hiç umursamıyorum."

Az önce ailesine *dangalak* dediğimi fark ederek ona utangaç bir ifadeyle gülümsedim.

Ben kimdim ki?

Lincoln, "Baş belaları," diye mırıldandığında, yüksek sesle düşündüğümü fark ettim.

O korkunç evden uzaklaşırken ikimiz için de bir söz verdim.

Bu, ikimizin de o malikâneye son ayak basışı olacaktı.

34. BÖLÜM

LINCOLN

İkinci turun ilk maçıydı ve her şey berbat gidiyordu. New York normal sezon boyunca pek de zorlu bir rakip olmamıştı ama bu gece çok başarılı oynuyorlardı.

Göz açıp kapayıncaya kadar dört gol yemiştik. Kalecimiz Bender hayatının en kötü maçını oynuyordu.

Toparlanmaya çalışıyorduk ki Ari'ye sert bir müdahale oldu ve panolara öyle şiddetli bir şekilde çarptı ki bayılmadığına şaşırdım. Buza düştüğünde kan beynime sıçradı. New York'un dangalak forvetlerinden Andrews'a doğru atıldım ve sopalarımız birbirine çarpınca ses sahada yankılandı. Attığım ilk yumruk çenesine geldi ve geriye doğru sendelemesine neden oldu. Çabucak toparlandı ve karnıma bir yumruk indirerek nefesimi kesti.

Dişlerimi sıkarak yeniden üzerine hücum ettim. Bu sırada başka oyuncular da kavgaya karıştı. Biri bana arkamdan vurunca öne doğru sendeledim. Kalabalık bir barut fıçısı gibiydi. Tezahüratları etrafımızda gürlüyor, enerjileri içime akıyordu.

Aniden hakemler araya girdi, bizi ayırıp ceza sahasına götürdüler. Soluk soluğa kalmış bir halde orada otururken o kargaşada bir şekilde ceza *almamayı* başaran Ari'ye baktım. Gözü morarmış gibi değil de Disneyland'e gitmiş gibi sırtıyordu. Bana bakarak onay verir gibi başını salladı çünkü bu acayip eğlenceli bir olaydı ve sonra oyun yeniden başladı.

Kavgadan sonra takım çok sinirlenmişti. İki dakika içinde

ceza sahasından çıktım -sanırım bu *süperstar* torpiliydi- ve sonra işe koyulduk. Yavaş ama emin adımlarla New York'un açtığı farkı eritmeye başladık. Seyirci her sayıyla çılgına dönüyor, her haykırdığında bize yeni bir soluk veriyordu.

Üçüncü devrede saatler ilerledikçe maçı 4-4 yaptık.

Sonra uzatmalar geldi.

Dakikalar uzadıkça uzadı, iki takım da hiç taviz vermedi. En azından Bender pakı nasıl durduracağını çözmüştü. Yeniden doğmuş gibi oynuyordu.

Sonunda, uzatmanın son dakikasında bir fırsat yakaladım. Kaleye doğru kaydım ve New York'un kalecisi beni engellemek için öne çıktı. Bu onun için korkunç bir hataydı çünkü ben bu oyun için yaşıyordum. Sola doğru çalım attım, bileğimi savurdum ve pakı ağlara gönderdim.

Sonraki birkaç dakika kısa süreli coşku gösterileriyle geçti. Takım arkadaşlarım çığlıklar ve bağrışlar arasında buz pistine hücum etti. Herkes sevinçle üstüme yığılırken sırtımda beni ileri iten elleri hissettim. Sopaların buza çarpma ve patenlerin birbirine vurma sesleri havayı doldururken hepimiz sevinç içinde aşağı yukarı zıpladık.

Sonun yaklaştığını bilseydim o anın tadını biraz daha uzun süre çıkarırdım. Yanımda götürmek için kafamda bir fotoğrafını çekirdim.

Ama sonra her şey değişti.

Monroe

Kendi kendime mırıldanıyor, çarşafı yatağın altına sıkıştırıyordum ki telefonumdan mesaj sesi geldi. Elimi uzattım ve bilinmeyen bir numaradan bir mesaj geldiğini gördüm.

Bilinmeyen: *Bunu görmek isteyeceksin.*

Kaşlarımı çattım ve bir saniye sonra ekranımda bir video belirdi. Başta neler olduğunu çıkaramadım çünkü video bulanıktı ve görmemi zorlaştırıyordu. Fakat oynamaya devam ettikçe kanım dondu.

Ev sahibim Jared, Lincoln'a, "Ne istiyorsun, havalı çocuk?" diye hırladı.

Lincoln sakince, "Monroe hakkında konuşmak istiyorum," dedi.

Jared'in gülümsemesi pis bir sırıtışa dönüştü.

"Benim küçük, tatlı kiracımdan ne istiyorsun, ha?"

"Monroe'yu dairesinden çıkarmanı istiyorum ve bunu bu gece yapmanı istiyorum."

Lincoln'ın sesi soğuk ve kararlıydı.

Jared kıkırdadı.

"Bunu neden yapayım ki? Monroe iyi bir kiracıdır. Kirasını her zaman zamanında öder ve o... Çok misafirperverdir."

Yüzümü ekşittim. Çok pislik bir herifti. Ona hiçbir zaman kesinlikle *misafirperverlik* yapmamıştım.

Bunun bir önemi yoktu tabii. Önemli olan Lincoln'dı.

"Bu umurumda bile değil. Sadece onun buradan gitmesini istiyorum."

Jared omuz silkerek kapının çerçevesine yaslandı.

"Üzgünüm, evlat. Sana yardım edemem. Onun buralarda olması hoşuma gidiyor."

Lincoln ileri atılarak Jared'in ölesiye korkmasına neden oldu.

"Dinle, seni küçük pislik. Ya dediğimi yaparsın ya da çok pişman olursun. Anladın mı?"

"Tamam, tamam. Sakin ol, tamam mı? Yapacağım. Bana zarar verme."

Lincoln bir çek defteri çıkararak bir şeyler yazdı. "Güzel. Bunu hak etmiyorsun ama buna değmesini sağlayacağım." Ev sahibime çeki uzattı ve miktarı göremesem de Jared'in hiç bu kadar kendinden geçtiğini görmediğim için iyi bir miktar olduğunu varsaydım.

Video kesilince, inanamayarak yatağa yığıldım.

Başka bir video açıldı. Ellerim o kadar titriyordu ki izlemek için iki kez yeniden başlatmak zorunda kaldım.

Lincoln bir kapıyı çalıyordu ve bir saniye sonra kapıyı Doktor Kevin açtı.

“Bu zevki neye borçluyum?” dedi alaycı bir şekilde.

Lincoln onun suratına bir yumruk attı ve Doktor Kevin, evi olduğunu tahmin ettiğim yerde sırtüstü düştü. Lincoln’ın bir psikopat gibi sakince içeri girmesini izledim.

Daha önce hiç görmediğim, tüylerimi diken diken eden bir gülümsemeyle Doktor Kevin’a bakarak, “Sadece dostça bir konuşma yapmak istemiştin,” dedi.

Doktor Kevin, “Siktir git,” diyerek tükürdü. Kan, korkunç bir tuval gibi yüzünü kaplamıştı.

“Yarının nasıl geçeceği hakkında konuşmak istiyorum.”

“Eğer kız arkadaşını çalmamdan endişeleniyorsan bu senin sorunun. Herkes onun gibi birinin tadına bakmak ister.”

Lincoln onun göğsüne bir tekme attı ve kamera çok uzakta olmasına rağmen Doktor Kevin’ın vücudunda bir şeylerin kırıldığını duyabiliyordum.

Onun acı içinde çığlık attığını duyunca irkildim.

Lincoln telefonunu kaldırdı, telefonun ekranında benim göremediğim bir şey vardı. Ancak Doktor Kevin’ın üzerindeki etkisi ani ve açıktı. Yüzüne kazınmış, saf bir dehşet ifadesiydi bu.

“Bunu nasıl buldun?” dedi şaşkınlıkla.

“*Nasıl* bulduğum gerçekten önemli değil, değil mi? Sadece ben de olması önemli. Eğer dediklerimi yapmazsan onu ortağına ve karına gönderirim.” Lincoln küçümseyen bir tavırla onun yanağını okşadı. “İkisinin de bundan pek memnun olacağını sanmıyorum.”

Doktor Kevin, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

“Monroe’yu kovacaksın. Yarın,” dedi Lincoln yumuşak bir sesle.

Doktor Kevin’ın beni hırsızlıkla suçlayarak kovmasını talep edişini dehşet içinde izledim.

Başka bir videoda, Lincoln bu kez telefondaydı ve çatı katında gelişigüzel dolaşıyordu. Girişten çekilen açıyla ben görünüyordum ve kanepede oturmuş, iki hafta önce bana verdiği havalı kulaklıklarla müzik dinlerken başımı aşağı yukarı sallıyordum.

“Monroe’ya başka iş verme. O artık çalışmayacak,” diye mırıldandı Lincoln.

Telefondan Clarice'in, "Ah, onu bu yüzden seviyorum," diyen sesini duydum.

Sonra biriyle telefon görüşmesi yaptığı, ondan başvurduğum tüm yerlerin bir listesini aldığı ve ona herkesi arayıp beni işe almaları gerektiğini söylemesini istediği bir video vardı.

Videolar bittikten sonra son bir mesaj geldi.

Bilinmeyen: Rica ederim.

Dünyada geçirdiğim on dokuz yıl boyunca çok şey yaşamıştım. Unutulmuş, istismar edilmiş ve sevilmemiştim.

Ama hiç ihanete uğramamıştım. Hiç yok edilmemiştim.

İçim kan ağlıyordu. Acının şiddeti giderek artıyordu, ta ki içimde tutamadığım için tenimi patlatacağını hissedene kadar.

İçimde büyütüp beslediği ve uğruna her şeyi yapabileceğini söylediği o kelebekler toza dönüştü.

Kalbimde her saniye dönüp duran bir bıçak vardı.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Ama sanki başka birine aitlerdi.

Sanki burada yıkılmış ve paramparça bir halde oturan kişi ben değildim. Beynim, hayal bile edemeyeceğim bir hikâyenin kahramanı olan, kusursuz görünen birinin nasıl olup da başından beri kötü adam olduğunu anlamakta zorlanıyordu.

Hikâyenin en kötü kısmı, hayatımın geri kalanında beni geceleri uykusuz bırakacağı şüphesiz olan kısmı da böylesine rahatça söylediği yalanlardı.

Hayatımı manipüle ettikten sonra sanki iplerimi elinde tutan bir kukla ustasıymış gibi bana sarılma şekliydi.

Beni kollarına almıştı. Gözyaşlarımı silmişti. O... O bir canavardı.

Hepsi bu kadardı.

Güzel bir maskenin ardındaki bir canavardı ve onun verdiği zararı asla atlatamayacaktım.

Annem yıllar önce haklıydı. Ben de onu dinlemeyen bir aptaldım.

Ölmek üzere olan bir kadının tavsiyesini duyup bunun hiçbir şey ifade etmediğini söyleyemezsiniz.

Bir sonraki adımı düşünmem bir dakika sürdü. Çünkü benden her şeyimi almıştı.

Yine o kelime...

Her şey.

Bunu söylemeye başladığımızda, gerçekte ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Benden her şeyimi alacaktı. Beni *her şey* için ona bağımlı hale getirecekti.

Sonra benimle ilgili *her şeyi* yok edecekti. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Ayrılmak zorundaydım.

Bu, iliklerime kadar işlemiş bir gerçektir.

Ama aynı zamanda tanıdığımı sandığım, beni kimsenin sevmeyi ya da sevemeyeceği kadar sevdiğini düşündüğüm Lincoln'ı da biliyordum.

O bir psikopattı.

Ayrıca o anda koşuya çıkmıştı. İçinden asla çıkamayacağınız kadar kara bir bulutun üzerindeki tek umut ışığı buydu.

Bir çantaya bir şeyler koyup, o gelmeden kaçabilirdim.

Evet, yapacağım şey buydu.

Hızla bir sırt çantası kaptım ve içine birkaç giysi ve gerekli eşyaları atmaya başladım.

Bu sırada nefesim kesik kesik çıkıyordu çünkü vücudum işlevlerini yerine getirmekte zorlanıyordu.

Aşk hikâyemin, mutlu sonumun çöküşü o kadar ani, o kadar acımasız olmuştu ki vücudum bunu kaldırmakta zorlanıyordu.

Sırt çantamı kaptığım gibi odadan çıktım ve koridordan aşağıya, asansörlere doğru yöneldim.

“Hey, tatlım, acelen ne?”

Oturma odasından Lincoln'ın sesi yükseldi. Donup kaldım, kalbim göğsümde öyle bir çarpıyordu ki duymamasına imkân yoktu.

Üstelik ne yapmak üzere olduğumu bilmiyordu.

Gözlerimi sıkıca kapadım ve sonra nihayet ona döndüm. Sanki

o anda varlığıyla beni mahvetmiyormuş gibi dudaklarıma dingin bir gülümseme yerleştirdim.

“Eve geldiğini duymadım. Koşun nasıl geçti?”

Sesim son derece sakindi ve dürüst olmak gerekirse bu, altın madalyayı hak eden bir beceriydi.

Orada duruyordu, her gün artmakta olan nemli sıcaklığın altında koşuktan sonra her zaman olduğu gibi üstsüzdü. Güneşin sırılsıklam ettiği çıplak bir tanrıyı andırıyordu. Tüm bu güzelliğe bakarken kalbim bir kez daha kırıldı.

Onu sonsuza dek kaybettiğimi biliyordum.

“Güzeldi. Ama sen nereye gidiyorsun?”

Bana her zaman aşk gibi görünen o büyülü bakışlarıyla bakarken altın rengi gözleri tenimi yakıyordu.

Ama artık bunun delilik olduğunu biliyordum.

“Önümüzdeki dönemin kredileri hakkında konuşmak için okula gitmem gerekiyor.”

“Seni ben bırakırım,” dedi ve gömleğini çekerek üzerine geçirdi.

İçime kör bir panik dalgası yayıldı. Hayır. Hemen kaçmalıyım. Yarınki maçına kadar bekleyemezdim. Asla burada kalamaz, onun kollarında uyuyamaz, rol yapamazdım.

Uçarı görünmeye çalışıp, çaresizce bugünün her saniyesini benimle geçirmek istemeyeceği tek gün olmasını umarak, “Hayır, sorun değil,” dedim. “Ne kadar süreceğini bilmiyorum, daha sonra kütüphaneye gidecektim.”

Keşke o aptal videolar beş dakika önce gelseydi. Kaşlarını çatı.

“Her şey yolunda mı?”

Dudaklarımı asit gibi yakan bir gülümsemeyle, “Elbette,” diye sırıttım. Yanına gidip yanağına bir öpücük kondurdum. “Yakında görüşürüz.”

Gitmek için döndüm, onun sorularının beni takip ettiğini hissederek kendimi asansöre doğru ağır ağır yürümeye zorladım.

Sonra kıkırdadığını duydum.

Kayıtsızca, “Telefonundaki videolar hakkında konuşmak istemediğine emin misin?” diye seslendi.

Olduğum yerde donup kaldım. Tüylerim diken diken oldu.

Arkamı dönüp, ona bakacak gücü kendimde bulamayarak, “Ne videosu?” diye sordum. Berbat bir oyuncuydum hatta belki de en kötüsüydim.

Ayak sesleri arkamdan ağır ağır yaklaştı. Bir adım... Sonra bir adım daha.

O beni yakalamadan önce asansöre ulaşip kapıları kapama şansımın ne olduğunu hesaplamaya çalışıyordum.

Ama cevap sıfırdı. Yüzde sıfır. Nefesi ensemde dans ediyordu.

“Benim olman için bunca çaba harcadıktan sonra telefonunu takip etmeyeceğimi mi sanıyordun?”

Çığlık attım.

Ama beni duyacak kimse yoktu.

Bir saniye sonra boynumda bir acı hissettim. Sonra dünyam karardı.

35. BÖLÜM LINCOLN

Çıldırılmışım ama elimde değildi.

Monroe benimdi ve onu elimde tutmak için her şeyi yapardım.

En karanlık rüyam gibi yatağında uyumasını izledim. Ona verdiğim sakinleştirici sayesinde saatlerce baygın kalacağını biliyordum.

Bunu yapmak zorundaydım.

Beni terk edecekti ve her şeyi öğrenmeye bu kadar yakinken onu ikna etmenin bir yolu olmayacağını biliyordum.

Onun izini sürebilirdim -sadece bir doğum kontrol implantı olduğunu düşündüğü takip cihazı bu işi görüyordu- ama ondan bu kadar uzun süre uzak kalmak bile müsaade edemeyeceğim bir şeydi.

Onu bulduğumdan beri doğru ve yanlış kavramları bir şekilde anlamını yitirmişti.

Parmaklarımı saçlarında dolaştırarak ne kadar pürüzsüz olduğuna hayret ettim ve ona dokunmadan edemedim.

Ayak bileğindeki kelepçeye kızacaktı ama eninde sonunda anlayacaktı. Bizi bir arada tutmak için neden her şeyi yaptığımı anlayacaktı.

Fotoğrafını gördüğüm andan beri ona sahip olmak, onu kim-senin sahip olamayacağı bir yerde kilitli tutmak istiyordum.

Sonunda bunu yapmışım sanırım.

Ben hastaydım. Ama beni bu hale o getirmişti.

Bunun sonuçlarıyla yüzleşmeliydi, tıpkı benim yaptığım gibi.

Onu elimde tutmak için ne gerekiyorsa yapardım. Bu onu haftalarca, aylarca, yıllarca bu lanet çatı katına kilitlemek anlamına gelse bile. Beni tekrar sevmesini sağlayabilirdim. Bunu yapabileceğimi biliyordum.

Telefonum bana ilk videonun Monroe'nun telefonuna düştüğünü haber verdikten sonra hiç yapmadığım kadar hızlı koşmuştum.

Videoyu ona babam göndermişti. Onun da icabına bakacaktım.

Ama önce Monroe'yla ilgilenmem gerekiyordu.

Hâlâ olması gereken yerde olduğundan emin olmak için birkaç saniyede bir telefonumu kontrol ederken, çatı katına koşarak gelmiştim.

Onu öylece bırakacağımı düşünecek kadar saftı.

Onu yanımda tutmamın bir başka nedeni de buydu. Böylece onu güvende tutabilirdim.

Uykusunda inledi ve bunun beni sertleştirmeye yettiğini fark ettim. Rüyasında ne gördüğünü merak ediyordum. Beni mi görüyordu?

Öyle olsa iyi olurdu.

Monroe benim her şeyimdi. Her sabah uyanma, nefes alma sebebim olmuştu.

Gitmesine izin vermem için ikimizin de kan kaybından ölmüş olması gerekiyordu.

İç çekerek sakinleşmeye, onunla sonsuza dek birlikte olmayı düşündüğümde her zaman hissettiğim huzuru bulmaya çalıştım.

Uyanmasını bekleyecek ve sonra anlamasını sağlayacaktım. Birlikte olmamız gerektiğini... Beni terk edemeyeceğini...

Ne şimdi ne sonsuza dek...

Monroe'yu yanımda tutmak için ne gerekiyorsa yapardım. Bu süreçte kendimi kaybetmem gerekse bile.

Başımda şiddetli bir ağrı ve kollarımda ağır bir hisle uyandım. Neden yatakta olduğumu anlamaya çalışarak tavana baktım.

Bir saniye sonra doğrulmaya çalıştım ama başım dönüyordu ve boğazımda kusacakmışım gibi safra birikmişti.

Bana ne olmuştu?

Anılar dalga dalga geri gelirken panik hissi göğsümü tırmalamaya başladı.

Kusmak için eğildim, safradan başka bir şey çıkmadı çünkü o sabah her şey yaşanmadan önce kahvaltı etme şansım olmamıştı. Bu olay gerçekten bu sabah mı olmuştu? Hissettiğim o acı... Bana ilaç mı vermişti?

Beynim bunu tam olarak kavrayamadı. Tüm yaptıklarından, telefonumu dinlediğini itiraf ettikten sonra bile...

Tamam, tüm bunları daha sonra yani önümdeki onlarca yıllık terapi sürecinde düşünecektim. Şu anda... Buradan nasıl çıkacağımı bulmam gerekiyordu.

Yataktan çıkmak için bacaklarımı hafifçe kaydırdım ancak ayak bileğimde keskin bir ağrı hissettim. Aşağıya bakıp ayak bileğimdeki kelepçeyi gördüğümde dehşete kapıldım. Bir zincirle karyola direğine bağlanmıştım.

Çekiştirdim ama direk kıpırdamadı bile ve metal derime bataarak vücudumda keskin bir acı hissetmeme neden oldu.

Kapı açıldı ve Lincoln içeri daldı. Altın rengi bakışları, endişeden neredeyse gülünç denecek kadar büyümüştü. Nazik ama sert bir sesle, "Hey, yapma," diye mırıldandı. "Kendine zarar vereceksin."

"Beni zincirledin mi? Gerçekten mi? Bu da ne böyle?"

"Gitmene izin veremezdim," dedi basitçe. Zincirlenmiş ayak bileğimi tuttu ve masaj yapmaya başladı.

Ona tekme attım ve geri çekilerek yatak başlığına yaslandım.

"Dokunma! Dokunma bana!"

Lincoln tekmelenmiş bir köpek yavrusunu andırıyordu. Sanki neden böyle davrandığım hakkında hiçbir fikri yoktu.

Çoktan akmaya başlayan gözyaşlarımla, “Bana ne yaptın?” diye sordum.

Gözlerini benden hiç ayırmadan, “Sana ilaç verdim,” dedi. “Seni yanımda tutmak için. Seni güvende tutmak için.”

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. “Neden?” Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum. “Bunu bana neden yaptın?”

Neredeyse fısıltı gibi çıkan bir sesle, “Çünkü seni seviyorum,” dedi. “Her şeyden çok. Bunun çılgınca olduğunu biliyorum, Monroe. Ama seni kaybedemem. Sen anlayana kadar seni burada tutmam gerekiyor.” Bakışları kararlı bir hal aldı. “Şimdi kızgın olabilirsin, bebeğim ama sana söz veriyorum. Seni kendime yeniden âşık edeceğim.”

Midemin bulandığını hissettim. Artık ona bakamıyordum bile. Yüzümü ellerimin arasına gömerken, “Sen bir canavarsın!” diye bağırdım.

Yatağın hareket ettiğini hissettim ve gözlerimi açıp onun bana doğru yaklaştığını gördüğümde irkildim.

Yüzümden akan gözyaşlarının oluşturduğu izleri yaladı ve ben de her nedense bunu yapmasına izin verdim.

“Belki ben bir canavarım, Rüya Kız. Ama ben senin canavarıyım. Önemli olan da bu.”

Bana uzun süre baktı ve içimdeki çaresiz, yalnız kız onun kollarına atılmak, ona istediğini vermek istedi.

Acınacak haldeydim.

Sonunda başını iki yana salladı. Yüzümü okşayarak, “Ne kadar sürerse sürsün beklemeye hazırım,” diye mırıldandı. Yakınıma eğildi. “Sadece kendine daha fazla zarar verme. Seni tekrar sakınleştirmek zorunda kalmak istemiyorum.”

Ağzımdan bir hıçkırık kaçtı.

“Bunu bana nasıl söylersin? Neyin var senin?”

Omuz silkti ve usulca dudaklarımdan öptü. “Bunu kendime sormayı bıraktım, bebeğim,” dedi ve sonra odadan çıktı.

Bir saat sonra bir tepsi yemek getirdi. Harika kokuyordu, Bayan Bentley'nin parmesanlı tavuğu, en sevdiğim yemektir. Sakinleştiriciden sonra nihayet yatışan midem guruldadı ama o, tepsiyi yere bıraktığında yüzümü başka tarafa çevirerek yemeyi reddettim.

Lincoln yatağın kenarına oturarak gözlerini bana dikti.

Duygu yüklü bir sesle, "Şu anda benden nefret ettiğini biliyorum," dedi. "Ama sana söz veriyorum, Monroe. Bunu düzelteceğim. Seni mutlu etmek için her şeyi yapacağım."

"Bizi yok ettin," diye fısıldarken yüzümden aptal bir gözyaşı daha süzüldü.

"Hayır, etmedim," diye hırladı ama birkaç dakika sonra tekrar odadan çıktı.

Gece çökene kadar geri dönmedi. Banyoya girdi ve normal bir geceymiş gibi rutin işlerine devam etti.

Birkaç dakika sonra üzerinde yalnızca dar, gri bir *boxer*'la kapıda belirdi ve kapının çerçevesine yaslandı. Gözlerim onun gergin, altın sarısı teninde, mükemmel bir şekilde belirginleşmiş kaslarının üzerinde dans etti.

Bakışlarımın altında sertleşmesini izledim.

Piç kurusu beni mahvetmişti. Çünkü burada oturuyordum, yatağa zincirlenmişim ve tüm varlığımla onu arzuluyordum.

Masumca, "Yatmaya hazırlanmak ister misin?" diye sordu. Sanki sikinin tepesi pantolonunun kemerinden gözükmüyormuş, sanki bana işkence ettiğinin farkında değilmiş gibi.

"Ah, buna izin var mı?"

İç çekerek gözlerini devirdi.

"Burada kameralarım var. Zaten birkaç kez banyoya girdiğini biliyorum. Her şeye izin var. Sadece evimizi terk edemezsin."

"Senin evin," diye sertçe düzelttim. Nedense bu önemli ayrıntıyı vurgulamak istemişim.

"Monroe. Tapuda adın yazıyor."

"Ne?" Ona dehşetle baktım. Bacağımı kaldırıp, zinciri takırdatacak şekilde sallarken, "Sanırım aklını kaçırp kaçırmadığını sormayacağım çünkü belli ki kaçırmışsın!" diye bağırdım.

Omuz silkti.

“Öyle olması gerek. Benim her şeyim olduğunu söylemiştim, Monroe. Hayalim olduğunu. Bu, sana her şeyimi vermemi de içeriyor.”

“Özgürlüğüm dışında,” diye fısıldadım.

Sanki o bir panter ve ben de onun avıymışım gibi yavaş adımlarla bana doğru ilerlerken, “Aslında bunu istemiyorsun,” diye belirtti. “Ya da en azından *bu* tür bir özgürlük istemiyorsun.” Ona ters ters baktığımda pislik sıırttı. “Eski hayatında sefil durumdaydın. Kapana kısılmıştın ve sana yardım etmeme izin vermiyordun. Korkuyordun. Tek istediğim seni mutlu etmekti. Sana her şeyi vermek.”

“O kelimeyi söyleme,” diye fısıldadım.

Tekrar iç çekti, alt dudaklarını ısırırken gözleri hayal kırıklığı doluydu.

Sonunda yatağa girerken, “Yatmaya hazırlan, bebeğim,” diye mırıldandı.

Şok olmuş bir halde ona baktım.

“Benimle dalga geçiyor olmalısın. Birlikte *yatmayacağız*.”

Mantıksız davranan benmişim gibi bana bakıyordu.

“Hayatımın geri kalanında sensiz tek bir gece bile geçirmeye niyetim yok. Eğer benden önce ölürsen dakikalar sonra ölebilmek için de bir plan yaptığımdan emin olacağım. Böylece asla sensiz olmak zorunda kalmayacağım.”

Deliydi. Takıntılıydı. Aklını kaçırmıştı.

Kahretsin ki bende de ters bir şeyler vardı. Çünkü bir parçam, kabul edebileceğimden çok daha büyük bir parçam, bunu çaresizce arzuluyordu.

Neredeyse tüm hayatı boyunca yalnız kalmış bir kızın deliliğe kolayca bağımlı hale gelebileceği anlaşılmıştı.

Onun bu açıklamasına hiçbir şey söylemedim. Sadece yataktan kalktım. Banyoya kolayca gidebilmem için zinciri önceden ayarlamıştı. Yüzümü yıkadıktan ve geceliğimi giydikten sonra -ki çıkarmasına izin vermeyecektim- onun yanına yattım.

“Senden nefret ediyorum,” diye fısıldadım. O her zaman yaptığı gibi bana sımsıkı sarılırken acım beni çevreleyen zifiri karanlığa karışıyordu.

“Hayır, etmiyorsun, bebeğim. Sadece öyle olmasını diliyorsun,” diye mırıldandı. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama uyuya kaldım.

Onun içinde kaybolmuş bir halde...

Dudakları, sızlayan klitorisimin üzerindeydi ve bedenim şiddetli hislerle sarsılıyordu.

“Hayır,” diyerek onu nefes nefese uzaklaştırmaya çalıştım ama buna izin vermedi.

Geri çekilip, dudaklarını yalarken altın rengi gözlerinin içi sahiplenme duygusuyla yanıyordu.

“İçine girmeyeli yirmi iki saat oldu. Şu anda *bunun* bir seçenek olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden onun yerine yüzümü bu tatlı amına gömeceğim.” Hırslayarak beni bir kez daha yaladı. “İşim bittikten sonra kahvaltı *edebilirsin*,” dedi göz kırparak.

Kalçalarımın arkasından tutup bacaklarımı omuzlarıma doğru itti ve ağzıyla tekrar amımın üzerine kapanarak klitorisimi emmeye başladı.

Kıvranarak kalçalarımı oynatmaya çalıştım ama o beni sıkıca tutup bırakmadı. Ağzıyla amımı becerirken çıkardığı açlık iniltileri odayı dolduruyordu. Yeni bir uyarılma dalgasına kapılırken şiddetle kasıldığımı hissettim.

“Kahretsin, bebeğim! Sen mükemmelsin. Çok tatlısın,” diye inledi, sanki acı çekiyormuş gibi.

Sıcak ve ıslak diliyle sızlayan klitorisimi okşuyor ve etrafında daireler çiziyordu. Açıklığıma doğru kayarak, dilini sokup yalıyor ve ıslaklığımı son damlasına kadar emiyordu. Klitorisimi ovuştururken inlemelerim odada yankılanıyordu. İçimde biriken zevk beni her an taşmakla tehdit ederken, sırtımı yukarı kaldırarak çarşafı sıkıca kavradım.

Bundan zevk almamaya çalışmıştım. Gerçekten denemiştim.

Ama elimde değildi.

Kadınlığımın kasıldığını hissettiğimde gözlerim kapandı, orgazmım beni sararken dudaklarımdan hıçkırıklar döküldü. Lincoln doymak bilmeden, beni yiyip bitiriyor, en sevdiği yemekmiş gibi amımı yalayıp emiyordu.

Beni iki kez daha boşalttıktan sonra yüzü sırılsıklam bir halde odadan çıktığında düşünmeden edemedim.

Ben de hastaydım.

36. BÖLÜM LINCOLN

İşler iyi gidiyordu.

En azından ruh eşinizi çatı katındaki dairenize hapsettiğinizde gidebildiği kadar iyi gidiyordu.

Ama bu, Konferans Finalleri'nin son maçıydı ve nihayet onun yumuşadığını hissedebiliyordum.

Bedenini elde etmek kolay olmuştu. Ona yapabileceklerime bağımlı olduğunu biliyordum. Onu sikmeme izin vermemiş olsa da yeni sabah rutinimiz hakkında her şeyi biliyordu.

Bu da başımı bacaklarının arasına sokmam anlamına geliyordu.

Bundan şikâyetçi değildim.

En sevdiğim yerdi.

Sikim pek mutlu değildi. Ama elim bu konuda yardımcı oluyordu, amının dilime sinen kokusu da öyle.

Ari, biz sıramıza yerleşirken, arkamızdaki boş koltuğa bakıp, kaşlarını çatarak, "Monroe bu akşamki maçı da mı kaçırıyor?" diye sordu. "Bu serideki hiçbir maça gelmedi. Siz iyi misiniz?"

Ari'nin onun okul programı ve serinin çoğunda sınavlarla işinin bitmiş olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını bildiğim için, "Finaller," dedim. "Bu dönem onu çok zorluyorlar." Monroe'nun şu anda bir yatağa zincirli olduğunu ona söyleyemezdim.

Muhtemelen şu anki durumumuzun en kötü yanı buydu. Tyler öldüğünden beri ilk kez kalabalığın içinde beni izleyen; sevdiğim biri olmuştu.

Onun orada olmaması göğsümde sızlayan bir boşluk gibiydi. Geçen maçta sadece bir gol atmıştım. Onun gözleri üzerimde olmadan aynı şey olmuyordu. Ondan ayrı bir gece geçirmemeye yemin etmiş olsam da şüphe uyandırmadan onu istemediği halde nasıl Detroit'e sürükleyeceğimi bulamamıştım. O beni görmezlikten geliyormuş gibi yaparken, ben de bütün geceyi kameralar aracılığıyla onunla konuşarak geçirdim.

Bana sorarsanız gerçekten harika bir ilişki kurma yöntemi.

Televizyonu maçlar açık olacak şekilde ayarlamıştım. Ama o her seferinde kapatıp tek bir maç izlemeyi bile reddetmişti.

Bu gece, onu oturma odasına yerleştirdim ve kapatamamış diye televizyonu oraya kurdum. İstemese bile gözleri benim üzerimde olacaktı.

Benim sevgilim çok tatlı bir kızdı. İstemese bile sonunda izleyeceğini biliyordum.

Ayrıca asansörü kilitlemiş, tüm bıçakları ve elektronik cihazları saklamıştım.

Evet, çok tatlıydı ama henüz o noktaya gelmemiştik.

Aklımı Monroe'dan ve mevcut sorunlarımızdan uzaklaştırmaya çalışarak kulaklığımı taktım ve kafamı toparlamak için Kendrick Lamar'ın *Humble* şarkısını açtım.

Ah, evet.

Şarkının sonunda adrenalin seviyem olması gerektiği yerdedi, damarlarımda yüksek sesle pompalanıyordu ve sahaya çıkmaya hazırdım.

Arena tıklım tıklımdı. Biletleri tüketmiş bir kalabalık, biz buza çıkarken çılgınca tezahürat yapıyor ve kükrüyordu. Kayarken onların enerjisinin beni beslediğini hissedebiliyordum.

Oyun sert başladı, her iki takım da kontrolü ele geçirmek için itişip kakışıyordu. Ama ben hazırdım. Zihnim açıktı, bedenim harekete hazırdı. Sonra beklediğim oldu ve bir boşluk gördüm. Fırsatı değerlendirerek pakı ağlara gönderdim.

Hokey sopamı havaya kaldırıp, en yakındaki kameramana doğru kayarken kalabalık tezahüratlara boğuldu ve Monroe bunun kendisi için olduğunu anlasın diye kameraya kalp işareti yaptım.

Ari, bir sonraki oyun için yeniden toplanmadan önce sırtıma vururken, “İşte böyle yapılır, bebeğim!” diye bağırdı.

İleri geri mücadele etmeye devam ettik ama benim işim henüz bitmemişti. Oyundan yine tek golle ayrılmayacaktım.

Derin bir nefes aldım ve buzı inceledim. Pakın kontrolünü ele geçirirken, gözlerim herhangi bir açıklık olup olmadığı taradı. Pakı önce bir defans oyuncusunun, daha sonra da bir diğerinin etrafından dolaştırarak, zikzaklar çizerek kaleye doğru ilerledim.

Kaleye yaklaşırken, kalecinin gerilerek atışım için hazırlandığını gördüm. Pakı hızla soluma ve sonra tekrar sağıma kaydırarak onu oyuna getirdim ve buzun üzerine yığılıp kalmasına neden oldum. Pakı kaleye doğru fırlattım ve Detroit forvetlerinden birinin kafasından sekerek kaleye girdi.

Bunu beklemiyordum.

Elimi zaferle havaya kaldırarak taraftarların ve takım arkadaşlarımdan çığlıkları arasında buzun etrafında kayarken sııttım. Sonunda kameranın önüne geçtim ve ellerimle bir kalp işareti daha yaptım.

Kalabalık daha da çılgına döndü.

Tam yedek kulübesine doğru kaymak için dönmüştüm ki arkamdan bir darbe yedim. Buza sertçe çakıldım ve nefesim kesildi.

Yuvarlandığımda üzerimde çıplak bir hatun olduğunu fark ettim. Bir anakonda gibi vücuduma sarılmaya çalışıyordu. Onu itmeye çalıştım ama memeleri ve kalçaları her yerimdeydi. Ne yapacağımı şaşırmıştım.

O sırada güvenlik içeri girdi ve kızı sürükleyerek götürdü.

Onu buzdan çıkarırlarken, “Seni seviyorum, Lincoln!” diye çığlık atıyordu. “Seni seviyorum. Lütfen benimle evlen.”

Ari kayarak yanıma geldiğinde o kadar şiddetli kahkahalar atıyordu ki ayakta durmakta zorlanıyordu. “Aman Tanrım! Bunun kaydını isteyeceğim. Bu şimdiye kadarki en muhteşem olaydı.

Sana çarptığında yüzünün aldığı şekil!” Dizlerinin üzerine çöktü. Ulur gibi bağırırken tüm vücudu titriyordu.

Ayağa kalkarken, “Buzun üzerine nasıl çıktı ki?” diye sordum. Siktir. Bu çılgıncaydı. NHL’de neredeyse hiç kaçak hayran olayı yaşanmazdı. Buraya bu şekilde gelebilmiş olması...

Etkileyici ve biraz da korkutucuydu.

Koç’un olanlar yüzünden görevlilere çıldırmış gibi baktığı yedek kulübesine doğru kaydık.

“Daniels, sıraya geç. Bundan sonra kafanı toparlamak için bir dakikaya ihtiyacın olacak,” diye tersledi. Aldığı keyfi bastırma zahmetine bile girmemişti.

Adamlar buza hücum ederken gözlerimi devirdim ve Ari’yle birlikte yedek kulübesine yerleştik. Monroe’nun bu konuda ne düşündüğünü merak ediyordum.

Takım son düdük çalana kadar çok çabaladı ve kazandık.

Kalabalık tezahüratlara ve çığlıklara boğulurken arenadaki gürültü kulakları sağır ediyordu. Buzun üzerine yağın flama ve konfetiler en sevdiğim manzarayı yaratıyordu. Takım arkadaşlarım zıplıyor, birbirlerine sarılıyor ve heyecandan çığlık atıyordu. Ben de onlara katıldığımda, ağzım kulaklarımdaydı. Zaferin heyecanının damarlarımda dolaştığını hissediyordum.

Biz heyecandan çıldırırken Ari neredeyse beni yere serecekti. Stanley Kupası finallerine gidiyorduk.

Çocukken buza adım attığı andan itibaren her erkeğin hayali, bir gün burada olmaktı. Monroe’dan önce, beni ayakta tutan tek şey bu anın hayalini kurmaktı.

Bir seri daha.

Anın tadını çıkarmaya ve atmosferi içime çekmeye çalıştım. Arenadaki hava enerjiyle dolup taşıyordu ve ben bu şehrin, bu organizasyonun bir parçası olmaktan gurur duyuyordum. Taraf-tarlar takımımızın adını tezahüratlarla haykırıyordu ve sadakatleri karşısında içime dolan minnettarlık duygusunu hissettim.

Kutlamalar devam ederken Monroe'yu inanılmaz derecede özlemiştim. Onun da burada benimle olmasını, bu anı paylaşmasını istiyordum.

İşleri daha hızlı ilerletmeli, bizi tekrar eski halimize döndürmeliydim. *Hemen.*

Çünkü o tribünlerde Monroe olmadan finallerde oynamamın imkânı yoktu.

Monroe

Asansör kapısı çınlayarak açıldığında elimdeki kitabı okuyormuş gibi yaptım. Artık onu düşünmeden bir aşk romanı bile okuyamamak sinir bozucuydu.

Lincoln yüzyılın psikopatına dönüşmeden önce bu kitaplardaki kahramanların hiçbiri onunla kıyaslanamazdı.

Şimdi onu kötü adamlarla da karşılaştırıyordum ve hâlâ aynı sorunu yaşıyordum.

İflah olmaz günahkârlara her zaman hayranlık duymuştum. Şimdi görünen oydu ki benim de bir tane vardı.

Kapı aralığında belirdi. Bakışları rahatlamıştı ve en başından beri sahip olduğu o aç ve büyülenmiş haliyle, sanki hâlâ orada olduğuma inanamıyormuş gibi bakıyordu.

Duvara yaslanarak, "Hey, Rüya Kız," diye mırıldandı.

Onu görmezlikten gelmek için elimden geleni yapıyor, tabiri caizse *soğuk davranmaya* çalışıyordum. Sadece bacaklarımın arasına girdiğinde ve onun adını haykırmaktan başka çarem kalmadığında onunla iletişim kuruyordum.

Ama gücüm azalıyordu. Aramızdaki mesafeden yorulmaya başlamıştım.

Bundan nefret ediyordum.

Bunun aklımdan geçtiğine inanamıyordum ama ayak bileğimdeki zincir dışında mükemmel biriydi.

Beni daha da muhtaç hale getiriyordu. Bana her yemek tepsi getirdiğinde beni kucağına alıp kaşıkla beslemeye başlamıştı. Ge-

celeri televizyon izlemek için beni kucağına alıyordu ve bana devamlı sarılıyordu. Ta ki onun dokunuşuna daha önce olmadığım kadar bağımlı hale gelene kadar.

Bunun bir çeşit plan olduğunu biliyordum. Yaptığı her hareketin, mırıldandığı her tatlı sözün bir amacı vardı.

Sadece, nihai hedef fikrinden artık o kadar nefret edip etmediğim konusunda gidip geliyordum.

Aklımdan çılgınca düşünceler geçiyordu. Yaptığı şeyin gerçekten o kadar kötü olup olmadığını kendi kendime sorgulamak gibi...

Çünkü yaptığı şeyin sonuçlarına gerçekten baktığımda, daha iyi durumda olduğumu inkâr edemezdim.

Daha önce neredeydim? Yıkılması gereken küçük bir apartman dairesinde zar zor geçiniyor, okula giderken iki işte birden çalışıyordum. İşyerinde cinsel tacizle uğraşıyordum. Çoğu gece açlıktan ölüyordum.

Peki, onun yaptıklarından *sonra* nereye gelmiştim? Rüyalardan fırlamış devasa bir çatı katı dairesindeydim. Tasarım kıyafetlerle dolu bir dolabım vardı. Karnım da gurme yemeklerle doluydu ve hayal bile edemeyeceğim kadar ateşli bir seks hayatım vardı. Okuluma engel olacak hiçbir şey yapmamıştı ki bu benim için en önemli şeydi. Bana yeni bir dizüstü bilgisayar almış ve geç saatlere kadar süren derslerden sonra artık geceleri eve otobüsle dönmek zorunda kalmamamı sağlamıştı. Para konusunda endişelenmeme gerek kalmadan istersem gelecek dönem gündüz derslerine girebilir ve diplomamı daha hızlı alabilirdim.

Üstelik bana çok sevildiğimi hissettiriyordu. Hayatımda ilk kez.

Deliler böyle söyler, diye kendimi azarladım. Yalan söylemişti. İnsanları incitmişti. Beni manipüle etmişti.

Ona güvenemezdim.

Bakışlarını üzerime diktiğinde, nefesim boğazımda düğümlendi. Antrenman kıyafetlerini giymişti. Gri Knights eşofman altı beline kadar inmiş, böylece kasıklarına inen kısım açıkta kalmıştı.

Maçtan sonra duş aldığı için nemli olan saçları dağınıktı ve alnına yapışmıştı. Onu tanıyordum, fırsatını bulduğu anda eve koşardı. Göğsünün üzerinde kavuşturduğu kollarındaki kaslar belirginleşmişti.

Ona bakarken bile içgüdüsel bir şekilde tepki veriyordum. Sıcaklık boynuma kadar yükseliyor, kalp atışlarım hızlanıyordu.

Ah! Bu kadar ateşli olduğu için lanet ediyordum.

Güçlkle yutkunurken midemde bir kıpırtı hissettim. Bakışmamızın ardından sonunda fısıltıdan öteye geçmeyecek bir sesle, "Selam," diye cevap verdim.

Kendini iterek kapının aralığından doğruldu ve bana doğru yürürken yüzüne kibirli bir gülümseme yayıldı. O yaklaşırken kalbimin hızla çarptığını hissettim. Onu izlerken ağzımın suyu akıyordu.

Kendini topla. Şu anda bileğinde bir zincir var.

Gözlerini beğeniyle vücudumda gezdirerek, "Harika görünüyorsun," dedi. Üzerimdeki tişört ve tayt kombinasyonuna baktım. O, öğleden sonra maça giderken üzerimde olan kıyafetin aynısıydı. Bileğimdeki şeyi çıkarabildiği için ancak o yanımdayken üstümü değiştirebiliyordum.

Kendimi durduramayıp, kızarıırken göğsüme bir sıcaklık yayıldı.

"Teşekkür ederim."

Bu kadar tatlı olmasından nefret ediyordum.

Lincoln daha yakına eğildi, dudakları benimkilerden birkaç santim ötedeydi. "Maçı izledin mi?" diye sordu umutla.

İşte bu noktada ona yalan söylemem gerekiyordu. Ona tabii ki izlemediğimi, kaybetmesini umduğumu ve canının cehenneme olduğunu söylemeliydim.

Zaten fazlasıyla yakışıklı olan yüzüne yayılan güzel gülümsemeyi izlerken, "Evet, izledim," derken buldum kendimi. "Tebrikler."

Attığı iki golden ve sadece benim için yaptığı kalp işaretlerinden sonra çığlık atıp tezahürat etmişim.

Çünkü belli ki Stockholm Sendromu düşündüğümde çok daha hızlı gelişmişti.

Ayrıca o çıplak piliç bir anda ortaya çıkıp onu yere serdiğinde delicesine kıskanmıştım.

Onun vücudu benimdi.

Bunu asla ama asla kabul etmeyecektim elbette.

Hâlâ bana bakıyordu ve kafamın içinde uyarı sinyalleri çalıyordu. Uzanıp parmaklarımı nemli saçlarında gezdirmek, yumuşak telleri tenimde hissetmek istedim.

Böylesine çılgınca bir şey yapmamak için bakışlarımı ondan güçlkle uzaklaştırarak kitabımı okuyormuş gibi yaptım.

Kitabı elimden çekip aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı. “Hey!” diye bağırdım fakat cebinden küçük bir anahtar çıkarıp, ayak bileğimdeki kelepçenin kilidini açarken ağzım bir anda kapandı.

Beni kucağına aldı ve odadan çıkıp, koridordan geçerek yatak odasına doğru yürüdü.

“Bu iş bitti,” dedi beni yatağa atarken. “Anlıyorum. Kızgınsın. Öfkeliisin. Bana güvenmiyorsun. Ama umurumda değil. Çünkü senin de benim için deli olduğumu biliyorum. Ben senin için daha fazla deli oluyorum. Ama seni tanıyorum. Sana özgür olduğumu söylesem bile hiçbir yere gitmeyeceğini biliyorum.”

Kafam karışmış bir halde, “Beni serbest mi bırakıyorsun?” diye sordum.

Sanki onu gücendirmişim gibi küstah bir sesle, “Tabii ki hayır,” diye tersledi.

“O zaman ne diyorsun?”

Sesim huysuz, şımarık bir tonla çıkmıştı.

“Hayatımıza devam edeceğimizi söylüyorum. İlişkimize devam edeceğiz ve seni elimde tutmak için her şeyi yapacağımı bileceksin. Seni mutlu etmek için... Beni sevmen için. Tüm bunları yapmaya devam edeceğim.”

“Yani benim ne istediğim hiç önemli olmayacak, öyle mi? En iyisi olduğumu düşündüğün şeyi mi yapacaksın?”

“Muhtemelen!” diye bağırdı. Bana karşı ilk kez sesini yükselt-

mişti. “Ya da en azından sen aramızdaki bu şeyin her türlü man-
tığa aykırı olduğunu anlayana kadar. Dünyanın geri kalanının ya
da annenin koyduğu hiçbir kurala uymadığını anlayana kadar.”

“Annem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

Başını eğdi.

“Ağabeyimi kaybetmenin benim kalbimi söküp aldığı gibi
onun da senin kalbini söküp aldığını biliyorum. Kafanın içinde
onun sesini duyduğunu, geçmişinin seni rahatsız ettiğini biliyo-
rum. Seni, sana vermek için yalvardığım şeyi alamayacak kadar
korkuttuğunu biliyorum!”

“Aşk böyle bir şey olmamalı!” diye haykırdım ve gözyaşlarım
beni boğmak üzereyken gözlerimi sıkıca kapadım.

Çenemi tutarak beni gözlerine bakmaya zorladı.

“Aşkın canı cehenneme, Monroe. Aşk, hiçbir şeydir. Herhangi
birine karşı sevgi hissedebilirsin. Benim senin için hissettiğim şey
acı. Ruhumun bir parçasının bedenimin dışında yaşadığını bilmek
ve şimdi onu bulduğum için kaybettiğimde öleceğimi bilmek...
Sahip olduğumuz şey bu. Aşk, ruh eşlerini asla bulamayacak kadar
şanssız insanlar için gölgede kalmış bir taklitten ibarettir. Bizim
sahip olduğumuz ise *her şey*.”

Sözleri bana bir şey yapmış, beynimde kopan bazı parçaları
yeniden birbirine bağlamıştı. Sanki bana çılgınlığı, karanlığı kabul
etmeyi, bunun toplumun ve annemin beni uyardığı şeylere aykırı
olduğunu kabullenmem için izin vermişti.

Onsuz yaşayamayacağımı kabullenmemi sağlamıştı.

Lincoln beni sertçe ve delicesine öptü.

Sanki var olmamızın nedeni o andı. Dudaklarımız birbirine
dolanıp, iniltilerimiz havayı doldururken bir haftadır ilk kez kendi
kendime, ona gerçekten dokunmak, ellerimi o güzel vücudun her
yerinde gezdirmek için izin verdim. Dokunuşum ona acı veriyor-
muş gibi ürperdi ve parmak uçlarımdan dokunuşu altında inledi.

Aniden geri çekildiğinde ben de inledim. Sanki içine bir ruh
girmişçesine kıyafetlerimi parçalar gibi çıkardıktan sonra kendi
eşofmanını ve iç çamaşırını çıkardı ve yan tarafa doğru fırlattı.

Parmaklarını boğazımda gezdirip bir anlığına orada atan nabzıma dokunduktan sonra beni nazikçe sırtüstü yatırdı. Bacaklarımı kavradı, genişçe açtı ve kalçasını oradaki boşluğa sokarak bacaklarımın arasına yerleştirdi. Sikini hizaladı, kıvrımlarıma sürtündükten sonra birkaç santim içeri soktu.

“Ah, evet,” diye hırladı kısık sesle. “Bunun için yanıp tutuşuyordum, bebeğim. Sikimi içine alman için çırpınıyordum. Bırak, içine gireyim.”

Sırtı kavislendi, çenesini tavana doğru kaldırdı, gergin kasları önümde bir şölen gibi sergilendi. Karın kasları her itişte geriliyor, bacaklarımı iterken kollarındaki kaslar şişiyordu.

Bu son derece erotik görüntü karşısında kendimi durduramayarak anında orgazm oldum. Bunu ona yapan bendim. Onu çıldırtan bendim. O kadar tahrik olmuştu ki düşünemiyordu.

Sikinin tamamını içime almaya çalışırken, “Lincoln,” diye inledim. Vücudum ilk başta direndi. O kadar büyüktü ki onsuz geçirdiğim bir hafta uzun bir süre sayılırdı ve inleyerek itiraz ettim. Kalçalarımı tutarak beni daha yakına çekti ve kalın sikini zonklayan amımın derinliklerine sokarken gözlerini benden ayırmadı.

“Neredeyse giriyor, bebeğim. Bunu yapabilirsin.” Kendini içime iterken, beni doldururken ve sınırlarımı zorlarken sesi hem buyurgan hem de muhtaçtı. “Sen çok iyi bir kızsın,” diye şehvet sarhoşu, hırıltılı bir sesle beni överken, parmaklarını bedenime batırarak olduğum yerde kalmamı sağladı. Keskin bir acı, giderek zonklayan ve yayılan bir zevke dönüştü.

Vücudum içgüdüsel olarak onun becerikli dokunuşuna karşılık verirken inledim.

Hamleleri agresifti. Siki içime girip çıkıyor, sanki yaptıklarını önümüzdeki hafta boyunca hissetmem için can atıyormuş gibi sert darbelerle itip çekiliyordu.

Yine de güzeldi. Arzuyla yanan amımı sikerken havayı dolduran homurtularının sesi çok hoşuma gidiyordu. Bu his neredeyse

dayanılamayacak kadar fazlaydı, vücudumda yankılanan yoğun ve her şeyi tüketen bir zevkti. Güçlü hamleleri beni uçurumun kenarına yaklaştırdı.

“Ah!” diye inlerken kendini orada, içimin derinliklerinde tuttu.

Amım gerildi ve sonra kalın sikinin etrafında kasılmaya başladım. Kavurucu bir zevk dalgasıyla sarsılıyor, kalbim göğsümde çarpıyor, düzensiz nefesler alıp veriyordum.

İnledi.

“Siktir, evet. Boğ sikimi. Harikasın.”

“Lincoln, ihtiyacım var,” diye inledim. Kalçalarım ona doğru inip kalkıyordu.

“Neye ihtiyacın var, sevgilim? Seni sikmemi mi istiyorsun? O güzel amınla ilgilenmemi mi istiyorsun?”

“Evet! Evet! Lütfen...” diye yalvardım. Beni sertçe öptü, daha sonra kendini geri çekip bir kez daha hızla itti.

Birdenbire tamamen durdu. Vahşi ve kararlı gözlerle bana baktı. Islaklığımın parlayan sikini yavaşça çıkarırken, “Önce senden bir şey istiyorum, bebeğim,” diye mırıldandı.

“Ne istersen,” diyerek derin bir nefes aldım. Bir eliyle kalçalarımın tuttu, böylece bir santim bile hareket edemedim ve o anda daha önce yaptıklarının dejavusunu yaşadım.

O zaman istediğini elde edememişti.

Ama şimdi alacağından emindim.

“Evet, bunu yüzünde görebiliyorum. Neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Neye sahip olmam gerektiğini... Ne için yanıp tutuştuğumu... Sadece söyle, tatlım,” diye yalvardı. O kadar yavaş geri çekiliyordu ki öfkeyle bağırmamak için kendimi tutuyordum.

Dışlerini sıkışmış, kendini kontrol etmeye çalışırken kasları gerilmişti. Bana işkence ettiği kadar kendine de işkence ediyordu.

Bunu ben de istiyordum. Bunu daha fazla inkâr edemezdim ve dürüst olmak gerekirse bununla savaşmaktan yorulmuştum. Ona istediğini verebilirdim.

“Söyle bana,” diye hırladı. “Benim olanı bana ver.”

Gözlerimden sıcak yaşlar akarken, “Seni seviyorum,” diye fışıldadım.

İnleyerek boşaldığında, fışkıran sıcak meni içimi tamamen doldurdu.

Tecrübelerime dayanarak Lincoln’ın çılgın bir kontrolü olduğunu biliyordum.

Bu da sadece sözlerimin bile onu etkisiz hale getirebileceği anlamına geliyordu.

Göğsüme baş döndürücü bir sıcaklık dalgası yayıldı.

İçime girerken, “Az önce bana yaptığın şeyle gurur duyuyorsun, değil mi tatlı kız?” diyerek sırıttı. Yeni boşalmış olmasına rağmen her nasılsa hâlâ sertti.

“Lincoln!” diye bağırdım. Bedenim muhteşem bir orgazmın eşiğindeydi.

“Evet, bebeğim. Sen bana aitsin, değil mi? Beni asla terk etmeyeceksin. Seninle ilgilenmeme izin vereceksin. Sana her şeyi vermeme izin vereceksin, değil mi?”

“Evet!” diye bağırdım içime girerken.

“Beni seviyorsun. Sadece beni.” Sert ve ısrarcı sesi, o mükemmel noktaya vuran derin bir itişle daha da vurgulu hale geldi. “Söyle.”

Nefes nefese, “Sadece seni, Lincoln,” dedim. “Seni seviyorum. Lütfen...” Kalçalarını acımasızca bana doğru itiyor, beni uçurumun kenarına doğru sürüklüyordu. Amım onun her hamlesiyle sikini emerek çekiyor, etrafında kasılıyordu.

“Neye ihtiyacın olduğunu bilen tek kişi benim, Monroe. Sana bunu verebilecek tek kişi,” diye homurdanıp kalçalarını eğdi. Beni nefes nefese bırakan uzun ve derin vuruşlarla içime girdi. Beni hızlı ve sert bir şekilde sikerken tepeden tırnağa sarsılmama neden olan, baş döndürücü bir orgazma sürükledi. “Şimdiye kadar gördüğüm en tatlı am, bebeğim. Bana istediğimi veriyor. Bana onu ne kadar sevdiğini söyle.”

Kalçalarım kontrolsüzce sikişinin etrafına kenetlenirken tüm vücudum zevkten titriyordu.

“Seni seviyorum. Seni çok seviyorum, Lincoln,” diyerek zevkle inledim.

“Seni o kadar çok seviyorum ki. Sana ihtiyacım var. Sensiz hayatta kalamam.”

İşte gerçek buydu. İkimiz için de gerçek buydu. Bu çılgın yolculukta o kadar ileri gitmiştik ki geri dönüşü yoktu.

Ya şimdiye kadar anlatılmış tüm aşk hikâyelerini gölgede bırakan bir sonsuzlukla mutlu olacaktık.

Ya da birbirimizi yok edecektik.

Ben bu riski almaktan çok mutluydum. Benim için başka bir seçenek yoktu.

Kalçalarımı kaldırdı, içimde yeni bir noktaya ulaştı ve bir kez daha uçurumun kenarındaydım. Elini aramıza sokarak klitorisimi okşadı ve beni çılgılık çılgılığa bırakan kısa bir ritimle kendisini içime doğru itti.

Sonra beni daha yukarı kaldırıp elini daha da aşağı kaydırdı. İçime girip, çıkarken parmaklarıyla klitorisime hafifçe bastırıyordu.

“Hadi, Rüya Kız. Bir kere daha. Beni cennete götür.”

İçim şiddetli bir orgazmıla sarsılırken tüm vücudum titredi ve onun zonklayan sikinin çevresinde kasıldım.

“Siktir, siktir, siktir,” diye homurdandı ve içimde bir kez daha kasılırken başını geriye attı. İnanılmaz derecede ıslanmıştım, birleşen sıvılarımız kalçalarımın altına akıyordu.

Geri çekildi. Ellerini bacaklarımdan arasına uzatarak menisini kararlı bir şekilde içime geri itti. Nefes nefese bir halde, “Seni çok seviyorum,” diye fısıldarken dudakları nabzıma dokundu.

Fena halde sikilmiştim.

Aynı zamanda fena halde huzur içindeydim. Evet, Lincoln Daniels beni mahvedebilirdi. Ama bu ne kadar da güzel bir yolculuk olurdu.

37. BÖLÜM LINCOLN

İşte o an gelmişti. Saat, maçın bitimine bir dakika kaldığını gösterirken sanki hayatım geri sayıyormuş gibi hissediyordum. Hayatımın en önemli maçının son saniyeleri acımasızca akıp gidiyordu.

Finallerin yedinci maçıydı.

Ve lanet Nashville'a yenilmek üzereydik.

Berabere kalmıştık ama üstünlük onların tarafındaydı. Attığımız her şut engelleniyordu, tüm maç boyunca böyle olmuştu. Bender engellemek zorunda kaldığı şutlar yüzünden yavaş yavaş tükeniyordu.

Hissettiğim baskı daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Tüm sezonun ağırlığı bir kaya gibi omuzlarıma binmiş, her an beni ezmekle tehdit ediyordu. Takım arkadaşlarımda gözlerimde de bunu görebiliyordum. İşimizin bittiğini düşünüyorlardı.

Bu bok için *yaşıyordum* ve ben bile artık şüphe ediyordum.

Biraz motivasyona, biraz umuda ihtiyacım vardı. Bakışlarımı yedek kulübemizin arkasındaki birkaç sıra geriye, Monroe nun oturduğu yere çevirdim. Kalabalık etrafımda kükrüyordu ve her saniye bana sonsuzluk gibi geliyordu. Sonunda onu gördüm ve gözlerim onun mükemmel yüzüne kilitlendi.

Gözleri ateş saçıyor, kalabalığın geri kalanıyla birlikte sanki kazanmamızı sağlayabilirmiş gibi kararlı bir şekilde ayakta duruyor-

du. Ona baktığımı görünce, ellerini kaldırıp her sayı yaptığımı tekrarladığım o lanet kalp işaretini yaptı.

Ona muhtaç bir piç olduğum için günde en az birkaç kez beni sevdiğini söylemesini sağlamama rağmen bunu ilk kez yapıyordu.

Kalbim sanki göğsümde kabardı. Sanki içimde bir şimşek çakıp içimdeki yangını ateşlemişti.

Birdenbire oyun kazanılamaz gibi görünmemeye başladı. Onun için her şeyi yapabilir, her şey *olabilirdim*.

Bir şampiyonu hak ediyordu.

O yüzden hak ettiğini alacaktı.

Kendimi yenilenmiş hissederek dikkatimi tekrar buza çevirdim.

Birkaç saniye sonra Ari pakı bana doğru uçurarak son bir şans verdi. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Kaleye doğru kayarken avuçlarım terden kayganlaşmıştı. Atışı yaparken saniyeler bana sonsuzluk gibi geldi, sopamın pakla buluştuğunda çıkardığı ses salonda yankılandı.

Pak kaleye doğru uçarken, nefesimi tutup içeri girmesini diledim. Sonra sanki ağır çekimdeymiş gibi büyük bir gürültüyle kalenin içine girdi. Yarım saniye sonra zil çaldı ve kalabalık sağır edici bir gürültüyle inledi.

İnanamayarak dizlerimin üzerine çöktüm. Takım arkadaşlarım üzerime çullandı ve hepimiz çığlıklar atıp yumruklar arasında kendimizden geçtik.

Boğazımın düğümlendiğini hissettim ve gözyaşlarıyla dolan gözlerimi kırptırdım çünkü bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edememiştim.

Stanley Kupası'nı kazanmak...

Ari, Peters'ı itip, bana sarılarak, "Lincoln, lanet olsun!" diye bağırırdı. "Başardık, lan. Siktir, siktir, siktir."

Bir kolumu boynuna dolayıp onu sıkıştırdım.

"Evet, dostum. Başardık."

Bir saniye sonra geri çekildiğinde, en iyi dostum için nadir yaşadığı söylenebilecek bir duygu yoğunluğuyla dolan gözlerinin parladığını gördüm.

Ama şampiyonluğu kazanınca da biraz ağlamıyorsan muhtemelen ağlayacağın pek bir şey yok demekti.

Üzerimize tepeden konfetiler yağarken Ari, “Şu halimize bak!” diye bağırdı.

“Kimin aklına gelirdi ki?”

“Benim değil,” diyerek en iyi Paul Rudd taklidiyle kıkırdadı çünkü o adam komedinin kralıydı.

Tamam, şimdi herkesin defolup gitmesi gerekiyordu. Benim ise Monroe’ya dönmem gerekiyordu.

Takım arkadaşlarımı iterek panolara doğru kaydım. Monroe’nun zıpladığını, çılgılık attığını, tezahürat yaptığını ve yanaklarından gözyaşlarının süzüldüğünü gördüm.

Güvenlik görevlilerinden biri onun yedek kulübesine girmesine izin verdi. Bir saniye sonra kucağıma atlayıp bacaklarını belime doladı ve ben de kalçalarından kavradım. Bu kesinlikle hayatımın en güzel anı oldu.

Yüzlerimizi birbirine bastırdık ve kucağımda onunla kendi etrafımda döndüm. Ben ve hayalimdeki kusursuz kız dışında her şey yok olmuştu. “Senin adına çok mutluyum,” diye fısıldadı gözyaşlarının arasından.

Dudaklarına bir öpücük kondurdum.

“Bana beni sevdiğini söyle,” dedim buyurgan bir tavırla ve o da sırtarak burnunu kıvırdı.

“Seni seviyorum.”

Dudaklarına bir öpücük daha kondurdum ama ilk fırsatta onu sikmek istiyordum. Monroe omuzlarımda, arenada kayarken kalabalık etrafımızda çılgınlık atıyordu. Birkaç daire çizerek, kayarken o da sırf eğlence olsun diye saçlarıma ölümüne yapıştı. Bacaklarıyla birkaç kez boynumu sıktı ve bunun ölmek için güzel bir yol olacağına karar verdim.

Kalabalık buna bayılmıştı, bizi görünce vahşi ve coşkulu çılgınlık atıyorlardı.

Onları kim suçlayabilirdi ki? Benim lanet olası kızım, *her şeydi*.

Buzun etrafında dönerken, tezahürat yapıp bağırان, yüzleri se-

vinçten kızarmış ve yamulmuş takım arkadaşlarımla bakışlarını yakaladım.

Monroe, muhtemelen onun incindiğini görmektense ölmeyi tercih edeceğimi hatırlayarak sonunda saçımı bıraktı ve kalabalığa el sallayıp güldü. Kollarını iki yana açmış, anın tadını çıkarıyordu.

Sonsuza kadar böyle mutlu olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamayı umdum.

Bir yerlerde, her neredeyse Tyler'ın da o anda mutlu olduğunu umdum.

İlk kez ona ışık gönderdim.

İlk kez, onun da bana ışık gönderdiğine yemin edebilirdim.

Buzun ortasında durduk ve Monroe'yu omuzlarımdan indirip ona sımsıkı sarıldım. Kalabalığın gürültüsü hâlâ kulaklarımda çınılıyordu ve sonsuza kadar bu anın içinde kalabileceğimi hissediyordum. Yüzümü saçlarına gömdüm, tatlı kokusunu içime çektim ve sıcaklığını tenimde hissettim.

“Seni sikmek için sabırsızlanıyorum,” diye fısıldadım kulağına.

Gözlerini kocaman açtı, daha sonra öksürerek bir kahkaha attı.

“Ben de öyle.”

Ona göz kırptım ve tam o sırada Ari varlığıyla bizi şerefleştirmeye karar verdi. Monroe'ya bir saniyeliğine sarılmasına izin verdikten sonra onu çekerek uzaklaştırdım. “Dokunmak yok,” diye homurdandım ve o da başını geriye atarak bir pislik gibi kıkırdadı.

Monroe ise bana sokuldu çünkü başka ne yapabilirdi ki? Bana mecburdu.

Dakikalar sonra üzerimize şampanya yağdı ve lanet gecenin devamı, bu başarımızın getirdiği güzelliklerle geçti.

Ziyaretçi bankında sikime tam bir profesyonel gibi binmişti. Nashville'a son bir *canın cehenneme*, diyorduk. Üzerinde formamdan başka bir şey yoktu ve sikimin üzerinde aşağı yukarı hareket ederken göğüsleri zıplıyordu.

İnledim. “Ah! Kullan beni, Rüya Kız. Kendini bu koca sikimle sik,” diye onu teşvik ederken, tahtanın üzerinde zorlanarak yum-

ruklarımı sıktım. Kusursuzca hareket ediyor, gittikçe hızlanırken darlığıyla beni tamamen sarıyordu.

Öne doğru eğilip, ellerini göğsüme bastırırken kalçaları çılgınca bedenime çarpıyordu. Klitorisini sikimin hemen üzerine sürüp, beni çılgına çevirirken, “Nasıl oluyor da sikin bu kadar mükemmel olabiliyor?” diye mırıldandı.

“Siktir. Siktir. Siktir,” diye soludum ve ellerimi kaldırıp, formasını yukarı iterek inanılmaz göğüslerini avuçlayabildim. Başparmaklarımın altındaki meme uçlarını sıkıştırıp oynadım ve bu sadece daha da sertleşmeme neden oldu.

“Bunlara bayılıyorum. Şu mükemmel göğüslere bak,” diye mırıldandım ve sikimi hareketleriyle kusursuz bir uyum içinde ona doğru pompalamaya devam ettim. Onun tatlı amının kokusunu alabiliyordum ve bu beni delirtiyordu. Sağ meme ucunu ağzıma alacak kadar doğruldum, diğerini acı verecek kadar sert bir şekilde sıktım.

Zevkten inlemesi kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Öpüp, yalayarak diğer göğsüne doğru kaymam için bana cesaret veriyordu. “Evet. Aynen böyle.” Dudaklarım tenindeyken, “İhtiyacın olanı al, bebeğim,” diye homurdandım ve diğerini emerken, parmaklarımla ıslak meme ucunu kısıtıp çekiştirdim.

Orgazmı yaklaşıırken, nefes nefese kalıp inledi. Eli saçlarımın arasından kayarak beni kendisine çekti. Sadece biraz daha... Yanaklarımı çukurlaştırarak meme ucunu sertçe emdim ve onu doğruya çıkardım.

Vücudu titredi, kalçaları çılgınca sarsıldı ve sikimin etrafında kasıldı. Bu başa çıkılamayacak kadar fazlaydı ve kendi orgazmım da bir gelgit dalgası gibi içime hücum etti.

“Tebrikler, bebeğim,” diye mırıldanırken bakışları yarı kapalı ve şehvet sarhoşuydu.

“Kutlamamız henüz bitmedi, sevgilim,” dedim dişlerimi sıkarak ve onu bir kez daha sikimin üzerinde zıplatmaya başladım.

38. BÖLÜM LINCOLN

Daniels International'ın lobisine girdim ve en yeni *Sound of Us single*'ını ıslıkla çalarak resepsiyonun önünden geçtim.

Bilgisayar ekranından başını kaldırıp beni gören görevlinin gözleri büyüdü. Çabucak kendine geldi ve kibar bir gülümseme takındı ama ne yapacağından emin olmadığı belliydi.

Gözlerinin gergin bir şekilde odanın içinde gezindiğini ve ona yardım edecek birini aradığını görebiliyordum. Onu bu ıstıraptan kurtarmaya karar verdim.

Kim olduğumu çok iyi bildiğinin farkındalığıyla, “Babam içerde mi?” diye sordum.

Bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı.

“Evet. Ofisinde, efendim.”

Onaylar gibi hafifçe başımı salladıktan sonra asansöre doğru döndüm. Düğmeye bastığımda gözleriyle beni takip ettiğini hissedebiliyordum.

Kapılar açılır açılmaz asansöre bindim ve en üst katın düğmesine bastım. Asansör yükselirken sııttım. Bugünün gelmesi uzun zaman almıştı ve ben hazırdım.

Yukarı çıkarken çatı katındaki kameraları kontrol ettim ve Monroe'nun hâlâ film izleyip izlemediğinden emin oldum. Benim tişörtlerimden biriyle kanepeye uzanmıştı. *Wedding Crashers* ı izlerken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Telefonumda yeni arka planım olsun diye ekran görüntüsünü aldım.

O kadar muhteşemdi ki.

En üst katın kapıları nihayet açıldığında, asansörden çıkıp ağır adımlarla babamın ofisine doğru yürüdüm. Kapıya yaklaştığımda içeriden gelen sesleri duyabiliyordum. Kapıyı çalma zahmetine girmeden, iterek açtım ve odaya daldım.

“Lincoln, burada ne halt ediyorsun? Bir toplantının ortasındayım,” diye tersledi.

Babamın ürkek bakışlı, Bilgi Teknolojileri Şefi Bartholomew Taylors’a, “Hey, Bart,” diye seslendim. Alnında boncuk boncuk ter vardı ve yanakları kızarmıştı. Belli ki burada kışını bir güzel hırpalatmıştı. “Artık gidebilirsin.”

“Lincoln, bu da ne-”

“Gerçekten görmek isteyeceğin bir şeyim var,” diye sakince cevap verdim. Bunun onu daha da kızdıracaklarını biliyordum. “Hayatını değiştirecek bir şey diyebiliriz.”

Babam gözlerini devirdi ve nefesinin altından bir şeyler mırıldandı ama yine de Bart’a odadan çıkmasını işaret etti.

Bart neredeyse koşarak dışarı çıktı ve ben onun korkaklığı karşısında tiksintiyle burun kıvrıdım.

Kapı kapanır kapanmaz oyun başladı.

“Toplantıma dalacak kadar önemli olduğunu düşündüğün şeyin ne olduğunu bana söylemek ister misin?”

“Sana bir hikâye anlatmak istiyorum,” dedim usulca. Homurdandı, yüzümü incelerken gözlerini kısıtı çünkü sonunda durumu anlamıştı. Bu her zamanki gibi bir iş değildi. Saatine baktı.

“Hadi bakalım. Beş dakikan var.”

“Cömertliğin için teşekkürler,” dedim ve babamdan bir hırıltı daha çıktı.

Kanepesine rahatça yerleştim, sanki gerçekten bir film izleyecektim ya da birini yok etmekle ilgili olmayan başka bir şey yapacaktım gibi bacak bacak üstüne attım.

“Bildiğin gibi Tyler ve ben çok yakındık,” diye başladım.

“Maalesef,” diye araya girdi babam.

Onu duymazlıktan geldim. Bir kez olsun, küçümseyici sözleri beni kızdırmamıştı.

Sesimdeki hafif kendini beğenmişlikle, “Tyler, seninle aramızdaki zor ilişkiden dolayı benimle her zaman ilgilendi,” dedim. “Vefat ettiğinde şirketteki tüm hisselerini bana devreden bir vasiyeti vardı.”

Babamın gözleri şok içinde hafifçe büyüdü ama duygularını çabucak bastırdı, böylece sadece her zamanki boş ve sahtekâr ifadesi geri geldi.

Burnundan alaycı bir ses çıkardı.

“Bu kadar mı? Buraya şirketin %30 hissesine sahip olduğun için övünmeye mi geldin? Bu seni hiçbir yere getirmez.”

Başımı salladım.

“Haklısın. Çünkü %30 beni çok ileriye götürmez. Ama o zamandan beri satın aldığım tüm hisseler ve *küçük hobimden* kazandığım tüm para beni çok ileriye *götürecek*.”

Telefonumu elime aldım ve bu sabah ihtiyacım olan son hisseleri satın aldıktan sonra muhasebecimin hazırladığı belgeyi ona gönderdim.

“E-postanı kontrol edebilirsin,” diye gülümsedim.

Telefonu, mesajımı aldığına dair bildirimle çaldığında sakince oturdum. Yüzünün önce şaşkınlık, daha sonra farkındalık, daha sonra da panikle buruşmasını izledim.

Babam, telefonunu çılgınca havada sallayarak, “Bu da ne?” diye sordu. Onu hayatımda hiç bu kadar dağılmış görmemiştim. “Ne yaptın sen?”

Telefonumdaki e-postaları inceliyormuş gibi yaptım, dudaklarımın kenarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Sonunda, yeterince dramatik bir duraksamadan sonra ona baktım.

“Gördüğün gibi artık şirketin %51’ine sahibim. Beni istediğim yere getirmeye yetecek bir miktar.”

Babamın yüzü kıpkırmızı kesildi, alnındaki damarlar şişerken bana ateş saçan gözlerle baktı. Elleri iki yanında kenetlenmişti

ve kontrolü sağlamak için mücadele ederken çenesindeki kasların gerginleştğini görebiliyordum. Babamın geçen yıl yönetim kurulu toplantılarına bir vekil göndermesi ve benim de o vekile raporlarında bazı ayrıntıları atlaması için *para ödemem* ne kadar da utanç *vericiydi*.

“Sen aklını kaçırmışsın!” diye tükürdü. Ayağa kalktı ve masasının arkasında bir ileri bir geri volta atmaya başladı. “Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Her şeyi mahvedeceksin!”

Kollarımı göğsümden kavuşturarak mindere yaslandım. Sakin ve ölçülü bir ses tonuyla, “Ah, evet, her şeyi mahvedeceğim,” dedim. “Bu şirketi geriye hiçbir şey kalmayana kadar parça parça satacağım. Tüm hayatını harcayarak inşa ettiğin şeyi mahvedeceğim.”

“Bunun olmasına izin vereceğimi düşünüyorsan aklını kaçırmışsın!”

Tüm bunların ne kadar iyi hissettireceğini hayal etmişim ama dürüst olmak gerekirse bu an kupayı kazanmakla aynı sırada olabilirdi. Yüzündeki şok ifadesi enfesti.

Telefonumu çıkardım ve birkaç tuşa dokundum.

“Yaptığın şeyler konusunda pek de sağduyulu davranmıyorsun, baba. Uzun zaman önce çeşitli videolar biriktirmeye başladım. Kötü günler için.”

“Neden bahsediyorsun sen?” diye homurdandı ama yüzü bir ceset gibi solmuştu.

Neden bahsettiğimi çok iyi biliyordu.

Telefonumdaki bir tuşa bastım ve ona elimdeki videolardan birini gönderdim. Oynat tuşuna bastı ve birkaç saniye izledikten sonra sandalyesine yığıldı, tam bir yenilgi görüntüsüydü.

“Memurlara rüşvet verdiğin, fahişeleri ayarttığın, uyuşturucu kullandığın videolar. Çok ama çok yaramazlık yapmışsın. Bende hepsinin videosu var.”

Daha önce gözlerinde korkuyu hiç görmemiştim ama şimdi görüyordum.

Bu yanlış olabilirdi ama o küçük Lincoln, onun korkuttuğu ve istismar ettiği o çocuk...

Kendini çok daha iyi hissediyordu.

Babam nihayet, sesi titreyerek, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Şirketini New York'a taşımanı ve artık ben yokmuşum gibi davranmanı istiyorum," dedim soğuk bir şekilde. "Eğer benden kurtulmak için bir şeyler yapmak gibi bir çılgınlığa kalkışırsan ve bana ya da Monroe'ya bir şey olursa bil ki bu videoların çeşitli kurum ve kuruluşlarda yayınlanması için gerekli ayarlamaları yaptım. Ayrıca bir şey olursa tüm hisselerimin Kingston Venture'a satılacağına dair bir maddem de var." Sırıtmayı bırakıp ona baktım ve ne kadar ciddi olduğumu anlaması için içimdeki karanlığı dışarı yansıttım. "Yani baba, eğer bana bir şey yaparsan her şeyi yok ederim."

Babam suskun bir şekilde orada otururken ben zaferimin tadını çıkarıyordum ve damarlarımda baş döndürücü bir heyecan dolaşıyordu. Tyler'la ilgili tüm suçluluk duygularıma, tüm o saçmalıklara kapılmışımdı ve Monroe beni sonunda özgür bırakmıştı.

Kocaman bir gülümsemeyle, "Peki, ne yapacaksın?" diye sordum.

Babam bana ters ters baktı ama gözlerindeki yenilgiyi görebiliyordum. Ofis telefonunu eline aldı ve dahili bir tuşa bastı.

"Her şeyin New York ofisine transfer edilmesini sağlayın. Derhal. Yarın yola çıkacağım."

Kendisine yöneltilen sorulara cevap vermedi. Sadece telefonu kapadı, bakışlarındaki tüm ateş sönmüştü.

Sanki bunun bir önemi varmış gibi sonunda, "Ben senin babanım," dedi.

Yavaşça ayağa kalkarak onun tepesine dikildim.

"Sen bunu ben daha doğmadan önce unutmuştun. Monroe'ya yaptıklarını sana ödeteceğimi bilmen gerekirdi."

Farkına vardığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Tüm konuşmamız boyunca bunun, yaptığı şeyle ilgili olduğunu bilmiyordu.

Geri zekâlı.

"Seni bir daha görmesem iyi olur," dedim omzumun üzerinden ve ıslık çalmaya devam ederek ofisten çıktım.

Hayatının geri kalanında beni düşünecekti. Ama ben onu bir daha asla düşünmeyeceğime yemin etmiştim.

Monroe

Bill’la birlikte parktaki bir bankta -uzun zaman önce o gece bana göz kulak olduğu bankta- oturmuş, bizim için getirdiğim sandviçlerin tadını çıkarıyorduk. Güneş gökyüzünde yükselmiş, görünen her şeyin üzerine altın rengi bir parıltı saçıyordu. Sıcaklık hissediliyordu ama bunaltıcı değildi. Dallas’ta havanın yüzde yüz nemle kaplı olmadığı nadir günlerden biriydi. Bunun yerine, açan çiçeklerin ve taze kesilmiş çimlerin kokusunu taşıyan hafif bir esinti vardı. Dışarıda tadını çıkarmamız için bizi cezbeden türden bir gündü.

Sesindeki karakteristik yoğun aksanıyla, “Hmm, sana Yorkshir’e’da olanları anlatmış mıydım?” diye sordu. Sandviçinden büyük bir ısırık aldı. Gözleri uzaklara dalmış, hikâyenin içinde çoktan kaybolmuştu.

“Anlattığını sanmıyorum,” diye cevap verdim şefkatle. Onunla biraz vakit geçirmek güzeldi. Şehrin lüks semtinde, eski dairemın civarında olduğu kadar rahat hissetmiyordu ve hâlâ Lincoln’dan ya da benden yardım almayı reddediyordu.

Park şu anda orta yolumuzdu ama bunu değiştirmeye kararlıydım.

“Ah, tamam. Sana küçük bir çocukken Yorkshire kırlarında kaybolduğum zamanı anlatayım. Sadece altı yaşındaydım ve bir piknik sırasında ailemden uzaklaşmıştım. Kendimi yapayalnız, sis ve göz alabildiğine uzanan fundalıklarla çevrilmiş halde bulana kadar dolaştım da dolaştım. Oldukça korkmaya başladığımı söyleyebilirim ve sonra bir ses duydum. Uzaktan gelen bir ıslık gibiydi ve onu takip etmem gerektiğini biliyordum. Böylece fundalıkların arasından kayalara ve dikenlere takılıp, tökezleyerek ilerlemeye başladım. Saatler gibi gelen bir süreden sonra nihayet bir ördeğe rastladım. Küçük ördek, mutlu musun?”

Hikâyenin içinde kaybolmuştum ama işine geldiğinde aniden konu değiştirmesine de alışkındım. Bana bu soruyu daha önce de sormuştu ve o zaman ben de tereddüt etmek zorunda kalmıştım.

Bugün ise hiç düşünmeme gerek yoktu.

“Evet. İnanılmaz mutluyum, Bill.”

“Buna çok sevindim, hayatım,” dedi gülümseyerek ve bir elini kalbinin üzerine koydu.

Tam hikâyesine devam etmesini isteyecektim ki telefonum bir mesajla çınladı.

Lincoln: *Bana ikinci bir şans ver, bebeğim ve aklını başından alayım.*

Bir süre şaşkın ama merakla metne baktım. O günle ilgili özel ya da farklı bir şey olup olmadığını düşünmeye çalıştım ama bildiğim kadarıyla yoktu. Oyunu sürdürmeye karar verdim.

Milyon yıl geçse de aklımı başımdan alamazsın.

Lincoln: *İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.*

O ilk mesajlar zihnime kazınmıştı. Bu, kolay bir oyun olacaktı.

Bill bir ses çıkardı ama daha onun dikkatini neyin çektiğini görmek için başımı çevirmeden anlamıştım.

Lincoln'dı.

Onu artık damarlarımda bir elektrik dalgası gibi hissedebiliyordum.

Derin ve rahat bir nefes alarak -çünkü kiminle olursam olayım onu hep özlüyordum- döndüm ve birkaç adım ötemde durduğunu gördüm.

Milyonuncu kez güzelliğine hayran kaldım. Hayatımda gördüğüm en büyüleyici adamdı. Ona her yaklaştığımda beni saran saf, güçlü bir enerjisi vardı. Uğruna her şeyi yapabileceğim kusursuz bir alfa erkeği idi.

Lincoln yaklaşırken kalbimin teklediğini hissettim ve elinde tek bir siyah gül tuttuğunu görebiliyordum. Parka göre çok şıktı. Biçimli göğsüne oturan siyah bir gömlek ve sadece onun için tasarlandığını düşündüren bir kot pantolon giymişti. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti ve güneşin öptüğü saç telleri

parlak Dallas güneşinde altın gibi parlıyordu. Delici bakışları tam da sevdiğim gibi korkutucu bir şekilde bana odaklanmıştı. Bir kez sınırı aşp birbirimize olan saplantımızın yaşayan, nefes alan, büyüyen bir şey olduğunu kabul ettiğimde kendimi bırakmak ve bununla birlikte gelen her şeyi kabul etmek kolay olmuştu. Beni her zaman izlediği, her küçük parçamı, saklamak istediklerimi bile gördüğü gerçeği de buna dahildi. Gülü bana uzatırken alçak ve şehvetli sesiyle, “Merhaba, Rüya Kız,” diye mırıldandı. Bakışlarıyla buluşmadan önce, bir an için gülün yapraklarını okşayarak hayranlıkla inceledim. Nedense midemdeki kelebekler heyecandan uçuşuyordu.

Neler oluyordu?

Sonra dünyanın bir kez daha yeniden biçimlenip yeni bir şekil alışını izledim.

Tek dizinin üzerine çöktü.

Titriyordum. Hava etrafımda parıldıyor gibiydi ve gözlerimin önünde tüm hayallerinizin sahiden gerçekleştiği puslu bir harikalar diyarı belirliyordu.

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını izleyerek, “Henüz ağlamaman gerekiyor,” diye alay etti. “Daha en güzel kısmına bile gelmedim.”

“Elimde değil,” diye hıçkırdım.

Sıcak ve pürüzlü bir sesle, “Monroe, tatlım,” diye başladı. “Seni gördüğüm andan itibaren sanki bir şimşek çaktı. Sanki tüm yıldızlar yer değiştirerek şimdiye dek dilenen tüm dilekleri yakaladı ve hepsini bana en güzel hayalimi vermek için birleştirdi. Sadece benim için yaratılmış bir kız.” Nefesi titredi ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğildim. “Benim için sen her şeysin,” diye devam edince güldüm çünkü yine o ifadeyi kullanmıştı.

“Seninle tanışana kadar ne kadar başıboş ve yalnız olduğumu bilmiyordum. Ama şimdi sana sahibim. Sen benim *evimsin*.”

Göğsümde derin ve şiddetli bir ağrı vardı çünkü onu ne kadar çok sevdiğimi hissediyordum. Kader ve bizi bir araya getiren açıklanamaz çekim hakkında konuşmaya devam ederken o gece

o mesajı yanıtlamasaydım hayatımın nasıl olacağını düşündüm. Görmezlikten gelseydim ve günüme devam etseydim...

Üzerinden o kadar zaman bile geçmemişti ama şimdiden o zaman nasıl bir kız olduğumu hayal etmek zordu. Korkmuş, bitkin ve yalnız... *Hayatımı değiştirdi* ifadesi bile onun benim için yaptıklarını anlatmaya yetmezdi. Onun hayatımdaki varlığı benim en güzel hediyem, en parlak yıldızımdı.

“Her günü seni hiç olmadığın kadar mutlu etmek için harca-yacağım, bebeğim,” diye fısıldadı.

Sonra her şeyi değiştiren o sözleri söyledi: “Evlen benimle.”

İçimin derinliklerinden şampanya gibi fişkıran bir sesle güldüm.

“Soruyor musun yoksa karın olacağımı mı söylüyorsun?”

Anında cevap verirken gözleri çılgınca bir kararlılıkla parlıyordu.

“Kesinlikle, söylüyorum. Sanırım sana daha önce de söyledim, Rüya Kız. Sözkonusu sen olduğunda hiçbir şeyi şansa bırakmayacağım.”

Titreyen ellerimi ağızma götürdüğümde kahkaham yarı hıçkırığa dönüştü ve o, neredeyse yumruğum kadar büyük denebilecek pırlantalı bir yüzük çıkardı. Sol elimi nazikçe ağızımdan çekti ve yüzüğü parmağıma yavaşça geçirdikten sonra dudaklarına götürdü.

Büyüleyici birkaç dakika boyunca sihir ve yıldız ışığı arasındaki o boşlukta asılı kaldık. Sonra kollarına atlayarak yüzüne binlerce öpücük kondurdum. Bill’in yakınlardan gelen çığlık ve tezahüratlarının belli belirsiz farkındaydım.

Öpücüklerin arasında, “*Evet* demeseydim ne yapacaktın?” diye soluk soluğa mırıldandım.

Lincoln elimi tutup cebine götürdü ve oradaki kelepçelerin belirgin hatlarını hissettim. Şok olmuş bir halde kahkaha attım ve o da sırıttı. Deli olmasından hiç utanmıyordu.

“Tamam, çılgın,” diye mırıldandığımda hiç utanmadan göz kırptı.

“Yarın benimle evlenmeye hazır mısın Monroe?”

“Yarın mı?” Nefesim kesildi. “Acelen ne?”

“O ilk günden beri senin Monroe Destiny Daniels olmana hazırım. Sana sahip olmam *gerekıyor*. Bunun için yanıp tutuşuyorum.”

İtiraz etmedim çünkü haklıydı. Eğer sizi aynı anda hem yıkan hem de iyileştiren bir aşk yaşama şansınız olsaydı cevabınız her zaman *evet* olurdu.

Ertesi gün evlenmedik.

O gece evlendik.

Lincoln bir iyilik istedi ve bir şekilde kendimi Dallas’taki bir adliyede, bir yargıç ve sevimli karısının önünde, sade beyaz bir elbise içinde onun yanında buldum ve hayatımı sonsuza dek Lincoln’a adayacağıma yemin ettim.

Lincoln yemininde, *ölüm bizi ayırana kadar yazmamasına* dikkat etmişti.

Bu bana iyi hissettirdi.

Çünkü ikimiz de Lincoln’ın ölüm gibi küçük bir şeyin bizi birbirimizden ayırmasına izin vermeyeceğini biliyorduk.

“İyi kısmına daha yeni başlıyoruz,” dedi söz verir gibi.

Ben de, “Biliyorum,” dedim.

Sonra bir fotoğrafımızı çekti ve *tüm dünyaya duyurması* için sert emirlerle reklamcısına gönderdi.

Bu da son derece iyi hissettirdi.

Monroe

Bazen aşkımız çok fazlaymış gibi geliyordu. Sanki yaşadığımız duygular bizi yutacak ve mahvedecekmiş gibi. *Bu sonsuza dek sürmez*, diye fısıldadı şeytanlarım. *O gidecek*.

Lincoln karanlığın ne zaman çökeceğini her zaman biliyor gibiydi. Her seferinde bana sarılır ve saatlerce bedenime tapar, beni ne kadar sevdiğini, onun ruhu olduğumu fısıldardı. Beni asla bırakmayacağını söylerdi.

Onun saplantısı benim bağımlısı olduğum, iliklerime kadar arzuladığım, yaşayan, nefes alan bir varlıktı.

İlişkimizle ilgili her şey sağlıksızdı. Dünyanın dört bir yanındaki terapistlerin müşterilerini her nefes alışlarında uyardıkları rüden bir bağımlılıktı.

Ben bunun peşini asla bırakmayacaktım. Bana her şeyini vermişti.

İlgisini, sevgisini, bedenini ve nefesini. Ben de karşılığında ona her şeyimi vermiştim.

“Sen benimsin,” diye fısıldadı. İçime girip, çıkarken alnı yoğun bir dikkatle buruşmuştu.

Ona inandım.

Kendisine asla öncelik vermeyen bir annenin, soğuk bedeni üzerinde eğilen o on yaşındaki kıza, bir gün birinin tüm dünyası olacağını söyleseydiniz buna asla inanmazdı.

Ama şimdi buna inanmaktan başka çarem yoktu çünkü bunu ruhuma işlemişti.

O, yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını yalarken, “Seni seviyorum,” diye mırıldandım. Her parçama, gözyaşlarıma bile sahip olmak için yanıp tutuşuyordu.

Bakışlarını hiç çekmeden, “Tekrar söyle,” diye emretti. Aramızdaki yoğunluk, taş üzerine yayılan bir sarmaşık gibi her geçen gün artıyordu.

Sanırım ayrılmayı denerseniz ikimizi de öldürecekti.

Bu düşünce bana sadistçe, hastalıklı bir rahatlık hissi verdi.

Bu adamın bana vereceği her şeyi memnuniyetle kabul ederdim.

Hepsi basit bir mesaj yüzünden yüzünden olmuştu. Yanlış numaraya atılan bir mesaj...

SONSÖZ MONROE

Beni izlediğini hissedebiliyordum. Her zaman öyleydi.

Lincoln'la evlendikten kısa bir süre sonra gizemli bir şekilde kabul edildiğim SMU'nun kampüsünde yürürken onu fark etmemiş gibi davrandım.

Üniversitede İngilizce okuyordum.

Onun sayesinde burada ünlüydüm ama Lincoln her zaman, bana yaklaşma girişiminde bulunabilecek herkes için ne kadar yaklaşılmaz olduğumu bilmeleri adına elinden geleni yapmaktan mutluluk duyuyordu.

Bu kadar kıskanç olması beni hâlâ şaşırtıyordu. Sinir bozucu olduğunu düşündüğümünden değildi tabii. O varken başka bir adamı nasıl görebilirdim ki?

Koridorda yürürken aniden boş bir sınıfa girdim.

Beni duvara doğru iterken, "Benimle oynuyorsun," diye hırladı. Sesi sert ve tüylerimi diken diken eden bir fısıltıyı andırıyordu. Parmakları eteğimin alt kısmında gezindiğinde sakın kalmak için mücadele ettim. Bacaklarımın arasında hızla oluşan heyecanı kontrol altına almak için nafîle bir çabayla kalçalarımı sıktım.

Tam o sırada sınıfın önünden geçen bir kalabalığın gürültüsünü duyabiliyordum. Her an içeri biri girebilirdi.

NHL süperstarı Lincoln Daniels'ı karısını duvara yaslamış, becerirken bulmanın büyük bir şok yaratacağından emindim.

Ama bu sadece o anı daha da heyecan verici kılıyordu.

Lincoln'ın eli eteğimi yukarı itti, sırlıklam tangamın altına kaymadan önce iç bacaklarımda alaycı bir şekilde gezindi. Tek bir parmakla içime girdiğinde nefesim kesildi.

“Çok ıslanmışsın. Benim için... Sen çok uslu bir kızsın,” diye mırıldandığında, sözleri arzusun bedenime dalga dalga yayılmasına neden oldu. Bana daha fazlasını vermediğinde, hayal kırıklığı içinde inledim. Ona duyduğum açlık her geçen gün artıyordu.

Aniden elini geri çekti ve ben de itiraz ederek sızlandım. Gözlerimi ondan ayırmadan ona doğru yaklaştım.

Dudaklarını nabzımın üzerinde gezdirerek, “Benim için boşalmak ister misin tatlım?” diye mırıldandı. “Çünkü o tatlı amının tadına bakmak için ölüyorum.”

Bir an bile düşünmeden dizlerinin üzerine çöktü. Yarı baygın gözlerle tangamı yırtmasını, gözlerinin benimkilere kilitlenmesini izledim. Sonra ağzı birden üzerime kapandı, dilini çıkarıp klitorisimi ustalıkla yalamaya ve emmeye başladı.

Ağzından ilkel ve vahşi sesler dökülürken sırlıklam olmuş-tum. Onun yüzünü ıslatırken, daha fazlasını almak için yanıp, tutuşarak, kalçamı ileri doğru itip bacağımı omzuna koydum. Kıvrımlarımı, her yerimi aynı anda hem edepsizce hem de taparcasına iştahla yalıyordu.

Orgazmım yaklaşıyordu. İçimdeki tansiyon gittikçe arttı, ta ki patlayacağımı hissedene kadar.

Sonra acımasız ve öfkeli bir şekilde gelerek beni nefessiz bırakan ve duvara yaslanıp titrememe neden olan bir zevk çılgınlığına sürükledi. Lincoln ağzını üzerimden çekmedi, parmaklarını içime kaydırды ve derinlerdeki o mükemmel noktayı okşamak için yukarı doğru kıvrıldı. Beni tekrar tekrar eşiğe getirdiğinde zevkle haykırdım, vücudum onun ustaca dokunuşu altında titriyor ve sarsılıyordu.

Sonunda, neredeyse yığılmak üzereyken, ayağa kalkıp beni döndürdü. Ellerim duvarda ve kığım ona dönük olacak şekilde beni öne doğru itti.

Her zaman olduğu gibi onun için çaresizce çırpınırken, “Lüt-fen,” diye inledim.

Karşılık olarak hırladı, gözleri vücudumu alev alev yakan bir sıcaklıkla parlıyordu.

“Bacaklarını aç,” diye emretti ve ben de sorgulamadan itaat ettim. Omzumun üzerinden onu izlerken güzelliği karşısında ölü-yordum.

Eşofmanını indirdi ve eliyle sert, mükemmel sikini ileri geri sıvazlayıp, kıvrımlarıma sürterek, her ağır hareketiyle bana işkence ederken dudaklarımı yaladım. Kıcıımı tutup, sıkarken o dolgun alt dudağını ısırdı.

Sonra kendini içeri itti, beni nefessiz bırakan ve daha fazlası için yalvartan müthiş bir güçle içime girdi. Onu her yerimde his-sedebiliyordum. Elleri kalçalarımdaydı, göğsü sırtıma bastırıyor-du, beni defalarca sahiplenirken dişleriyle tenimi ısıırıyordu. Vah-şi, yabani ve evcilleşmemişti ve bu, birbirimize olan saplantımızın mükemmel bir yansımasıydı.

Ben boşalırken eliyle ağzımı kapadı ve onun iniltisi odayı dol-durarak benim çığlığını bastırdı.

Sonunda terli, nefes nefese bir halde duvara doğru yığıldık. Muhteşem tanrım hemen bir elini bacaklarımın arasına soktu ve menisini ısrarla içime itti. Boynumdaki ter damlalarını yalarken parmaklarıyla bana nazikçe masaj yapıyordu.

“Beni sevdiğini söyle, Rüya Kız,” dedi ve söyledim.

Tabii ki seviyordum.

Gerçi bana *söyletmesi* de hoşuma gidiyordu.

SONSÖZ NO: 2

LINCOLN

Gece yarısı, tam Monroe'ya sarılmak üzereyken telefonum çaldı. Bakınca arayanın Ari olduğunu gördüm.

"Cevap vermem gerek. Bugünlerde beni bu saatte aramayacağını çok iyi biliyor, muhtemelen bir şeye ihtiyacı vardır," dedim Monroe'ya. Uykulu bir şekilde başını salladı, gözleri ağırlaşmıştı ve az önce ona yaşattığım üç orgazmdan dolayı rahatlamıştı.

Merhaba bile demeden, "Her şey yolunda mı?" diye sordum. Uzun bir duraksama oldu.

Ari sonunda, boğuk ve komik bir sesle, "Hayır," dedi.

"Neler oluyor?"

"Benimle yedinci caddedeki barda buluşabilir misin?" diye sordu huysuzca.

"Evet, tabii ki. On beş dakika içinde görüşürüz."

"Teşekkürler," diye mırıldanıp telefonu kapadı.

Bir dakika hareketsiz kaldım, kendimi huzursuz hissediyordum. Salı gecesi, gece yarısıydı. Monroe'yla tanışmadan önce olsaydı bile bara gitmek için normal bir gece değildi.

Usulca saçlarını okşayıp, ne zaman onun yanında olsam -ki bu aralar *hep* öyleyim- hissettiğim şehvetle nefes alıp, vererek, "Ari'yle buluşmam lazım, sesi iyi gelmedi," diye fısıldadım.

Onun seçtiği bara gittim, zaman zaman sakın bir yerde içmek istediğimizde gittiğimiz bir bardı. İçeri girdiğimde, bu gecenin her zamankinden daha تنها olduğunu görünce rahatladım. Mekan loştu, neon ışıkların yumuşak parıltısı odaya kırmızı ve mavi bir

pus yayıyordu. Havada bayat ve taze karışımı bir alkol kokusu vardı. Ahşap barın üstü oldukça yıpranmıştı ve sayısız bardakla şişenin bıraktığı halka şeklindeki lekelerle doluydu. Barın arkasında, her şekil ve büyüklükteki şişelerle dolu raflar tavana kadar uzanıyordu. Müzik yüksek sesli ve neşeliydi, bas sesleri zemini titretiyordu. Mekânın her zaman sevdiğimiz cesur ve soğuk bir atmosferi vardı.

Ari'yi hemen fark ettim. Önünde dört bira şişesi vardı. Görünüşe göre oldukça meşguldü.

Oturduğu yere doğru ilerlerken berbat görüldüğünü fark ettim. Her zamanki canlı ve neşeli tavrı kaybolmuş, yerini yüzünün her çizgisine kazınmış bir yorgunluk ve endişe ifadesi almıştı. Gözleri çökük ve donuktu, altlarında sanki günlerdir uyumamış gibi koyu halkalar vardı. Masada otururken omuzları birkinlikle çökmüştü.

Neler oluyordu böyle?

Onunla daha birkaç gün önce ağırlık çalışmıştık. Yoksa geçen hafta mıydı? İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Son zamanlarda Monroe'yla biraz fazla meşguldüm.

Karşısındaki koltuğa yayılarak, "Hey, Lancaster, neden partiye bensiz başladın?" diye takıldım.

Dudakları hafifçe seğirince daha da endişelendim.

Telefonu masanın üzerinde duruyordu ve ekranda hayal meyal tanıdık gelen bir kadın vardı. Monroe yakın zamanda bir reklam panosunda onun resmini göstermiş olabilir miydi?

Beklentiyle Ari'ye baktım ve o da isteksiz de olsa bakışlarıma karşılık verdi.

"Yarın haberler patlamadan önce sana söylemek istedim, Linc."

Kafam karışmış ve söyleyeceği şey için endişelenmiş bir halde, "Bana ne söyleyeceksin?" diye sordum.

"Los Angeles'la takas edilmek istediğimi söyledim."

YANLIŞ KİŞİ

2. KİTAP

1. BÖLÜM

O ZAMANLAR

Tanıştığımızda sekiz yaşımdaydım. *Hatırlıyor musun?* Üçüncü sınıftaydım. Yaşıma göre küçüktüm ve diğer tüm çocuklar bana sataşırdı. Babamın kim olduğu, hafif peltek konuşmam, kıyafetlerimin çok bol olması, evimde çalışan bir çamaşır makinesi olmaması ve bu yüzden kıyafetlerimin çoğu zaman olması gerektiği kadar temiz olmaması gibi uğraşacakları pek çok şey vardı. Çünkü lavaboda çamaşır yıkamak bir yere kadar kabul edilebilirdi. Alay konusu olabileceğim her şeye sahiptim. İlkokulda sınıf arkadaşlarım hayatımı cehenneme çevirmişti ve bunun devam etmesini bekliyordum, ta ki siz ikiniz okula gelinceye kadar.

O yıl yeni bir okula başlamıştınız. Sen ve kardeşin şehre yeni taşınmıştınız. Benden sadece birkaç ay büyüktün ama hiçbir şeyden korkmuyordun. Beni oyun alanında gördüğünde ve bazı çocukların yerden taş alıp bana fırlatacaklarını anladığında hemen oraya gittin. Caiden onlara durmaları için bağırırken yıllardır, bana özellikle kötü davranan en büyük çocuk Marshall'ı gerçekten yakalayan sendin. Üstelik beni tanı mıyordun bile.

Ona birkaç kez yumruk attıktan sonra ayağa kalktığı anda dudakların kanıyordu ama bana gördüğüm en içten ifadeyle gülümsedin ve her şeyin yoluna gireceğini söyledin.

Bunu hatırlıyor musun?

Caiden'in da bana baktığını ikimiz de fark etmemiştik.

O kadar genç yaşıta bile bizimki gibi bir hikâyenin böyle gerçekleşmesi komik değil miydi?

O gün sen ve Caiden beni koruduktan sonra çok iyi arkadaş olmuştuk. Belki de ikiniz benim için en iyi arkadaştan daha öteydiniz, belki de benim kurtarıcımdınız. Çünkü yıllarca cehennemde yaşadıktan sonra okulun benim için güvenli bir yer olmasını sağlamıştınız.

Caiden'in öğle yemeği için her zaman fazladan bir şeyler getirdiğini ve aç değilmiş gibi davrandığını ama aslında benim için getirdiğini hatırlıyor musun? Ücretsiz öğle yemeği programındaydım ama ikiniz de okul yemeklerinin iğrenç olduğunu düşünür ve yememe izin vermezsiniz. Caiden'in getirdiklerini yedikten sonra kafeterya yemeklerini nasıl gizlice sırt çantama koyduğumu hiç fark etmediniz çünkü bunu yapmasaydım akşam yemeği yiyemezdim.

Annenlere size gelmem için nasıl yalvardığını hatırlıyor musun? Kirli ve küçük olmama, ailenin başka arkadaşların olmasını istemesine rağmen onlara senin olduğumu söyledin ve seni bir şekilde dinlemelerini sağladın.

Bilmediğin ya da görmeyi reddettiğin şey, Caiden'in da aynı şekilde ailene yalvardığı ve onlara benim *onun* olduğumu söylemesiydi.

Bilmeni isterim ki her şeyin nasıl sonuçlanacağını bilseydim sekiz yaşında bile olsam ikinizden de olabildiğince uzaklara kaçardım.

On yaşıma bastıktan sonra Dorothy Miller öğle yemeğinde tüm okula seninle evleneceğini açıklamıştı. Ben de onu yumruklamıştım.

Bunu hatırlıyor musun?

Nedense o sonbahar herkesin evleniyormuş gibi davranması havalı bir şey olmuştu. Ama tüm popüler kızların evlenmek istediği kişiler sen ve Caiden'di.

Caiden önce bana evlenme teklif ettiği için kıskandın ve bu

durumun beni ağlatmasına rağmen Dorothy'yle evleniyormuş gibi yaptın.

Teneffüsteki sahte töreni hatırlıyor musun? Caiden orada nasıl da ciddi durmuş -yani on bir yaşında bir çocuğun olabileceği kadar ciddi- ve beni sonsuza kadar seveceğine söz vermişti.

Sen de diğer çocuklarla birlikte gülmüştün çünkü hepsi Caiden gibi birinin, benim gibi birini gerçekten sevebileceğinin bir şaka olduğunu biliyordu.

Sonrasında beni ağlarken bulduğunu hatırlıyor musun? Çünkü bana ilk kez gülmüştün. Sonra kendini çok kötü hissettiğin için ağlamaya başladın. Caiden beni sevse bile, senin de beni sonsuza dek seveceğini söylemiştin.

Sonra ne olursa olsun beni daha çok seveceğini bilmemi istediğini söyledin.

On yaşındayken bile beni öpmeni istiyordum.

On iki yaşına geldiğimde, evde işler daha da kötüye gitti. Sana söylemedim çünkü her şey gerçekten utanç vericiydi. Ama vücudumdaki morlukları gördün ve sana her gün teneffüste futbol oynarken düştüğümü söylediğimde bana inanmadığını biliyordum.

Sana yalan söylediğim o ilk günden sonra beni her gün eve bırakmaya başladın. O ilk gün, ailen nereye gittiğini bilmiyordu çünkü Caiden'a söylememiştin ya da izin istememiştin. Bizi evime giden yolun yarısında buldular. Annen çılgık atıyordu çünkü çok korkmuştu. Doğrudan ona baktın ve beni korumak zorunda olduğunu söyledin.

Başın belaya girdiği için üzgün olduğumdan Caiden'ın arabadan inip bana nasıl sarıldığını hatırlıyor musun? Caiden'ın her gün beni eve bırakması için annene nasıl yalvardığını hatırlıyor musun? Annemi tanımadığı için bunu yapamayacağını söylediğini hatırlıyor musun?

O yıl gerçekten zordu. Belki de diğer tüm yıllar da çok zordu.

Ama sanırım o yıllar ilgili aklımda kalan şey, aramızdaki farkın gerçekten ne kadar büyük olduğunu ilk kez idrak etmemdi. Annenin Range Rover'ını daha önce hiç görmemiştim. Sanırım

annem o zamana kadar evimizin emlak vergilerini ödeyebilmek için arabasını satmıştı.

O an kendime, ne olursa olsun küçük bir parçamı ikinizden uzak tutacağımı söyledim.

Sonra sen büyük bir kavga çıkardın ve annen beni bir kereliğine bırakmayı kabul etti. Böylece kendimi senden uzak tutmanın ne kadar zor olacağını anladım.

Caiden bana senin Marcy Thomas'ı öptüğünü söylediğinde on üç yaşındaydım. Seninle yüzleştim ve her şeyi mahvettiğini söyledim. Bunu yaptığın için sana bağırdım ve sen de bana Marcy'nin seni öptüğünü söylemeye çalıştın. Ama umurumda değildi.

İlk birbirimizi öpmemiz gerekiyordu.

Bu yüzden bir hafta sonra Caiden beni tribünlerin altında öptüğünde... Ben de ona karşılık verdim.

Beceriksizce bir öpücüktü ama yine de çok güzeldi. Caiden tekrar beni sevdiğini söyledi ve bu sefer sebebi sahte bir evlilik töreni değildi. Ben de onu sevdiğimi söyledim çünkü seviyordum.

Ama o zaman bile bunun muhtemelen onun bahsettiği türden bir sevgi olmadığını biliyordum.

Bunu bilmiyorsun ama o gece eve gittiğimde ağladım. Ağladım çünkü tüm bu zaman boyunca seni öpmüş olmayı diledim.

2. BÖLÜM ŞİMDİ

Büüüüüip. Büüüüüip.

Hastane ekipmanlarının sesi sinirlerimi her zamankinden daha fazla bozuyordu. Bunu kendime neden yapıyordum?

Neden her hafta gelip eski erkek arkadaşımın başucunda otuyordum? Suçluluk duygusundan mıydı?

Ne de olsa buraya düşmesi benim hatamdı. Dünyanın, onun kocaman gülümsemesini ya da tek yanağındaki gamzesini asla göremeyecek olması benim hatamdı.

Suçluluk duygusunun zamanla azalacağını, üzüntü ve kayıplarda olduğu gibi kendini salıvereceğini düşünmüştüm. Ama öyle olmadı. Gülümsemesini son gördüğümünden bu yana iki yıl, beş ay ve on sekiz gün geçmişti. O zaman bile, o gece yaşananların etkisi zihnimde sanki dün yaşanmış gibi canlı kalmıştı.

Yine de gülümsemesinin hatırası solmuştu. Şimdi hatırlayabildiğim tek şey son konuştuğumuzda yüzünde beliren kederdi.

Yıllar önce makineden çıkarılması gerekiyordu ama ailesi bunu yapamamıştı. Kesin olan bir şey vardı ki Caiden'in ailesini ihmallemesi suçlayamazdınız. Bu oda bunun kanıtıydı, şu anda bir hastane yatağından çok bir tapınağa benziyordu.

Genelde bir tür ceza olarak cuma günleri gelirdim. Böylece hafta sonu boyunca çok mutlu olmadığımdan emin olurdum. Bu gerçekten aptalcaydı çünkü *çok mutlu* olmak, hayatımda hiçbir

zaman bir tehdit unsuru olmamıştı. Yine de bugün, bir pazartesi sabahı buradaydım. Bu özel bir durumdu.

Çünkü sadece bir saat sonra yeni bir okula başlayacaktım ve sadece bir saat sonra onu görecektim.

Caiden, Jackson'la nasıl başa çıkacağını her zaman bilirdi. Jackson'ın içindeki, pek çok kişi için anlaşılmaz olan karanlık, Caiden'ı asla korkutmamıştı. Bir bakıma birbirlerinin zıttıydılar. Çift yumurta ikizi olmalarına rağmen birbirlerinin tam tersiydiler. Caiden'ın her zaman son derece neşeli bir mizaca sahip olması insanları hep gafil avlardı. Gece kadar siyah saçları ve daha da koyu kahverengi gözleriyle, Jackson'ın güneş tanrısı görünümüyle keskin bir tezat oluşturunurdu.

Belki de Jackson hakkında herkesi şaşırtan şey onun Apollon'a benzeyen yönüydü. Yalnızca görünüşüne bakılırsa mutlu ve hafif bir kişiliğe sahip olmalıydı. Bu yüzden gözü karardığında ve ona ters baktığınız için kafanıza vahşice bir yumruk atıp sizi bayılttığında bunun geldiğini görmediniz.

Caiden'ın yatağındaki battaniyeyle oynadım.

Yüzükoyun yatan bedenine doğru, "Sanırım buraya gelmeyi bırakmalıyım," dedim usulca.

Bir an için neredeyse bana cevap vermesini bekledim.

Tabii ki cevap vermedi. Bana bir daha asla cevap vermeyecekti.

En azından doktorlar böyle düşünüyordu. Ailesi hâlâ bir mucize umuyordu.

"Sanırım hayatıma devam etme vaktim geldi," diye devam ettim. Cevap verememesi beni rahatlatmıştı.

Çünkü insanların Caiden hakkında bilmediği şey, o kocaman gülümsemesinin altında beni bırakamayan bir çocuk olmasıydı.

Bana *acının en güzeli*, derdi. Ben ise ona *canavar*, derdim.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitaba ihtiyacım vardı.

İlham geldiğinde onun peşinden koşmaya ihtiyacım vardı. Eğlenmeye ihtiyacım vardı.

Eğlendim de.

Lincoln benim ideal erkek arkadaşım. Kahramanlar ve kötü adamlar hakkında sevdiğim her şeyin birleşimi. Bu kitap sayesinde yazmaya yeniden âşık oldum.

Umarım siz de bu kitaba âşık olursunuz.

Birkaç teşekkür etmeme izin verin.

Beta okuyucularım Anna, Crystal, Samantha, Blair ve April'a, bu süreçte yer alıp Lincoln ve Monroe'ya sevginizi ve emeğinizi verdiğiniz için teşekkür ederim. Çok uzun zamandır benim için bir destek kaynağı oldunuz. Bu benim için dünyalara bedel.

Editörüm Jasmine'e: Bir süredir birlikte çalışıyoruz ve sana her geçen gün daha fazla minnettar oluyorum. Teşekkür ederim.

Summer'a: *Sadece, o ve başlamak* kelimelerini kullandığımda bile beni sevdiğin için teşekkürler. Çabanı, içgörünü ve seni seviyorum.

Asistanım ve kankam Caitlin'e: Kitaplarıma Paul Rudd göndermeleri koymamı sağlayabilecek tek kişi sensin. Seni seviyorum.

Ve tüm hayallerimi gerçekleştiren siz okurlarıma: Bu kelimeleri sizin için yazabilmek bir ayrıcalık ve sizi *asla* hafife almayacağım.